

Hậu Cung Chân Hoàn Truyện 6

Contents

Hậu Cung Chân Hoàn Truyện 6	1
1. Q.6 - Chương 1: Thanh Bình Điều	2
2. Q.6 - Chương 2: Sự Tình Bại Lộ	8
3. Q.6 - Chương 3: Nếu Gió Đông Hiểu Ý	14
4. Q.6 - Chương 4: Báo Ôn	19
5. Q.6 - Chương 5: Phấn Chấn	27
6. Q.6 - Chương 6: Ly Hận Khổ	32
7. Q.6 - Chương 7: Gặp Nhau Vui	35
8. Q.6 - Chương 8: Một Dạ Tình Si	41
9. Q.6 - Chương 9: Yêu Hận Triền Miên	47
10. Q.6 - Chương 10: Song Sinh	55
11. Q.6 - Chương 11: Chỗ Dừa	63
12. Q.6 - Chương 12: Chuyện Xưa Như Mộng	71
13. Q.6 - Chương 13: Trăng Sáng Lung Linh	75
14. Q.6 - Chương 15: Vinh Hoa Tột Độ	82
15. Q.6 - Chương 16: Khước Giáo Di Tác Thượng Dương Hoa	85
16. Q.6 - Chương 17: Hoa Mai Ngan Ngát Tỏa Hương Thầm	92
17. Q.6 - Chương 18: Tan Tác Đau Việc Cũ	96
18. Q.6 - Chương 19: Bốn Ba Tự Giấu Minh	104
19. Q.6 - Chương 20: Mấy Tầng Mây Sâu Bao Nhung Nhớ	108
20. Q.6 - Chương 21: Xiết Nỗi Ưu Sầu Oán Hận Sinh	113
21. Q.6 - Chương 22: Mây Vén Trắng Lên Hoa Giòn Bóng	118
22. Q.6 - Chương 23: Kinh Hồng Điều Vũ Nhẹ Nhàng Trên Tay	125
23. Q.6 - Chương 24: Ai Kia Tha Thướt Tựa Nhành Hoa Xuân	131
24. Q.6 - Chương 25: Áo Xanh Phất Phới Bay Theo Gió	138
25. Q.6 - Chương 26: Thu Đến Mệnh Mang Một Dạ Sầu	144
26. Q.6 - Chương 27: Chẳng Được Phượng Hoàng Tới Ghé Thăm (thượng)	148
27. Q.6 - Chương 28: Chẳng Được Phượng Hoàng Tới Ghé Thăm (hạ)	153
28. Q.6 - Chương 29: Tin Đồn Như Gió Tan Tác Bay	157

Hậu Cung Chân Hoàn Truyện 6

Giới thiệu

Chân Hoàn là một thiếu nữ hiền lành, không màng danh lợi, thế sự, thế nhưng luôn bị hãm hại bởi n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hau-cung-chan-hoan-truyen-6>

1. Q.6 - Chương 1: Thanh Bình Diệu

Sau khi tan tiệc, tôi đích thân đưa My Trang về Đường Lê cung nghỉ ngơi. Có lẽ vì đã biết nội dung thánh chỉ, mọi người trong Đường Lê cung đều mừng rỡ vô cùng, kể từ khi trở thành chốn chẳng lành trong mắt mọi người, đây là lần đầu tiên Đường Lê cung từng bừng, náo nhiệt như vậy. Các cung nhân hầu hạ My Trang vẫn luôn nghĩ rằng chủ nhân của họ chỉ được lòng Thái hậu, còn trong mắt Huyền Lăng thì không là gì, ấy thế mà chỉ sau một, hai tháng mọi sự đã thay đổi, tỷ ấy không những đắc sủng trở lại mà còn có thai, ngay đến Kính Phi cũng không kìm được phải cảm thán: “Thực viện vào cung đã mười năm, bây giờ bỗng dưng có tin mừng, ngay tối bản cung cũng đột nhiên thấy có chút hy vọng.” Nhất thời ngoài Nhu Nghi điện và Không Thụý đường, Đường Lê cung đã trở thành nơi náo nhiệt nhất trong cung, mọi người đều đua nhau tới chúc mừng.

Thái hậu tất nhiên mừng rỡ vô cùng, đặc biệt thương yêu, ngày ngày sai người mang đồ bổ dưỡng tới cho My Trang, ngay đến Hoàng hậu đang bệnh cũng phái cung nữ đặc lực nhất bên cạnh mình là Tiền Thu đích thân tới thăm.

My Trang hết sức khó chịu, mỗi lần đều kiểm soát là thân thể không khỏe, không gặp ai hết. Có điều người khác thì còn được nhưng Tiền Thu là người bên cạnh Hoàng hậu, tất nhiên không thể từ chối không gặp.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại .com – góc nhỏ cho người yêu sách.]

Mỗi lần gặp tôi, My Trang đều cau mày than thở: “Khó chịu nhất vẫn là khi Tiền Thu tới đây, biết rõ nàng ta không có lòng tốt nhưng lại không thể không vờ vịt ứng phó, thật mệt chết mất.”

Tôi khẽ thở cho bát thuốc an thai nguội bớt, đoạn cười, nói: “Tiền Thu thường xuyên tới nơi này cũng là lẽ thường thôi, Hoàng hậu mới đỡ bệnh mấy tháng mà trong cung đã xuất hiện ba phi tần mang thai rồi, chủ tớ bọn họ có thể không nôn nóng được sao?”

My Trang đưa mắt nhìn những chiếc móng tay dài chừng một tấc của mình, dưới làn nắng dịu dịu từ ngoài điện chiếu vào, móng tay tỷ ấy trông như những miếng hổ phách trong suốt, bên trong chứa đựng vô số tâm sự thầm kín cùng những ký ức thuở xưa.

“Ba người!” Tỷ ấy lẩm bẩm: “Dù nàng ta có ba đầu sáu tay, chỉ e nhất thời cũng khó mà ứng phó được hết.”

Tôi cười lạnh một tiếng. “Không chỉ có Hoàng hậu là đáng lo thôi đâu, còn có An Lăng Dung nữa kìa. Tuy hiện giờ nàng ta vẫn đang bị ghẻ lạnh nhưng hôm đó khi tỷ nói đã có thai, nàng ta cũng có mặt, đừng hòng Hoàng thượng chịu tin rằng nàng ta là một người chẳng lành nữa.”

My Trang khẽ nở nụ cười. “Cũng có vấn đề gì đâu, lại tìm thêm cách khác là được thôi!”

Tôi nhớ lại những chuyện trước kia, không kìm được lo âu vô cùng, liền nói đi nói lại mấy lần với My Trang về những điều cần chú ý và đề phòng khi dưỡng thai. My Trang cười, nói: “Đúng là người đã làm mẹ rồi có

khác, nói nhiều quá chừng. Mấy ngày nay không biết muội đã nói những lời này với ta bao nhiêu lần rồi, tai ta sắp chai lại rồi đây.”

Tôi véo hờ lên má tỷ ấy một cái, khẽ bật cười. “Đúng là có lòng tốt mà không được báo đáp!” Dừng một chút lại tiếp: “May mà Thái hậu sai Ôn Thực Sơ tới chăm sóc cho tỷ, bằng không dù có thể nào muội cũng phải nhờ y tới chỗ tỷ xem xét một phen, chứ đổi lại là bất kỳ người nào khác muội đều không yên tâm.”

“Cho dù Thái hậu có sai người khác tới ta cũng không chịu, mấy năm nay vẫn luôn là y chăm lo cho sức khỏe của ta, nếu đổi sang thái y khác, ta nhất định không thể tin tưởng... Dù sao ta cũng từng vì thái y mà phải chịu khổ rồi.” Vì đang mang thai nên My Trang ăn mặc còn giản dị hơn trước, cả người không có món đồ trang sức nào, chỉ mặc chiếc áo lụa mềm thuần một màu xanh. Khi tỷ ấy cụp mi mắt, từ bên trong như ánh ra những nét dịu dàng và âu lo. “Công việc của y cũng chẳng nhẹ nhàng chút nào, một bên là muội đã có thai được gần bảy tháng, còn ta thì mới có thai chưa đầy ba tháng, đang là giai đoạn không yên ổn nhất, y quả thực đã phải hai đầu chịu khổ rồi!”

Tôi mỉm cười ôn tồn, nói: “Khổ thì đúng là có khổ nhưng chỉ cần tỷ và đứa bé được bình an là y cũng vui rồi.”

My Trang khẽ gạt mấy sợi tóc rối trước trán ra sau tai, chậm rãi nói: “Kỳ thực sau khi muội mang thai trở về, Ôn Thực Sơ bắt đầu bận rộn hơn bao giờ hết, chỉ còn thiếu nước chống bốn vó lên trời nữa thôi!”

Tôi đặt tay lên vai My Trang mà cười, nói: “Dù y có bận rộn đến mấy thì cũng là vì cái thai trong bụng muội, đâu có phải hoàn toàn là vì muội đâu. Tỷ tỷ lại trên muội rồi.”

My Trang khẽ cười, cất tiếng: “Ta cũng chỉ nói đùa một chút thế thôi!”

Tôi mỉm cười chăm chú nhìn cái bụng vẫn còn bằng phẳng của tỷ ấy. “Ngày đó đột nhiên nghe tin tỷ mang thai, muội cũng giật nảy mình, quả thực là vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.”

“Đứa bé này vốn nằm ngoài ý liệu của ta, thế nhưng có nó trong mình rồi, ta dù có liều tính mạng này cũng phải bảo vệ cho nó được bình an.” Khi nói những lời này, trông tỷ ấy vẫn ung dung, điềm đạm như cũ nhưng vẻ mặt lại toát ra những nét dịu dàng và kiên nghị chỉ có ở người mẹ.

Tôi chậm rãi nói: “Tuy đứa bé này có một phần dòng máu của Hoàng thượng nhưng bất kể tỷ có chịu tha thứ cho Hoàng thượng hay không, đứa bé vẫn là vô tội.”

My Trang mỉm cười hờ hững, trong mắt bùng lên những tia sáng dịu dàng. “Hoàng thượng là Hoàng thượng, đứa bé là đứa bé, sao y có thể so sánh với đứa bé này được...” My Trang vốn là một tiểu tư khuê các, nền nã đoan trang, lúc nào cũng yên phận giữ mình, nhưng từ sau lần bị cấm túc, lại phải trải qua mấy phen phong ba trắc trở, tỷ ấy đã ngày một trở nên thanh cao và lạnh lùng hơn, rất ít khi thể hiện ra mặt thế này.

“Có điều nói đến cùng, chúng ta thực không bằng những người bình thường nơi dân gian.” Tôi khẽ thở dài một tiếng, giọng nói trầm hẳn đi: “Kỳ thực làm dâu một gia đình nghèo cũng không có gì là không tốt, ít nhất khi mang thai còn được phu quân ở bên chăm sóc tận tình, hết lòng chiều chuộng. Như chúng ta đây thì chẳng thể mong ngóng gì, chỉ có thể trông chờ vào sự chăm sóc của thái y, còn phải là vị thái y nào đáng tin mới được.”

My Trang bỗng lộ vẻ ngẩn ngơ, tựa ngọn nến đột nhiên bị luồng gió mạnh thổi tắt. “Có phu quân của riêng mình rồi thì sao, liệu y có mãi ở bên chăm sóc cho chúng ta không?” Tỷ ấy rất nhanh đã khôi phục lại thần thái thường ngày, vẻ mặt dịu dàng tựa bông hoa ngênh xuân đầu tiên nở dịp tháng Ba, vừa yêu kiều vừa thấp thoáng vẻ e thẹn. “Đó là cái phúc phải tu mấy kiếp mới có được, còn chúng ta thì chỉ có thể tưởng tượng một chút để xoa bớt nỗi sầu mà thôi!”

Trên chiếc sạp của My Trang đặt ngổn ngang mấy tấm đệm mềm màu tím nhạt thêu hoa, tất thấy đều có phần vỏ đệm làm bằng tơ tằm vừa mỏng vừa nhẹ, bên trong đựng những bông cúc trắng đã được phơi khô cùng rất nhiều mảnh lá dâu đã được cắt vụn, kèm với đó còn có vô số viên ngọc Hòa Điền to bằng hạt gạo, tiếp xúc với những tấm đệm như thế có thể khiến tinh thần người ta an định, dễ chịu thư thái, ngoài ra chúng còn có công hiệu dưỡng nhan. Thế nhưng màu tím nhạt của những tấm đệm đó dường như đã trở nên dày vò u uất hết như tâm trạng của tôi hiện giờ. Kể từ khi mang thai tới nay, tôi đâu có được gặp mặt

phụ thân của những đứa bé trong bụng tôi mấy bận, càng đừng nói gì tới việc được y ở bên bầu bạn chăm sóc. Tôi tiện tay ôm một tấm đệm vào lòng, hơi cup mắt xuống, tâm tư dần trở nên rối loạn.

Kể từ khi My Trang có thai, số lần An Lăng Dung tới thăm ngày một nhiều hơn. Ban đầu My Trang không gặp, thoái thác là người mỗi một nhưng vì nàng ta rất mực ân cần nên dần dần hai người đã trở lại thân thiết như xưa, thường xuyên ngồi tán gẫu với nhau hoặc cùng làm mấy việc thêu thùa may vá. Các phi tần khác thấy vậy chỉ cho rằng My Trang vẫn chưa quên tình nghĩa với nàng ta ngày trước, thế nhưng sau mỗi lần gặp gỡ như thế, My Trang đều cảm thấy không khỏe, liên tục chóng mặt, đau đầu. My Trang vốn một mực nén nhịn không nói gì, thế nhưng trong cung tai mắt đâu đâu cũng có, rốt cuộc việc này đã truyền đến tai Huyện Lãng. Khi gặp tôi, My Trang cười, nói: “Hoàng thượng bảo ta phải chú ý nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không cho phép nàng ta tới chỗ ta nữa.”

Tôi nghe vậy liền khẽ mỉm cười. “Trong cung bây giờ đang rộ lên tin đồn nàng ta là người chẳng lành, đầu tiên là xung khắc với Từ Tiệp dư và Hoàng hậu, bây giờ lại xung khắc với tỷ nữa, Hoàng thượng ngoài miệng tuy không nói gì nhưng kỳ thực đã bắt đầu ghẻ lạnh nàng ta rồi.”

Kể từ đó dấu hiệu của việc An Lăng Dung thất sủng ngày một rõ ràng hơn, tuy mọi sự cung ứng vẫn theo thân phận Quý tần nhưng Cảnh Xuân điện hiện giờ đã hiu quạnh chẳng khác gì lãnh cung.

Buổi trưa hôm ấy tôi cùng My Trang từ chỗ Thái hậu trở về, Thái hậu không ngừng dặn dò tỷ ấy phải giữ gìn thân thể, còn thưởng ột đồng hồ, kêu tỷ ấy sau này ít qua lại với An thị thôi. My Trang kêu Thái Nguyệt mang những thứ đồ được tặng về cung trước, sau đó liền cùng tôi tới Nhu Nghi điện ngồi chơi nói chuyện. Chúng tôi mới ngồi xuống chừng một tuần trà thì Kính Phi dẫn theo Lung Nguyệt tới chơi, miệng cười tủm tỉm, nói: “Chỉ chừng ba tháng nữa là Hoàn Phi sinh rồi, ta ngày thường rảnh rỗi liền làm chút quần áo cho trẻ con, Hoàn muội muội nếu không chê thì hãy giữ lấy để sau này mặc cho đứa bé.”

Hàm Châu lúc này đang bưng theo một chồng quần áo trẻ con màu sắc sắc sỡ, chất liệu cũng đều là loại thượng hạng, bên trên thêu đủ những hình thù cỏ cây muông thú mang ý may mắn, cát tường, hơn nữa từng đường kim mũi chỉ đều rất dày và đều đặn, qua đó có thể thấy Kính Phi đã phải bỏ ra không ít công sức.

Tôi cười, nói: “Tay nghề của Kính Phi tỷ tỷ đúng là ngày càng tuyệt vời hơn rồi!”

Kính Phi khẽ nở nụ cười, cố gắng giấu đi vẻ hựt hẫng và cô đơn trong mắt, điềm đàm nói: “Khi ta mới vào cung tay chân quả thực vụng về vô cùng, đừng nói là thêu hoa lá cây cỏ, ngay cả thêu một quả trứng vịt ta cũng chẳng làm được.”

My Trang mím môi cười khẽ, cất tiếng cắt ngang: “Nhìn đôi tay khéo léo của tỷ tỷ bây giờ, ai mà tin được mấy lời đó chứ!”

Kính Phi hơi ngẩng lên, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lung Nguyệt sau lưng, thấp giọng nói: “Bao năm qua đa phần thời gian ta đều phải sống trong cô độc, dù có vụng về đến mấy thì cuối cùng cũng thành khéo léo thôi.” Kính Phi trước giờ vẫn luôn hững hờ, điềm đàm, thế nhưng vẻ buồn thương trong lời nói lúc này lại lộ ra hết sức rõ ràng.

Trong cung ngày rộng tháng dài, giữa chốn mái xanh tường đỏ, có người nào mà không cô độc đây?

Tôi và My Trang bắt giác đều ghen lời. Lung Nguyệt lặng im tựa người vào đùi Kính Phi, hệt như con mèo nhỏ ngoan ngoãn. Tôi thầm thở dài một tiếng, Lung Nguyệt thật ngoan ngoãn biết bao, tiếc rằng sự ngoan ngoãn ấy lại không phải là với người mẹ ruột tôi đây. Một lát sau, vẫn là Kính Phi lên tiếng cười, nói trước: “Bây giờ lớn thêm một tuổi, những lời than phiền cũng lại nhiều hơn, toàn đi nói những lời cụt hứng thôi!” Rồi lại nhìn qua phía My Trang, tiếp: “Thẩm Thực viện cũng có thai được hai tháng rồi, nhưng cách ngày sinh nở hãy còn xa, ta xin được tạm thời lười nhác một chút.”

My Trang khẽ phe phẩy chiếc quạt tròn trong tay, tươi cười, nói: “Muội vẫn thường nói Kính Phi tỷ tỷ thiên vị Hoàn Nhi, bây giờ xem ra quả đúng là như vậy rồi.”

“Ta thiên vị khi nào chứ?” Kính Phi dịu dàng gọi Lung Nguyệt lại: “Oản Oản, mau đưa khăn tay cho Huệ mẫu phi của con đi.”

Lung Nguyệt vui vẻ rút từ trong tay áo ra một chiếc khăn tay, cất giọng non nớt nói: “Lung Nguyệt biết Huệ mẫu phi thích hoa cúc, thứ này là dành tặng cho Huệ mẫu phi.” Nói rồi liền đặt chiếc khăn tay vào tay My Trang.

Kính Phi khẽ xoa đầu Lung Nguyệt, mỉm cười nhìn qua phía My Trang. “Tâm ý như vậy đã đủ tốt chưa nào?”

My Trang trề môi cười, nói: “Tất nhiên là rất tốt rồi... Nhưng tỷ chớ tưởng bỏ, muội chẳng qua chỉ nể mặt Lung Nguyệt nên mới nói vậy thôi!”

Kính Phi cười rộ. “Thực viện đúng là đã mang thai có khác, cũng biết làm nũng rồi cơ đấy!”

My Trang không kìm được bật cười khúc khích, Lung Nguyệt chợt ngoảnh đầu qua hỏi tôi: “Hoàn mẫu phi, mẫu phi thích loài hoa nào?”

Con bé rất ít khi chủ động nói chuyện với tôi, tuy còn có chút đề phòng và xa cách nhưng bên trong đã có mấy phần tò mò. Tôi mừng rỡ không thôi, vội nói: “Mẫu phi thích hoa hải đường nhất, con thì sao?”

Lung Nguyệt cúi đầu nhìn mũi chân mình, chu miệng nói: “Con không thích hoa hải đường.” Hơi dừng một chút, con bé chớp chớp cặp mắt tròn xoe. “Lung Nguyệt thích hoa hạnh nhất, hoa hạnh là loài hoa đẹp nhất.” Vừa nói xong nó đã lại quay trở về đứng sau lưng Kính Phi.

Hoa hạnh? Tôi khẽ nở nụ cười nhưng nơi đáy lòng lại trào dâng cảm giác giá lạnh, đúng là con của tôi và Huyền Lăng có khác, còn nhỏ như thế mà đã thích hoa hạnh rồi. Nhưng những bông hoa hạnh năm đó đến cuối cùng chỉ có thể rực rỡ được một mùa rồi liền ngưng tụ thành một mảng tro tàn băng giá nơi đáy lòng tôi.

Kính Phi cười, nói: “Từ Tiệp dư có thai đã được hơn tám tháng rồi, ta cũng mới làm cho đứa bé của nàng ta một ít quần áo, giờ chuẩn bị mang đi tặng đây, chứ không e là người khác lại nói ta thiên vị.”

Tôi cầm một chiếc khăn tay thêu hoa giắt vào bên hông, đoạn đứng dậy, nói: “Ngày đó khi ngắm cảnh nơi thủy tạ giữa hồ, cung nữ Xích Thực bên cạnh Từ Tiệp dư nói năng vô phép, nhất định là Hồ Chiêu nghi sẽ dễ bụng. Mà Từ Tiệp dư vốn là người không ưa sinh sự, tính tình lại nhạy cảm, chỉ e sẽ nảy sinh những suy nghĩ vu vơ. Đẳng nào Kính Phi tỷ tỷ cũng định mang quần áo qua đó tặng, chỉ bằng muội với My tỷ tỷ cũng đi cùng luôn, coi như là thêm người thêm náo nhiệt.”

My Trang trầm ngâm một chút rồi điềm đạm nói: “Cũng tốt, chúng ta cùng đi thăm Từ Tiệp dư luôn!”

Khi tới Ngọc Chiêu cung, chúng tôi thấy Lý Trường cùng mấy gã thái giám và thị vệ đang canh gác bên ngoài, mấy hôm nay trời đã mát mẻ hơn một chút, thần sắc mấy gã thái giám ngồi dưới gốc ngô đồng đều có vẻ thoải mái, Lý Trường thì ngồi trên bậc thềm trước cửa cung, đang tựa đầu vào con sư tử đá bên cạnh mà ngủ gật.

Tôi biết là Huyền Lăng đang ở bên trong, bèn hắng giọng khẽ ho một tiếng. Lý Trường giật mình thức giấc, vội đứng dậy, cười trừ, nói: “Ba vị nương nương tới rồi, nô tài vừa rồi lười nhác, thực là đáng đánh!”

Kính Phi ôn tồn nói: “Lý công công phải hầu hạ Hoàng thượng cả ngày, kỳ thực cũng cần tranh thủ nghỉ ngơi một chút, bằng không lấy đâu ra cho đủ hơi sức được?”

Lý Trường vội khom người một cái thật sâu, cung kính nói: “Đa tạ nương nương thông cảm cho nô tài.” Trong khi khom người, từ bên hông y rơi ra một chuỗi ngọc kiểu Liễu điệp hợp tâm[1]. Lý Trường còn chưa hay biết gì, Cận Tịch đã thoáng ửng hồng hai má, vội cúi gầm mặt xuống.

[1] Ở đây “chuỗi ngọc” nguyên văn là “ - anh lạc”, là một loại đồ trang sức thời cổ, được xâu thành từ nhiều viên ngọc, thường dùng để đeo cổ. Liễu điệp hợp tâm là tên gọi của một kiểu chuỗi ngọc đại biểu cho tình yêu nam nữ - ND.

Kính Phi tinh mắt nhìn thấy ngay, bèn nhắc: “Công công đánh rơi đồ rồi kia!” Lý Trường cúi đầu ngó thấy, vội vàng cẩn thận nhặt chuỗi ngọc lên, cười hà hà, nói: “Đa tạ nương nương nhắc nhở.”

Kính Phi cười, nói: “Chuỗi ngọc đó thực tình xấu quá, trước đây Tương Phi rất giỏi làm chuỗi ngọc, nhưng cũng không được đẹp như chuỗi ngọc của người.” Dừng một chút, nàng ta nhìn qua phía Cận Tịch. “Chuỗi

ngọc này hình như là do người làm thì phải?”

Cận Tịch không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ đỏ mặt, nói: “Kính Phi nương nương quá khen rồi!”

Sao Kính Phi lại không hiểu, liền mím môi cười, nói: “Thảo nào lại là kiểu Liễu điệp hợp tâm, hóa ra là vì duyên cố này.”

Tôi sợ Cận Tịch xấu hổ, bèn chỉnh lại xiêm y một chút rồi nói: “Hoàng thượng chắc đang ở bên trong rồi, phiền công công vào thông báo giúp bọn ta một tiếng.”

Lý Trường đáp “vâng” một tiếng, vừa mới tới trước cửa cung thì đột nhiên dừng bước. Tôi nhất thời tò mò không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, bèn khẽ kéo tay áo My Trang và Kính Phi, rồi ba người chúng tôi cùng rón rén bước qua đó.

Trong Ngọc Chiêu cung ngợp bóng cây, tựa một mảng màu xanh vô biên vô tận. Giữa màu xanh đó, một cung nữ diện bộ xiêm y màu đỏ trông bắt mắt vô cùng, mà ngay cạnh màu đỏ ấy là một thân long bào màu vàng tươi trông còn bắt mắt hơn. Khuôn mặt Huyền Lăng như bị bộ xiêm y màu đỏ kia nhuộm lên sắc xuân, bên khóe miệng thấp thoáng nụ cười rất mực dịu dàng. Gần đó một gốc lăng tiêu đang nở hoa rực rỡ, tỏa ra đầy sức hút cùng sự nhiệt tình vô hạn, mà khuôn mặt yêu kiều e thẹn của Xích Thước giống hệt một bông hoa lăng tiêu, hoàn toàn thu hút ánh nhìn của Huyền Lăng.

Danh hoa quốc sắc thời hoan lạc, quân vương nhìn miệng mắt cười tươi[2]. Có lúc hoa chẳng cần là danh hoa, người chẳng cần là trang khuynh quốc, chỉ cần nhất thời vừa mắt là sẽ có cơ hội bay cao, trong hậu cung vốn tràn ngập những cơ hội như thế. Mà lúc này người may mắn chính là cung nữ Xích Thước đang yêu kiều, e thẹn trong bộ đồ màu đỏ kia.

[2] Trích Thanh bình diệu kỳ 3, Lý Bạch. Dịch thơ Lại Quảng Nam. Nguyên văn Hán Việt: Danh hoa khuynh quốc lưỡng tương hoan, thường đắc quân vương ái tiểu khanh - ND.

Huyền Lăng nâng cằm thị lên, hơi nheo đôi mắt lại, cất giọng trầm thấp đầy vẻ cảm dỗ: “Nói trăm biết nào, nàng tên là gì vậy?”

“Xích Thước.” Thị dịu dàng đáp với giọng yêu kiều: “Chính là một bông hoa thược dược màu đỏ, Hoàng thượng có thích không?”

“Tất nhiên là thích. Trăm sẽ không quên nàng đâu, Xích Thước.”

Xích Thước khẽ nở nụ cười, bên khóe miệng thấp thoáng một tia đắc ý, chợt xoay người lại xách váy chạy đi. Chiếc váy màu đỏ ấy tựa như bông hoa đang nở rộ, kéo tầm mắt Huyền Lăng ra càng lúc càng xa, bên trong chất đầy vẻ lưu luyến.

My Trang “hừ” lạnh một tiếng, ngoảnh đầu làm bộ như không nhìn thấy. Kính Phi lặng im không nói, hồi lâu sau mới cất tiếng: “Đã có tiền lệ của Diễm Thường tại rồi, sung hạnh một cung nữ cũng chẳng phải việc gì đáng ngạc nhiên.”

Tôi cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, nhớ năm xưa trong cung cũng từng có một nữ tử vô cùng thích hoa thược dược, ấy vậy mà... Tôi buồn bã xoay người, thở dài than: “Nếu để Từ Tiệp dư biết được, chỉ e...”

Kính Phi lắc đầu, nói: “Việc đã như vậy rồi thì thà không biết còn hơn. Tuy các phi tử trong cung sớm muộn gì cũng gặp phải chuyện như vậy... Ôi, thật đáng thương!”

My Trang cất giọng lạnh lùng tựa một lớp băng giá phủ lên thảm cỏ mùa thu: “Nếu Từ Tiệp dư biết được việc này, cái thai kia dù đã tám tháng cũng chưa chắc đã có thể giữ được.” Dừng một chút, tỷ ấy rồi cuộc vẫn không kìm nén được. “Một mặt muốn Từ Tiệp dư an thai, một mặt lại dây dưa với cung nữ của nàng ta khi nàng ta đang mang thai... Á cung nữ kia cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì!”

Tôi hờ hững nói: “Chúng ta hãy về đi đã, bằng không để Hoàng thượng nhìn thấy chúng ta thì cả hai bên sẽ đều khó xử, hà tất phải như vậy chứ!” Thế rồi bèn chuẩn bị rời đi, nhưng đúng lúc này Huyền Lăng lại bước ra và thấy chúng tôi đều ở đây cả, y thoáng ngẩn ra một chút rồi cười, nói: “Các nàng tới bao giờ vậy? Sao không vào mà đứng ngoài này làm gì?”

Kính Phi cười đáp: “Dạ, vừa mới tới thôi, nghe Lý Trường nói Hoàng thượng đang ở bên trong nên chúng thần thiếp không dám quấy rầy.”

Huyền Lăng nói: “Việc gì phải câu nệ quá như vậy, đã tới đây rồi thì hãy vào trò chuyện với Từ Tiệp dư đi, Lưu Đức nghi cũng đang ở bên trong đấy!”

Kính Phi vội vàng đáp “vâng” một tiếng, cùng chúng tôi dõi mắt nhìn theo bóng lưng Huyền Lăng, sau đó mới đi tới Không Thuyết đường.

Lúc này Từ Tiệp dư đang trò chuyện với Lưu Đức nghi, trên bàn có đặt một đĩa dưa mận và một trái đào xanh mới ăn được một nửa, Lưu Đức nghi đang cầm ăn một trái khác.

Thấy chúng tôi bước vào, hai người bọn họ vội vàng đứng dậy. Tôi nhìn trái đào ăn dở trên bàn, cười nói với Từ Tiệp dư: “Hôm nay trông khí sắc Tiệp dư tốt quá, cả khẩu vị cũng tốt nữa.”

Từ Tiệp dư còn chưa tiếp lời, Lưu Đức nghi đã ngượng ngùng cười, nói: “Hoàng thượng mới ăn được nửa quả thì đã thưởng cho tần thiếp, chắc vì chua quá nên ngại ăn không quen.”

Từ Tiệp dư cất giọng buồn bã: “Điều tại tần thiếp không tốt, tham ăn đồ chua, nhất thời quên mất Hoàng thượng.”

Kính Phi vội an ủi: “Vậy thì có gì đâu, lần sau chú ý một chút là được rồi.”

My Trang thấy trong nội đường lúc này chỉ có Kết Ngạnh, Trúc Như và một thị nữ của Lưu Đức nghi, bèn hồ hững nói: “Sao không thấy Xích Thước đâu vậy? Thị trước giờ vẫn luôn đi theo bên cạnh Tiệp dư mà.”

Trên mặt Từ Tiệp dư thấp thoáng nét âu lo, tựa như làn khói mỏng trên mặt hồ, thế nhưng giọng nói thì vẫn bình thản như trước: “Xích Thước cũng đã mười tám rồi, không tránh khỏi nảy sinh chút tâm tư, đâu có thể lúc nào cũng ở bên tần thiếp được.”

My Trang hơi nhếch khóe môi. “Đúng thế, nhưng cũng cần xem khi nào thì thị mới ở bên Tiệp dư nữa...”

Tôi vội lườm My Trang một cái, cất tiếng cắt ngang: “Phải rồi, bây giờ thân thể Tiệp dư ngày một nặng nề hơn, bên cạnh lúc nào cũng phải có thị nữ hầu hạ chăm sóc mới được.”

Lưu Đức nghi khẽ nở nụ cười. “Ba người Kết Ngạnh, Hoàng Cầm và Trúc Như đều không tệ.”

Nghe vậy tôi lập tức hiểu rõ tình hình, Từ Tiệp dư vốn chẳng phải người ngu ngốc, những hành vi vô phép của Xích Thước, hẳn nàng ta đều đã để ý tới rồi.

Thế nhưng ghen tuông vốn là điều đại kỵ của phi tần, trách phạt cung nữ thì lại có vết xe đổ của Kỳ Tàn khi trước, huống chi Hoàng thượng đã vừa mất cung nữ đó rồi, nàng ta có thể làm gì được đây?

Thế là tôi không nhiều lời nữa, chỉ cùng mọi người trò chuyện về những bộ quần áo trẻ con mà Kính Phi mang tới, sau đó đứng dậy cáo từ.

Ra đến bên ngoài, Kính Phi như vô tình nhẹ nhàng cất tiếng: “Xem ra Từ Tiệp dư cũng là một người thông minh, nàng ta đang có thai không thể hầu hạ Hoàng thượng, trước đây vốn cũng không đặc sủng lắm, có khi nào...” Nàng ta chung quy vẫn là người cẩn thận, nói đến đây thì dừng, sau đó liền dắt Lung Nguyệt lặng lẽ rời đi.

My Trang khẽ nói: “Nếu Từ Tiệp dư mà có tâm tư đó, dùng Kết Ngạnh với Hoàng Cầm không phải tốt hơn sao? Dù sao Xích Thước cũng không dễ gì khống chế.”

Tôi thở dài than: “Nếu nàng ta mà biết cách tranh sủng thì đã không rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay...” Sau một thoáng lặng im, trong lòng tôi lại dâng lên một nỗi nghi hoặc khác: “Vậy Xích Thước...”

My Trang khẽ vuốt ve cái bụng còn chưa nhô lên chút nào, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh biếc, chậm rãi nói: “Từ Tiệp dư là chủ nhân của thị mà còn không lên tiếng, chúng ta để ý làm gì cho nhọc sức!” Sau đó lại đưa mắt nhìn qua phía tôi. “Muội lo việc của mình còn chưa xong mà đã đi lo việc của người khác, như thế sẽ mệt lắm đấy!”

Tôi cũng nhìn lại tỷ ấy, ôn tồn nói: “Đâu phải muội không muốn nghỉ ngơi, nhưng đã ở trong chốn hậu cung này rồi thì sao có thể lúc nào cũng chỉ lo thân mình được.”

My Trang khẽ thở dài một tiếng, trong mắt như có mấy tia sáng lóe lên. “Tuy ta khuyên muội thế nhưng bản thân ta kỳ thực cũng đâu có khác gì, con người đúng là lúc nào cũng mâu thuẫn như vậy cả.”

Tôi khẽ gạt đầu, lại đưa mắt nhìn những dãy hành lang quanh co, khúc khuỷu xung quanh, cảm thấy chúng thực giống lòng người, chẳng bao giờ có thể thẳng tắp. Dãy lòng tôi bỗng trào dâng một tia buồn chán, mỗi một, những cuộc tranh đấu đầy man trá hiểm ác này rốt cuộc tới ngày nào mới có thể kết thúc đây? Mọi vinh hoa, phú quý hiện giờ sao có thể so được với bông mai xanh vượt lên giá lạnh mà hé nở ở Thanh Lương Đài thuở nọ, cũng chẳng thể sánh bằng những bông hoa đào rực rỡ cười với gió đông trong mùa xuân năm nào. Chỉ tiếc rằng hoa đào vẫn như xưa, nhưng con người thì đã chẳng thể trở về với quá khứ. Sự bi thương trong lòng giống như một đôi tay vô hình không ngừng cào xé trái tim tôi, khiến tôi chẳng thể thoải mái dù chỉ trong một phút giây ngắn ngủi. Thế nhưng dù lòng đã nguôi, ý chí của tôi lại không thể nguôi, chỉ cần tôi buông lơi một chút, cái giá phải trả e rằng không chỉ có tính mạng của tôi, mà còn có cuộc đời của vô số con người khác nữa.

2. Q.6 - Chương 2: Sự Tình Bại Lộ

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi thức dậy ngồi trước gương chải đầu trang điểm, cố gắng lấy lại tinh thần, hoàn toàn giấu đi những nỗi thê lương và thương cảm đêm qua.

Tôi hỏi Huyền Lăng đã đi đâu, Cận Tịch trả lời: “Sau nửa đêm thì ở chỗ Hồ Chiêu nghị, còn trước nửa đêm thì ở chỗ Diễm Thường tại.” Tôi không nói gì, chợt Cận Tịch cất tiếng hỏi: “Mấy hôm nay thân thể Hoàng hậu đã khá hơn rồi, nương nương có qua đó thỉnh an một chút không?”

Tôi qua nàng ta về muộn, tin tức này nhất định là nghe được từ chỗ Lý Trường. Tôi khẽ “ừm” một tiếng, kêu Hoa Nghi chọn lấy cây trâm vàng đính ngọc phỉ thúy hình cảnh đào cài lên búi tóc ỉnh, lại hỏi: “Có những ai đã qua đó rồi?”

“Hồ Chiêu nghị vốn có quan hệ thân thích, đương nhiên phải đi một chút cho có lệ.” Dừng một chút, Cận Tịch hạ thấp giọng nói: “Ngoài ra còn có cả Kính Phi nữa.”

Tôi hơi nường mày, đang định nói thì bỗng thấy nơi mái tóc đau nhói, không kìm được kêu lên một tiếng “úi chao”, hóa ra là Hoa Nghi mới học trang điểm, động tác còn chưa thuần thục lắm, làm cây trâm vướng vào tóc tôi. Cận Tịch vội nói: “Tay chân thực vụng về quá, tới lúc nào mới học được cho ra hồn đây?”

Hoa Nghi ầm ỨC trề môi, nói: “Chẳng qua nô tỳ vì nghe nói Kính Phi nương nương đã tới chỗ Hoàng hậu nên mới ngạc nhiên mà lỡ tay thôi. Chưa kể quãng thời gian trước nô tỳ còn thấy Kính Phi tới chỗ Hoàng hậu hầu hạ việc thuốc thang nữa cơ.”

Tôi hờ hững nói: “Nếu không phải bản cung đang mang thai, dựa theo quy củ thì cũng cần đi hầu hạ việc thuốc thang như vậy thôi.”

Hoa Nghi lộ vẻ khó hiểu. “Nhưng không phải nương nương đã nói rồi sao, Hoàng hậu trong cơn bệnh không muốn gặp người ngoài, Hồ Chiêu nghị là thân thích không tính, Kính Phi thì phải giải thích thế nào đây?”

Tôi bất giác bật cười một tiếng, đưa mắt nhìn qua phía Cận Tịch lúc này cũng đang mỉm cười. “Hoa Nghi đúng là đã tiến bộ hơn không ít rồi.” Sau đó liền đứng dậy khoác lên vai mình một chiếc khăn trắng thêu hoa, nói tiếp: “Chúng ta đi thăm Hoàng hậu nào.”

Sau mấy tháng đỡ bệnh, tinh thần Hoàng hậu có vẻ đã tốt lên rất nhiều, khi tôi bước vào thì nàng ta đang ngồi tựa người trên chiếc ghế dài chạm khắc hình phượng hoàng và hoa mẫu đơn, tay cầm một cuốn chữ mẫu của Vương Hy Chi mà ung dung lật xem. Khuôn mặt có phần nhợt nhạt của Hoàng hậu được trang điểm vừa phải, bên trên thấp thoáng một mảng màu hồng của phấn son, vì bệnh còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn nên trên người nàng ta chỉ là một bộ cung trang màu xanh may bằng vải sa mỏng, mái tóc được búi theo kiểu Ba tiêu, bên trên điểm xuyết bằng mấy viên trân châu tròn lẳn, mà nơi chính giữa búi tóc là một chiếc bộ dao hình cặp chim phượng hoàng cùng ngậm một viên ngọc thể hiện địa vị tôn quý tốt cùng không nữ tử nào trong thiên hạ có thể so sánh được của nàng ta.

Hoàng hậu thấy tôi đi vào liền chỉ tay vào chiếc ghế trước mặt, nhẹ nhàng nói: “Hoàn Phi thân thể đã nặng nề như thế mà còn cất công tới đây, thực là hiếm có. Hôm nay tinh thần bản cung không tệ, Hoàn Phi cứ thoải mái đi.”

Tôi mỉm cười nhún nhường. “Lời dạy bảo của nương nương thần thiếp luôn ghi nhớ kỹ, lòng đầy cảm kích. Nương nương phượng thể không yên đã lâu, thần thiếp không thể ở bên hầu hạ, mong nương nương thứ lỗi.”

Hoàng hậu nở nụ cười thân thiện, xua tay, nói: “Hoàn Phi chăm lo cho Hoàng thượng hết lòng hết sức, lại giúp Thẩm Thực viện cũng có thai, hiền đức đến thế, sao bản cung có thể trách cứ gì được.” Trong khi nói, Hoàng hậu thoáng dừng lại một chút, dường như không đủ hơi để nói liền một mạch.

“Nương nương và Thái hậu vẫn luôn hy vọng hoàng thất có thêm thành viên, bây giờ Thẩm Thực viện mang thai như thế kỳ thực cũng là nhờ Hoàng hậu và Thái hậu ban ân trạch cho thiên hạ.” Tôi đưa mắt liếc quanh, thấy trên đầu gối Hoàng hậu có đặt một chiếc khăn tay, bên trên thêu hình một bông mẫu đơn vô cùng bắt mắt. Tôi chỉ thoáng nhìn qua một chút liền nhận ra ngay đây chính là đường thêu của Kính Phi, nhưng cũng không nói gì nhiều, chỉ làm bộ như không nhìn thấy.

Hoàng hậu lẳng lẳng nhìn tôi một lát, chậm rãi nói: “Trong quãng thời gian bản cung ốm bệnh, mọi việc trong hậu cung đều phải trông cậy vào Kính Phi và Đoan Phi, bây giờ thân thể đã khỏe hơn một chút, bản cung cũng nên lo liệu một số chuyện rồi.”

Trái tim tôi bất giác nảy lên một cái nhưng rất nhanh sau đó đã bình tĩnh trở lại, tươi cười, nói: “Dạ phải, Hoàng hậu nương nương là chủ nhân của lục cung, có nương nương đích thân quản lý tất nhiên là tốt nhất rồi.”

Ánh mắt Hoàng hậu sâu thẳm và hiền hòa, khiến người ta khó có thể nhìn ra được ý nghĩ thật của nàng ta. “Hoàn Phi là một trong Tam phi, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành cánh tay đắc lực của bản cung để quản lý chốn hậu cung này, đúng vậy không?”

Trở về Nhu Nghi điện, tôi lập tức cho gọi Ôn Thực Sơ tới, hỏi: “Bệnh của Hoàng hậu rốt cuộc là như thế nào?”

Ôn Thực Sơ chậm rãi đáp: “Vốn không có gì đáng ngại nhưng về sau vừa nóng giận lại vừa bị nhiễm phong hàn, chứng đau đầu còn phát tác, thế là ốm bệnh mấy ngày, nhìn bộ dạng bây giờ thì hình như đã khỏi rồi.”

Tôi lặng yên suy nghĩ một lát, cặp mắt thoáng về phía bụng nhìn ra ngoài cửa sổ. “Nàng ta thì khỏi rồi nhưng chỉ e kể từ giờ bản cung sẽ có vô số điều phiền não.” Sau đó lại khẽ cất tiếng dặn dò: “Tạm thời không cần để ý tới nàng ta vội. Người khác đều cho là bản cung mới chỉ mang thai sáu tháng nhưng đại nhân thì lại biết rõ sự tình. Nếu tới lúc vạn bất đắc dĩ, thuốc trợ sản có lẽ cũng cần dùng đến, đại nhân nhớ chuẩn bị sẵn từ bây giờ.”

“Việc này vì thần tự có an bài thỏa đáng, đảm bảo ngày giờ sinh nở không có chút sai chệch nào.” Ôn Thực Sơ trầm tư trong chốc lát, sau đó mới nói: “Trong mắt người ngoài, nương nương đã mang thai sáu tháng, lúc này Hoàng hậu cũng không tiện ra tay, nương nương tạm thời không cần lo lắng, điều nên nghĩ tới bây giờ là những việc có thể xảy ra trong khi sinh nở và sau khi đứa bé ra đời.”

Tôi khẽ “ừm” một tiếng, nỗi âu lo trong lòng càng thêm nặng nề, không kìm được nói: “Cái thai của bản cung cách ngày lâm bồn đã không còn xa nữa, dù nàng ta có muốn bỏ thuốc trụ thai thì cũng khó có thể làm được ngay. Hiện giờ bản cung, Thẩm Thực viện và Từ Tiệp dư đều đang có thai nhưng chỉ có cái thai của Thẩm Thực viện là chưa đầy ba tháng, hết sức đáng lo. Đại nhân giờ cũng đang phụ trách việc ở Đường Lê cung, bản cung xin giao phó mẹ con Thẩm Thực viện cho đại nhân, ngài nhất định phải đảm bảo bình an cho bọn họ đấy.”

Tôi nói liền mấy câu nhưng Ôn Thực Sơ lại chỉ dờ dẩn không nói gì, mặt mày ngơ ngẩn. Tôi để ý quan sát hẳn, thấy chỉ trong vòng nửa tháng mà trông hẳn đã tiêu tụy đi nhiều, hai bên má hóp lại, dưới cằm lún phún những cọng râu, cặp mắt trước giờ vốn luôn đôn hậu cũng trở nên mơ màng, bên trong còn vẫn lên mấy tia máu. Tôi chưa từng thấy hẳn có dáng vẻ như thế bao giờ, bất giác cả kinh, lén vẩy tay kêu Hoán Bích bưng một bát canh bo bo nấu táo đỏ tới, sau đó mới nói: “Ôn đại nhân hôm nay có vẻ tiêu tụy quá, hãy uống tạm bát canh ý dĩ này đi cho lại sức.”

Tôi gọi liền mấy câu hần mới tỉnh táo trở lại, khê ho một tiếng, nói: “Gần đây vi thần thường hay thiếu ngủ nên mới như vậy, không có vấn đề gì đâu.”

Tôi khê thở dài, cất giọng dịu dàng: “Hiện giờ sự an nguy của bản cung và Thẩm Thực viện cùng những đứa bé trong bụng bọn ta đều trông cậy vào đại nhân, nếu đại nhân không giữ gìn bản thân cho tốt, sao bọn ta có thể yên thân được đây?”

Ánh mắt Ôn Thực Sơ bỗng trở nên ảm đạm. “Trước đây vi thần vẫn luôn cảm thấy mình là một vị đại phu, có thể chữa bệnh cứu người nhưng hóa ra sự thực lại không phải như thế.”

Tôi thấy thần sắc hần có vẻ khác thường, không kìm được lo lắng hỏi: “Đang yên đang lành sao lại nói ra những lời nản lòng như vậy? Đại nhân mới gặp phải chuyện gì hay sao?”

Ôn Thực Sơ gượng cười ử dột. “Cũng không phải là vi thần nản lòng, chỉ là ở trong cung lâu rồi, có một số việc thực là thân bất do kỷ.”

Nghe hần nói như vậy, tôi bèn ôn tồn khuyên nhủ: “Kỳ thực ai cũng thân bất do kỷ, ai cũng có chỗ khó xử riêng của mình, việc gì phải đến cuối cùng cũng sẽ đến, chúng ta cứ cẩn trọng bước từng bước là được rồi.”

Ôn Thực Sơ ngẩn ngơ nhìn mấy khóm cúc mộc hương mới nở bên dưới cửa sổ, những cánh hoa tuy mỏng manh yếu ớt nhưng vẫn toát lên nét kiên cường. Hần trước giờ chưa từng nhìn ngắm hoa với vẻ chăm chú như vậy, còn để lộ vẻ mặt ngẩn ngơ và xót thương. Hồi lâu sau hần mới trầm giọng nói: “Có một số việc, vi thần thực sự chưa từng nghĩ rằng lại có thể xảy ra với mình.”

“Vậy thì sao chứ?” Tôi bước lại gần hần, chợt ngửi thấy trên người hần có mùi rượu nồng nặc. Trước đây Ôn Thực Sơ vốn chưa từng đụng đến rượu, vậy mà chẳng rõ từ bao giờ trên người hần lại có thứ mùi này. “Mượn rượu tiêu sầu càng sầu thêm, một nam nhân dù sao cũng cần gánh vác lấy trách nhiệm của mình mới được. Dù đã xảy ra chuyện gì, đến cuối cùng cũng chỉ cần lặng lẽ chịu đựng và gánh vác mà thôi... Làm như thế không chỉ là vì bản thân mình, cũng là vì người khác nữa.”

“Trách nhiệm của nam nhân?” Hần ngập ngừng hỏi: “Nương nương, không... Hoàn muội muội, nếu ta phạm phải tội lỗi to lớn tội cùng, liệu muội có chịu tha thứ cho ta không?”

Tôi thấy trong mắt hần chan chứa vẻ thê lương, dường như có muôn vàn lời muốn nói nhưng lại không thể nói ra khỏi miệng, thế là bèn không chút nghĩ ngợi đáp ngay: “Dù huynh có làm sai bất cứ chuyện gì thì cũng không cần muội tha thứ, chỉ cần huynh không thẹn với lòng là được. Còn nếu tự vấn lòng thấy hổ thẹn, huynh hãy cố hết sức bù đắp, đừng tiếp tục sai lầm nữa.”

Hần cúi đầu trầm ngâm một hồi lâu rồi mới nói: “Kỳ thực, một số việc có lẽ là do người cường cầu, có lẽ cũng là thuận theo tự nhiên...” Hần cười chua chát. “Ngay đến ta cũng không hiểu được, nói gì tới muội.” Hần phất tay áo một cái, vẻ mặt dần bình tĩnh trở lại. “Việc của Thẩm Thực viện mà nương nương vừa nhờ cậy vi thần nhất định sẽ dốc hết toàn lực, dù phải đi vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng chẳng từ nan.” Dứt lời liền khom người hành lễ rồi chậm rãi lui đi.

Tôi nhìn theo bóng lưng hần, thấy đằng sau bộ quan phục kia là một nét sầu thương nồng đậm, dù gió mạnh đến mấy cũng chẳng thể nào thổi tan đi hết.

Sức khỏe của Hoàng hậu dần khôi phục, các phi tần khi tới thỉnh an cũng thường xuyên ở lại nói nói cười cười. Thân thể tôi ngày một nặng nề, cũng không hay đi ra ngoài nữa, có điều Huyền Lăng mỗi ngày đều tới thăm một hai lần, cùng tôi trò chuyện.

Hoán Bích nở một nụ cười kín đáo. “Chắc là vì Từ Tiệp dư sắp sinh, số lần Hoàng thượng tới Không Thụý đường của nàng ta ngày một nhiều hơn rồi, đúng là mẹ có phúc nhờ con.”

Tôi cười trách: “Gần đây muội cứ suốt ngày ngồi xem sách tới nửa đêm, chẳng lẽ xem sách nhiều quá nên cái miệng cũng trở nên điêu man rồi?”

Hoán Bích cúi đầu, nói giọng giấu cợt: “Hoàng thượng tới đó kỳ thực đâu phải vì Từ Tiệp dư. Hôm qua nô tỳ đưa ít lựu tới Ngọc Chiêu cung, vừa khéo gặp lúc Lưu Đức nghi ra ngoài, nàng ta nói thẳng cô ả bên cạnh Từ Tiệp dư kia thực quá lăng ló. Nàng ta vừa phải nén nhịn Xích Thược, vừa phải hết lời khuyên giải Từ Tiệp dư, cứ đứng đó than vãn với nô tỳ mãi.”

Tôi vừa bóc quả cam trong tay vừa chậm rãi nói: “Chuyện trong cung của người ta, ta có thể nói gì được đây, chỉ hy vọng Từ Tiệp dư chớ để việc này trong lòng, chứ nếu cả nghĩ quá người khác dù khuyên giải thế nào cũng chẳng được.” Tôi tách một múi cam bỏ vào miệng, cười nói: “Ngọt quá! Cận Tịch thích ăn cam nhất, phải để cho nàng ta mấy quả mới được.” Sau đó bất giác lòng thắm máy động, bèn hỏi: “Cận Tịch đâu rồi? Sao cả ngày nay không thấy bóng dáng nàng ta đâu thế?”

Hoán Bích chun mũi làm mặt quỷ, cười nói: “Cận Tịch giờ không ở Nhu Nghi điện, tiểu thư nói xem nàng ta có thể đi đâu được nào?”

Hoán Bích đỏ bừng hai má, cúi đầu cười khúc khích. Tiếng cười còn chưa dứt, chợt nghe gã thái giám bên ngoài liên tục cất giọng the thé và dồn dập, khiến mấy con bồ câu đang đậu trên nóc Nhu Nghi điện giật mình bay vọt lên không: “Hoàng hậu nương nương giá đáo... Đoan Phi nương nương, Kính Phi nương nương giá đáo...”

Tôi vội vàng đứng dậy, bám vào tay Hoán Bích bước ra ngoài cửa cung nghênh tiếp, mặt đầy vẻ hồ nghi. Hoàng hậu thân phận tôn quý, xưa nay rất ít khi đích thân tới cung của phi tần khác, huống chi lần này còn dẫn theo cả Đoan Phi và Kính Phi, thực là quá mức kỳ lạ.

Chỉ một lát sau, Hoàng hậu cùng Đoan Phi, Kính Phi và một đám cung nhân đi theo phía sau đã ùn ùn kéo tới.

Tôi vội vàng khom người hành lễ một cách khó khăn, cung kính nói: “Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an.”

Hoàng hậu nhìn tôi chăm chú, chỉ tiện miệng nói một câu: “Đứng dậy đi”, nghe giọng hết sức nghiêm túc, hoàn toàn mất đi vẻ ôn tồn thường ngày. Tôi nhất thời không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ đành nhường cho Hoàng hậu ngồi xuống chiếc ghế gỗ sưa điêu khắc hình chim loan ở chính điện. Hoàng hậu chậm rãi ngồi xuống ghế, mặt nhìn về hướng nam, không hề bảo tôi ngồi. Đoan Phi mặt mày bình tĩnh, không thể nhìn ra chút biểu cảm nào, dường như mọi việc đều không liên quan tới nàng ta. Kính Phi thì nắm chặt chiếc khăn lụa trong tay, thoáng lộ ra một tia thần sắc bất an.

Sau một thoáng trầm lặng, Hoàng hậu cầm chén trà lên thổi, khẽ nhấp một ngụm, nói: “Theo lý mà nói thì bản cung không cần tới Nhu Nghi điện này của Hoàn Phi, có điều hiện giờ Hoàn Phi đang có thai, mà đây dù gì cũng là việc của Vị Ương cung, thành ra bản cung không thể không đi một chuyến. Hoàn Phi dù gì cũng là một trong Tam phi, lại là mẹ ruột của Lung Nguyệt Công chúa, có một số việc không thể không nỗ lực được. Do đó hôm nay bản cung chỉ đành gọi thêm Đoan Phi và Kính Phi có địa vị tương đương với Hoàn Phi cùng tới đây.”

Hoàng hậu nói liền một tràng nhưng lại không hề nhắc tới là việc gì, tôi lại càng hồ nghi hơn, chỉ đành cười trừ, nói: “Đa tạ Hoàng hậu nương nương đã có lòng quan tâm tới thần thiếp như vậy.” Dừng một chút tôi mới ngẩng lên nói tiếp: “Thần thiếp còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, xin nương nương chỉ giáo cho.”

Hoàng hậu mặc trên người một bộ đồ màu xanh bảo thạch thêu hình hoa mẫu đơn, trông vừa đoan trang vừa nghiêm túc: “Mấy tháng vừa rồi bản cung đổ bệnh, chẳng thể lo liệu được việc gì, tất cả đều giao cho Đoan Phi và Kính Phi xử lý. Đoan Phi thân thể trước giờ vẫn luôn yếu đuối, Kính Phi thì phải trông nom Lung Nguyệt Công chúa, lo ình còn chẳng xong, khó tránh khỏi có chút sơ suất...” Nàng ta hắng giọng một chút rồi lại tiếp: “Sự yên ổn của hậu cung có liên quan mật thiết tới tiền triều, bản cung không thể không cẩn thận... Nhưng hôm nay, ngay trước mắt chúng ta không ngờ lại xảy ra một chuyện như thế, còn là ở trong cung của Hoàn Phi, bản cung không thể không tức giận!”

Trái tim tôi đập thình thịch liên hồi, cảm thấy nhất định đã có chuyện không hay xảy ra nhưng vẫn giữ nguyên sắc mặt, cung kính nói: “Xin Hoàng hậu cho hay là đã có chuyện gì.”

Giọng của Hoàng hậu đột nhiên trở nên nghiêm khắc: “Thời Đường chốn cung đình thường có chuyện cung nữ và thái giám tư thông với nhau, gọi là đối thực, từ đó dẫn đến việc hoạn quan lộng quyền, bọn gian tà cấu kết, làm loạn triều cương, mấy đời quân vương đều bị cung nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay, thậm chí đến việc soán ngôi cũng nhiều lần xuất hiện, giang sơn Đại Đường chính là vì thế mà tan nát, cuối cùng chẳng thể văn hồi. Bản triều lệ luật nghiêm khắc, việc đối thực hiếm khi xuất hiện, thế mà không ngờ hôm

nay bản cung lại phát hiện ra thứ này...” Hoàng hậu vứt vật trong tay tới trước mặt tôi, nói: “Hoàn Phi nhận ra thứ này chứ?”

Hoàn Bích ngồi xổm xuống nhặt lên giúp tôi, không kìm được biến sắc mặt, bởi đó chính là chuỗi ngọc kiểu Liễu điệp hợp tâm mà Lý Trường thường ngày vẫn mang theo bên mình. Trái tim tôi bất giác trầm xuống, đã hiểu ra là có chuyện gì. Tôi cố nén lòng mình, nhìn đi nhìn lại mấy lượt rồi mới nói: “Trông quen mắt quá, hình như thần thiếp đã từng thấy ở đâu, dường như là thủ pháp của Cận Tịch thì phải.”

Hoàng hậu bình thản nói: “Hoàn Phi tinh mắt lắm, đây chính là thứ do Cận Tịch làm ra.”

Tôi cười, nói: “Cận Tịch cũng thật là, từng này tuổi rồi mà còn không quản được đồ của mình, đợi thị về thần thiếp nhất định sẽ dạy dỗ lại thị một phen.”

“Đánh mất đồ cũng không tính là việc gì lớn cả.” Hoàng hậu cười nhạt một tiếng, cúi đầu mân mê chiếc nhẫn vàng ròng đính đá quý ba màu trên tay, cất giọng trầm thấp: “Điều quan trọng là thứ này xuất hiện ở đâu... Nó vẫn luôn được Lý Trường mang theo bên mình. Còn về Thôi Cận Tịch, thị đã bị giam lại rồi, không cần Hoàn Phi tự mình quản giáo.” Nói rồi liền đưa mắt liếc qua phía Kính Phi.

Kính Phi thoáng có chút mất tự nhiên, nhưng rất nhanh sau đó vẫn nói: “Trưa hôm nay An Quý tần vốn định đưa ít hoa quả hợp mùa tới chỗ Hoàng thượng, ai ngờ trên đường lại gặp thần thiếp ở Thượng Lâm uyển, thế là liền cùng thần thiếp tới Nghi Nguyên điện thỉnh an Hoàng thượng. Kết quả là tới đó rồi Lý công công lại nói Hoàng thượng đang nghỉ trưa ở chỗ Diễm Thường tại. Khi bọn thần thiếp cáo từ An Quý tần đi có hơi vội, không biết thế nào lại va vào người Lý công công, thế rồi từ trên người Lý công công rơi ra thứ này.” Kính Phi đưa mắt nhìn qua phía Hoàng hậu với vẻ khó xử, thấy nàng ta vẫn ngồi yên không nói, chỉ đành tiếp: “Thủ pháp làm chuỗi ngọc của Cận Tịch hết sức đặc biệt, vừa nhìn là nhận ra ngay... Chuỗi ngọc mà cung nữ làm lại được thái giám mang theo bên mình, việc này...” Kính Phi mặt mũi đỏ bừng, rốt cuộc không thể nói tiếp được nữa.

Tôi gượng cười, nói: “Chỉ dựa vào một chuỗi ngọc thì chẳng thể nói lên điều gì, có lẽ Cận Tịch đã đánh rơi nó ở đâu đó rồi để Lý Trường nhặt được, định sau này trả lại cho thị.”

Đoan Phi vẫn thản nhiên ngồi đó không nói năng gì, Hoàng hậu thì cất tiếng: “Chỉ dựa vào một chuỗi ngọc đúng là không thể nói lên điều gì, nhưng Liễu điệp hợp tâm mang ý tứ ra sao thì hẳn Hoàn Phi biết rõ. Việc này đã lộ ra dấu vết rồi, bản cung ắt không thể ngồi yên không quản tới được. Hôm nay bản cung tới đây là muốn điều tra rõ ràng việc này, không để người khác có cơ nói ra nói vào, cho nên đành phải lục soát chỗ ở của Cận Tịch một phen vậy.”

Tôi cả kinh thất sắc, vội cười gượng, nói: “Cận Tịch dù sao cũng là người bên cạnh thần thiếp, việc này thực không dám làm phiền Hoàng hậu, cứ để thần thiếp tự điều tra là được rồi.”

Hoàng hậu khẽ cười hiền hòa, nơi khóe mắt thậm chí còn lộ ra một tia thần sắc an ủi. “Hoàn Phi đang có thai sao có thể làm việc này được, hơn nữa dù sao cũng là người có liên quan, Hoàn Phi nên đứng ngoài để tránh sự hiềm nghi mới đúng!” Dứt lời liền không đợi tôi phản bác, gằn giọng ra lệnh: “Tiễn Thu, Hội Xuân, các người dẫn người đi lục soát nơi ở của Thôi Cận Tịch cho ta, chớ có quá đà, nhưng cũng đừng bỏ sót thứ gì cả!” Hai ả cùng đáp “vâng” một tiếng, sau đó xoay người rời đi luôn.

Hoàng hậu quay sang nhìn tôi, nói với giọng quan tâm tha thiết: “Hoàn Phi đang có thai, mau mau ngồi xuống đi, kết quả thế nào chỉ cần chờ đám người dưới kia lục soát xong là biết thôi.”

Trong lòng tôi trào dâng vô vàn nỗi oán hận và căm phẫn, tôi đang được Huyền Lăng sủng ái rất mực, lại cũng mới làm Thái hậu vừa lòng, thành ra Hoàng hậu không dám tùy tiện động tới tôi. Sao nàng ta lại không hiểu, sau khi trở về từ chùa Cam Lộ, tôi đã không còn là tôi của ngày xưa nữa, nếu không thể hoàn toàn lật đổ được tôi bằng một chiêu sét đánh không kịp bưng tai, nàng ta sẽ không bao giờ khinh suất ra tay và tôi cũng thế.

Chu Nghi Tu với tôi giống như hai con mãnh thú đang gầm ghe nhau, cả hai bên đều hết sức cẩn thận, khi nào còn chưa nắm chắc đủ mười phần thì quyết không bao giờ lao tới cắn thẳng vào yết hầu đối phương. Nhưng hai chúng tôi luôn coi nhau như kẻ thù sinh tử, mỗi lần gặp mặt bề ngoài đều hoặc cười mỉm hiền hòa hoặc khúm núm nhưng ẩn giấu đằng sau là những bộ móng vuốt sắc lẹm. Kỳ thực những điều ấy chẳng

giấu được ai, bởi tình yêu và nỗi căm hận đều là những xúc cảm sâu đậm nhất, sẵn sàng bùng phát bất cứ lúc nào.

Lúc này điều duy nhất chúng tôi có thể làm chính là nhắm vào vây cánh của đối phương để ra tay, chẳng hạn như tôi đã bày mưu khiến Kỳ Tần bị cầm tù. Mà lúc này mục tiêu của Hoàng hậu hiển nhiên chính là Cận Tịch được coi như tâm phúc của tôi cùng với Lý Trường có quan hệ mật thiết với Cận Tịch.

Tôi không để lộ ra sự hoang mang của mình, chỉ bình tĩnh ngồi đó giống như Đao Phi bên cạnh, khuôn mặt không mang theo bất cứ tia biểu cảm nào, chỉ chậm rãi uống trà trong chén, hết hộp này đến hộp kia, thâm suy nghĩ cách ứng phó trong vị đẳng chất của nước trà.

Chỉ một tuần trà sau Tiễn Thu và Hội Xuân đã trở ra, trên mặt mang theo một nụ cười hưng phấn và bí hiểm, cả hai cùng quỳ xuống hành lễ: “Đều ở đây cả, mời Hoàng hậu nương nương ghé mắt.”

Đó là một chiếc hộp gấm lục giác không lớn không nhỏ, Hoàng hậu mau chóng mở ra rồi đưa mắt ngó qua một chút, lập tức đóng ngay lại, đôi hoa tai vàng ròng nạm đá quý Tuyết hoa hắc diệu bắt giắc nảy lên mấy cái. Nàng ta cau mày, nói: “Đúng thực là dâm loạn hậu cung, các người cũng xem thử đi.” Đao Phi lặng lẽ mở ra nhìn, vẻ mặt vẫn như tượng gỗ không chút thay đổi. Kính Phi thì vừa nhìn đã mặt mũi đỏ bừng, nói liền hai tiếng: “Thế này...” rồi rút cuộc không nói thêm được gì. Tôi mở hộp ra, thấy đáy hộp được lót bằng khăn lụa mềm, bên trên có đặt mấy thứ. Khuôn mặt tôi bắt giắc nóng bừng như bị lửa thiêu, lòng thì lại trầm hấn xuống, khẽ cất tiếng thở dài. Đừng nói là bây giờ nhân chứng vật chứng đều đủ cả, chỉ riêng mấy thứ này thôi đã có thể khiến Cận Tịch không cách nào giải thích được rồi.

Hoàng hậu cup mắt suy nghĩ trong chốc lát, đoạn chậm rãi nói: “Đã lục soát ra rồi, vậy chớ trách bản cung xử trí theo phép tắc trong cung.” Hoàng hậu khẽ buông tiếng thở dài, trưng ra bộ dạng rất không đành lòng. “Hoàn Phi, bản cung không phải muốn trách người, cũng không nói là người không biết ước thúc người dưới, người đang mang thai khó trách khỏi có điều sơ suất, hơn nữa lại còn trẻ, chưa mấy trải việc đời, sao có thể biết tới mấy thứ như thế này được.” Sau đó lại làm bộ xót xa nói tiếp: “Lý Trường và Thôi Cận Tịch đều là những người có thâm niên trong cung, sao lại còn làm ra những việc như vậy chứ, thật khiến người khác không biết phải nói thế nào mới được. Để tránh việc người dưới học theo, làm loạn cung đình, bản cung chỉ đành dần lòng trừng phạt bọn họ thôi.”

Tôi đứng dậy khấn cầu: “Thần thiếp xin mạo muội có lời thỉnh cầu Hoàng hậu, dù sao Cận Tịch cũng là người bên cạnh thần thiếp, chi bằng hãy giao cho thần thiếp xử trí thì hơn.”

Hoàng hậu nheo đôi mắt lại, hai hàng lông mày nhíu chặt, đoạn nàng ta nghiêm nghị nói: “Hoàn Phi nói vậy là sai rồi, người bên cạnh Hoàn Phi thì cũng là người trong chốn hậu cung này. Đã là người trong hậu cung, không có lý nào mà bản cung lại không quản được. Huống chi nếu giao Thôi Cận Tịch cho Hoàn Phi xử trí, vậy Lý Trường thì tính sao đây? Bọn họ một người là cung nữ quản sự bên cạnh Hoàn Phi, một người là thái giám thủ lĩnh bên cạnh Hoàng thượng, nếu để hai bên lên xử trí, vậy người trong cung còn ai chịu tuân theo quy củ nữa.” Nàng ta nhìn tôi bằng ánh mắt đầy ý vị, đột nhiên cười, nói tiếp: “Đã là người hầu hạ trong cung thì nhất định phải tồn thiên lý, diệt nhân dục[3], vậy mới có thể yên tâm hầu hạ chủ nhân, bằng không ắt sẽ sinh ra rất nhiều mầm loạn. Hoàn Phi được cả Hoàng thượng và Thái hậu khen ngợi là phi tần hiền đức, ắt cũng biết là nên lấy đại cục làm trọng, đúng vậy không nào?”

[3] Đây là lời của Chu Hy, cũng là tư tưởng chủ đạo của Lý học, trường phái triết học chủ đạo thời nhà Tống, nghĩa là bảo vệ Thiên lý - đạo lý của Trời, tiêu diệt nhân dục - dục vọng của con người - ND.

Tôi mặt đỏ tía tai, gần như nghẹn họng, cuối cùng chỉ đành nắm chặt lòng bàn tay, đáp lại bằng một nụ cười mỉm vừa ung dung vừa khách sáo. “Dạ phải, nương nương là vị Hoàng hậu hiền từ trong mắt Thái hậu và Hoàng thượng, được mọi người trong hậu cung kính ngưỡng, tin rằng nương nương nhất định sẽ xử trí việc này theo phép công, vừa giữ được mặt mũi cho hoàng gia lại vừa có thể làm hậu cung trở nên trong sạch.”

Hoàng hậu mỉm cười điềm đạm, đó là một nụ cười đẹp đẽ không chút tì vết. “Đương nhiên là thế rồi, bản cung thân là chủ hậu cung, phải làm việc theo phép công thì mới có thể làm yên lòng người được chứ, Hoàn Phi cứ yên tâm dưỡng thai đi.”

Tôi biết có nói thêm cũng vô ích, chỉ đành giữ lòng bình tĩnh, kính cẩn khom người hành lễ. “Cung tiễn Hoàng hậu nương nương.”

Đợi sau khi đám người Hoàng hậu đã đi xa, Hoán Bích vội vàng bước tới đỡ lấy tôi.

Khuôn mặt lúc này tựa như bị băng sương bao phủ, tôi cất giọng lạnh lùng: “Được lắm!”

Hoán Bích rón rén nói: “Tiểu thư giận đến hồ đồ rồi sao? Người mau vào trong nghỉ ngơi một chút đi!”

Tôi đưa tay giữ eo cố gắng đứng vững, nói: “Cận Tịch và Lý Trường đi lại với nhau, Hoàng hậu quả nhiên không thể nhẫn nhịn thêm được nữa!”

Hoán Bích cắn chặt môi lộ rõ vẻ âu lo. “Tiểu thư không sợ sao?”

“Sợ?” Tôi cười lạnh một tiếng. “Nếu ta sợ, nếu ta để cho nàng ta xử phạt Cận Tịch, người tiếp theo gặp nạn có lẽ sẽ là muội, rồi người tiếp theo nữa là ta, không ai có thể thoát được!”

Hoán Bích nôn nóng nói: “Cận Tịch giờ đã bị nhốt lại rồi, việc cũng đã trở nên âm ỉ, phải làm sao mới được đây?”, dừng một chút rồi lại tiếp: “Việc này mà đồn ra ngoài, không chỉ Cận Tịch khó sống, ngay đến danh dự của tiểu thư cũng sẽ bị ảnh hưởng...”

“Chuyện này nhất định sẽ bị đồn ra ngoài, bởi dù Hoàng hậu không ra tay thì cũng còn những người khác nữa, số người ghen ghét Nhu Nghi điện của chúng ta còn ít sao? Bọn họ dù không có chuyện cũng có thể làm thành có chuyện được.” Lòng tôi bất giác sục sôi, gằn giọng nói: “Muội có nghe thấy bốn chữ “đám loạn hậu cung” mà Hoàng hậu vừa nói không, đó là tội danh lớn thế nào cơ chứ? Nhưng đã tới nước này rồi, là danh dự của ta quan trọng hay là tính mạng của Cận Tịch quan trọng đây?” Tôi ngấm ngấm hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi buông lỏng toàn thân, bất kể là vì tình cảm với Cận Tịch hay là vì bản thân mình, tôi đều phải bảo vệ Cận Tịch, bảo vệ nữ tử đã từng đồng cam cộng khổ với tôi trong suốt bao năm qua.

3. Q.6 - Chương 3: Nếu Gió Đông Hiểu Ý

Sau bữa trưa, bên ngoài vang lên tiếng lá cây bị gió thổi đung đưa xào xạc, Huyền Lăng đã vội bước đi vào. Hoán Bích vội vàng đỡ tôi bước tới nghênh đón, tôi vì đang có thai nên khi gặp riêng Huyền Lăng thì chỉ cần hơi khom người một chút mà thôi. Y đưa tay ra đỡ lấy cánh tay tôi, mỉm cười nói: “Nàng đang mang thai đi lại không tiện, sau này không cần phải tới trước cửa cung nghênh đón nữa đâu.”

Lý Trường mắc tội bị giam cầm, đã không còn ở bên hầu hạ Huyền Lăng nữa, đổi lại thành đồ đệ của Lý Trường là Tiểu Hạ Tử tay cầm phát trần đi theo phía sau. Tôi âm thầm kinh hãi, Hoàng hậu không làm gì thì thôi, một khi ra tay thì đúng là như sấm rung chớp giạt. Tôi làm bộ như không nhìn thấy, cùng Huyền Lăng dắt tay nhau đi vào nội điện.

Tiểu Hạ Tử mới lần đầu làm công việc này nên không tránh khỏi có chút sơ suất, khi cúi đầu bước đi thiếu chút nữa va vào Huyền Lăng. Huyền Lăng xoay người lộ vẻ không vui, cau mày trách mắng: “Người nhìn sư phụ người làm việc cũng không phải mới một hai ngày, sao đến lượt bản thân thì lại tay chân vụng về như thế hả?”

Tôi thấy Tiểu Hạ Tử vành mắt đỏ hoe, chắc hẳn là vừa mới khóc vì việc của sư phụ hắn, vội vàng cười, nói: “Tiểu Hạ Tử mới được mấy tuổi chứ, Hoàng thượng tức giận với gã làm gì? Chỉ cần rèn giũa thêm một thời gian nữa là tự khắc sẽ ổn thôi.”

Tiểu Hạ Tử lúng túng lùi về phía sau hai bước, thiếu chút nữa lại vấp vào người tiểu thái giám sau lưng. Huyền Lăng càng thêm không vui, nói: “Không còn Lý Trường, đám người này cứ như mất hết lẽ lối vậy, chẳng làm được việc gì ra hồn... Nói ra thì thực là đáng giận, nước ở Nghi Nguyên điện trước đây vốn đều nóng bảy phần, bây giờ không phải lạnh quá thì là nóng quá, sách trên giá sách vốn đều dùng lá phong để đánh dấu trang, đám người này thì hay lắm, không ngờ lại thay bằng lá long não. Lá long não dày như thế, lại còn có mùi hăng, sao có thể kẹp vào trong sách được? Thực đúng là một đám hồ đồ.”

“Một đàn ngựa tốt cũng cần có một con ngựa già quen đường chỉ dẫn mới có thể đi lại yên ổn, huống chi đám người này xưa nay vốn chỉ nghe lệnh làm việc. Hiện giờ Lý Trường phạm lỗi bị giam cầm, bọn họ tất nhiên chẳng khác gì một đàn ngựa không đầu đã mất hết phương hướng.” Tôi mỉm cười khẽ, đưa tay

tới bốc lấy một nhúm cánh hoa cúc tươi trong chiếc đĩa màu trắng làm bằng mã não bỏ vào trong chén trà, lại rắc thêm một ít bột đường phèn lên trên, rót nước sôi vừa đun vào, đợi nguội bớt một chút thì cho thêm nước lạnh, sau đó mới mỉm cười dịu dàng nói: “Trà hoa cúc mà thần thiếp pha đây, nóng đúng bảy phần, Hoàng thượng hãy nếm thử xem có vừa miệng không.”

Huyền Lăng khẽ nhấp một ngụm, tới lúc này thần sắc mới hòa hoãn phần nào. Tôi mỉm cười chỉ tay về phía chậu hoa cúc bên dưới cửa sổ, nói: “Bây giờ mới vào thu, uống trà hoa cúc là hợp mùa nhất rồi!”

Huyền Lăng đưa mắt liếc qua, cười nói: “Đúng là đã tới mùa hoa cúc nở rồi, trong cung người nào thích hoa cúc nhất ấy nhỉ?”

Tôi thoáng ngần ra, lập tức đáp: “Là My tỷ tỷ.”

Huyền Lăng đưa tay vỗ trán, bắt giác bật cười. “Trẫm đúng là đã hồ đồ rồi, nơi ở trước đây của nàng ấy vốn là Tồn Cúc đường, hai ngày trước trẫm còn kêu người bưng mấy chậu cúc vừa nở tới Đường Lê cung cho nàng ấy nữa.” Sau đó y đưa tay khẽ xoa trán tôi, nở một nụ cười rất mực dịu dàng. “Hoàng hậu vừa nói với trẫm việc về Lý Trường và Thôi Cận Tịch, trẫm sợ nàng buồn nên vội tới đây ngay. Việc của Thôi Cận Tịch không liên quan gì tới nàng, tốt nhất nàng đừng suy nghĩ quá nhiều làm gì.”

Nghe y nói vậy tôi không kìm được lộ vẻ âu lo, hơi cúi đầu cất giọng ảm ức: “Hoàng hậu nương nương cũng đã nói rồi, thần thiếp giờ đang có thai nên nhiều việc tâm có thừa mà sức không đủ, do đó không trách cứ gì thần thiếp. Nhưng không biết ước thúc người trong cung của mình, đây dù sao cũng là lỗi của thần thiếp.”

Huyền Lăng thở dài, than: “Nếu nói theo cách của nàng, Lý Trường là người hầu hạ bên cạnh trẫm từ nhỏ, trẫm há chẳng phải là càng không biết cách quản giáo người dưới ư? Bọn họ tự mình phạm lỗi, trẫm và nàng đều chẳng có cách nào.” Huyền Lăng thấy tôi có vẻ buồn bã không vui, liền bước lại gần tôi, dịu giọng nói: “Cận Tịch xưa nay vẫn luôn là người hầu cận đắc lực của nàng, bây giờ xảy ra chuyện như vậy hoàn toàn là do lỗi của thị, còn làm nàng mất mặt nữa. Trẫm sợ nàng cả nghĩ nên mới vội vàng tới đây thăm nàng, nàng đừng để trẫm phải lo lắng quá.”

Lòng tôi lúc này vô cùng bức bối, chỉ có thể gượng nở nụ cười. “Dạ, sao thần thiếp dám để Hoàng thượng phải lo lắng chứ. Có điều xảy ra chuyện như vậy, thần thiếp thực không cách nào có thể yên lòng được.”

Huyền Lăng khẽ vuốt ve cái bụng đã nhô lên hẳn của tôi, nắm lấy bàn tay tôi, ôn tồn nói: “Bây giờ nàng đang có thai, bất cứ việc gì cũng đều phải lấy cái thai này làm trọng. Hoàng hậu đã dẫn khỏe lại rồi, việc ở hậu cung cứ giao cho nàng ấy xử lý là được. Ngoài ra, nếu nàng thực sự luyến tiếc Thôi Cận Tịch, trẫm sẽ bảo phủ Nội vụ chọn cho nàng một người khác tốt hơn tới đây.”

Nghe giọng điệu của y như vậy tôi liền biết là y nhất thời chẳng thể giúp được gì, chỉ đành nhẫn nại ứng phó qua loa với y một chút. Thế rồi sau khi chúng tôi cùng dùng bữa tối xong, Từ Tiến Lương sai người đưa tới lục đầu bài mời y chọn thể bài. Huyền Lăng an ủi tôi một hồi lâu, sau đó mới chọn tám thể bài của Diễm Thường tại và tới Lục Nghi cư.

Tôi đứng ngoài cửa cung dõi mắt nhìn theo bóng dáng Huyền Lăng cho tới khi y đã đi xa, sau đó mới quay trở vào trong. Lúc này những làn gió thu thổi tới đã bắt đầu se se lạnh, thời tiết tháng Tám vẫn thường khiến người ta có cảm giác khắc khoải thê lương. Tôi cố ổn định lại tâm trạng đang rối bời của mình, nhẹ nhàng nói: “Giúp ta trang điểm thay quần áo một chút, chúng ta tới Ngọc Chiêu cung.”

Hoa Nghi đứng kế bên nôn nóng không thôi, kéo tay áo tôi, nói: “Vừa rồi sao nương nương không mở lời cầu xin Hoàng thượng? Bây giờ chỉ có Hoàng thượng là có thể áp chế được Hoàng hậu thôi, nếu nương nương thỉnh cầu chưa biết chừng Hoàng thượng lại chịu khoan thứ cho Cận Tịch.”

Tôi buồn bã lắc đầu. “Hoàng hậu đã chuẩn bị kĩ càng, lại nắm được chứng cứ xác thực, còn có phép tắc trong cung để dựa vào, chỉ e ngay đến Hoàng thượng cũng chẳng thể nói gì được. Nếu bản cung mà mở lời thỉnh cầu, Hoàng hậu vừa hay có thể nhân đó mà trị bản cung tội bao che dung túng cho người dưới.”

Hoa Nghi bắt giác lộ vẻ ngần ngại. “Vậy phải làm sao mới tốt đây? Nếu ngay đến nương nương cũng bị liên lụy thì còn ai có thể cứu được Cận Tịch nữa?”

Nghe vậy tôi chỉ im lặng không nói gì thêm, trang điểm qua loa một chút rồi ngồi kiệu tới Ngọc Chiêu cung.

Khi đi tới Thượng Lâm uyển, tôi ngoảnh đầu lại hỏi Tiểu Doãn Tử đi theo phía sau: “Đã nghe ngóng được Cận Tịch hiện đang ở đâu chưa?”

Tiểu Doãn Tử thoáng lộ vẻ trù trừ, cuối cùng vẫn đáp: “Tạm thời bị giam ở Bạo thất.”

Tôi trầm ngâm một lát rồi nói: “Quay lại đi, chúng ta tới Bạo thất.”

Tiểu Doãn Tử sợ giật nảy mình, vội vàng cười gượng khuyên can: “Bạo thất vốn nóng nực, nường nường bây giờ lại đang có thai, sao có thể tới đó được? Cứ nên kiên kỵ một chút thì hơn.”

Tôi đưa tay mân mê viên ngọc đính trên chiếc bông tai, bình thản nói: “Ngay đến lãnh cung bản cung cũng từng ra vào rất nhiều lần, chỉ là một Bạo thất con con thì có gì đáng kể đâu mà phải kiêng kỵ.”

Tiểu Doãn Tử lại cố khuyên thêm: “Nô tài biết là nường nường lo cho Cận Tịch, hay là để nô tài đi thay nường nường một chuyến nhé. Nếu Hoàng hậu biết việc nường nường đích thân tới thăm Cận Tịch, thực không biết sẽ lại xảy ra rắc rối gì nữa.”

Tôi hơi cau mày, đưa mắt liếc hần. “Ngày càng lắm lời hơn rồi, bản cung đích thân đi thăm tất nhiên là vì có lời muốn hỏi thị, người cứ dẫn đường là được. Nếu Hoàng hậu trách tội, bản cung sẽ một mình gánh hết.”

Tiểu Doãn Tử khom người, nhăn nhó nói: “Thực sự không phải nô tài muốn lắm lời đâu nhưng Bạo thất nóng nực vô cùng, nường nường mang thai vốn đã vất vả, dù không suy nghĩ ình thì cũng nên suy nghĩ một chút cho tiểu Hoàng tử chứ!”

Tôi cúi đầu cười mỉm, đưa tay khẽ vuốt ve bụng mình. “Nếu ngay đến một chút nóng nực mà cũng không chịu được thì sao có thể làm con của Chân Hoàn ta, đi thôi!”

Tôi đã quyết ý muốn đi, sao Tiểu Doãn Tử có thể khuyên can được, chỉ đành đi phía trước dẫn đường. Bạo thất nằm ở nơi tận cùng của vịnh hạm, kỳ thực là mấy gian nhà trệt nối liền với nhau, tựa như một con mãnh thú đang ngồi rình mò trong bóng tối. Tôi bám vào tay Hoán Bích chậm rãi đi vào, cảm thấy có một luồng khí nóng ập thẳng vào mặt. Hoán Bích ngạc nhiên nói: “Không ngờ nơi này lại ấm áp như vậy!”

Bạo thất còn có tên khác là Bộc thất, do Dịch đình lệnh quản lý, ban đầu chức trách chủ yếu là dệt vải và nhuộm vải, về sau các cung nhân có tội đều bị giam giữ vào nơi này, đa phần phải làm các công việc nặng nhọc như giã gạo, do đó còn được gọi là Bạo thất ngục.

Khi ở bên ngoài thì chỉ cảm thấy ấm, thế nhưng mới bước vào Bạo thất được một lúc thân thể tôi đã bắt đầu toát mồ hôi. Bạo thất được quét dọn rất sạch sẽ, gần như có thể nói là không nhiễm bụi trần. Tuy mới đầu thu nhưng trên sàn đã được lót một lớp rơm khô rất dày, ngay đến những chiếc chăn xếp một bên cũng đều là loại chăn dày dùng ủa đông. Vì trong phòng khô hanh, mùi rơm khô thoang thoang hương thơm ngợp khắp cả phòng.

Hoán Bích không kìm được hỏi: “Nơi này vốn đã nóng rồi, sao lại còn dùng loại chăn dày như thế chứ?”

Tiểu Doãn Tử không nói gì, chỉ khẽ thở dài một tiếng. Tôi nhíu chặt đôi mày, cất giọng xót xa: “Trải rơm khô và dùng chăn dày kỳ thực cũng là một loại hình phạt trong Bạo thất. Nếu phải nằm đắp chăn ở nơi này, muốn toàn thân không nổi mẩn thực là khó lắm.”

Lúc này tôi lại càng lo lắng cho Cận Tịch hơn, thế nhưng Bạo thất lại có vẻ hết sức tĩnh lặng, không thấy bóng người nào, duy có phía đằng xa là vang lại những tiếng giã gạo.

Trên khuôn mặt tràn ngập vẻ xót xa, buồn bã, Tiểu Doãn Tử cứ thế dẫn tôi đi về phía trước. Tới nơi rồi tôi chỉ thấy đây có vẻ giống như một gian nhà kho rất lớn, nóng nực vô cùng, tôi mới đứng được một lát mà mồ hôi đã tuôn ra như tắm. Trong nhà kho có một đám nữ tử mặc quần áo vải thô đang cầm chày gỗ không ngừng giơ lên giã xuống, lớp vỏ trấu của những hạt thóc trong cối cứ thế bị giã bung ra, làm lộ ra màu trắng ngần như tuyết của những hạt gạo mà người ta hay ăn thường ngày.

Giã gạo là một công việc hết sức nặng nhọc, các quan viên trong triều nếu phạm phải tội lớn, vợ và con gái sẽ bị đưa vào trong cung làm nô tỳ, những người này thường phải làm công việc giã gạo vất vả nhất, do đó được gọi là “thung tỳ[4]”. Thời Đường có người tên Nguyên Tái từng làm Tể tướng mười tám năm, về sau phạm tội bị mất chức quan, vợ và con gái đều trở thành “thung tỳ”, không kìm được nổi thê lương mà than:

“Còn khổ hơn là chết.” Qua đó có thể thấy việc giã gạo nặng nhọc đến thế nào. Thậm chí Lữ Hậu của Hán Cao Tổ vì căm ghét sủng phi Thích phu nhân nên cũng từng bắt bà ta phải ngày đêm giã gạo, khiến Thích phu nhân than khóc không thôi, sống không bằng chết.

[4] Thung có nghĩa là giã.

Tiểu Doãn Tử cúi đầu nhìn mũi bàn chân mình, hạ thấp giọng nói: “Phàm là người bị đẩy vào Bạo thất, bất kể là thái giám hay cung nữ, mỗi ngày chỉ được ngủ hai canh giờ, thời gian còn lại đều phải không ngừng giã gạo. Nếu dám biếng nhác...”

Tiểu Doãn Tử còn chưa nói xong, một tiếng roi quất vun vút đã vang lên, khi chạm vào thịt gần như có thể nghe thấy tiếng da thịt rách toạc, rồi kể đó chúng tôi nghe thấy tiếng quất dừ dừ của một ả cung nữ phốp pháp đang một tay chống nạnh: “Đồ dê tiện, đã tới đây rồi mà còn muốn lười nhác sao?” Nữ tử kia không chịu nổi cơn đau, cúi đầu khóc rầm rức, nhưng mới khóc được mấy tiếng thì đã lại bị quất thêm hai roi nữa, kèm theo đó là tiếng quát: “Khóc lóc cái gì? Có thời gian mà khóc sao không đi giã thêm mấy đấu gạo nữa? Tưởng mình tôn quý lắm hay sao?”

Phải sống ở một nơi nóng nực thế này, đã thế còn phải làm việc nặng nhọc và không ngừng bị đánh mắng, chẳng trách các cung nhân bị đẩy vào đây chỉ sau vài ba tháng là đa phần đều bỏ mạng. Suy nghĩ như vậy tôi lại càng thêm nôn nóng, Tiểu Doãn Tử lén ngo qua thần sắc của tôi rồi bước tới ghé đến bên tai ả cung nữ phốp pháp kia, nói khẽ mấy câu.

Thị lập tức tươi cười bước đến, cung kính hành lễ với tôi: “Nô tỳ không biết là Hoàn Phi nương nương tới, bái kiến nương nương”, sau đó lại hoang mang nói: “Dịch đình lệnh hiện không ở đây, nô tỳ là người trông coi lũ người kia, hay là để nô tỳ đi mời Dịch đình lệnh tới hầu chuyện nương nương nhé?”

Nhà kho này vốn đã oi bức, khi thị bước tới gần, một thứ mùi chua loét lập tức truyền tới, khiến tôi đầu óc quay cuồng, phải cố hết sức nhẫn nhịn mới có thể gượng cười, nói: “Không cần phải vậy, bản cung chẳng qua chỉ tiện đường tới đây thôi, người đã là người trông coi, vậy bản cung hỏi người là được rồi. Có một cung nữ tên Thôi Cận Tịch...”

Thị cười đến tít cả mắt, vội vàng đáp ngay: “Dạ có, có, mới đến đây được hai ngày thôi, đang giã gạo ở trong kia.” Thị ngó sắc mặt của tôi, rụt rè hỏi: “Nương nương muốn gặp thị sao?”

Tôi cười tủm tỉm, nói: “Cô cô thấy vậy có tiện không?”

Thị lập tức gật đầu như gà mổ thóc. “Tiện chứ, tiện chứ!” Nói rồi bèn bước tới kéo từ chỗ sâu trong đám người kia ra một nữ tử đầu tóc rối bù, dắt tới trước mặt tôi, cung kính nói: “Nương nương cứ từ từ nói chuyện đi, nô tỳ đi trông coi những người kia.”

Thấy thị đã đi xa rồi, tôi vội nắm lấy bàn tay Cận Tịch, tha thiết hỏi: “Cận Tịch, người vẫn khỏe chứ?”

Cận Tịch không trả lời mà chậm rãi quỳ xuống, khóc nức nở, nói: “Là nô tỳ không tốt, làm liên lụy tới nương nương, khiến nương nương bị người ta chê cười, nô tỳ không còn mặt mũi nào gặp lại nương nương nữa.”

Nghe thấy tiếng khóc tôi thoáng chút giật mình, cảm giác bị thương tự đáy lòng bắt giắc trào dâng. Cận Tịch vốn tính tình cứng cỏi, xưa nay chưa từng tỏ ra yếu đuối, bao giờ cũng hết sức tỉnh táo, lúc này nàng ta khóc lóc như vậy thứ nhất là sợ làm liên lụy tới tôi, thứ hai là việc giữa nàng ta và Lý Trường dù sao cũng chẳng về vang gì, bây giờ lại bị làm ầm lên, ai ai cũng mang ra làm trò cười, nàng ta vốn là người coi trọng thể diện làm sao có thể chịu đựng được. Tôi cố gắng khom người xuống đưa tay tới vuốt ve bờ lưng đã gầy hằn đi của nàng ta, không kìm được xót xa nói: “Người yên tâm, nếu ta bị liên lụy thì sao còn có thể tới thăm người thế này. Nhưng người đó, đều là vì ta nên mới rơi vào cảnh ngộ như bây giờ, rốt cuộc vẫn là ta có lỗi với người.” Chắc vì hai ngày qua vừa phải làm việc vất vả lại vừa thương tâm, trên mu bàn tay Cận Tịch những sợi gân xanh gồ hằn lên như những con rắn nhỏ, tôi nắm lấy bàn tay nàng ta, nói: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ tìm được cách cứu người ra ngoài.”

Cận Tịch khẽ lắc đầu, khuôn mặt bình tĩnh trong tuyệt vọng. “Nương nương đang mang thai, việc gì phải vì nô tỳ mà hao tâm tổn sức. Nô tỳ tự biết việc này một khi bại lộ sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp, huống chi

còn rơi vào tay Hoàng hậu. Cho dù nương nương có cứu được nô tỳ ra ngoài, nô tỳ cũng đâu còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa, chi bằng cứ để nô tỳ tự sinh tự diệt ở đây thì hơn.”

Tôi gạt những sợi tóc rối trước mặt nàng ta qua một bên, trầm giọng nói: “Cận Tịch, trước đây đều là người khuyên ta, bây giờ đến lượt ta khuyên người rồi, chết là việc hết sức dễ dàng, tìm sợi dây nào đó mà treo cổ lên là được. Nhưng nếu cứ thế chết đi thì không chỉ làm người thân đau đớn kẻ thù vui mừng, còn cực kỳ không đáng nữa.” Tôi đột nhiên đứng dậy, nói rành rọt từng từ: “Với tình nghĩa bao nhiêu năm qua giữa chúng ta, người hãy tin ta.”

Ánh mắt Cận Tịch lúc này đã hơi rời rạc, miệng thì vẫn nói: “Nô tỳ tin!” Tôi biết là nàng ta vẫn còn hoài nghi, ngay đến bản thân tôi cũng chẳng thể nắm chắc được mười phần. Đôi mắt nàng ta ánh lên những tia quan tâm và ám áp hệt như trước kia. “Nương nương thân phận tột cùng cao quý, sau này không cần tới Bạo thất thăm nô tỳ nữa đâu, nô tỳ sẽ tự bảo trọng.”

Tôi lòng thầm chua xót, khẽ gạt đầu, nói: “Ta biết, người có biết bây giờ Lý Trường đang ở đâu không?”

Cận Tịch nở một nụ cười thê thảm. “Còn có thể ở đâu khác được, cũng đang phải chịu tội giống nô tỳ thôi. Nếu không vì nô tỳ, y đã chẳng phải chịu kiếp nạn lần này rồi.” Sau một thời gian dài phải làm việc vất vả cộng thêm cái nóng, hai bờ môi Cận Tịch đều nứt toạc rỉ máu, trông hệt như những bông mai đỏ vừa kiêu diễm vừa bất mắt. “Vốn nô tỳ cũng chẳng nghĩ gì nhiều, chẳng qua chỉ tính lợi dụng lẫn nhau rồi nương tựa vào nhau sống nốt quãng đời còn lại thôi. Bây giờ việc này bị làm âm lên như thế...” Nàng ta thoáng trầm ngâm một chút, không ngờ lại khẽ mỉm cười. “Nô tỳ nói câu này chẳng sợ nương nương cười, hôm đó Lý Trường dù thế nào cũng không chịu khai ra nô tỳ, không biết vì sao, nô tỳ bỗng thấy mình hình như đã nảy sinh một chút tình cảm với y rồi.”

Lời của nàng ta khiến những tia cảm xúc ẩn giấu nơi đáy lòng tôi bất giác trào dâng, nhưng ngoài miệng tôi vẫn chỉ nói: “Hoạn nạn thấy chân tình, đó vốn là điều đáng quý nhất trên đời.”

“Đúng thế!” Cận Tịch khẽ cất tiếng cảm thán: “Trước đây nô tỳ thấy nương nương và...” Nàng ta dừng một chút rồi nói tiếp: “Chỉ nghĩ rằng tiên đồng ngọc nữ thì nên ở bên nhau mà thôi, bây giờ tự mình trải qua rồi mới hay mấy chữ “hoạn nạn thấy chân tình” đó có sức nặng thế nào.”

Tôi lặng im một lát, sau đó mới rời khỏi Bạo thất. Tiểu Doãn Tử đi dẫn dò ả cung nữ vừa rồi chớ nên đối xử hà khắc với Cận Tịch quá, thế rồi liền cùng tôi đi tới Ngọc Chiêu cung.

Giờ đã vào thu, khắp nơi đều là những chiếc lá vàng se sắt, mặt đất tựa một tấm thảm gấm màu vàng. Ấy thế mà Không Thụý đường của Từ Tiệp dư vẫn um tùm cây lá, không hề thấy một chút màu vàng nào, thậm chí dưới đất còn chẳng thấy một phiến lá khô nào cả, được quét dọn sạch sẽ vô cùng, nguyên một tòa kiến trúc đều ngợp giữa màu xanh khiến lòng người thư thái.

Còn chưa đến giờ thấp đèn, ánh sáng trong nội đường lúc này có vẻ khá âm u, Từ Tiệp dư đứng một mình trước chiếc giá xếp đầy những sách, trên tay cầm một cuốn Tam ngôn Lương phách mà xem đến say mê, toàn thân đều như ẩn vào giữa một nơi mà ánh sáng không chiếu tới được, phong thái của một vị tiểu thư khuê các lộ ra rất rõ ràng.

Tôi hơi hắt mặt một cái, Hoán Bích hiểu ý liền kiếm có kéo Xích Thược cùng ra ngoài. Tới lúc này tôi mới mỉm cười nhìn nàng ta, khẽ nói: “Tiệp dư đang bận đọc sách thế này, bản cung tới thật là không đúng lúc.”

Từ Tiệp dư khẽ nở nụ cười, cất giọng hài hước nói: “Tần thiếp đang chuẩn bị dùng bữa tối đây, nương nương tới đúng lúc lắm.”

Nàng ta hơi nghiêng mặt nhìn qua, nụ cười bên khóe môi giống như một cơn mưa phùn tháng Ba, vừa mỏng lung vừa dịu nhẹ. “Trong cung của nương nương vừa xảy ra việc lớn, bây giờ nương nương tới đây lẽ nào là để nói chuyện với tần thiếp về vấn đề này sao?”

Nàng ta tốt bụng thông minh, sao lại không hiểu tôi đến đây là có ý gì. Tôi bất giác cười, nói: “Nói chuyện với người thông minh đúng là đỡ tốn sức hơn nhiều.”

Nàng ta đặt cuốn sách đã hơi ố vàng xuống, trên tay áo vẫn còn thơm mùi sách. “Tần thiếp chẳng phải người thông minh gì, chẳng qua là lấy bụng mình so bụng người, thành ra đoán được một chút ý đồ của nương nương mà thôi.”

Tôi thản nhiên cười khê. “Muội muội thông minh như vậy, bản cung có nói nhiều thêm cũng vô ích, chẳng hay muội muội có bằng lòng giúp bản cung không?”

Từ Tiệp dư khê vuốt ve bụng mình, trong sự dịu dàng lại lộ ra mấy tia kiên định. “Nếu không có nương nương, trên đời này sớm đã chẳng còn tần thiếp rồi, mà đứa bé trong bụng tần thiếp cũng chẳng thể nào sống nổi. Vì duyên cớ này, nương nương nói gì tần thiếp cũng đều xin dốc sức, hy vọng có thể báo đáp được nương nương phần nào.” Hơi dừng một chút nàng ta nói tiếp: “Tần thiếp chỉ có một yêu cầu, đó là việc nương nương làm không thể gây tổn hại tới Hoàng thượng, bằng không xin thứ lỗi cho tần thiếp không thể giúp nương nương.”

“Sao có thể chứ!” Tôi khê bật cười, nhìn nàng ta bằng ánh mắt trong veo, thành khẩn. “Bản cung chỉ muốn cứu Cận Tịch và Lý Trường ra, mà như thế cũng là vì Hoàng thượng nữa, Lý Trường hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng nhiều năm, hiểu tính tình Hoàng thượng nhất. Bây giờ y bị giam giữ, thứ nhất là khiến Hoàng thượng mất mặt, thứ hai là bên cạnh Hoàng thượng chẳng còn ai biết hầu hạ nữa, việc gì cũng không được như ý.”

Nàng ta suy nghĩ một chút rồi nói: “VẬY tần thiếp xin nghe theo sự an bài của nương nương.”

Tôi cười tươi, nói: “Bản cung tin là Tiệp dư sẽ có thể làm rất tốt, mà kỳ thực cũng chỉ cần đưa ý tứ này tới chỗ Hoàng thượng là được rồi.”

Tôi ghé đến bên tai nàng ta, nói khê một hồi. Từ Tiệp dư cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, dáng vẻ như thể một nàng mỹ nữ bước ra từ trong tranh, sau đó mới nhẹ nhàng nói: “Yêu cầu của nương nương không hề khó khăn, chỉ có điều...” Ánh mắt nàng ta bình lặng tựa mặt nước hồ thu, không một gợn sóng. “Tần thiếp trước đây chưa từng nói gì nhiều trước mặt Hoàng thượng, tại sao nương nương lại muốn tần thiếp nói những lời này?”

Tôi hơi dãn đôi hàng lông mày, hồ hững nói: “Vì Tiệp dư trước đây vốn ít nói, cho nên lần này bất ngờ lên tiếng mới có thể thu hút được sự chú ý của Hoàng thượng.”

Màn đêm như một bức màn to lớn vô biên từ từ buông xuống bao phủ đất trời, Kết Ngạch cầm đèn đi châm từng ngọn nến trong Không Thúy đường, ánh nến từ từ sáng lên, soi rọi khuôn mặt điểm đậm của Từ Tiệp dư, nàng ta hơi nhếch khóe môi cười, nói: “Được nương nương coi trọng như vậy, tần thiếp xin dốc hết sức mình thử xem.”

Từ trong Ngọc Chiêu cung trở ra, tôi bất giác cảm thấy có chút mỏi mệt, ngẩng đầu liền nhìn thấy những vì sao lóng lánh khắp trời, vô cùng rực rỡ bắt mắt. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi có cảm giác như mình còn đang bồng bênh dong thuyền trên dòng sông phía dưới chùa Cam Lộ, xung quanh lấp lánh những vì sao soi bóng xuống đáy sông.

Tôi gần như đã cho rằng như thế... Nhưng bên cạnh tôi, chiếc kiệu xa hoa to lớn này, ngoài tôi ra không còn người nào khác. Giữa những tòa kiến trúc nguy nga, tôi chẳng thể nào nhìn thấy những rặng núi non trùng điệp, cũng không cách nào ra ngoài được nữa.

Cảm giác hụt hẫng cùng với nỗi niềm ngơ ngẩn bất giác trào dâng, tà váy rộng theo hình hoa hồng của tôi chợt bị gió thổi tung bay lất phất, tựa như cánh bướm muốn tung cánh bay cao nhưng chẳng thể nào bay được. Tôi chậm rãi đưa tay giữ lấy mép váy, gạt mọi sự kỳ vọng qua một bên, chỉ hy vọng nước cờ này mình không đi nhầm, chỉ hy vọng mình có thể bảo vệ được Cận Tịch.

4. Q.6 - Chương 4: Báo Ôn

Sáng sớm hôm nay Từ Tiệp dư phái Kết Ngạch tới mời, tôi liền biết là nàng ta đã có tính toán, bỗng thấy yên tâm hơn một chút. Khi tới Ngọc Chiêu cung, tôi thấy Từ Tiệp dư trang điểm nhẹ nhàng, thần sắc điềm đạm, trên bàn đặt một cuốn Mạnh Tử đã được mở sẵn, từ trên trang sách tỏa ra mùi mực thơm thoang thoảng rất hợp với khí chất của nàng ta.

Nàng ta mỉm cười, ôn tồn nói: “Hoàng thượng nói là sáng nay sẽ tới chỗ tần thiếp ngồi chơi, tần thiếp thăm nghĩ việc mà nương nương nhờ cứ nên thực hiện càng sớm càng tốt.” Từ Tiệp dư vừa nói vừa chỉ tay vào một tấm bình phong đặt ở nơi nội đường, cất giọng áy náy: “Phía sau tấm bình phong đó là nơi thường

ngày tần thiếp dùng để thay quần áo, Hoàng thượng sẽ không lui tới đâu. Phiền vương vương chịu ẩm ỨC một chút mà nấp ở đó, nếu thấy lời của tần thiếp có sơ hở gì thì sau này còn kịp thời bổ cứu cho chu toàn.”

Tôi nhìn nàng ta chăm chú, chợt khẽ nở nụ cười. “Đa tạ Tiệp dư đã suy nghĩ chu toàn như thế.” Sau đó liền gỡ hết những món đồ trang sức trên đầu xuống, để phòng chúng phát ra tiếng động. Vừa mới làm xong tôi đã nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng thông báo Hoàng thượng giá đáo, bèn vội nấp vào phía sau tấm bình phong.

Từ Tiệp dư bám vào tay Kết Ngạch bước ra ngoài nghênh đón, hơi khom người hành lễ và hé miệng cười tươi. “Hoàng thượng tới rồi!” Nàng ta hôm nay mặc một chiếc váy lụa rộng màu trắng ngà trang nhã, duy có nơi tà váy là thêu một bông lan quân tử màu vàng nhạt.

Huyền Lăng ngắm nghía nàng ta một chút rồi cũng khẽ cười. “Trông khí sắc nàng hôm nay đã tốt hơn một chút rồi đấy!”

Nàng ta nhoẻn miệng cười, nói: “Đều là nhờ phúc của Hoàng thượng.”

Huyền Lăng khẽ “ừm” một tiếng, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nàng ta. “Quãng thời gian trước nàng đổ bệnh, giờ cũng nên tĩnh dưỡng cho tốt rồi, trẫm thấy Kết Ngạch và Xích Thược hầu hạ nàng rất chu đáo đấy.” Nói rồi lại “ồ” lên một tiếng, nhìn quanh hỏi: “Sao không thấy Xích Thược ở bên nàng thế?”

Để phòng Xích Thược gây chuyện, tôi sớm đã kêu Hoán Bích kéo thị tới phủ Nội vụ cùng chọn vải mới. Đó vốn là một công việc rất hời, thị tất nhiên sẽ không từ chối.

Trên đôi hàng lông mày của Từ Tiệp dư thấp thoáng một nét sầu không sao giấu được, thế nhưng ở trước mặt Huyền Lăng, nét sầu ấy của nàng ta giống hệt như là đang mỉm cười. “Xích Thược bận giúp thần thiếp đi lĩnh vải để may quần áo mùa thu rồi.”

Huyền Lăng khẽ “ồ” một tiếng, cũng nhận ra là mình có chút thất thố, lại thấy trên bàn có đặt cuốn Mạnh Tử đã mở sẵn, bèn khẽ cười hỏi: “Sao nàng tự đứng lại có hứng thú xem sách này vậy?”

Từ Tiệp dư vốn thoáng có chút lúng túng, lúc này nghe nhắc tới sách Mạnh Tử thì có vẻ tự nhiên hơn nhiều. “Cái đạo Khổng Mạnh vốn chứa đầy thâm ý, thần thiếp hy vọng qua việc xem sách có thể mở mang kiến thức ỉnh.”

Huyền Lăng nghe nàng ta nói vậy thì thích thú hỏi: “Nàng đã thích đọc Mạnh Tử như vậy, chẳng hay có kiến giải thế nào?”

Từ Tiệp dư nở một nụ cười nhã nhặn, đoạn khẽ nói: “Thần thiếp đọc Mạnh Tử rồi mới thấy được sự nông cạn của Chu Hy, Chu Hy tự xưng là phu tử, được người sau tán tụng hết lời vì “Trình Chu Lý học”, nhưng kỳ thực là chẳng hiểu gì, đi xuyên tạc cái đạo Khổng Mạnh.”

Huyền Lăng lại càng có hứng thú hơn, hỏi tiếp: “Tiệp dư có sao lại nói như vậy?”

Từ Tiệp dư cười diêm dăm, nói: “Sách Mạnh Tử phần Vạn Chương thượng có nói, “nam nữ kết hôn, ấy là việc tất yếu phải làm để nhân loại có thể sinh sôi”, sách Lễ ký phần Lễ vận cũng có nói, “ăn uống và tình dục, ấy là nhu cầu bình thường nhất của mỗi một con người”, vậy mà đến miệng Chu Hy thì lại thành “tồn Thiên lý, diệt nhân dục”, thực chẳng thông gì cả.” Rồi nàng ta lại ngoảnh đầu qua nhìn Huyền Lăng. “Triều ta từ xưa tới nay vẫn luôn coi đạo Khổng Mạnh là chính tông, Chu Hy tuy khá có thành tựu về Lý học, văn chương cũng viết rất hay, thế nhưng nhân phẩm thì thực là quá kém, từ việc Nghiêm Nhụy là có thể thấy được phần nào, ông ta vì việc riêng của mình mà tra tấn đánh đập một nữ tử vô tội, khiến nàng ta thiếu chút nữa thì bỏ mình, lòng dạ thực lạnh lùng quá mức[5].”

[5] Tương truyền Nghiêm Nhụy xuất thân bản hàn, từng làm doanh kỹ ở Đài Châu, viên quan tri châu ở đó là Đường Dữ Chính ra lệnh cho Nghiêm Nhụy làm một bài từ vịnh hoa bạch đào. Nghiêm Nhụy đầu dám chống lệnh. Nàng lập tức viết xong và ca một bài từ theo điệu Như mộng lệnh. Đường Dữ Chính rất tán thưởng, ban tặng cho nàng rất nhiều. Đến đêm Thất tịch, Đường Dữ Chính mở tiệc trong phủ chiêu đãi bạn bè tân khách. Trong tiệc có một vị hào sĩ tên là Tạ Nguyên Khanh hâm mộ danh tiếng Nghiêm Nhụy, liền lấy Thất tịch làm đề yêu cầu sáng tác, nàng lập tức làm một bài từ theo điệu Thước kiều tiên, rất hợp với đêm hoan hội của Ngưu Lang, Chức Nữ, thể hiện rõ sự thông minh tài trí phi phàm. Tạ Nguyên Khanh say mê nàng, liền giữ nàng ở nhà nửa năm, không tiếc tiền của tặng nàng. Nào ngờ sau đó nhà đạo học nổi

tiếng của đời Tống là Chu Hy làm quan khâm sai đến Đài Châu, muốn tra tìm tội lỗi của Đường Dữ Chính, chỉ trích họ Đường có quan hệ bất chính với doanh kỹ Nghiêm Nhụy và bắt Nghiêm Nhụy tống giam hai tháng. Nàng bị tra khảo chết đi sống lại nhưng không hề nói một điều gì tổn hại đến Đường Dữ Chính. Ít lâu sau, Chu Hy được đổi đi làm quan nơi khác, Nhạc Lâm kế nhiệm. Ông này thông cảm với cảnh ngộ của Nghiêm Nhụy, nhân một buổi lễ, Nhạc Lâm ra lệnh cho Nghiêm Nhụy làm một bài từ bày tỏ nỗi oan khuất của mình. Nghiêm Nhụy ứng khẩu ca luôn bài từ Bốc toán tử. Nhạc Lâm lập tức ra lệnh cho nàng hoàn lương.

Huyền Lăng khẽ mỉm cười, búng ngón tay, nói: “Chu Hy quả thực cũng có những hành vi không được hợp tình hợp lý cho lắm.”

Từ Tiệp dư ngồi nghiêm trang ngay ngắn, khoe miệng hơi nhếch lên: “Dạ phải, chỉ riêng câu “tồn thiên lý, diệt nhân dục” kia thần thiếp đã cảm thấy hoàn toàn không thông rồi.” Nàng ta bắt giác hơi đỏ mặt. “Nếu trong cung mà cũng như vậy, thần thiếp làm sao có thể sinh con để cái cho Hoàng thượng được đây, cho nên người nói ra lời này nhất định là một kẻ vô tình, rõ ràng đã đi ngược lại với cái đức khoan dung của hoàng gia.”

Những tia nắng thu vàng ảm áp như một làn sương mù mỏng manh bao quanh Không Thúy đường, bầu không khí toát ra một vẻ thanh bình tĩnh lặng khó tả. Trong mắt Từ Tiệp dư bừng lên những nét dịu dàng mơ mộng, tựa như một sợi dây yếu đuối mỏng manh đang níu giữ một cánh diều, mà cánh diều ấy không phải ai khác chính là Huyền Lăng đang trầm ngâm suy nghĩ.

Một lát sau y mới khẽ cười bình thản, nhưng ánh mắt thì lại thấp thoáng một tia lạnh lùng khó có thể xua tan. “Thật thế sao?” Y nhìn Từ Tiệp dư lúc này đang cúi đầu e thẹn, hồ hững hỏi: “Tiệp dư gần đây đã nghe người nào đó nói gì ư?”

Từ Tiệp dư gắng gượng nhích người qua bên cạnh một chút, cười nói: “Đừng nói là thần thiếp bây giờ không đi lại được, dù thần thiếp có chịu ra ngoài, Hoàng thượng cũng biết tính thần thiếp rồi đây, chưa từng trò chuyện sau lưng người khác việc gì, càng chẳng bao giờ quản đến việc của người khác.”

Huyền Lăng hơi ngẩn ra một chút, sau đó liền bật cười thư thái. “Đúng thế, trầm vốn luôn thấy đây là ưu điểm lớn nhất của nàng, không bao giờ nhiều lời lắm miệng như người khác.” Lúc này y đã lộ ra vài phần tin tưởng. “Vậy trầm có việc này muốn nghe ý kiến của Tiệp dư. Nàng là người ngoài cuộc, chắc hẳn sẽ có thể nhìn sự việc một cách thấu đáo.”

“Thần thiếp tuy kiến thức ít ỏi nhưng vẫn rất sẵn lòng phân ưu với Hoàng thượng.”

Huyền Lăng hơi trầm ngâm một chút rồi mới nói: “Hiện giờ trong cung đang sục sôi chuyện giữa Lý Trường và Thôi Cận Tịch, Hoàng hậu chủ trương phạt nặng, Kính Phi không tỏ thái độ gì, Đoan Phi lộ vẻ bất nhẫn, Hoàn Phi thì không tiện mở lời, chẳng hay nàng có cái nhìn ra sao?”

Từ Tiệp dư dịu dàng cười, nói: “Hoàng thượng có còn nhớ cảnh hoa đào ngày xuân không? Vừa rồi nhắc tới Nghiêm Nhụy, thần thiếp xin được dùng bài Như mộng lệnh của Nghiêm Nhụy để trả lời.” Rồi nàng ta cất giọng trong trẻo vui tai: “Hong mà, đâu phải hạnh hoa. Trắng mà, cũng chẳng phải là hoa lê. Hong hong trắng trắng ngoài kia, đã từng lắm kẻ say mê đêm ngày. Tình riêng gửi gió đông rày, nhớ nghe hoa ấy, tình này Vũ Lăng[6].”

[6] Đây là toàn bài Như mộng lệnh của Nghiêm Nhụy, dịch thơ Lê Văn Đình, Ngô Như Sâm. Nguyên văn Hán Việt: Đạo thị lê hoa bất thị, đạo thị hạnh hoa bất thị. Bạch bạch dữ hồng hồng, biệt thị đông phong tình vị. Tăng ký, tăng ký, nhân tại vũ lăng vi tụy - ND.

“Tiệp dư nói vậy là ý làm sao?”

Từ Tiệp dư đang đeo một sợi dây chuyền bạc trên cổ, ở chính giữa là mặt dây hình hoa đào năm cánh được điêu khắc thành từ một viên pha lê màu hồng, thực rất hợp với những lời nói của nàng ta lúc này: “Hong mà, đâu phải hạnh hoa. Trắng mà, cũng chẳng phải là hoa lê. Tưởng đúng mà lại sai, hong hong trắng trắng, ấy chính là hoa đào, người yêu thích thì nói là hoa đào rực rỡ, làm đẹp muôn nhà, người không thích thì lại chê nó mỏng manh, nhạt nhẽo, theo nước lênh đèn. Kỳ thực bất kể là hoa gì, tốt hay xấu đều bởi lòng người mà ra cả. Trong mắt Chu Hy, Nghiêm Nhụy là một kỹ nữ hèn hạ, chết không đáng tiếc. Nhưng muôn đời sau, mọi người đều tán tụng Nghiêm Nhụy là một nữ tử hiệp nghĩa, dù bị tra khảo dã man vẫn

không vu cáo người trong sạch. Cũng giống như hoa đào trong bài thơ này vậy, có lẽ với Chu Hy mà nói thì nó chỉ là vật mỏng manh trôi theo dòng nước mà thôi, nhưng ông ta đâu hay hoa đào còn là loài hoa đại biểu cho chốn Đào Nguyên ở đất Vũ Lăng nữa. Nói tới việc trong cung hiện giờ, Hoàng hậu cho là có liên quan tới kỷ cương nề nếp, nhưng thần thiếp thì lại nghĩ họ chưa từng gây ra tai họa gì, chẳng qua là thái giám cung nữ vô vè, an ủi lẫn nhau mà thôi. Những kẻ làm nô làm tỳ như họ một khi vào cung là phải cô độc đến già, thê lương xiết mấy, muốn tìm lấy một người bạn cũng là lẽ thường, thần thiếp tự đặt mình vào tình cảnh đó mà xét, cảm thấy hết sức xót thương.”

Nghe Từ Tiệp dư chậm rãi nói ra những lời này, tôi đứng sau bình phong không kìm được ngấm ngấm tán thưởng, nữ tử này quả đúng là tâm tư tinh tế, nói năng xảo diệu, mấy ai có thể so sánh được.

Vẻ lạnh lùng trong mắt đã tan hẳn, Huyền Lăng ôn tồn hỏi: “Vậy theo Tiệp dư thì nên xử trí thế nào mới tốt đây?”

Từ Tiệp dư cất giọng dịu dàng: “Hoàng thượng đã từng nghe qua câu nói “không si không ngốc, không làm chủ nhà” chưa? Thăng Bình Công chúa của Đường Đại Tông bị Phò mã là Quách Ái say rượu đánh, Đại Tông chẳng qua chỉ nói vài câu rồi cho qua chuyện, việc thái giám cung nữ đối thực chẳng hề nghiêm trọng này so ra thì đáng kể gì. Thực ra nếu Hoàng thượng không tin thì có thể đến từng cung một kiểm tra, chưa biết chừng chuyện này nơi nào cũng có, lẽ nào phải lôi hết bọn họ ra mà giết hay sao? Hoàng thượng là chủ nhân của thiên hạ, chức trách đâu có nhẹ nhàng, đơn giản như một người chủ nhà, do đó nên thể hiện ra cái dạ dung người, đem chuyện lớn hóa thành chuyện nhỏ, lại đem chuyện nhỏ hóa thành không có.” Nàng ta nhìn Huyền Lăng chăm chú, ánh mắt trong veo. “Có lẽ là vì thần thiếp đang có thai, thực không muốn nghe thấy những chuyện đánh đánh giết giết chút nào, thành ra mềm lòng quá mức, xin Hoàng thượng thứ tội.”

Trong mắt Huyền Lăng ánh lên nét cười dịu dàng cùng một tia an ủi. “Đúng thế, bây giờ trong cung không chỉ có nàng mang thai, chắc cả Thẩm Thực viện và Hoàn Hoàn cũng đều không muốn thấy những chuyện giết chóc.” Tới lúc này Huyền Lăng chỉ uống trà và trò chuyện vu vơ với Từ Tiệp dư thêm một lát, lại cẩn thận dặn dò đôi câu, sau đó liền nhẹ nhàng cất bước trở về Nghi Nguyên điện.

Từ Tiệp dư bám vào tay Kết Ngạch dõi mắt nhìn theo bóng dáng dần rời xa của Huyền Lăng, trong mắt tràn ngập vẻ dịu dàng, lặng im không nói tiếng nào.

Đứng sau tấm bình phong, tôi nhìn ánh mắt của Từ Tiệp dư mà trong lòng trào dâng muôn vàn cảm xúc phức tạp. Chắc hẳn phải rất yêu một người nào đó thì mới có thể có một ánh mắt triền miên da diết đến như thế, có điều Từ Tiệp dư lại chưa từng để lộ ra trước mặt Huyền Lăng. Đường như nàng ta đã quên rồi, lúc nào cũng chỉ lặng lẽ nhìn y như thế từ phía sau lưng.

Tôi thầm thở dài một tiếng, chắc tôi không thể nào nhìn Huyền Lăng bằng ánh mắt như vậy được nữa rồi, người mà tôi muốn nhìn bằng ánh mắt ấy thì bây giờ lại chẳng thể nào xuất hiện trước mặt tôi được nữa.

Từ Ngọc Chiêu cung trở về, tâm trạng tôi đã nhẹ nhàng hơn một chút nhưng đồng thời lại trầm lắng hẳn đi. Tôi ngồi dưới cửa sổ, như vô tình mà hữu ý đưa tay lướt nhẹ trên bảy sợi dây đàn, mắt nhìn Hoa Nghi dẫn các cung nữ dọn sạch những chiếc lá sen khô trong ao, làm ao nước trở nên trong veo, sạch sẽ.

Hoán Bích đứng sau lưng tôi, nhúng chiếc lược gỗ vào đĩa cao hà thủ ô bỏ kết rồi chải đầu cho tôi hết lần này tới lần khác, miệng khẽ nói: “Trên đường quay về, nô tỳ thấy tiểu thư cười mấy bận, chắc là việc lần này đã có mấy phần nắm chắc rồi.”

Tôi hờ hững nói: “Đâu có nhanh được như vậy, chẳng qua mới có một chút hy vọng mà thôi, những việc tiếp theo ta còn chưa biết phải làm thế nào nữa.”

Hoán Bích cười nói: “Có được một chút hy vọng cũng là tốt lắm rồi, qua đó đủ thấy Từ Tiệp dư đúng là hết sức thông minh.” Dừng một chút muội ấy mới nói tiếp: “Có điều Từ Tiệp dư với tiểu thư chỉ có thể nói là thân quen mà thôi, tình cảm đâu có được như tiểu thư và Thẩm Thực viện, có gì mà tiểu thư lại giao phó việc này cho nàng ta chứ không phải là Thẩm Thực viện?”

Tôi kéo nhẹ chiếc khăn choàng thêu hình hoa đào trên vai mình một chút, ngoảnh đầu qua nhìn bụi hoa cúc màu hồng tên gọi “Phật kiến tiểu” đang nở rộ dưới hành lang: “Chính vì My Trang tỷ tỷ gần gũi với ta, do đó mới không thể để tỷ ấy nói ra những lời này. Từ Tiệp dư vốn khá có tài năng, xưa nay lại chẳng bị cuốn

vào những chuyện thị phi bao giờ, một khi nói ra những lời này Hoàng thượng ắt sẽ chịu nghe. Có điều...” Trong lòng tôi lại trào lên một nỗi ưu lo khác, Từ Tiệp dư học rộng biết nhiều, tất nhiên chẳng phải hạng người nông cạn, nếu như tâm tư trong sáng thì còn tốt, nhưng một khi có mưu đồ gì, ắt sẽ trở thành một cường địch khác của tôi.

Hoán Bích đã ở bên tôi lâu ngày, tất nhiên hiểu rõ suy nghĩ của tôi, bèn thấp giọng nói: “Từ Tiệp dư gia thế bình bình, càng quan trọng hơn là xưa nay vốn không dắc sủng lắm, dù có sinh hạ Hoàng tử, được phong làm Quý tần thì cũng lắm cũng chỉ ngang với Cẩn Phi ngày trước, tiểu thư vị tất phải lo lắng việc nâng ta tranh sủng làm gì.”

Tôi hết nhìn hình ảnh trời xanh mây trắng đổ bóng xuống ao nước trong veo, lại ngoảnh đầu nhìn Hoán Bích. “Nếu nàng ta muốn tranh sủng thì việc gì phải đợi đến sau này, nàng ta chẳng qua là không thêm giành lấy chút sự sủng ái đó mà thôi... Huống chi nếu xét về gia thế, ta chỉ là con gái của tội thần, chẳng có ai mà nương tựa, lấy cái gì để so sánh với người ta đây?”

Hoán Bích nghe vậy liền cup mắt xuống, khẽ nói: “Gia thế của chúng ta tất nhiên không thể so với người khác, may mà mấy hôm trước Ôn đại nhân tới đây nói là sức khỏe của công tử đã khá hơn nhiều rồi, đầu óc cũng tỉnh táo hơn một chút, thực là đáng mừng.”

“Nói gì thì nói quan trọng nhất vẫn là mọi người được bình an, biết tin ca ca đã khỏe hơn, lòng ta cũng dễ chịu phần nào.” Tôi khẽ cười, nói tiếp: “Cũng tại ta cả nghĩ quá, sau khi về cung việc gì cũng lo trước lo sau. Kỳ thực Từ Tiệp dư tính tình rất tốt, bằng không My Trang tỷ tỷ và Kính Phi đã chẳng thêm qua lại với nàng ta.”

Nói tới Kính Phi, trái tim tôi bỗng nảy lên một cái, bất giác trở nên lạnh ngắt. Đang lúc trầm ngâm suy nghĩ, tôi chợt nghe thấy tiếng cười vui vẻ của Huyền Lăng vang lên: “Sao lại đi chải đầu vào lúc này thế?”

Tôi cả kinh, vội vàng đứng dậy, cười nói: “Sao Hoàng thượng lại đột ngột tới đây thế? Làm người ta sợ giật nảy mình. Giờ thần thiếp đang áo quần xốc xếch, xin Hoàng thượng hãy để thần thiếp vào trong thay xiêm y một chút đã rồi lại ra đây gặp mặt.”

Huyền Lăng chấp tay sau lưng, trên khuôn mặt thấp thoáng nét mừng vui và dịu dàng rất mực, khẽ nói: “Trước song hiên, tựa đài trang, thì ra là một quang cảnh thanh bình yên tĩnh thế này.”

Nghe y buột miệng nói ra câu “trước song hiên, tựa đài trang” đó, tôi bất giác cảm thấy có chút chạnh lòng, bèn mỉm cười nói: “Hoàng thượng thực đáng phạt, đang yên đang lành lại nói tới bài Giang thành tử của Tô Thức, nghe mà xiết nỗi thê lương.”

Huyền Lăng ngẩn ra, trong mắt chậm rãi dâng lên một nỗi niềm thương cảm, nhưng ngoài mặt thì vẫn là nụ cười ung dung, bình thản như vừa rồi: “Đó là bài từ Tô Đông Pha viết cho vong thê Vương Phất, trăm quả đã lỡ lời rồi.”

Lòng tôi bất giác nhói đau, chợt nhớ về Thuần Nguyên Hoàng hậu, cảm thấy rất không tự nhiên, lại càng sợ y nghĩ tới chuyện xưa mà khó chịu, bèn dịu giọng cười, nói: “Thần thiếp thấy Tô Đông Pha thật là có phúc, trước thì có chính thê Vương Phất, sau tục huyền với Vương Nhuận Chi thì chính là đường muội của Vương Phất, còn có ái thiếp Triều Vân cùng chung hoạn nạn, thực là tấm gương cho các nam nhân trong việc chọn kiều thê mỹ thiếp.” Tôi chợt đổi lời, nhìn Huyền Lăng mà cười tủm tỉm. “Có điều xét về kiều thê mỹ thiếp, trên đời này ai mà so được với Hoàng thượng đây?”

Huyền Lăng bật cười, sắc mặt tươi tắn hơn hẳn. “Trẫm còn tưởng nàng định nói gì, hóa ra là lại trêu đùa trẫm.” Y bước lại gần, đón lấy chiếc lược từ trong tay Hoán Bích, đặt tay lên vai tôi, dịu dàng nói: “Vây trẫm sẽ học theo Tô Đông Pha, chải đầu cho Triều Vân của trẫm.”

Động tác của y hết sức nhẹ nhàng, những chiếc răng lược cọ qua da đầu tôi mang tới cảm giác tê tê. Tôi nhắm mắt lại, nói: “Vừa rồi khi vào đây Hoàng thượng dường như rất vui vẻ, có việc gì có thể nói với thần thiếp được không? Để thần thiếp cũng được vui cùng Hoàng thượng.”

Huyền Lăng mỉm cười, nói: “Hoàn Hoàn nàng quả đúng là tâm tư tinh tế. Trong buổi chiều sớm hôm nay các đại thần dâng tấu chương lên, nói là mùa thu năm nay tiền thuế được nộp vào kho đầy đủ, trăm họ đều

an cư lạc nghiệp, trầm nghe mà rất vui mừng. Sáng nay lại đi thăm Từ Tiệp dư, Yến Nghi thường ngày ít nói, thỉnh thoảng nói đôi lời thực là có lý vô cùng.”

Tôi mỉm cười, hỏi: “Từ Tiệp dư đã nói gì với Hoàng thượng mà có thể khiến Hoàng thượng vui mừng như thế? Thần thiếp nghe nói Từ Tiệp dư học rộng biết nhiều, chắc nói năng vô cùng đúng mực, chỉ tiếc là đến giờ vẫn chưa có cơ hội gần gũi thôi.”

Huyền Lăng nói: “Yến Nghi tính khá trầm, rất ít khi gần gũi với người khác. Bây giờ nàng ấy lại đang có thai, càng chẳng mấy khi gặp người ngoài. Có điều sau này nếu nói về chuyện con cái, các nàng nhất định sẽ có rất nhiều lời để nói với nhau đấy.”

“Hoàng thượng thực có tầm nhìn xa quá!” Tôi mỉm cười điềm đạm, nói: “Hoàng thượng trước giờ vẫn lấy nhân hiếu để trị vì thiên hạ, việc triều chính minh bạch, không để tình trạng thù trong giặc ngoài xuất hiện, từ đó mới có được cục diện trăm họ an cư, muôn nghề hưng thịnh như hiện nay. Nhưng Hoàng thượng cho rằng trong buổi thiên hạ thái bình như bây giờ, dùng luật lệ hà khắc thì hữu hiệu hơn hay là khoan dung độ lượng thì hữu hiệu hơn?”

Huyền Lăng vừa vuốt cằm vừa khẽ cười, nói: “Hoàn Hoàn muốn kiểm tra trầm về cái đạo làm vua đó sao?”

Tôi hơi nhếch khóe môi lộ ra một nụ cười dịu dàng. “Hoàn Hoàn sao dám dùng tới hai chữ kiểm tra, chỉ có thể nói là thỉnh giáo mà thôi.” Tôi làm bộ làm tịch khom người một cái thật sâu, nói giọng như hát kịch: “Mong tiên sinh hãy chỉ giáo cho kẻ hèn này một chút!”

Huyền Lăng không kìm được bật cười. “Trong buổi loạn thế cần dùng hình phạt nặng, nhưng bây giờ thiên hạ thái bình, không có chiến loạn, tất nhiên cần khoan dung độ lượng để dân chúng có thể yên vui sinh sống.”

Tôi xuôi theo lời của y, khẽ nói: “Thà làm chó thời bình, không làm người thời loạn. Mà thiên hạ muốn được thái bình thịnh trị, trăm họ muốn được an cư lạc nghiệp, tất thấy đều phải trông vào lòng nhân từ của Hoàng thượng. Nhưng bây giờ Hoàng thượng khoan dung với bên ngoài mà hà khắc với bên trong là có làm sao?” Tôi dừng một chút, thoáng để lộ đôi nét âu sầu, nhẹ nhàng nói tiếp: “Cận Tịch vào cung từ sớm, khi còn ở bên thần thiếp thường xuyên kể lại việc năm xưa Thuần Nguyên Hoàng hậu đã ban ân trạch cho lục cung thế nào. Có câu này tuy là phạm thượng nhưng thần thiếp vẫn phải nói ra, thực chẳng rõ nếu Thuần Nguyên Hoàng hậu vẫn còn trên đời này, việc giữa Lý Trường và Cận Tịch sẽ được xử trí như thế nào đây?”

Huyền Lăng thoáng ngẩn ra một chút, trong đôi mắt đen láy như có những tia lửa âm u lóe lên, rồi y nhìn chằm chằm vào tôi mà khẽ hỏi: “Cận Tịch từng kể với nàng chuyện về Thuần Nguyên Hoàng hậu ư?”

Tôi bị y nhìn mà thầm run sợ, thế nhưng ngoài mặt vẫn không thể hiện ra chút nào, thản nhiên đáp: “Khi tiên Hoàng hậu chưa vào làm chủ hậu cung thì Cận Tịch đã hầu hạ trong cung rồi, tuy không có phúc được theo hầu tiên Hoàng hậu, thế nhưng mỗi lần nhắc đến đều nói rằng tiên Hoàng hậu nhân từ độ lượng, rất được lòng người.”

Huyền Lăng đột nhiên nắm chặt cánh tay tôi, lại xuôi theo ống tay áo làm bằng lụa tơ tằm óng mượt mà trượt xuống nắm lấy bàn tay tôi. Y dường như đang nhìn tôi, thế nhưng đôi mắt lại trống rỗng và ánh lên vẻ thương cảm, miệng thì khẽ lẩm bẩm: “Nếu Nhu Tắc còn trên đời này...”

Tôi mỉm cười chua chát, bàn tay cũng nắm lấy bàn tay y. Những ngón tay y lúc này đều lạnh băng, duy có lòng bàn tay là nóng kinh người. Tôi chỉ còn biết dịu dàng an ủi: “Thần thiếp trộm nghĩ đương kim Hoàng hậu là em gái ruột của Thuần Nguyên Hoàng hậu, tính tình hai bên hẳn tương tự như nhau. Tuy Hoàng hậu muốn mượn việc giữa Cận Tịch và Lý Trường để răn đe hậu cung, nhưng chắc sẽ không đến mức lấy đi tính mạng của bọn họ. Huống chi Hoàng thượng nhân từ với mọi người, Hoàng hậu ắt cũng sẽ khoan dung với kẻ dưới, tuyệt đối không bao giờ làm ra những việc đối nghịch với Hoàng thượng, bởi như thế còn là đối nghịch với Thuần Nguyên Hoàng hậu nữa.”

Huyền Lăng hít vào một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “Sao Nghi Tu có thể so sánh với Nhu Tắc được!”

Tôi làm bộ ngẩn ngơ không biết là y có ý gì. “Thần thiếp may mắn được dùng tấm thân hèn này mà ở bên hầu hạ Hoàng thượng mười năm nay, cũng có thể tính là phu thê một thể, chung ý chung lòng. Thần thiếp trước giờ chưa từng dám sơ suất chút nào, mọi việc luôn lấy Hoàng thượng làm trọng, không dám làm điều

gì trái với tâm tư của Hoàng thượng. Hoàng hậu tuy không phải là nguyên phối, thế nhưng ngay từ sớm đã ở bên Hoàng thượng rồi, bây giờ còn là đấng mẫu nghi thiên hạ nữa. Hoàng thượng đã có lòng khoan dung, Hoàng hậu có lý đầu lại hà khắc với người khác được?”

Huyền Lăng hơi cau mày. “Trước đây thì có lẽ như vậy, nhưng còn bây giờ...” Y thoáng lộ ra vẻ phiền muộn. “Nàng bây giờ phải mang thai song sinh vất vả, thế mà trong cung lại rộ lên tin đồn cái thai trong bụng nàng chẳng phải là thai rồng. Người khác thì không sao, nhưng không ngờ ngay tới Hoàng hậu cũng bảo trầm phải chú ý...” Về không vui của y ngày một nồng đậm. “Nhưng có gì mà phải chú ý chứ, chẳng lẽ việc này ngay đến bản thân trầm cũng không tự biết ư? Tai của Hoàng hậu đúng là ngày càng mềm hơn rồi[7].”

[7] Trong tiếng Hán, nói tai mềm là chỉ những người cả tin, người ta nói gì cũng nghe - ND.

Tôi khẽ mỉm cười khuyên giải: “Hoàng hậu cũng chỉ quan tâm tới hậu cung nên mới thế thôi, hướng chỉ người tai mềm lòng ắt cũng mềm, rất mực nhân từ, lương thiện.”

Huyền Lăng khẽ “ừ” một tiếng: “Lòng ắt cũng mềm ư? Cứ như trầm thấy thì Hoàng hậu là loại người tai mềm lòng cứng đấy!” Y điều chỉnh lại hơi thở một chút rồi mới tiếp: “Từ Tiệp dư có câu này nói rất đúng, hiện giờ trong cung có ba vị phi tần đang mang thai, nàng và Yến Nghi thậm chí còn sắp sinh nở, làm sao đành lòng nhìn những việc giết chóc được, cho nên dù có phạt thì cũng chỉ cần phạt nhẹ một chút là được rồi.”

Hoán Bích đứng kế bên chợt khẽ nói: “Vừa rồi Hoàng thượng hỏi tiểu thư tại sao lại chửi đầu vào lúc này, kỳ thực việc này có nguyên do của nó... Vốn lúc ở chùa Cam Lộ, tiểu thư từng phải chịu cơn kinh sợ, từ đó mỗi đêm Cận Tịch đều ở bên bầu bạn cùng, bây giờ Cận Tịch xảy ra chuyện, tiểu thư vừa tức giận vừa thương tâm, đã hai ngày nay chẳng được ngủ ngon rồi. May nhờ có Ôn thái y chỉ cách, nói là chửi đầu nhiều với cao hà thủ ô bổ kết có thể giúp tinh thần thư thái hơn, đêm đến cũng dễ ngủ hơn một chút...”

Không đợi Hoán Bích nói xong, tôi đã quát bảo: “Lắm miệng! Ai cho phép người nói năng linh tinh trước mặt Hoàng thượng như thế!” Sau đó lại vội cười, nói: “Hoàng thượng chớ nghe Hoán Bích nói bừa, thị cứ gặp chuyện là lại cả nghĩ, đêm qua thần thiếp ngủ rất ngon, không có vấn đề gì đâu.”

Hoán Bích lộ vẻ ầm ức cúi gằm mặt xuống. Huyền Lăng chăm chú nhìn tôi một lát, sau đó đưa tay tới khẽ vuốt ve má tôi, dịu dàng nói: “Còn muốn giấu trầm nữa sao? Nhìn đôi mắt thâm quầng của nàng kia.” Y thở dài than: “Hoàn Hoàn, nàng thực hay mềm lòng quá, lúc nào cũng giữ ầm ức về mình, còn ngần không cho Hoán Bích nói ra sự thực nữa.”

Tôi hơi cúi đầu, mùi cao hà thủ ô trên mái tóc chậm rãi tỏa ra, vì bên trong có trộn lẫn nước hoa hồng nên còn thoang thoảng hương thơm thanh đậm. Tôi thấp giọng nói: “Thần thiếp có thể trở lại hầu hạ Hoàng thượng đã là một việc may mắn tốt cùng rồi, phải chịu chút ầm ức thì có gì đáng kể đâu, có điều Cận Tịch dù sao cũng từng hầu hạ bên cạnh thần thiếp nhiều năm, thần thiếp thực có chút không đành lòng.” Rồi vành mắt tôi bắt giắc đỏ hoe. “Suy cho cùng thì vẫn là thị không đúng, dù thị thật sự có tình cảm với Lý Trường thì cũng không nên gây ra nhiều chuyện thị phi như vậy. Hoàng hậu là chủ nhân của hậu cung, dựa theo phép tắc trong cung mà xử trí người dưới cũng là lẽ thường, thần thiếp chỉ có thể nghe theo mà thôi.”

Huyền Lăng lộ vẻ không vui, cất giọng thoáng mang theo ý trách cứ: “Hậu cung quả đúng là do Hoàng hậu quản lý, nhưng trầm là chủ nhân của thiên hạ, lẽ nào lại không thể hỏi đến việc trong hậu cung hay sao?”

Cứ nhìn tình hình này mà xét, dù không có tôi, Huyền Lăng cũng không còn tôn trọng Hoàng hậu như năm năm trước nữa rồi. Tôi biến nỗi mừng thầm trong lòng thành vẻ bất an và căng thẳng trên mặt, lại lay ống tay áo y mà khẽ nói: “Hoàng thượng nói như vậy thực giống như là vì người của thần thiếp mà trách cứ Hoàng hậu, thần thiếp khẩn cầu Hoàng thượng chớ nên trút giận sang Hoàng hậu vì việc này, nếu thật sự phải trách thì hãy trách thần thiếp không biết ước thúc người dưới đi.” Nói rồi liền làm bộ định quỳ xuống hành lễ.

Huyền Lăng vội giữ tôi lại. “Cái gì mà không biết ước thúc người dưới chứ? Việc như thế này triều đại nào chẳng có, đâu phải đến thời của trầm mới xảy ra lần đầu. Xét cho cùng thì bọn họ cũng chẳng phạm phải tội lỗi tày trời gì, thái giám tuy không thể tính là nam nhân nhưng cũng vẫn là con người, ngay đến Tần Thủy Hoàng tàn bạo còn không hề cấm đoán thực, trầm có lý nào lại đi làm cái việc “diệt nhân dục” như thế chứ?”

Tôi đã biết tâm tư của y, bèn nói: “Kỳ thực việc này dù gì cũng xảy ra trong chốn cung đình, cứ lẳng lẳng cho qua là tốt nhất, nhược bằng làm lớn chuyện để rồi truyền đến tai người ngoài, há lại chẳng trở thành trò cười hay sao? Thần thiếp xin nói thực một câu thế này, Cận Tịch thì thôi chưa nhắc đến nhưng Lý Trường dù gì cũng đã hầu hạ Hoàng thượng từ nhỏ, thời gian ở bên Hoàng thượng chỉ e còn nhiều hơn thần thiếp gấp bội, tính ra công tội cũng đủ cho nhau, nếu phạt nặng quá e là không thích hợp.”

Huyền Lăng khẽ cười một tiếng, lại nháy mắt với tôi mấy cái mà nói giọng trêu ghẹo: “Lời này nghe cứ như là đang ghen vậy, e là nàng muốn mượn việc Lý Trường để nói tới người khác đúng không?”

Tôi bắt giắc đỏ bừng hai má. “Ai đang ghen chứ, ai đang nói tới người khác chứ, thần thiếp chẳng qua chỉ nói thực lòng một câu như vậy mà thôi, Hoàng thượng đúng là cả nghĩ quá, cứ như đang nói thần thiếp ghen vì Hoàng thượng sáng nay đã đi thăm Từ Tiệp dư vậy.” Nói rồi tôi liền xoay người lại, không thêm để ý tới y nữa.

Từ ngoài cửa chợt có cơn gió lạnh thổi vào, mang theo hương hoa quế ngọt ngào nồng đậm, Huyền Lăng tươi cười bước tới ôm tôi vào lòng, dịu dàng nói: “Là trẫm không tốt! Nhưng nàng cũng mắc cười quá đi, đã là người làm mẹ rồi, vừa nãy còn nói ra những đạo lý sâu xa như thế, vậy mà thoáng cái đã lại giở tính trẻ con, trẫm thật không biết nên làm sao với nàng cho phải nữa.”

Tôi bèn dứt khoát làm nũng luôn. “Làm mẹ rồi thì không thể giở tính trẻ con hay sao? Huống chi Hoàn Hoàn cũng đâu có muốn thế, đều là tại Hoàng thượng bức ép mà thôi. Hoàng thượng giờ đã là cha của rất nhiều đứa trẻ rồi, vậy mà còn chưa chịu đổi cái tính bá đạo đó đi!”

Huyền Lăng cất tiếng cười vang. “Nhìn nàng kia, trẫm mới chỉ nói một câu mà nàng đã có bao nhiêu câu chờ sẵn trẫm rồi. Thật đúng là chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó nuôi thôi[8].”

Tôi phì phui một tiếng, sau đó liền chỉ tay vào bụng mà đổi khóc thành cười. “Hoàn Hoàn là đàn bà, trong bụng thì toàn là tiểu nhân[9], Hoàng thượng cảm thấy khó nuôi thì cứ đuổi hết đi là được.”

[8] Đây là lời của Khổng Tử được chép lại trong sách Luận Ngữ, về chữ “nuôi” còn tồn tại những sự tranh cãi nhất định, người dịch dịch theo ý nghĩa trực quan nhất cho hợp với đoạn dưới - ND.

[9] Tiểu nhân nghĩa đen là người nhỏ bé, còn được dùng để chỉ trẻ con - ND.

“Trẫm làm saoỡ như vậy. Trẫm nhớ ra lúc vừa tới đây đã nói với nàng là vừa đi thăm Từ Tiệp dư, sợ nàng vốn đã không thoải mái vì chuyện Cận Tịch, nghe thấy lời đó sẽ càng phiền não hơn.”

Tôi đưa mắt lườm y một cái, cười nói: “Ai mà thêm phiền não chứ? Nói ra thì Từ Tiệp dư đã sắp lâm bồn, Hoàng thượng cũng nên đi thăm muội ấy nhiều một chút mới phải!”

Huyền Lăng khẽ hôn lên trán tôi, âu yếm nói: “Hoàn Hoàn đã hiểu chuyện như thế, trẫm cũng phải làm nàng yên tâm mới được.”

Tôi đứng dậy đi vào nội điện thay một bộ xiêm y bình thường, lại dặn Tiểu Liên Tử mang đồ điểm tâm lên. Đến khi tôi thay xiêm y xong trở ra, trên bàn đã bày mấy món ăn tinh tế như gà rừng nấu linh chi, tổ yến hầm long nhãn, bách hợp xào đậu phụ, toàn là những món mà Huyền Lăng thích ăn.

Tôi hỏi Tiểu Liên Tử: “Đã chuẩn bị lâu như vậy rồi, sao giờ vẫn chưa thấy bưng lên?” Đúng lúc này thì Tiểu Doãn Tử đích thân bưng một món ăn khác tới, tôi cười nói: “Đây là cá lô vừa tiến cống năm nay, ăn vào lúc này là thơm ngon nhất, lại được hầm với hoa cúc tươi nên vị càng thêm đặc sắc hơn, Hoàng thượng hãy nếm thử một chút đi.”

Huyền Lăng tỏ vẻ mừng rỡ. “Mỗi độ đầu thu, cứ nghĩ đến cá lô là ngón trở của trẫm lại máy động liên hồi, không ngờ năm nay lại được ăn ở chỗ nàng đầu tiên.”

“Thần thiếp biết là Hoàng thượng thích, do đó đã cho chuẩn bị từ sớm.” Tôi mỉm cười, nói: “Vốn định đưa tới Nghi Nguyên điện, ai ngờ Hoàng thượng lại đích thân đến, vừa hay có thể ăn ở đây luôn.”

Huyền Lăng cả mừng, nhất thời ăn rất vui vẻ. Chừng một tuần trà sau, Tiểu Liên Tử bước tới, cung kính nói: “Bẩm nương nương, món vịt hấp rượu đã được nấu xong, có cần bưng lên luôn không ạ?”

Tôi đưa mắt nhìn Huyền Lăng. “Hoàng thượng có muốn ăn không? Lúc ăn vịt hấp rượu ở chỗ Hoàng hậu, Hoàng thượng nói là không tệ, do đó bây giờ các cung đều chuẩn bị sẵn món này.”

Huyền Lăng hơi cau mày, nói: “Lúc này sao có thể đưa món đó lên được, mới nghe tên đã thấy đầy dầu mỡ rồi. Mau đi truyền ý chỉ của trẫm, nói là trẫm ăn chán món này rồi, sau này không cần phải chuẩn bị nữa.”

Tôi ra lệnh cho Tiểu Liên Tử: “Bỏ vịt hầm rượu đi, đổi sang món nộm tôm xào lá trà long tỉnh cho ta.” Sau đó liền liếc nhìn Huyền Lăng lúc này đang chuyen tâm ăn uống, nụ cười hé lộ bên khóe miệng dần tắt lịm.

5. Q.6 - Chương 5: Phấn Chấn

Hai ngày sau, ý chỉ thả Cận Tịch và Lý Trường khỏi Bạo thất đã được ban xuống. Huyền Lăng rút cuộc vẫn chú ý tới thể diện của Hoàng hậu, tuy không phạt nặng Cận Tịch và Lý Trường, còn giữ nguyên chức vụ trước đây cho bọn họ, nhưng vẫn phạt bọn họ một năm tiền bổng lộc, lấy đó để răn đe kẻ khác. Có điều so với tính mạng, chút bạc ấy tất nhiên chẳng đáng kể gì.

Hôm ấy ngay từ sớm tôi đã đích thân dẫn theo Hoán Bích đi đón Cận Tịch về. Chỉ sau dăm ba ngày mà Cận Tịch đã gầy hẳn đi, trông tiêu tụy vô cùng, vừa về tới nơi liền uống rất nhiều nước, sau đó thì im lặng không nói năng gì. Ban đầu tôi còn ngỡ rằng nàng ta sẽ âm ức khóc lóc, thế nhưng Cận Tịch là người ngoài mềm trong cứng, đâu có dễ gì rơi lệ. Thậm chí nàng ta còn chẳng oán trách lấy một câu, bởi nàng ta căn bản không muốn mở miệng. Sau khi rửa rấy qua loa một chút, nàng ta liền quay về phòng mình nghỉ ngơi.

Suốt mấy ngày liền, Cận Tịch chỉ hỏi y nhất một câu: “Có phải Lý Trường cũng không sao không?” Tôi đáp: “Phải”, nàng ta khẽ thở phào một hơi, sau đó không nói gì thêm nữa, ngay cả việc theo tôi đi thỉnh an Hoàng hậu vào buổi sáng cũng thoái thác, nhờ Hoán Bích đi thay. Tôi biết nàng ta không muốn gặp người khác, lại càng biết nàng ta là người trọng thể diện, do đó cũng không miễn cưỡng. Có mấy lần Hoán Bích và Hoa Nghi không tìm được muốn khuyên nhủ, nhưng đều bị tôi cản lại. Đây là nút thắt trong lòng Cận Tịch, nếu tự bản thân không cởi được, người khác dù có khuyên thế nào cũng vô ích.

Cũng khó trách Cận Tịch lại không muốn ra ngoài, ngoại trừ Vị Ương cung còn yên tĩnh một chút, những nơi khác bên ngoài đều sục sôi vì chuyện này, ai ai cũng coi đó như trò cười. Xét cho cùng dù tôi có khuyên được Huyền Lăng thì rốt cuộc vẫn chẳng thể chặn hết được miệng lưỡi cùng ánh mắt tò mò và khinh miệt của những người khác.

Tôi chỉ biết thầm thở dài, sự lợi hại của tin đồn thực chẳng thua kém bất kỳ thứ vũ khí nào! Ngay đến Cận Tịch trước giờ vẫn luôn cứng cỏi, kiên cường giờ cũng đã trở nên suy sụp.

Thế nhưng nếu nàng ta vẫn không phấn chấn lên, sự bi thương và sợ hãi sẽ ngày một nặng nề, cuối cùng sẽ xuống khiến nàng ta không thể nào thở nổi.

Buổi tối hôm ấy Huyền Lăng sai Lý Trường đưa tới một chén canh ếch tuyết nấu với nước dừa táo đỏ, tôi tạ ơn nhận lấy, vì muốn tránh cho Cận Tịch ở bên xấu hổ nên bảo nàng ta vào bếp trông nồi canh vậy cá đang hầm. Mới mấy ngày không gặp, trông Lý Trường đã già đi rất nhiều, dáng đi cũng trở nên hơi lom khom.

Tôi thở dài than: “Công công gầy đi nhiều quá, mấy ngày qua nhất định đã phải chịu khổ rồi.”

Lý Trường hơi cúi đầu, cười gượng, nói: “Nô tài vốn cơ thể mình vẫn còn khỏe mạnh, chẳng ngờ mới vào làm việc trong Bạo thất mấy ngày mà đã xuống sức như thế này rồi, thực là vô dụng!”

Tôi kêu y ngồi xuống, ôn tồn nói: “Bạo thất đâu phải là nơi dành cho con người, nếu không phải bản cung từng tới đó thăm Cận Tịch, thực khó mà tin được rằng trên đời lại có một nơi nóng nực như thế. Công công bây giờ có thể bình an trở về, vậy cũng coi như là may mắn lắm rồi.”

Lý Trường khẽ ho một tiếng, bộ dạng như đang tìm niềm vui trong nỗi khổ. “Nô tài gặp nạn mà không chết, trong đầu cũng đang có suy nghĩ như thế đây. Khi ở trong Bạo thất, nô tài da thô thịt dày nên không sao, cùng lắm là hơi mệt một chút mà thôi.” Giọng nói của y chợt thấp xuống: “Bây giờ nô tài ra ngoài rồi vẫn được ở bên Hoàng thượng, thành ra người khác không dám nói năng bậy bạ gì, nhưng Cận Tịch...” Mỗi nếp nhăn trên mặt Lý Trường lúc này đều như chứa đầy nỗi lo lắng và xót xa, giọng nói cũng trở nên khàn khàn, rốt cuộc không sao nói tiếp được nữa.

Tôi đưa khăn tay lên lau bớt chút phấn trên má, diêm đấm nói: “Công công hẳn cũng biết rõ, Cận Tịch bị người ta nói ra nói vào như thế một phần bởi vì nàng ta là người bên cạnh bản cung. Từ khi bản cung về cung đến giờ, trong cung vẫn luôn có rất nhiều đôi mắt chăm chăm tìm kiếm lỗi lầm của bản cung. Bản cung cẩn thận hết mức không để lộ ra sơ hở gì, bọn họ liền nhắm vào người bên cạnh bản cung, việc lần này chính là một ví dụ.” Nói tới đây, tôi bất giác lộ ra bộ dạng uất ức không sao kìm nén được. “Nếu không vì bản cung vô dụng, công công và Cận Tịch đã chẳng bị liên lụy rồi.”

Lý Trường vội đứng dậy, nói: “Nương nương nói vậy thực là tự xem nhẹ bản thân quá rồi. Nương nương bây giờ đang được Hoàng thượng sủng ái như thế, người khác có gì lại chẳng ghen ghét đố kỵ. Bọn họ càng nói xấu nương nương nhiều, chứng tỏ địa vị của nương nương trong lòng Hoàng thượng lại càng đặc biệt.”

Tôi hơi trừ trừ một chút rồi mới chậm rãi nói: “Lần đó bản cung nhất quyết tới Bạo thất thăm Cận Tịch kỳ thực cũng là vì sợ nếu không gặp thì sau này không còn cơ hội nữa, thế là mới bất chấp khả năng bị Hoàng hậu nương nương trách phạt, chỉ đáng tiếc rốt cuộc vẫn không gặp được công công. Công công không biết đấy thôi, hôm ấy Hoàng hậu dẫn theo Đoan Phi và Kính Phi tới chỗ bản cung, nói là An Quý tần sơ ý va vào người công công làm rơi chuỗi ngọc đó, thế rồi sự việc mới bị làm ầm lên. An Quý tần xưa nay vẫn luôn cẩn thận, tỉ mỉ, không ngờ cũng có lúc như vậy, sau đó Hoàng hậu còn đích thân đi điều tra, bản cung dù có muốn bảo vệ công công với Cận Tịch thì cũng chẳng có cách nào... May mà Hoàng thượng rút cuộc vẫn còn niệm tình cũ.”

Lý Trường im lặng lắng nghe, khóe miệng hơi máy động để lộ một nụ cười lạnh lùng. “Đúng thế, An Quý tần chỉ nhất thời lỗ mãng... Rồi sau đó ngay đến Hoàng hậu nương nương cũng để tâm tới chuyện này!” Nụ cười lạnh lùng đó chỉ thoáng qua trong khoảnh khắc, rất nhanh sau đó y đã khôi phục lại dáng vẻ cung kính nhún nhường thường ngày. “Nô tài nhất định sẽ ghi nhớ kĩ bài học lần này.”

Tôi hơi mím môi, cất giọng mang đầy ý vị sâu xa: “Bài học lần này không chỉ có công công cần nhớ kĩ, ngay đến bản cung cũng phải ghi khắc vào lòng.”

Lý Trường nhìn về hướng gian phòng của Cận Tịch, rầu rĩ nói: “Vậy Cận Tịch...”

Tôi mỉm cười an ủi y: “Công công yên tâm, bản cung sẽ cố gắng khuyên giải nàng ta.” Lý Trường khẽ gật đầu, lặng lẽ đứng dậy cáo lui. Lúc này trời đã về chiều, vầng tà dương đỏ rực như màu máu, cái bóng của Lý Trường bị kéo ra càng lúc càng dài, trông xiết nỗi thê lương và cô độc.

Mấy ngày nay bụng dạ tôi rất tốt, Ôn Thực Sơ cũng nói là ngày sinh nở sắp tới, ăn nhiều đồ bổ dưỡng giúp sức lực tăng lên cũng là điều hay. Khi Cận Tịch bưng theo nồi canh vây cá bước vào thì tôi đã ăn xong chén canh ech tuyết nấu với nước dừa táo đỏ kia, nàng ta dùng thìa bạc khuấy nhẹ rồi múc ra một chiếc bát sứ trắng ngần. Nồi canh đó ngoài vây cá, còn được cho thêm thịt bò câu già, long cốt, thịt bò, chân giò hun khói, sau đó dùng lửa nhỏ hầm liên năm canh giờ, trong thời gian hầm không ngừng vớt bỏ những thứ bọt nổi lên, đợi khi nước canh đã thành màu vàng kim sánh quện mới coi như xong.

Cận Tịch chậm rãi múc canh ra bát, không kìm được khẽ hỏi: “Y đi rồi sao?” Tôi khẽ “ừm” một tiếng, nàng ta lại nói: “Y già rồi!” Tôi không nói gì, Cận Tịch cũng không nói thêm lời nào khác, chỉ bưng chén canh tới trước mặt tôi. “Nương nương ăn luôn đi cho nóng!” Nàng ta ngồi lặng lẽ trước mặt tôi, ánh mắt vừa trống rỗng vừa rời rạc, dường như đang nhìn về một chốn xa xăm vô định nào đó.

Tôi cầm chiếc thìa bạc khuấy nhẹ chén canh, làm như vô ý hỏi: “Cận Tịch, người xem đó, người trong cung nhiều như hoa trong Thượng Lâm uyển vậy, theo người thì sống trong chốn hậu cung này là những con người như thế nào?”

“Chủ nhân, hoặc là nô tài.” Nàng ta đáp giọng hồ hững và ngắn gọn, đến mí mắt cũng chẳng buồn hấp háy chút nào.

“Vậy...” Tôi đưa mắt nhìn nàng ta, hỏi tiếp: “Trong số những người chủ nhân hoặc là nô tài đó, có những người nào là hảo hữu tri giao của người, có những người nào mà người có thể tin tưởng và trông cậy vào được?”

“Ngoài người ở Nhu Nghi điện và Lý Trường ra, không còn ai khác cả.”

“Đúng thế! Ra khỏi Nhu Nghi điện này rồi, Cận Tịch người chỉ thân quen với mình Lý Trường thôi, những

người khác đều chẳng hề có chút liên quan nào cả.” Tôi nhìn nàng ta bằng ánh mắt ân cần, tha thiết. “Đã là người không liên quan, những lời mà bọn họ nói người thích nghe thì nghe, không thích nghe thì coi như gió thoảng bên tai là được. Cận Tịch, chúng ta làm việc gì cũng thế, chỉ cần không thẹn với lòng là đủ, cần gì phải để tâm xem người khác có thích hay không.”

Cận Tịch nhìn tôi chăm chú, khóe miệng hơi nhếch lên tạo thành một nụ cười vừa chua chát vừa bất lực. “Nương nương, có một số việc nói ra thì rất dễ dàng, cũng rất có lý, nhưng muốn làm được thì lại chẳng dễ chút nào, phải vượt qua muôn vàn khó khăn.”

“Chẳng lẽ có khó khăn thì thôi không làm nữa, không bao giờ chịu đối mặt hay sao? Hay là, người cho rằng chỉ cần bịt tai nhắm mắt lại là có thể coi như những chuyện bên ngoài chưa từng xảy ra bao giờ?” Tôi mỉm cười, nói giọng kiên định: “Cận Tịch, người không phải loại người như vậy mà.” Sau đó liền khẽ nắm lấy bàn tay nàng ta, cảm thấy tay nàng ta lạnh băng, ướt đẫm, còn hơi có chút thô ráp. Tôi xúc động nói: “Khi xưa người vì ta nên mới bất đắc dĩ phải đi gặp Lý Trường, nếu giờ người không muốn, cứ mượn cơ hội này mà cắt đứt với y cũng tốt. Cận Tịch, người thực sự không cần phải miễn cưỡng bản thân đâu.”

Sau một hồi lâu trầm lặng, tôi và nàng ta đứng đối mặt với nhau mà như đang ở nơi không người, căn bản chẳng có chút tiếng động nào. Cận Tịch ngoảnh đầu qua nhìn những chiếc lá phong đỏ rực dưới ánh chiều tà, khi bóng tối dần buông xuống, vẻ thê lương dường như càng lúc càng nồng đậm hơn. Cuối cùng, Cận Tịch quay lại nhìn tôi, nơi khóe mắt thấp thoáng nét mừng vui, thanh thản. “Có một số lời, nô tỳ đã nói với nương nương từ lúc ở trong Bạo thất rồi.”

Tôi khẽ gật đầu, tự nơi đáy lòng dâng trào một nỗi hân hoan. “Đúng thế, người mà vốn ngỡ rằng chỉ có thể cùng phú quý cuối cùng lại có thể chung hoạn nạn, ấy thực là mối cơ yên hiếm có. Cận Tịch, người đã biết được điều này rồi thì ắt cũng hiểu là nếu người còn tiếp tục thương tâm ủ dột, Lý Trường cũng sẽ khó chịu theo.” Rồi tôi lại mỉm cười điềm đạm. “Cận Tịch, chúng ta bây giờ sống không chỉ là vì bản thân mình nữa, còn phải vì những người bên cạnh chúng ta, chúng ta không thể để người thân đau lòng, kẻ thù vui sướng được.” Tôi nắm chặt lấy bàn tay nàng ta, tha thiết nói: “Vì những lời đồn thổi vu vơ mà khiến một người thương yêu mình bị tổn thương, đó thực là một hành vi ngu ngốc vô cùng, hoàn toàn không nên chút nào cả.”

Cận Tịch một mực lặng im, giờ thấp đèn đã đến, từ ngoài cửa sổ những ánh đèn lồng màu đỏ chiếu vào soi lên khuôn mặt gầy guộc của Cận Tịch, làm lộ ra những dấu vết mờ mờ mà thời gian để lại trên đó.

Tôi bất giác ngẩn ngơ, có lẽ những dấu vết đó không chỉ là ẩn chứng cho sự khổ đau của sinh mệnh, mà còn đại biểu cho sự giác ngộ và thấu hiểu đối với cuộc đời.

Sáng hôm sau ngủ dậy, vẫn là Hoán Bích và Hoa Nghi hầu hạ tôi rửa mặt trang điểm. Tôi thấy cửa phòng Cận Tịch đóng chặt, Hoán Bích ngập ngừng nói: “Cận Tịch hình như còn chưa ngủ dậy.”

Tôi khẽ gật đầu, tôi chút son lên môi, nói: “Cứ để nàng ta ngủ thêm lát nữa đi.” Sau khi trang điểm xong xuôi, Hoán Bích và Hoa Nghi cùng đỡ tôi đi tới Chiêu Dương điện của Hoàng hậu.

Lúc này đã là tháng Tám, chính là thời điểm gió lồng hiu hắt sương thu, vàng rơi mấy lá sa mù vương vương[10], hơn nữa giờ lại là buổi sáng, ngay đến không khí cũng thấp thoáng vẻ hiu quạnh. Thời gian còn sớm, có lẽ Hoàng hậu vẫn chưa ngủ dậy, bên ngoài sân các phi tần túm năm tụm ba tụ lại không biết đang bàn luận chuyện gì. Vừa mới tới gần một chút tôi đã nghe thấy giọng nói đầy vẻ hưng phấn của Mục Quý nhân: “Tường Tần tỷ tỷ vừa rồi nói hay lắm, chủ nhân thế nào thì sẽ có nô tài thế ấy, cô ở ở Vị Ương cung đó đã vào nơi cửa Phật rồi mà còn không quên quyền rũ Hoàng thượng, cung nữ bên cạnh cô ta thì là loại đi đối thực với thái giám. Hôm đó thoát nghe Tường Tần tỷ tỷ kể muội còn không tin, bây giờ nghĩ lại thấy thực là buồn nôn quá chừng.”

[10] Trích Yên ca hành kỳ 1, Tào Phi. Dịch thơ Lam Giang. Nguyên văn Hán Việt: Thu phong tiêu sất thiên khí lương, thảo mộc điều lạc lộ vi sương - ND.

Tường Tần dương dương tự đắc nói: “Tuy Hoàng thượng chỉ phạt nhẹ một chút rồi cho qua, nhưng chuyện này đã sục sôi khắp trong cung rồi, ta xem lần này cô ta định làm thế nào để lấy lại mặt mũi đây.”

Từ mé bên, Kỳ Tần dẫn theo cung nữ đi tới, cười nói: “Còn lấy lại mặt mũi thế nào được nữa? Đã vung vãi ra khắp hậu cung rồi còn đâu. Nếu ta mà là cô ta thì cả hai chủ tớ sẽ cùng nấp vào một chỗ, không dám

bước chân ra khỏi cửa lớn của Vị Ương cung.”

Mấy người kia thấy Kỳ Tần đã tới, vội vàng cất lời chào hỏi. Vì Hoàng hậu nói đã gần tới Trung thu, Huyền Lăng liền đặc biệt khai ân, cho Kỳ Tần đang bị cấm túc được phép ra ngoài. Mục Quý nhân bật cười khúc khích nói: “Cô ta thì làm gì có mặt mũi, ta thấy cô ta rõ ràng là loại vô liêm sỉ.”

Tường Tần phất nhẹ khăn tay, nói: “Cô ta hiển nhiên là rất vô liêm sỉ, mà người của cô ta thì cũng chẳng ra gì. Nghe nói hôm đó hai vị cô cô Hội Xuân và Tiễn Thu bên cạnh Hoàng hậu đã lục soát ra được những thứ đó trong phòng của ả cung nữ kia, thực là quá ghê tởm!”

Kỳ Tần khẽ mân mê chiếc lá phong trong tay, bên khóe miệng thấp thoáng một nụ cười bí hiểm. “Thôi Cận Tịch là tâm phúc của cô ta, chưa biết chừng những thứ đó là đồ cô ta dùng để quyến rũ Hoàng thượng ấy chứ, chẳng qua là để cho người dưới bảo quản thay mà thôi.”

Tôi đứng bên nghe thấy thế thì bưng bưng nổi giận. Hoán Bích tức đến nổi sắc mặt tái xanh, không tìm được khe hở một tiếng. Đám người kia đang chuyện trò vui vẻ, nghe thấy có động tĩnh thì vội quay đầu nhìn lại, lập tức biến hẳn sắc mặt.

Đám người Tường Tần và Mục Quý nhân đều là loại nhất gan, vội vàng quỳ rạp xuống hành lễ. y có Kỳ Tần là chỉ hơi khom người một chút, khóe miệng thấp thoáng nụ cười, khuôn mặt đầy vẻ cao ngạo.

Tôi khẽ mỉm cười, nói: “Ta còn chưa kịp chúc mừng Kỳ Tần đấy, rốt cuộc đã được ra ngoài rồi.” Tôi lướt ánh mắt lạnh lùng qua đám người Tường Tần và Mục Quý nhân sau lưng nàng ta, tươi cười nói tiếp: “Chắc lúc bị cấm túc, Kỳ Tần đã buồn chán quá, vừa mới ra ngoài liền chui ngay vào giữa chốn thị phi.”

Kỳ Tần cúi đầu gạt nhẹ mấy chiếc cúc trên châu trên áo, chẳng buồn nhìn tôi, ung ng nói: “Ai đúng ai sai nương nương tự biết rõ ràng, hà tất phải chỉ hươu bảo ngựa, đổi trắng thay đen như thế?”

Tôi không hề giận dữ, nhìn nàng ta mà mỉm cười điềm đạm. “Hoàng hậu nương nương khai ân, vì mong ngày Trung Thu có thể đoàn viên nên mới đặc biệt thỉnh cầu Hoàng thượng thả cho Kỳ Tần ra ngoài, chẳng ngờ một phen khổ tâm lại thành ra uống phí.” Tường Tần tỏ vẻ khó hiểu, khẽ “ồ” lên một tiếng, tôi chậm rãi nói tiếp: “Còn chẳng phải sao? Hoàng hậu ngỡ rằng Kỳ Tần đã rút được kinh nghiệm nên mới cho ra ngoài, chẳng ngờ Kỳ Tần lại vẫn bộp chộp như cũ, như thế đợi Trung thu qua đi há chẳng phải sẽ lại bị cấm túc tiếp ư?”

Kỳ Tần hơi tái mặt đi một chút, bỗng lại phất nhẹ chiếc khăn tay mà khẽ cười, nói: “Tần thiếp có lỗi làm gì thì cũng chỉ là bản thân tần thiếp không đúng thôi, không như người bên cạnh nương nương đi làm ra một việc vô liêm sỉ như thế, chẳng biết có phải là thượng bất chính hạ tắc loạn không nữa.”

Tôi đang định nói, bờ vai chợt ầm áp hẳn lên, một chiếc áo choàng màu đỏ đã được khoác lên người, rồi kể đó giọng nói của Cận Tịch chậm rãi vang lên: “Sáng dậy trời lạnh, thế mà Hoa Nghi không biết khoác thêm cho nương nương chiếc áo choàng, lỡ không may bị cảm lạnh Hoàng thượng ắt sẽ xót xa lắm đấy.”

Tôi bất giác cả mừng, lòng thấy yên tâm hẳn. “Người tới rồi?”

Cận Tịch đưa tay tới đỡ lấy cánh tay tôi một cách vững vàng, cất giọng điềm đạm nói: “Dạ phải, theo nương nương đi thỉnh an Hoàng hậu vốn là chức trách của nô tỳ, hai ngày trước nô tỳ đổ bệnh không thể dậy được, hôm nay bệnh khỏi rồi tất nhiên phải theo hầu nương nương.” Cận Tịch ăn mặc gọn gàng, vẻ mặt bình tĩnh, kể đó liền quay qua nhìn Kỳ Tần, trong sự cung kính vẫn không thiếu đi vẻ nghiêm túc cần có ở một vị cô cô. “Kỳ Tần thân là cung tần, những lời vừa rồi lại có thể nói với Hoàn Phi được sao? Mà nói tới thượng bất chính hạ tắc loạn, nương nương là một trong Tam phi, tiểu chủ thì lại chỉ là Tần chính ngũ phẩm, tôn ti khác biệt, chẳng lẽ việc tiểu chủ ngày trước phạm lỗi khe khắt với cung nhân cũng là do nương nương thượng bất chính hay sao? Kỳ Tần tiểu chủ thực là đã cương từ đoạt lý quá rồi.”

Kỳ Tần tức đến tái mặt, hậm hực nói: “Người cương từ đoạt lý chính là Thôi Cận Tịch người! Rõ ràng là người dâm loạn hậu cung...”

Cận Tịch đột ngột ngắt lời, lạnh lùng cười nói: “Tiểu chủ nói vậy là sai rồi. Nô tỳ giao hảo với Lý Trường, thế thì có vấn đề gì? Tiểu chủ thích cũng được mà không thích cũng được, nhưng bốn chữ dâm loạn hậu cung đó nô tỳ thực không nhận nổi. Người thả nô tỳ ra khỏi Bạo thất là Hoàng thượng, tiểu chủ nói nô tỳ

dâm loạn hậu cung há chẳng phải ám chỉ rằng Hoàng thượng bao che cho nô tỳ, ng túng cho hậu cung rối loạn hay sao? Không biết tiểu chủ vu cáo Hoàng thượng như thế là có ý đồ gì?”

Kỳ Tần nắm chặt chiếc khăn trong tay, tức tối nghiêng rằng ken kết. “Thôi Cận Tịch, người...”

Cận Tịch không để ý tới nàng ta nữa, chậm rãi đưa mắt nhìn đám phi tần bên cạnh. “Các vị nương nương tiểu chủ cũng có tâm tư giống Kỳ Tần tiểu chủ ư?”

Mục Quý nhân cúi đầu ấp úng nói trước tiên: “Tần thiếp không dám.”

“Vậy, Tường Tần tiểu chủ thì sao?” Cận Tịch khẽ cười hờ hững. “Chúng bóng đèn của tiểu chủ lẽ nào vẫn chưa khỏi hẳn?”

Tường Tần vội cúi gầm mặt xuống. “Tần thiếp quyết không dám nói năng bừa bãi nữa.”

Vừa khéo lúc này Chu ng hoa ở cùng cung với Kỳ Tần dẫn theo thị nữ đi tới, nhìn thấy tôi bèn vội khom người hành lễ. Tôi mỉm cười, nói: “ng hoa muội muội giờ là người đứng đầu Thụy Vi cung, tuy còn trẻ nhưng quả là rất hiểu chuyện. Muội muội ở cùng với Kỳ Tần, có việc gì thì nên dạy dỗ Kỳ Tần cho cẩn thận, đừng để cô ta ra ngoài gây chuyện rồi lại làm liên lụy tới muội muội đấy.”

Chu ng hoa vốn có hiềm khích với Kỳ Tần, ngôi vị ng hoa này cũng là vì lỗi lầm của Kỳ Tần mà có được, nghe thế bèn lập tức nói: “Xin nghe theo lời dạy bảo của nương nương.” Dứt lời liền quay sang đưa tay kéo Kỳ Tần, tươi cười nói: “Tỷ tỷ tuổi cũng không còn nhỏ nữa, có nói gì hay làm gì thì cũng nên chú ý một chút mới phải chứ, chớ nên để cho các tỷ muội ít tuổi chê cười.”

Kỳ Tần tức đến ngất người, đang định đáp lại thì chợt Tiễn Thu ra ngoài nói là Hoàng hậu đã dậy, mọi người liền không nhiều lời thêm nữa, cùng nhau đi vào.

Sau một hồi thảnh an, Hoàng hậu để ý thấy Cận Tịch đứng hầu bên cạnh tôi thì không khỏi cảm thấy bất ngờ, bèn nói: “Hôm nay Cận Tịch cũng tới rồi đấy!”

Cận Tịch khẽ cười cung kính đáp: “Hầu hạ Hoàn Phi nương nương vốn là bốn phận của nô tỳ.”

Hoàng hậu chăm chú nhìn nàng ta một lát rồi mỉm cười, nói: “Đúng thế, người thực nên hầu hạ Hoàn Phi cho tốt.” Rồi nàng ta lại cất giọng chân thành: “Cận Tịch người vào cung cũng đã lâu, hầu hạ Hoàn Phi nhớ phải hết lòng hết sức, chớ gây ra chuyện gì nữa, kéo lại khiến Hoàn Phi phiền lòng.”

Cận Tịch thản nhiên nhìn lại Hoàng hậu. “Đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm. Việc lần trước của Cận Tịch đã khiến Hoàng hậu phải bận lòng rồi, nhưng ngay đến Hoàng thượng cũng không truy cứu, vậy thì đâu có gì đáng kể đâu.”

Hoàng hậu nở một nụ cười đầy ý vị, bên trong cặp mắt sâu thẳm có một tia lạnh lẽo thoáng qua. “Thế sao? Đó là việc có thể khiến Hoàng thượng phải mở lời với bản cung, xem ra không thể coi là việc nhỏ được.”

“Hoàng hậu muốn nói tới việc giữa nô tỳ và Lý Trường ư?” Cận Tịch điềm đạm nói: “Nương nương thường ngày phải lo nghĩ trăm công nghìn việc, chuyện của nô tỳ thực chẳng đáng nhắc tới chút nào.” Nàng ta tỏ ra thẳng thắn như vậy, thành ra người khác không tiện nói gì thêm.

Hoàng hậu khẽ cười hờ hững, không tỏ thái độ gì, chỉ nói: “Sắp tới Trung thu, nghe nói chẳng bao lâu nữa Thanh Hà Vương sẽ về kinh, thêm vào đó Hoàn Phi và Từ Tiệp dư đều sắp sinh nở, ngay tới Thẩm Thực viện cũng đã có thai, ý của Hoàng thượng là phải tổ chức thật đàng hoàng.”

Mọi người nhất tề hô lên: “Mời nương nương đứng ra làm chủ, bọn thần thiếp xin nhất nhất nghe theo.”

Cổ họng tôi bỗng truyền tới cảm giác khô khốc đau nhói, giống như có một hạt dẻ bị mắc bên trong, nuốt vào không được, nhổ ra cũng không được, chỉ có thể cố gắng chịu đựng. Trái tim tôi thì cứ nảy lên thình thịch, hết lượt này tới lượt khác, trong tai vang vọng mãi câu nói vừa rồi của Hoàng hậu: Chẳng bao lâu nữa Thanh Hà Vương sẽ về kinh. Y sắp về rồi! Y sắp về rồi!

Tôi chẳng rõ mình rốt cuộc đã trở về Nhu Nghi điện thế nào, trái tim chìm trong cảm giác bồng bềnh bất định. Trong bữa tiệc Trung thu lần này tôi có thể coi là một trong những nhân vật chính, do đó quyết không thể vắng mặt. Chờ lâu như thế, mong lâu như thế, y rốt cuộc đã sắp quay về rồi. Lòng tôi đầy cảm giác chua chát, tôi nên đối mặt với y thế nào đây?

Giữa những dòng cảm xúc chợt buồn chợt vui ấy, thời gian cứ chậm rãi trôi, cuối cùng ngày Trung thu cũng đã tới.

6. Q.6 - Chương 6: Ly Hận Khổ

Tin đồn về Cận Tịch và Lý Trường đã dần lắng xuống. Nguyên nhân kỳ thực rất đơn giản, tin đồn sở dĩ có thể lan đi đó là bởi nó có thể làm thỏa mãn lòng tò mò của người ta, thứ nữa là nó có thể khiến đương sự cảm thấy khó chịu và đau khổ, những người khác thì lấy đó làm vui; nhưng bây giờ tin đồn đã chẳng còn gì mới mẻ, Lý Trường và Cận Tịch thì không để ý gì tới tin đồn, thế là mọi người dần chẳng còn hứng thú nhắc tới chuyện này nữa.

Đối với việc Lý Trường và Cận Tịch tiếp tục qua lại, tôi và Huyền Lăng đều mắt nhắm mắt mở, ngay tới Hoàng hậu cũng không dám can thiệp gì thêm.

Hôm Trung thu ngay từ sáng sớm hoàng cung đã bắt đầu bận rộn, trước tiên là Hoàng thượng, Hoàng hậu cùng đến Thái miếu tế trời, sau đó Hoàng hậu dẫn theo tất cả phi tần trong cung đi diện thánh, cùng chúc phúc Huyền Lăng, cuối cùng là các phi tần từ Quý tần trở lên theo để hậu tới Di Ninh cung thỉnh an Thái hậu.

Lòng tôi lúc này vừa ngẩn ngơ vừa chua chát, còn thấp thoáng có một tia mong chờ. Ngay từ sáng sớm ngủ dậy tôi đã trang điểm kĩ càng, đeo dây đồ trang sức, hòa mình vào giữa dòng người náo nức trong cung. Trước bữa tiệc đêm, các phi tần và thân vương sẽ không thể nào gặp mặt. Đợi khi việc bái kiến xong xuôi thì đã là giữa trưa, tôi về cung cởi bỏ lễ phục, ngủ trưa một lát, khi thức dậy lại đổi sang loại xiêm y đơn giản hơn, bắt đầu chuẩn bị cho bữa tiệc Trung thu buổi tối.

Khi tôi thức dậy thì Hoán Bích đã thay xiêm y và chải chuốt xong xuôi, trên người là một chiếc áo cổ tròn màu xanh nhạt may bằng vải lụa, nơi cổ áo có thêu mấy bông hoa nhỏ bằng chỉ vàng, ống tay áo được tô điểm bằng những đường hoa văn hình chùm nho, phía bên dưới muôi ấy mặc một chiếc váy xếp nếp màu ngó sen thêu hình hoa hồng, lại khoác thêm bên ngoài một chiếc áo rộng màu xanh da trời, trông hết sức dịu dàng, tha thướt.

Hoán Bích nhìn thấy tôi thì bất giác có chút ngượng ngùng, vội vàng luống cuống chân tay định cởi bộ đồ trên người ra. Tôi dù lòng chua chát nhưng cũng hiểu rõ tâm tư của muôi ấy, bèn vội đưa tay ra ngăn lại. “Bộ đồ này rất đẹp, đừng cởi ra làm gì.” Tôi mở hộp đồ trang sức trên bàn trang điểm ra, chọn lấy một cây thoa bạch ngọc khảm san hô đỏ cài lên búi tóc cho Hoán Bích, lại vùi thêm mấy viên trân châu vào trong mái tóc đã được búi lại gọn gàng, bóng bẩy của muôi ấy. Hoán Bích hôm nay vẫn cài một bông đồ quỳen màu đỏ tươi lên đầu giống như thường ngày, lại đeo một đôi bông tai nhỏ nạm ngọc phỉ thúy, khi đứng soi mình trước gương, tự bản thân cũng không kìm được nở một nụ cười hài lòng.

Ngay sau đó Hoán Bích liền có chút thấp thỏm, cặp mắt trong veo hơi cụp xuống, lúng túng nói: “Nô tỳ... không phải muốn nổi trội hơn so với tiểu thư đâu, chỉ là không muốn mình... xấu quá.”

Tôi khẽ mỉm cười. “Tranh thủ lúc có thể trang điểm cho đẹp mà trang điểm, vậy không phải là rất tốt sao?” Dừng một chút tôi lại tiếp: “Ồ trước mặt y, ta chỉ còn có sự hổ thẹn mà thôi. Ta giờ đây dù có muốn tranh hơn thua gì thì cũng phải là ở trước mặt Hoàng thượng.”

Hoán Bích bất giác đưa tay vuốt nhẹ đôi bờ má đã ửng hồng như làn ráng chiều, so với thường ngày lại có thêm chút đáng vẻ yêu kiều, e ấp của một thiếu nữ hoài xuân. Rồi kể đó muôi ấy mở chiếc tủ áo đóng bằng gỗ tử đàn ra chọn xiêm y cho tôi, bên trong đó những chiếc áo váy mùa thu số lượng phải có tới mấy trăm, còn dính đầy vàng bạc châu ngọc, nhất thời vẻ lộng lẫy tràn ra khắp phòng.

Hoán Bích chọn đến nỗi hoa cả mắt, cuối cùng chọn được một bộ đồ màu tím nhạt thêu hình hoa sen, làm tôi bất giác nhớ tới bộ cung trang màu tím mà mình mặc trong lần đầu tiên gặp gỡ Huyền Thanh năm nào.

Sau khi mặc bộ xiêm y màu tím ấy lên người, trái tim tôi bỗng trở nên mềm nhũn, tràn đầy những xúc cảm khó mà miêu tả bằng lời. Hoán Bích lại đeo thêm cho tôi một chiếc vòng cổ có mặt ngọc được điêu khắc thành hình hoa tịch nhan, bông hoa hơi hé nở ấy nằm ngay trước ngực tôi, bên trong như ẩn chứa vô vàn những tâm sự của một thời xưa cũ.

Nhưng giờ đây, thời xưa cũ ấy đã ở cách xa tôi lắm rồi, không thể nào quay trở về được nữa.

Thời gian cứ chậm rãi trôi, tựa những áng mây lãng đãng trên trời, không ai có thể níu giữ được, khiến con người ta mỗi lần chợt nghĩ chỉ có thể buồn bã thở than.

Má hồng chớp mắt phôi pha, tóc mây ngoảnh lại nay đã như sương! Khi nhìn thấy các cung tần trẻ trung trong bữa tiệc đêm, câu nói ấy lại càng khiến tôi nảy sinh muôn vàn cảm xúc.

Bởi vì lần này toàn cung tុ hội nên trong bữa tiệc Trung thu đêm nay, các phi tần ai nấy đều có lòng phô bày nhan sắc của mình, trang điểm rực rỡ hoa lệ, chỉ sợ người khác tranh mất phần hơn. Để thể hiện sự mừng vui trong ngày lễ, trên người các phi tần đa phần đều là cung trang màu vàng, ngay đến một số cung tần địa vị thấp kém đã lâu không được diện thánh cũng đều diện áo gấm thêu kim tuyến, thành ra đưa mắt nhìn đi khắp nơi đều rực rỡ ánh vàng, thêm vào đó là vẻ long lanh của những món đồ trang sức xa hoa, khiến cho toàn bộ Tử Áo Thành đều như ngợp trong cảnh tượng long lẫy của một thời thịnh thế thanh bình.

Thế nhưng người bắt mắt nhất ở đây lại không phải ai khác ngoài Diễm Thường tại Diệp Lan Y mới đắc sủng từ đầu năm nay, mà không, giờ nàng ta đã là Diễm Quý nhân rồi.

Nàng ta tuy thân phận thấp kém, thế nhưng ngoài ba vị phi tần đang mang thai ra, chỗ ngồi của nàng ta chỉ xếp dưới một mình Hồ Chiêu nghi, ngay tới Lữ Chiêu dung đã sinh được Thục Hòa Công chúa cũng phải cam lòng chịu kém. Các phi tần có mặt ai nấy đều ngấm ngấm nghiêng rằng nghiêng lợi, thế nhưng ngoài mặt thì không ai dám để lộ chút vẻ bất mãn nào.

Diễm Quý nhân vận một bộ cung trang màu xanh biếc, trong ngoài hai lớp cùng màu, mỗi cử chỉ đều như ao nước mùa xuân nhẹ nhàng lay động. Xiêm y của nàng ta hầu như lúc nào cũng có màu xanh, so với vẻ dịu dàng, khả ái của Hoán Bích, Diễm Quý nhân giống như một khối băng lạnh lùng, giữa chốn phồn hoa mà trên người luôn thấp thoáng một nét âu sầu buồn bã.

Kỳ thực, với xuất thân của nàng ta, được sủng ái đến mức này đã là điều hiếm có rồi. Thế nhưng nàng ta tựa như hoàn toàn không để ý, cũng có thể là còn chưa hài lòng, vĩnh viễn luôn có bộ dạng lạnh lùng băng giá, bên khóe miệng treo mãi một nét cười dừng đứng.

Hôm nay cũng chính là thời điểm My Trang có thai được tròn trăm ngày, trong cung hiếm khi nào có ba vị phi tần thân phận cao quý đồng thời mang thai, do đó bữa tiệc lần này lại càng thêm long trọng và náo nhiệt. Trong mắt mọi người, My Trang luôn là một người đoan trang nền nã, được Thái hậu coi trọng, bây giờ còn có thai, do đó khó tránh khỏi trở thành tâm điểm chú ý.

Trong thời gian này tâm tư tôi vẫn luôn hoảng hốt bất định, loáng thoáng như có chút chờ mong điều gì, lại như vô cùng sợ hãi khi điều đó xảy ra. Mãi cho đến khi Huyền Lăng khê ho hai tiếng, tôi mới giật mình tỉnh táo trở lại, vội ngoảnh đầu nhìn qua.

Huyền Lăng nắm lấy bàn tay tôi, ân cần hỏi: “Tay nàng lạnh quá, có phải là bị nhiễm phong hàn rồi không?”

Tôi khẽ cười, đáp: “Dạ không, chỉ là đêm đến cảm thấy hơi lạnh một chút mà thôi.”

Hoán Bích vội nói: “Để nô tỳ đi lấy áo khoác cho tiểu thư.” Vừa mới xoay người, muội ấy chợt dừng bước, đôi mắt chăm chú nhìn về hướng xa.

Trái tim tôi bỗng run lên, nơi ánh mắt Hoán Bích đang hướng tới đó, Huyền Thanh chấp tay sau lưng chậm rãi bước vào.

Mấy tháng không gặp, vậy mà tôi cảm thấy như là mấy năm đã trôi qua. Trái tim bất giác nóng bừng, tôi thiếu chút nữa không kìm được mà rơi lệ. Bằng vào đôi mắt đã nhạt nhòa, tôi nhìn thấy y vẫn mặc chiếc áo dài màu trắng kia, trên tấm thân cao lớn thẳng tắp như tỏa ra những làn hơi thở của mùa thu giá lạnh, được nét ưu sầu. Tôi bỗng thấy cảm hận những giọt nước mắt đang rơm rớm của mình, vì chúng mà tôi không thể nhìn rõ khuôn mặt y. Nhưng như thế kỳ thực cũng đâu có gì quan trọng, bởi không có lúc nào mà hình bóng của y không khắc ghi trong đầu tôi.

Rốt cuộc vẫn là Hoán Bích nhanh trí, vội bước tới chắn trước mặt tôi. Tôi tranh thủ đưa tay áo lên lau nước mắt, khi buông tay xuống khuôn mặt đã trở lại vẻ dịu dàng, diễm đạm thường ngày, bên khóe miệng là một nụ cười mỉm vô cùng nền nã.

Chỉ sau mấy tháng mà khuôn mặt y không ngờ đã gầy rộc hẳn đi, phong thái thanh tao ngày trước cũng tiêu tan gần hết, thế nhưng khí khái nam nhi thì vẫn chẳng hề suy giảm.

Y cung tay tham bái theo đúng bốn phận của một thần tử. “Thần đệ tới muộn, xin hoàng huynh thứ tội!”

Huyền Lăng cũng đã quen với việc y thường xuyên tới muộn trong các bữa tiệc kiêu này nên không hề trách móc, ân cần nói: “Đệ khẳng khái muốn tới Thượng Kinh rét lạnh, bây giờ đi đường bụi bặm trở về đây, trông tiêu tụy đi nhiều quá.”

Huyền Thanh khẽ cười điềm đạm, nơi ánh mắt hướng tới luôn giữ khoảng cách ba tấc với tôi, tôi gần như có thể cảm nhận được rõ ràng sự u uất trong từng hơi thở của y. “Thần đệ sau khi tới Thượng Kinh thì bị nhiễm phong hàn rồi đổ bệnh mất mười mấy ngày, không liên quan gì tới việc đi đường đâu.”

Huyền Lăng bất giác cả kinh. “Sao không có người nào thông báo với trẫm tin này?” Y lộ vẻ trách cứ: “Những kẻ đi theo bên cạnh đệ làm việc kiêu gì thế?”

“Là thần đệ không cho phép bọn họ nói đó thôi.” Y mỉm cười, nói: “Chẳng qua là chút bệnh vặt, giờ đã khỏi hẳn rồi.”

Huyền Lăng chăm chú nhìn y một lát, tỏ ra khá xúc động. “Đã gầy đi nhiều thế này mà còn nói là bệnh vặt, xem ra đệ thật sự thiếu một người chăm lo việc ăn ở rồi.” Sau đó y chợt cười, nói: “Bây giờ đệ đã có người nào vừa ý chưa?”

Huyền Thanh vẫn chỉ khẽ cười, đôi mắt đen láy rớt cuộc đã không kìm được mà nhìn về phía tôi, sâu thẳm tựa như màn đêm mờ mịt. “Nếu có người vừa ý, thần đệ đã chẳng một mình tới đây rồi.” Giọng y chợt hơi trầm xuống: “Có lẽ điều mà đời này Thanh mong cầu chỉ là được mơ hóa bướm giống như Trang Chu thôi.”

Lời của y làm tôi đau nhói, tựa như có một cây kim nhọn đâm thẳng vào huyết thái dương, khiến tôi suýt chút nữa đã nhảy bật dậy. Hồ Chiêu nghi nở một nụ cười tinh nghịch, sau đó cất giọng trong trẻo yêu kiều: “Lục biểu ca phong lưu tuấn tú, đâu dễ gì chịu đi tìm Vương phi về để phải chịu nỗi khổ bó chân bó tay. Nếu có người ở trong phủ trông coi, sao còn có thể ra ngoài tìm người ngọc được nữa.”

Huyền Thanh trước giờ vẫn chỉ coi nàng ta như muối muối, do đó cũng không để bụng, chỉ nói: “Chiêu nghi giờ đã làm mẹ rồi, tại sao vẫn chẳng đổi tính tình nghịch chút nào thế?”

Hồ Chiêu nghi tươi cười, nói: “Muối chỉ không đổi cái tính tình nghịch ấy thôi, còn Hoàn Phi và Thẩm Thục viện đều sắp sinh nở mà dung mạo vẫn xinh tươi chẳng hề thay đổi chút nào kìa.”

Trông mặt y bỗng hơi co rút lại, sau khi thoáng liếc qua bụng tôi một chút liền lập tức trở lại bình thường, đoạn y quay sang nhìn My Trang, nói: “Kính chào Thục viện nương nương, xin thứ lỗi vì chưa kịp có lời chúc mừng.”

My Trang hơi khom người một chút, ôn tồn nói: “Đa tạ Vương gia.”

Y lại quay sang nhìn tôi, lùi phía sau một bước, cung tay hành lễ, nói: “Kính chào Hoàn Phi nương nương.”

Giọng nói của y nghe hơi khàn khàn, mà bốn chữ “Hoàn Phi nương nương” đó lại càng giống như một lưỡi dao đâm thẳng vào tim, khiến tôi đau đớn tột cùng. Thế nhưng dù đau đớn đến mấy tôi cũng vẫn phải gượng cười chào lại: “Vương gia rốt cuộc đã về rồi.”

Trời sắp tối, nơi chân trời rộng lớn bao la là một khung cảnh lạnh lẽo thê lương, những đình đài lầu các giữa chốn cung đình bị ánh tà dương che phủ, dần trở nên mờ nhạt tột độ, từng làn âm khí theo sự kéo xuống của màn đêm mà chậm chậm tỏa ra không ngớt, toàn bộ Tử Áo Thành dường như đều chìm trong một bầu không khí hết sức âm u. Y bình tĩnh cất tiếng: “Nương nương đã sắp lâm bồn, chẳng hay thân thể có vấn đề gì không?” Tôi thiếu chút nữa đã rơi nước mắt, phải cố hết sức mím môi kìm nén mới có thể hé miệng trả lời: “Phiền Vương gia phải bận lòng rồi, ta vẫn khỏe.”

Tâm trạng sục sôi khiến tôi gần như không kìm nén được nữa, Hoán Bích vội đỡ lấy cánh tay tôi, nói: “Vương gia lượng thứ, tiểu thư nhà nô tỳ phải đi thay xiêm y rồi.”

Huyền Lăng khẽ xua tay một cái, quay sang nói với tôi: “Nàng mau đi đi, cẩn thận kéo bị nhiễm phong hàn đấy.”

Vừa mới bước ra khỏi Trọng Hoa điện, chân tôi bỗng trở nên mềm nhũn, Hoán Bích vội vàng đỡ lấy tôi. “Tiểu thư không sao chứ?”

Trong khoảnh khắc ngoảnh đầu nhìn lại, tôi thầm thấy mình thật yếu đuối và vô dụng, cứ ngỡ là sẽ kìm nén được bản thân, cứ ngỡ là sẽ có thể quên đi tất cả, cứ ngỡ là sẽ làm được tới mức tốt nhất, thế nhưng sự thực lại hoàn toàn không phải thế.

Bàn tay Hoán Bích bằng giá tựa hạt sương đầu cành, nhưng giọng nói lại dịu dàng rất mực: “Không kìm nén được là một chuyện, tính mạng lại là một chuyện khác, tiểu thư cứ nên cẩn thận thì hơn.”

Tôi khẽ gật đầu. “Ta đúng là còn chưa đủ vững vàng.”

Hoán Bích thở dài than: “Nỗi khổ trong lòng tiểu thư và Vương gia nô tỳ tất nhiên hiểu rõ, chỉ có điều...”

Tôi gật đầu cắt ngang lời muội ấy: “Y phải sống tiếp cho tốt, và ta cũng thế.”

Hoán Bích trịnh trọng gật đầu. “Đúng thế, tính mạng mới là thứ quan trọng nhất.” Sau đó lại tiếp: “Tiểu thư tâm trạng đang không tốt, rất dễ bị người ta nhìn ra sơ hở, cứ nên chờ thêm lát nữa rồi hãy quay lại đó thì hơn.”

Tôi lẳng lặng gật đầu, đưa mắt liếc qua phía bên cạnh chợt thấy có phiến lá từ nơi đầu cành rơi xuống, tựa như một tiếng thở dài nuối tiếc ở đáy lòng.

7. Q.6 - Chương 7: Gặp Nhau Vui

Chiếc áo choàng gấm thêu hoa mềm mại được đặt vào tay tôi, vốn là mong dùng nó để xua đi cái lạnh, thế nhưng lúc này tôi lại chỉ cảm thấy lạnh hơn. Đứng trên dãy hành lang quanh co khúc khuỷu, tôi có cảm giác như mãi mãi chẳng thể tới nơi tận cùng.

Những tàu lá chuối bên dưới hành lang cong cong xanh mướt, đôi nhành hoa liễu tím bên cạnh đầm ngang, đổ bóng xuống nền hành lang được lát bằng gạch xanh cổ kính. Mắt tôi bỗng như hoa lên, ngỡ rằng từ đằng xa Thanh đang chậm chậm bước về phía mình.

Tôi không kìm được thẫn thờ, tương tư đau đầu, không ngờ đã tới mức này rồi sao?

Mùi hoa đỗ nhuộc bỗng gợn lên nơi đầu mũi, vừa mới mẻ vừa quen thuộc, rồi kể đó giọng nói thoáng mang theo chút xa cách và hờ hững của y vang lên, tựa như đã bị dính nước sương đêm lạnh: “Nàng... giờ vẫn ổn chứ?”

Cổ họng tôi cơ hồ nghẹn lại, phải cố hết sức mới có thể gượng cười. “Vừa nãy đã nói rồi mà, bản cung vẫn khỏe.” Tôi dừng một chút rồi mới tiếp: “Vương gia quên rồi sao?”

Y chậm rãi lắc đầu. “Vừa nãy là vừa nãy, bây giờ là bây giờ. Thanh ở nơi Thượng Kinh mấy tháng, bây giờ gặp mặt, chỉ muốn nghe nương nương thật lòng thật ý nói rằng bản thân bình an mạnh khỏe, như vậy Thanh mới có thể yên lòng.”

Tôi hơi nghiêng đầu nhìn qua bên cạnh, những bông liễu tím đang nở hoa rực rỡ như gấm vóc, nhưng giữa tiết đầu thu này lại toát ra một nét thê lương khó tả. Tôi khẽ nở một nụ cười mà khó ai có thể nhận ra. “Thật lòng hay không không hề quan trọng, nơi này vốn dĩ chẳng có cái gọi là thật lòng, do đó bất kể thế nào ta cũng đều sẽ nói là mình vẫn bình an.”

Hoán Bích không kìm được khẽ nói: “Vương gia yên tâm, tiểu thư bây giờ đã là một trong Tam phi, lại sắp lâm bồn, Hoàng thượng hết sức quan tâm, mọi việc đều ổn cả.”

Thanh cười nhạt, lộ vẻ giễu cợt và nghi ngờ. “Là một trong Tam phi thì không có gì phải lo nữa ư? Như thế chắc Đoan Phi và Kính Phi mọi việc đều được như ý rồi.”

Tôi hờ hững nói: “Nếu Vương gia quá để tâm tới sự bình an của bản cung, chỉ e bản thân Vương gia sẽ chẳng được bình an nữa, do đó xin chớ lo nghĩ quá nhiều làm gì.” Tôi cố dẫn lòng lại, nói tiếp: “Hiếm khi có dịp đoàn viên thế này, Vương gia một mình rời khỏi bữa tiệc hình như không được hay cho lắm.”

“Thanh xưa nay vẫn vậy.” Nụ cười của y chan chứa nét buồn khôn tả. “Trước đây nương nương chưa từng chỉ trích, vậy mà giờ lại nhắc tới việc này, cứ như là Thanh trước đây dù có làm gì thì bây giờ cũng đều là sai cả vậy.”

Cái ý oán trách trong lời nói của y, sao tôi lại không hiểu, thế nhưng dù hiểu đến mấy tôi cũng chỉ có thể mỉm cười đáp lại: “Vương gia vốn là bậc phong lưu tiêu sái, vậy mà cũng có lúc nói ra những lời oán hận thế này sao?”

Những vì sao rực rỡ trên bầu trời đêm tựa vô vàn viên minh châu lánh lánh, vàng trắng tròn vành vạnh thì giống như một chiếc đĩa ngọc treo giữa không trung, chiếu xuống mặt đất vô số tia sáng màu trắng bạc.

Y đã khôi phục lại dáng vẻ thông dong thường ngày, ngẩng đầu nhìn trời, khẽ nói: “Có trái tim thì mới có sự oán hận, nương nương thấy đúng không nào?”

Có trái tim thì mới có sự oán hận ư? Nhưng trong thời điểm quyết định trở về cung, tôi đã đồng ý với Cận Tịch là sẽ vứt bỏ trái tim của mình đi rồi. Tôi đột ngột ngoảnh đầu lại, nói: “Hoán Bích, chúng ta về thôi!”

Trong khoảnh khắc tôi xoay người lại, y bỗng nắm lấy tay tôi, từ bàn tay y truyền tới từng cơn nóng bỏng, làm trái tim vốn đang rối loạn của tôi bình lặng đi nhiều. Y nói: “Đừng đi!”

Tự nơi đáy lòng trào dâng những tia dịu dàng khó tả, tôi theo đó mà dừng chân lại. Hoán Bích hơi khom người một chút rồi lẳng lặng lùi qua một bên, tôi rút tay mình ra, nói với giọng yếu ớt: “Chúng ta nói chuyện với nhau như vậy, lỡ bị người khác nhìn thấy...”

Phía đằng xa tiếng đàn hát nói cười vang vọng, đêm nay là đêm của sự hoan lạc tột cùng, có ai lại muốn rời khỏi tầm mắt của Hoàng đế để một mình tới đây nhăm nháp sự cô độc trong ngày lễ đoàn viên?

Bóng dáng Huyền Thanh được bao phủ trong ánh trăng dịu dịu, lại càng toát ra một vẻ xuất chúng phi phạm. Y đưa mắt liếc nhìn khung cảnh náo nhiệt phía xa, trầm ngâm cất tiếng: “Diễm Quý nhân hiện giờ xem ra rất đắc sủng.”

Tôi nhìn mặt hồ Thái Dịch rung rinh sóng gợn, khẽ thở dài than: “Đối với cô ta mà nói, sự ân sủng như vậy chưa chắc đã là việc tốt.”

Huyền Thanh khẽ gật đầu. “Nữ tử thế gia còn chưa chắc nhận nổi sự ân sủng như thế, huống hồ là...”

Y không đành lòng nói nữa, tôi bèn tiếp lời: “Huống hồ là một nữ tử giống như cánh bèo trôi dạt, chẳng có chút căn cơ nào như cô ta, đúng vậy không?” Tôi xoay người lại, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng treo cao, những tia sáng bàng bạc không ngừng từ trên đó chiếu xuống, dường như chẳng hề biết tới sự sầu khổ của nhân gian.

Lòng tôi bỗng trào dâng một nỗi niềm chua xót, mấy năm trước cũng trong một buổi Trung thu thế này, tôi và y đã đứng bên nhau, nhưng khi đó dù trong lòng tràn ngập thấp thỏm bất an với con đường phía trước, tâm trạng tôi cũng chẳng có sự thê lương mà vầng trăng không cách nào soi sáng thế này.

Dì nguyệt hiểu gì người chiếc bóng, thâu canh ánh sáng xiên song trống[11].

[11] Trích Điệp luyện hoa, Án Thù. Dịch thơ: Nguyễn Xuân Tảo. Toàn bài: Lan khóc sương, cúc buồn khói động, lạnh thấm màn là, cặp én bay đi thẳng. Dì nguyệt hiểu gì người chiếc bóng, thâu canh ánh sáng xiên song trống. Đêm qua gió tây, cây biếc rụng, lần bước lên lầu, nẻo chân trời xa ngóng. Tắc lưa, tờ hoa mong đến chóng, nào biết nơi đâu, núi sông rộng. Nguyên văn Hán Việt: Hạm cúc sầu yên lan khắp lộ, la mạc khinh hàn, yển tử song phi khứ. Minh nguyệt bất an ly hận khổ, tà quang đảo hiểu xuyên chu hộ. Tạc dạ thu phong điều bích thụ, độc thương cao lâu, vọng tận thiên nhai lộ. Dục ký thái tiên kiêu xích tổ, sơn trường thủy khoáng tri hà xứ! - ND.

Hóa ra chẳng cần gió tây thổi cây biếc rụng, nẻo chân trời sớm đã bị vận mệnh cắt đứt mất rồi, khiến con người ta chẳng có chút cơ hội nào để vẫy vùng phản kháng, dù có không cam tâm đến mấy thì cũng đành quay trở về con đường ban đầu mà gồng sức bước đi, bước đi đến lúc sức cùng lực kiệt, đến lúc lìa đời.

Khi mà lan khóc sương, cúc buồn khói động, những tấm màn là giữa chốn hoàng cung lẳng lặng buông lơi, nhưng vẫn chẳng thể ngăn chặn sự giá lạnh nơi lòng người. Tôi cố gắng ngoảnh đầu qua một bên, dưới mái

hiền cặp én bay đi thẳng, lòng xiết nổi thê lương, con người còn chẳng bằng chim én, có thể chấp cánh cùng bay với bạn tình của mình.

Y thấp giọng nói: “Có Diễm Quý nhân và Uẩn Dung, giờ ngay đến Thầm Thực viện cũng đã có thai, thấy bọn họ ai nấy đều đắc sủng, ta cứ luôn cảm thấy cuộc sống của nàng chẳng dễ chịu gì, dù nghe nói rằng Vị Ương cung tựa như chốn nhà vàng xa hoa rất mực.”

“Nhà vàng khóa chặt nhất A Kiều, Vương gia sợ ta có ngày cung Trường Môn gần sát, chẳng chịu tạm quay xe[12] sao?” Tôi khẽ cười. “Chùa Cam Lộ giống như cung Trường Môn vậy, ta là người đã trở về từ đó. Còn về việc có dễ chịu hay không, tất cả đều phụ thuộc vào ta chứ chẳng liên quan gì tới người khác.”

[12] Trích Thiếp bạc mệnh, Lý Bạch. Nguyên văn Hán Việt: Trường Môn nhất bộ địa, bất khăng tạm hồi xa. Bài thơ này nói về quá trình từ đắc sủng tới thất sủng của Trần Hoàng hậu Trần A Kiều thời Hán Vũ Đế, ban đầu A Kiều được xây nhà vàng cho ở, trở thành Hoàng hậu vinh hiển tột cùng, nhưng về sau thì dần bị ghẻ lạnh, chẳng được nhà vua đoái hoài đến nữa. Qua bài thơ thi nhân đã phần nào lột tả vận mệnh bi thảm của người phụ nữ trong xã hội phong kiến xưa. Câu được trích là nói về lúc A Kiều đã bị phế ngôi Hoàng hậu, bị giam lỏng trong cung Trường Môn, Hán Vũ Đế ngồi xe đi ngang qua nhưng chẳng chịu ghé vào - ND.

“Vậy sao?” Y chợt nhìn tôi chăm chú. “Nàng nhất quyết về cung là vì rất nhiều nguyên nhân, nhưng cũng có một phần là bởi con của hoàng huynh với nàng, lẽ nào nàng thấy y trái ôm phải ấp mà vẫn có thể coi như không thấy ư?”

Y nói giọng hùng hổ dọa người, tôi nhất thời ghen hòng không nói được gì, một thoáng sau mới chợt giật mình nhận ra... không ngờ y lại đang thăm dò xem tôi có thật lòng để ý tới Huyền Lăng không.

Tôi rất nhanh đã giấu tâm trạng thật của mình đi, hồ hững nói: “Vậy Vương gia cho rằng bản cung nên ghen tuông dữ dội hay là cả ngày rửa mặt bằng nước mắt? Hoàng thượng không thể chỉ có một mình bản cung, có sao bản cung phải cưỡng cầu? Thương tâm cũng phải sống tiếp, mà không thương tâm cũng thế, vậy thì việc gì phải thương tâm?” Tôi nhìn sâu vào mắt y. “Có một số việc, đối với Vương gia mà nói cũng là như thế.”

Huyền Thanh nở một nụ cười thương tâm và bất lực, chợt nói sang chuyện khác: “Nói tới Diễm Quý nhân, nàng có nhớ việc trước đây ta từng đồng ý với nàng là sẽ mời nàng xem xiếc thú không?”

Tôi tất nhiên là nhớ, mỗi lời y từng nói tôi đều nhớ cả.

Tôi chợt hiểu ra. “Nữ tử huấn luyện thú mà ngày đó Vương gia nói đến chính là Diệp Lan Y?”

Cặp mắt y trong veo như nước, lộ rõ vẻ xót xa. “Ngày đó nàng ta tuy thân phận thấp kém, nhưng so với bây giờ thì tự do tự tại hơn nhiều.”

Lòng tôi bỗng trào lên một nỗi niềm chua xót. “Vương gia không phải là nàng ta, có sao lại biết nàng ta không thật lòng vui vẻ?”

Huyền Thanh hơi cúi xuống, ống tay áo mỏng khẽ phất qua hàng lan can sơn màu đỏ sẫm. “Có thật lòng vui vẻ hay không, chưa hẳn là chỉ có bản thân mới biết.”

Tôi khẽ nở nụ cười, đưa mắt nhìn ánh trăng bàng bạc như sương như tuyết trên mặt đất. Kỳ thực không phải ánh trăng lạnh như sương tuyết, mà là lòng người ngấm trăng sớm đã đông cứng lại rồi, cho dù thấy cảnh hoa lê kiêu diễm nở đầy cành thì cũng chỉ cho rằng là băng tuyết trắng phau đậu ở đó mà thôi. “Nếu không thể thật lòng, con người ta đúng là khó có cách nào vui vẻ được.” Rồi tôi lại hỏi: “Hai người quen nhau lâu chưa?”

“Cũng chưa lâu lắm, chẳng qua là năm đó nàng ta bị thương khi huấn luyện thú, ta đã mời thái y chữa trị cho nàng ta.” Y cất lời cảm khái: “Nhớ khi xưa Diễm Quý nhân tuy chỉ là một nữ tử cô độc nhưng vẫn còn có được tấm thân tự do, còn bây giờ đã là Quý nhân nhưng mỗi hành động đều bị người ta để ý, qua đó đủ thấy sự đời nhiều biến chuyển, không phải chỉ có một người quay cuồng giữa những sự khổ đau.”

Tôi cũng không nghĩ nhiều, chỉ lẳng lặng nhắm nháp mấy chữ “sự đời nhiều biến chuyển” mà y vừa nói, lòng thầm chua chát không thôi, tựa như vừa ăn phải một quả mận còn xanh ngắt. “Trăng còn có khi tròn

khi khuyết, hướng chi là đời người vốn lắm sự bể dâu.”

Cặp mắt màu hổ phách của y như bị nổi ưu sầu bao phủ. “Con người còn chẳng bằng được vàng trắng, bởi mỗi tháng vàng trắng còn được tròn vành vạnh một lần. Cho dù là Ngưu Lang, Chức Nữ mỗi năm cũng được gặp gỡ một lần vào ngày Thất Tịch, có thể thoải mái chuyện trò, bộc bạch nỗi tương tư.”

Dưới mái hiên của hành lang, những nhành tử đằng uốn lượn thướt tha, thỉnh thoảng lại có vài giọt sương tụ lại chảy xuống từ trên đó, rơi vào mái tóc tôi, khiến mái tóc bất giác thoang thoang hương thơm thanh đậm của tử đằng. Khi những giọt sương lạnh băng chạm vào da thịt, tôi có cảm giác như trái tim mình đang bị vô số lưỡi dao mảnh cửa vào, sau nháy mắt đã bị xẻ tan ra thành muôn vàn mảnh vụn. Cúi xuống nhìn nơi chiếc bóng của tôi và y đan vào nhau, tôi buồn bã trầm nghĩ, nếu không có những chuyện xưa kia, có lẽ tôi và y vẫn có thể như bóng với hình. Sau một hồi lâu trầm lặng, tôi khẽ nói: “Có lẽ, làm người mới là việc khó khăn, vất vả nhất. Nếu có kiếp sau, ta muốn làm một cơn gió, muốn đi đâu thì mặc sức đi, không ai ngăn cản được.”

Một làn gió đêm se se lạnh thổi tới khiến mấy lọn tóc bên tai y đung đưa nhẹ nhẹ, tiếng đàn ca nói cười vang vọng phía đằng xa tựa như những âm thanh huyền ảo nơi trần thế. Xung quanh chúng tôi, các cung điện đều thấp đèn sáng trưng, tựa như đang cùng những vì sao lấp lánh đầy trời đua nhau tỏa sáng, ánh trăng và ánh đèn hòa quện vào nhau, khiến Tử Áo Thành bị bao phủ trong một tầng ánh sáng mờ lung không hề chân thực. Vì tầng ánh sáng ấy, tất cả mọi cảnh vật đều trở nên mơ hồ. Tôi vẫn nhớ mãi quãng thời gian được ở riêng bên y, nó thật bình yên biết mấy, bên trong chất chứa những nỗi niềm vui mà giờ đây tôi không sao có được. Thế nhưng những tiếng đàn ca phía xa kia lại không ngừng nhắc nhở tôi, rằng sau này sẽ khó mà có cơ hội được trò chuyện với y như thế này nữa.

Đứng trước mặt y, tôi cố hết sức tỏ ra bình tĩnh, cất giọng nhẹ nhàng: “Chúng ta nếu còn chậm trễ thêm nữa, chỉ e sẽ làm kinh động tới Hoàng thượng mất.”

Y dừng ánh mắt trên cái bụng đã nhô cao của tôi, dịu dàng nói: “Còn hai tháng nữa là đến ngày lâm bồn rồi, Hoàn Nhi... nương nương, nhớ phải bảo trọng đấy.”

Cổ họng tôi bỗng như nghẹn lại, không sao có thể thở nổi, y trước giờ vẫn luôn cho rằng cái thai này là của tôi với Huyền Lăng. Tôi vì cái thai này mà rời bỏ y, vậy mà y lại vẫn chân thành nói với tôi những lời như thế.

Tôi gật đầu thật mạnh, cố kìm nén để nước mắt không rơi. “Nhất định rồi.” Rồi tôi ngẩng đầu nhìn y, nghẹn ngào nói tiếp: “Thanh, huynh cũng nhớ bảo trọng!”

Tất cả mọi lời tôi đều chẳng thể nói ra, muôn vàn nỗi niềm tâm sự đến cuối cùng chỉ có thể biến thành một câu “bảo trọng”.

Y khẽ gật đầu, lùi về phía sau hai bước. “Để tránh bị nghi ngờ ta sẽ quay về trước, nương nương hãy chờ thêm một lát rồi vào.”

Nhìn theo bóng lưng y, nỗi buồn trong lòng tôi lại càng thêm nồng đậm. Bóng cây bên cạnh chợt khẽ đung đưa, dường như có ai vừa đi qua đó. Tôi thầm hoảng hốt, vội vàng ngoảnh đầu nhìn lại, đồng thời gọi khẽ: “Hoán Bích...” Hoán Bích nghe tiếng gọi liền vội vàng chạy lại, tôi hỏi: “Vừa rồi muội canh chừng ở phía bên kia có thấy người nào qua đây không?”

Hoán Bích lập tức đáp ngay: “Nô tỳ vẫn luôn cẩn thận để ý, nhưng không thấy có người nào đi ngang qua cả.” Rồi lại nồn nóng hỏi: “Tiểu thư đã nhìn thấy gì sao?”

Tôi cố đè nén nỗi bất an trong lòng, cười nói: “Có lẽ là tiếng gió thổi, cũng có thể là ta đã nghe nhầm.”

Hoán Bích giúp tôi buộc chặt lại chiếc áo choàng, khẽ nói: “Vậy chúng ta mau quay về đi thôi.”

Khi tôi trở lại bữa tiệc thì Huyền Thanh đã ngồi yên vị, đang kể với Huyền Lăng một số chuyện về Thượng Kinh. Huyền Lăng quay qua hỏi tôi: “Sao mãi tới giờ nàng mới quay lại thế?”

Tôi vội cười đáp: “Vừa nãy thần thiếp bỗng cảm thấy hơi mệt, do đó phải nghỉ ngơi một lát rồi mới có thể trở lại đây.”

Y nắm lấy bàn tay tôi, thấp giọng ân cần hỏi: “Vẫn ổn chứ? Có phải là đứa bé lại quậy phá không?”

Tôi không muốn quá mức gần gũi với Huyền Lăng trước mặt Huyền Thanh, liền khẽ đáp: “Dạ, không việc gì, nghỉ ngơi xong thần thiếp đã khỏe lại rồi.”

Tôi nhìn quanh bốn phía, chợt thấy chỗ ngồi của Diễm Quý nhân và Hồ Chiêu nghi gần đó đều bỏ trống. Huyền Lăng cười, nói: “Uẩn Dung làm sao ngồi yên một chỗ được, đã đi thay đồ rồi.” Tôi không nói gì thêm, chỉ chăm chú lắng nghe giọng nói êm đềm như dòng nước suối của Huyền Thanh, đầu óc như quay trở về lần tôi cùng y lên Thượng Kinh du ngoạn, vô số ký ức ngọt ngào bất giác trào dâng.

Nhớ dịp mấy năm trước, cũng là trong một bữa tiệc Trung thu tương tự thế này, tôi với y ngồi cách nhau rất xa, giữa chúng tôi là tiếng đàn ca cùng với rất nhiều người, y chậm rãi kể về chuyến đi tới đất Thục, sau đó lại cùng tôi trò chuyện về cảnh mưa đêm ở núi Ba.

Khung cảnh thì vẫn như xưa, trong chén cũng vẫn là rượu quế hoa mà tôi tự tay ủ, nhưng người thì đã không còn là người của năm xưa nữa rồi.

Đang lúc lắng nghe, Bình Dương Vương vốn ngồi cạnh Huyền Thanh chợt cất giọng sang sảng: “Đệ thực hâm mộ lục ca quá, các vùng đại giang nam bắc đều đã từng được đi qua.”

Huyền Thanh hết sức thương yêu vị ấu đệ này, tuy không phải là cùng một mẹ, thân mẫu của Bình Dương Vương thân phận cũng thấp kém, thế nhưng lại luôn coi y như huynh đệ thủ túc. Huyền Lăng cười, nói: “Bây giờ lão cữu cũng lớn rồi, không chỉ cần ra ngoài đi lại, còn phải nghĩ tới việc cưới một vị Vương phi về nữa.”

Bình Dương Vương thẹn thùng nói: “Hoàng huynh nói đùa rồi, lục ca hãy còn chưa thành thân, thần đệ làm sao dám tranh phần trước.”

Huyền Lăng không kìm được vỗ tay cười rộ, chỉ tay vào Huyền Thanh, nói: “Xem cái tấm gương xấu mà đệ bày ra kìa, bây giờ ngay tới lão cữu cũng không chịu thành thân rồi đấy.”

Huyền Thanh khẽ nở nụ cười. “Đại Chu có hoàng huynh rộng đường con cái là đủ rồi, bọn thần đệ vừa hay có thể lười nhác một chút.”

Vừa mới nói xong, chợt Hồ Chiêu nghi trong bộ cung trang màu đỏ lộng lẫy vừa thay quay trở lại bữa tiệc, nghe thấy thế liền không kìm được bật cười một tiếng, Huyền Lăng cũng cất tiếng cười rộ. “Bây giờ lão lục cũng biết nói linh tinh rồi.” Sau đó lại quay sang nói với Bình Dương Vương: “Chớ nghe lời lão lục, đợi năm sau nếu có đợt tuyển tú trăm nhất định sẽ để ý giúp đệ, dù không chọn được chính phi thì ít nhất cũng phải kiếm lấy mấy phòng thị thiếp hoặc là trắc phi, không thể trái với quy củ được.”

Bình Dương Vương bất giác ửng hồng hai má. “Thần đệ kỳ thực không hề lười nhác, cũng không dám phiền hoàng huynh nhọc lòng như vậy, chẳng qua thần đệ ôm lòng như lục ca, muốn tìm được một người mà mình yêu.”

Huyền Lăng còn đang định nói tiếp, My Trang vốn một mực ngồi im lặng kế bên đột nhiên cất tiếng: “Mỗi người đều có duyên phận của mình, Hoàng thượng ở đây nhọc lòng nhọc sức, chưa biết chừng cữu Vương gia lại đã có người trong lòng rồi.” My Trang vốn luôn đoan trang, hiền thực, dù là trong ngày vui cũng vẫn cười chẳng hé răng, vô cùng nền nã, khiến người dù khó tính đến đâu cũng phải vừa lòng.

Huyền Lăng khẽ mỉm cười, nói: “Thục viện nói rất phải, là trăm đã lo lắng quá mức rồi. Không phải oan gia không tụ hội, trăm thực mong chờ ngày này của hai người bọn họ lắm.” Mọi người nghe thế đều cất tiếng cười vang, Bình Dương Vương thì xấu hổ đến nổi đỏ bừng hai má.

Bình Dương Vương Huyền Phần năm nay hai mươi hai tuổi, nhỏ nhất trong số các con trai của tiên đế. Thân mẫu của y - Ân Tần xuất thân hàn vi, dung mạo cũng kém, tính tình thì hết sức trầm lặng. Bà ta chẳng qua chỉ được tiên hoàng sủng hạnh đôi lần, sau khi may mắn có thai thì được phong làm cung tần, thế nhưng vì tiên đế có rất nhiều con cái, do đó trong suốt cả triều Long Khánh, bà ta vẫn chỉ dừng lại ở ngôi Tần, mãi đến sau này khi tiên đế qua đời mới được tiến phong làm Thuận Trân thái phi theo như phép tắc tổ tiên để lại. Vì vấn đề xuất thân của Thuận Trân thái phi, Huyền Phần ngay từ nhỏ đã được giao cho Trang Hòa Đức thái phi vốn mất con từ sớm nuôi nấng. Thuận Trân thái phi xuất thân thấp kém, Trang Hòa Đức thái phi thì không mấy đắc sủng, thành ra người trong cung khó tránh khỏi có ý xem nhẹ vị tiểu

Vương gia này. Do đó Huyền Phần tuổi tuy còn trẻ nhưng nơi đuôi mắt đã thấp thoáng mấy tia kiên nghị, khiến người ta không thể xem thường.

Tôi khẽ thở dài, tính ra thì Ngọc Diêu và Ngọc Nhiêu cũng không còn nhỏ nữa. Ngọc Diêu đã hai mươi mốt, Ngọc Nhiêu thì cũng mười sáu tuổi rồi, ở xa tận đất Xuyên Thục tất nhiên khó mà tìm được lang quân hợp ý, hơn nữa nghe cha tôi và Huyền Thanh kể lại thì Ngọc Diêu sau nỗi nhục phải chịu vì Quân Khê đã lạnh lòng, không muốn lấy chồng nữa. Tôi lại nhìn sang bên cạnh, nghĩ tới việc Hoán Bích cũng bị lỡ dở chuyện chung thân đại sự, lòng bất giác càng buồn hơn.

Hoàng hậu đêm nay dường như chỉ ngồi cho có, tuy thân phận tôn quý nhất nhưng cả buổi lại đều lặng im chẳng nói năng gì. Lúc này nàng ta chợt ngoảnh đầu qua, cười diễm đạm, nói: “Hoàng thượng không nên chỉ quan tâm tới hai vị hoàng đệ như thế, cũng phải suy nghĩ cho bản thân nữa mới được.” Sau đó liền đưa mắt nhìn qua phía kế bên Từ Tiệp dư.

Đứng bên cạnh Từ Tiệp dư lúc này là bốn thị nữ của nàng ta, ngoài Xích Thược mặc một bộ đồ màu đỏ cam đặc biệt bắt mắt ra thì những người còn lại đều vận đồ cung nữ màu xanh lam giản dị.

Hoàng hậu khẽ nở nụ cười, chiếc bộ dao vàng ròng hình phượng hoàng trên búi tóc nhẹ nhàng đưa, ánh lên những tia sáng màu vàng kim bắt mắt. “Không phải thần thiếp muốn cười chê gì đâu, nhưng suốt cả buổi tối ánh mắt Hoàng thượng đều dừng ở đó cả. Từ Tiệp dư tri thư đạt lễ, chắc người dưới cũng đều là hạng bất phẩm, bằng không đã chẳng được Hoàng thượng xem trọng như thế. Dù sao hôm nay cũng là ngày vui, chi bằng Hoàng thượng hãy ban cho Xích Thược một ân điển, vậy cũng coi như là kết thúc một mối tâm sự.”

Hoàng hậu đã mở lời, còn trùng với tâm ý của Huyền Lăng, sao y có thể không đồng ý, thế là bèn cười nói ngay: “Hoàng hậu việc gì cũng đều thay trẫm suy nghĩ chu toàn như thế cả.”

Diễm Quý nhân lúc này đã quay trở lại, Hồ Chiêu nghi thì hơi nhướng mày lên, bật cười khúc khích một tiếng. “Biểu tỳ quả là hiền đức!”

Huyền Lăng khẽ ho một tiếng lộ vẻ không vui, Hoàng hậu thì chẳng buồn để bụng chút nào, thản nhiên nhìn Huyền Lăng, cười nói: “Phân ưu cho Hoàng thượng vốn là bổn phận của thần thiếp.” Sau đó lại chợt nghĩ tới điều gì, bèn đưa mắt nhìn qua phía Từ Tiệp dư, chậm rãi nói: “Xích Thược dù sao cũng là người bên cạnh Tiệp dư, Tiệp dư có ý kiến gì thì hãy nói luôn đi.”

Sắc mặt Từ Tiệp dư lúc trắng lúc đỏ, đứng dậy, cúi đầu nói: “Mọi việc Hoàng hậu cứ làm chủ là được.”

Hoàng hậu đặt đĩa qua một bên, cười nói: “Lời này nghe cứ như là không bằng lòng lắm vậy. Cung nữ của Tiệp dư dù gì cũng cần Tiệp dư gật đầu mới được, bằng không bản cung thực không dám tùy tiện làm chủ.”

Huyền Lăng vội vàng cười nói: “Yến Nghi vốn là người hiểu chuyện, việc này trẫm chưa nói ngay chỉ bởi vì sợ làm tổn thương đến thai nhi thôi, cứ để từ từ rồi tính cũng không sao cả.” Lời này của Huyền Lăng vừa mới ra khỏi miệng, Xích Thược lập tức đỏ bừng hai má, ầm ục cắn chặt bờ môi, chỉ còn thiếu nước rơi lệ.

Hoàng hậu ôn tồn cất tiếng: “Thân là phi tần của thiên tử, việc như thế này sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải thôi, đâu có thể tính là việc lớn gì.”

Những ánh mắt sắc lẹm như đao kiếm của mọi người đồng loạt đổ dồn về phía Từ Tiệp dư, nàng ta mím chặt bờ môi, sắc mặt tái nhợt, nói: “Dạ phải, thần thiếp cũng cảm thấy như vậy rất tốt, tạ ơn nương nương đã làm chủ cho Xích Thược.”

Huyền Lăng thở phào một hơi, cười nói: “Đi lấy cây gậy như ý tử đàn của trẫm tới đây thưởng cho Tiệp dư.” Lý Trường vội vàng lời rời đi.

Hoàng hậu lại quay qua nhìn Xích Thược. “Còn không mau tạ ơn?” Xích Thược mừng đến nỗi ngất ngây ra, rốt cuộc vẫn là Kết Ngạch đồ Từ Tiệp dư đứng dậy tạ ơn trước, sau đó thì tới lượt Xích Thược lần lượt khấu đầu trước Hoàng đế, Hoàng hậu và chủ cũ Từ Tiệp dư. Dựa theo tổ chế, thị được phong làm Canh y, lại được cho vào ở trong Ứng Thúc các. Vì Xích Thược vốn họ Vinh, do đó liền được mọi người gọi là Vinh Canh y.

Hồ Chiêu nghi đứng kế bên cười lạnh, nói: “Chủ nhân ở tại Không Thúy đường, nô tỳ thì ở trong Ứng Thúy các, quả đúng là người thế nào thì ở nơi như thế!”

Lúc này Huyền Thanh sớm đã ngưng lời, ánh mắt nhìn qua phía Từ Tiệp dư lộ rõ vẻ thương tiếc, xót xa. My Trang cũng khẽ lắc đầu buồn bã, thoáng đưa mắt liếc qua phía tôi. Tôi làm gì mà chẳng biết, có Ứng Thúy các rồi, chỉ e sự ân sủng dành cho Không Thúy đường sẽ lại càng ít ỏi.

8. Q.6 - Chương 8: Một Dạ Tình Si

Cuộc vui cứ thế diễn ra không ngơi nghỉ, liên tục có người cất tiếng chúc mừng Từ Tiệp dư, rồi kể đến ai nấy đều cảm thấy có chút buồn chán. Bên cạnh Huyền Lăng xuất hiện thêm phi tần, dù là ai cũng chẳng thể vui vẻ được. Huyền Lăng muốn xua bớt không khí buồn tẻ, liền bảo nhạc cơ chọn bài mới để hát. Ngay từ đầu bữa tiệc An Lăng Dung đã hát một bài rồi, lúc này Diễm Quý nhân liền nhẹ nhàng đứng lên nói: “Hôm nay các vị tể muội trong cung đều ở đây, chắc đã nghe chán các bài hát của nhạc phường rồi. Thần thiếp tài mọn, chẳng thể so được với An Quý tần, nhưng cũng nguyện lòng mua vui một chút ọi người ở đây.”

Huyền Lăng mỉm cười nhìn nàng ta. “Nàng ở bên trẩm cũng đã được một thời gian rồi, thế mà trẩm chưa được nghe nàng hát lần nào, hôm nay thực đúng là một dịp hiếm có.”

Diễm Quý nhân miệng cười lúng liếng, cặp mắt phượng lông lánh thu ba, giống hệt như băng tuyết vừa tan, đầy một vẻ quyến rũ khó mà dùng lời miêu tả. “Hát hay thì chẳng qua là trợ hứng, còn hát không hay thì coi như là pha trò, thần thiếp xin khoe cái xấu của mình đây.” Nàng ta trước giờ vẫn luôn lạnh lùng, hôm nay bỗng dưng tươi cười rạng rỡ, mọi người tuy không phục việc nàng ta xuất thân hàn vi mà đắc sủng, thế nhưng ai cũng đều hiểu rõ, với nhan sắc của nàng ta mà ngày ngày làm bạn với dã thú thì thực là đáng tiếc.

Nàng ta đứng dậy bước tới nơi trung tâm chính điện, vung nhẹ ống tay áo bắt đầu cất tiếng ca vang: “Đêm nay đêm nào chừ, đưa thuyền theo dòng. Hôm nay hôm nào chừ, được cùng vương tử thuyền chung. Xấu hổ làm sao chừ, người không mắng mỗ. Lòng muộn phiền mà không dứt chừ, được quen vương tử. Núi có cây chừ cây có cành, lòng mến chàng chừ chàng chẳng hay[13].”

[13] Đây là toàn bài Việt nhân ca, một bài ca dao lưu truyền ở nước Sở thời Xuân Thu. Dịch thơ Diệp Luyến Hoa. Nguyên văn Hán Việt: Kim tịch hà tịch hề, khiến chu trung lưu. Kim nhật hà nhật hề, đắc dữ vương tử đồng chu. Mông tu bị hảo hề, bất tị cấu sĩ. Tâm kỷ phiền nhi bất tuyệt hề, đắc tri vương tử. Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri - ND.

Kỳ thực giọng ca của An Lăng Dung vốn đã có thể coi là hạng nhất trong hoàng cung, thêm vào đó những năm nay nàng ta lại chú tâm luyện tập, do đó sớm đã đạt tới mức xuất thần. Có sự tồn tại của An Lăng Dung, trừ phi là Thuần Nguyên Hoàng hậu tái thế, bằng không khó ai hơn được, càng đừng nói tới một người không chuyên về nghệ ca hát như Diệp Lan Y. Thế nhưng tỉ mỉ nghe kĩ, giọng ca của An Lăng Dung được ở sự khéo léo, mà mất cũng ở sự khéo léo, vì quá chú trọng đến kỹ xảo và sự mô phỏng nên sớm đã chẳng còn cái vẻ thuần chân năm xưa. Còn Diệp Lan Y chẳng qua chỉ tiện miệng hát vang, thế nhưng lại hơn ở cái sự hồn nhiên ngây thơ cùng với tình ý chân thành. Bài hát này là tiếng lòng của một cô gái người Việt với vương tử, thứ cảm giác vừa trù trừ vừa ưu thương khi mà ý trung nhân đang ở ngay trước mặt nhưng lại chẳng hiểu được tình ý của nàng ta chứa chan trong từng câu hát, khiến lòng người xao động.

Nhất thời mọi người trong Trọng Hoa điện đều trở nên trầm lặng, trong lòng như vang vọng mãi câu hát “lòng mến chàng chừ chàng chẳng hay” mà Diễm Quý nhân đã lặp đi lặp lại mấy lần.

Tự nơi đáy lòng tôi bỗng trào dâng một niềm vui nho nhỏ, ít nhất tôi cũng may mắn hơn so với cô gái người Việt trong bài Việt nhân ca kia rất nhiều. Bất kể ra sao người mà tôi yêu cũng biết được tâm tư của tôi, giống như là tôi biết tâm tư của y vậy. Nghĩ thế, tôi hơi ngẩng lên, liền bắt gặp ánh mắt rực rỡ của Huyền Thanh đang nhìn về phía mình, đáy lòng lại càng thêm ấm áp.

Thế nhưng ngay sau đó tôi đã cảm thấy không ổn, đang định đưa mắt ra hiệu cho y thì thấy Diệp Lan Y đã hát xong, lại vỗ tay “bộp bộp” mấy tiếng, chợt bên ngoài điện vang lên những tiếng chim hót trong trẻo, rồi một đàn vẹt màu sắc sặc sỡ đồng loạt bay vào, một con có bộ lông màu vàng đậu lên tay Huyền Lăng, một con khác lông trắng mỏ đỏ đậu lên vai Huyền Thanh.

Huyền Lăng hưng phấn cười nói: “Thực là thú vị, mấy con chim này được dạy dỗ xong không ngờ cũng trở nên thông minh đến thế.”

Diễm Quý nhân khẽ nở nụ cười, ánh mắt nhìn lướt qua khuôn mặt mọi người xung quanh. Người khác thì không biết thế nào, nhưng khi nàng ta nhìn về phía tôi, tôi bỗng cảm thấy toàn thân đều ấm áp dễ chịu, tựa như được tắm trong làn nắng xuân. Nàng ta xưa nay vẫn luôn lạnh lùng băng giá, lúc này thần sắc đột ngột trở nên dịu dàng như vậy thực khiến người ta phải bất ngờ, rồi nàng ta cất giọng thánh thót như châu rơi đĩa ngọc. “Thần thiếp tài hát tầm thường, chỉ đành dùng thêm tâm tư vào việc khác mà thôi.”

An Lăng Dung mỉm cười, ôn tồn nói: “Đây vốn chính là sở trường của Diễm muội muội mà, còn được Hoàng thượng thích nữa. Bọn ta dù có lòng cũng chẳng được như muội muội.”

Hồ Chiêu nghi khẽ cười một tiếng, cặp bông tai nạm ngọc nhẹ nhàng đưa. “Ý của An Quý tần là Diễm Quý nhân xuất thân hàn vi, chỉ có thể dùng những thứ kỹ xảo đặc biệt để lấy lòng Hoàng thượng ư?”

Lữ Chiêu dung mau mồm mau miệng, bật cười khúc khích một tiếng rồi buột miệng nói: “An Quý tần chưa chắc đã có ý như vậy đâu, nếu xét về xuất thân hàn vi, chẳng lẽ An Quý tần xuất thân là tiểu thư khuê các? Chẳng qua là cùng một loại người mà thôi. An Quý tần nếu cố tình nói ra những lời này, há chẳng phải là tự mình vả miệng mình hay sao?”

Đôi tròng mắt đen láy của Hồ Chiêu nghi thoáng đảo qua đảo lại một chút, khóe miệng hơi nhếch lên, kéo dài giọng nói: “Đúng thế... Phụ thân của An Quý tần giờ đã là Tri phủ, bản thân nàng ta thì là “người hiểu lễ nghi” theo như lời của biểu ca, có lý nào lại tự mình vả miệng mình được.”

Lời vừa mới dứt, mấy phi tần lớn gan phía dưới liền không kìm được mà khúc khích cười ran. An Lăng Dung tự biết mình lỡ lời, lại e dè thân phận của Hồ Chiêu nghi, khuôn mặt phần bắt gặp đỏ bừng lên như máu, hai bờ môi mím chặt không nói năng gì. Kính Phi làm bộ như không nhìn thấy, cầm lấy một quả cam đưa cho Lung Nguyệt chơi. Tôi thì lạnh lùng ngồi nhìn, thỉnh thoảng lại đưa mắt liếc qua phía My Trang một chút.

Hoàng hậu có chút không vừa mắt, bèn khẽ ho một tiếng, cất giọng trách cứ: “Chiêu nghi chớ nên quá đáng quá!”

Hồ Chiêu nghi hơi nhướng mày, cất tiếng cười khanh khách. “Hoàng hậu biểu tỷ đừng tức giận mà, hôm nay mọi người tụ họp tại đây tất nhiên phải kiếm chút trò vui, huống chi chuyện xuất thân đâu phải là muội nói ra trước!” Dứt lời bèn nhìn chằm chằm vào An Lăng Dung.

An Lăng Dung lại càng lúng túng hơn, sắc mặt khi trắng khi đỏ, thân thể run lẩy bẩy không ngừng, những giọt lệ chực trào nơi khóe mắt, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống. Hoàng hậu hồ hững cất tiếng: “An Quý tần xưa nay vẫn luôn dịu dàng thận trọng, chưa chắc đã cố tình nói thế. Uẩn Dung muội muội chớ nên lời gì cũng để hết vào lòng như vậy.”

Hồ Chiêu nghi mặt đẹp rạng ngời, những nét nửa hờn nửa giận lại càng khiến vẻ kiêu diễm bội phần tăng thêm, chừng như có thể chảy ra nước được. Rồi nàng ta yêu kiều làm nũng: “Biểu ca nghe xem kia, ý của Hoàng hậu là có người nói lời vô tâm nhưng lại bị người hữu tâm lợi dụng đấy.”

Huyền Lăng mân mê chén rượu làm bằng ngọc xanh bóng loáng trong tay, Mân cô túy trong chén sóng sánh nhẹ nhàng, trông giống hệt như một loại son thượng hạng. Ánh mắt y có chút rời rạc, như đang lắng nghe mà lại như chẳng hề để ý, bất chợt cười “khì” một tiếng, chậm rãi nói: “Đang yên đang lành có ai mà lại đi nẩy ra mấy thứ tâm tư như thế chứ!”, sau đó liền đưa mắt nhìn ả cung nữ đứng sau lưng Lữ Chiêu dung. “Chiêu dung uống rượu say nên nói năng không biết nặng nhẹ, người đỡ chủ nhân của người về cung nghỉ ngơi đi.”

Huyền Lăng chỉ nói một câu nhẹ nhàng liền dồn đẩy hết mọi việc lên người Lữ Chiêu dung vốn tính tình thẳng thắn. Hồ Chiêu nghi hơi ngẩn ra một chút, nhưng rất nhanh sau đó đã bình tĩnh trở lại, khẽ trề môi vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Lữ Chiêu dung tuy cảm phần nhưng lúc này chỉ đành nén nhịn, để cho ả cung nữ sau lưng đỡ mình rời đi.

Đoan Phi buồn bã lắc đầu, khẽ nhấp một ngụm rượu quế hoa, tôi không khỏi thầm ngạc nhiên vì nàng ta trước giờ chưa từng đụng đến rượu. An Lăng Dung mặt mũi đỏ bừng, ra vẻ đáng thương nói: “Mọi sự rồi

ren đều là do thần thiếp mà ra, vừa rồi thần thiếp nói năng thực thiếu suy nghĩ quá.”

Tình cảm của Huyền Lăng với nàng ta đã ngày một nhạt dần, nghe vậy cũng chỉ hờ hững an ủi đôi câu rồi nói: “Nàng trước giờ cứ uống rượu là người lại không khỏe, mau về nghỉ ngơi đi.”

Tôi với An Lăng Dung quen nhau đã lâu, biết tửu lượng của nàng ta rất tốt, chẳng phải như Huyền Lăng nói, nên lời này rõ ràng có ý là không muốn thấy nàng ta ở lại đây thêm nữa. An Lăng Dung hơi tái mặt đi, nhưng rất nhanh sau đó đã quỳ xuống, nói: “Đa tạ Hoàng thượng quan tâm.” Nàng ta tỏ vẻ rất chân thành, cứ như là thật sự cảm kích Huyền Lăng rất mực.

Hồ Chiêu nghi thấy nàng ta đã đứng dậy thì khẽ nở nụ cười, cất giọng ỏn ẻn: “An Quý tần đúng là người chẳng lành, vừa mở miệng đã gây ra rắc rối. Hôm nay là ngày vui, Hoàng thượng vốn không nên kêu cô ta tới mới phải.”

Huyền Lăng hơi cau mày, ngay sau đó lại cười nói: “Hiện giờ trong cung không có ai hát hay bằng nàng ta... Từ nay về sau mỗi khi mở tiệc trẫm sẽ chỉ để nàng ta hát một bài rồi bảo về luôn.”

Hồ Chiêu nghi nói: “Giọng hát dù hay đến mấy thì cũng có lúc nghe phát chán, bây giờ đã có Diễm Quý nhân rồi mà.” Dừng một chút rồi lại tiếp: “Hoàng thượng quên mất Từ Tiệp dư và Thẩm Thực viện rồi sao? Chưa biết chừng thai nhi lại bị xung khắc đấy.”

Huyền Lăng thoáng suy nghĩ một chút, ánh mắt dừng lại nơi bụng My Trang và Yến Nghi, nói: “Vậy được rồi, từ giờ ta sẽ kêu nàng ta ở lại trong Cảnh Xuân điện, không có việc gì thì không cần ra ngoài nữa.”

Hồ Chiêu nghi xuất thân cao quý, chưa từng để An Lăng Dung vào trong mắt, lúc này An Lăng Dung hãy còn chưa ra khỏi điện mà nàng ta cũng chẳng kiêng dè gì, vẫn bình thản nói những lời này ra. An Lăng Dung hơi run lên một chút, nhưng không quay đầu lại, chỉ làm như không nghe thấy, tiếp tục lặng lẽ bước ra khỏi điện. Các phi tần sớm đã bất mãn với việc An Lăng Dung đắc sủng suốt mấy năm trời, hôm nay thấy nàng ta bị làm nhục trước mặt mọi người như vậy thì đa phần đều ngầm ngầm cảm thấy vui sướng.

Diễm Quý nhân vốn là ngọn nguồn của những rắc rối lúc này vẫn ngồi bình thản một bên, vẻ như chẳng nghe thấy gì. Có lẽ tại tôi cả nghĩ, thành ra cứ luôn cảm thấy nàng ta thỉnh thoảng lại nhìn về phía tôi.

Hồ Chiêu nghi thoáng lộ vẻ đắc ý vì vừa làm nhục được An Lăng Dung nên bèn dẫn dò ả thị nữ bên cạnh rót thêm rượu nho, chén rượu màu tím ánh lên những tia sáng long lanh lại càng khiến nàng ta thêm phần diễm lệ. My Trang ngồi ngay cạnh nàng ta, như vô tình như hữu ý khẽ cất lời cảm khái: “Nói đi thì cũng phải nói lại, tiếng hát của An Quý tần đừng nói là Hoàng thượng, ngay tới ta thỉnh thoảng nghĩ đến cũng không kìm được mà lòng thầm xót xang. Niềm vui mới tất nhiên là tốt nhất, nhưng tình cũ cũng không thể bỏ được, huống chi là một người có tiếng hát tựa thiên tiên như An Quý tần.”

Hồ Chiêu nghi nắm chặt hai bàn tay, ngay sau đó đã lại buông lỏng, khẽ “hừ” một tiếng, rồi không nói gì thêm.

Tôi ngoảnh đầu nhìn qua, thấy Từ Tiệp dư lúc này sắc mặt tái xanh, lớp son phấn như nổi hằn lên trên mặt. Tôi ngầm ngầm cảm thấy không hay, biết nàng ta nhất định là đang phiền lòng vì chuyện Xích Thược vừa rồi, bèn cười, nói với Huyền Lăng: “Nói đến say rượu, thần thiếp nghe nói trong cung của Từ Tiệp dư có một thang thuốc giải rượu rất hay, chi bằng hãy để Từ Tiệp dư sai người đưa đến cung của Lữ Chiêu dung để giúp nàng ta tỉnh rượu.”

Huyền Lăng hờ hững nói: “Tiệp dư từng xem nhiều sách, có thang thuốc gì hay thì mau kêu người mang tới đây đi.”

Từ Tiệp dư lúc này đang ngơ ngẩn, nghe thấy vậy thì vừa hay tìm được cớ để rời đi. “Thang thuốc đó chỉ có thần thiếp biết là ở đâu, người khác e rằng không tìm được, chi bằng hãy để thần thiếp tự mình đi một chuyến.”

Huyền Lăng khẽ gật đầu, ôn tồn nói: “Vậy cũng tốt. Nàng sắp lâm bồn, không tiện ngồi trong bữa tiệc quá lâu, hãy tạm lui xuống trước đi.” Nói rồi liền kêu Kết Ngạnh đỡ nàng ta rời đi.

Lý Trường thấy có hai phi tần đã rời tiệc, bèn không kìm được thấp giọng hỏi: “Hoàng thượng hôm nay còn chưa lật thẻ bài, không biết người định thế nào đây?”

Hoàng hậu cười tươi như hoa, lộ vẻ thấu hiểu lòng người. “Lý Trường người đứng là ngày càng hồ đồ hơn rồi, hôm nay là ngày vui của Vinh Canh y, Hoàng thượng tất nhiên sẽ tới Ứng Thúc các rồi.” Dừng một chút lại nói tiếp: “Chỉ mong Vinh Canh y có thể có phúc như chủ cũ Từ Tiệp dư, sớm ngày mang được thai rồng.”

Từ Tiệp dư vốn đã đi tới cửa điện, nhưng mấy lời này Hoàng hậu nói rất lớn tiếng, bóng lưng của nàng ta bất giác hơi run lên, tựa một phiến lá tung bay trong gió, ngay đến bước chân cũng trở nên hơi loạng choạng.

Tôi thầm cảm thấy buồn bã, lại càng lo lắng cho Từ Tiệp dư hơn. Huyền Lăng chẳng hề để ý, chỉ mỉm cười, nói:

“Hoàng hậu đã phải hao tâm tổn sức rồi.”

Hoàng hậu chăm chú nhìn theo bóng lưng Từ Tiệp dư, khẽ lắc đầu, nói: “Từ Tiệp dư tuy thông minh nhưng suy nghĩ lại hơi hạn hẹp, hôm nay không khỏi có phần thất lễ. Kỳ thực Hoàng thượng đã hết sức sủng ái Từ Tiệp dư rồi, nàng ta lại sắp sinh nở, còn có gì mà không thỏa mãn nữa chứ?”

Huyền Lăng trầm ngâm nói: “Từ Tiệp dư hình như không giống loại người như vậy.”

Hoàng hậu mỉm cười vẻ thấu hiểu. “Đều là tiểu nữ tử mà thôi, Hoàng thượng gần đây thương yêu Từ Tiệp dư quá, làm nàng ta không được hiểu chuyện như trước đây nữa rồi.” Sau đó bèn ngoảnh đầu nhìn qua phía tôi, ôn tồn nói: “Xét ra vẫn là Hoàn Phi bụng dạ rộng rãi, chịu thông cảm cho người khác, có điều lòng tốt như vậy chỉ e sẽ dễ làm nàng ta sinh hư.”

Tôi giật mình bừng tỉnh, cười khiêm nhường nói: “Nương nương lo lắng quá rồi. Thần thiếp kỳ thực không nghĩ gì nhiều cả, chỉ sợ rằng Từ Tiệp dư tức giận làm động đến thai khí, bây giờ còn có việc gì quan trọng hơn dòng dõi hoàng tộc chứ.”

Huyền Lăng dịu dàng đưa mắt nhìn tôi. “Nàng cũng đang mang thai mà còn lo lắng cho người khác nhiều như thế nữa.”

Hoàng hậu nhìn Huyền Lăng chăm chú. “Chỉ là Từ Tiệp dư...” Huyền Lăng tuy không nói gì, thế nhưng khi nhìn về chiếc ghế trống của Từ Tiệp dư, đôi hàng lông mày đã hơi cau lại.

Mãi đến đêm khuya mà bữa tiệc vẫn chưa có vẻ gì là sắp tàn, tôi tranh thủ lúc Huyền Lăng đang hưng phấn không có tâm trạng để ý đến việc gì khác, quay sang thấp giọng nói với Đoan Phi: “Tỷ tỷ vừa rồi sao lại uống rượu thế? Rượu quế hoa tuy ngọt nhưng lại khá nặng, mà nhìn cách uống của tỷ tỷ vừa rồi thì chẳng giống như là uống rượu trợ hứng, rõ ràng là định mượn rượu giải sầu.”

Đoan Phi thoáng để lộ nét sầu nhân nhật, khẽ thở dài than: “Tuy mượn rượu giải sầu chẳng có ích gì, thế nhưng nhìn bộ dạng của Lữ Chiêu dung vừa này... Là mẹ ruột của vị Công chúa đầu tiên của Hoàng thượng thì sao chứ? Gia thế và sự ân sủng chẳng bằng Hồ Chiêu nghi, thế là liền bị người ta chà đạp tới mức này. Nhìn cảnh người lại nghĩ đến thân, Ôn Nghi Công chúa còn chẳng phải con ruột của ta nữa kia.”

Tôi hơi hé môi cười khê, hạ thấp giọng nói: “Tỷ tỷ có sự tôn quý của tỷ tỷ, ai mà có thể vô duyên vô cớ làm gì tỷ tỷ được. Có điều nói đi cũng phải nói lại, việc ngày hôm nay mọi người đều hiểu, Lữ tỷ tỷ chẳng qua chỉ là một con dê thế tội mà thôi. Thế nhưng nếu không phải Hoàng thượng đích thân mở lời, ai có thể hạ nhục thân mẫu của Thục Hòa Công chúa như thế chứ!”

Đoan Phi chẳng buồn háy mắt, nhưng giọng nói lại lộ rõ vẻ thê lương: “Hoàng thượng của chúng ta... Đây có lẽ là nỗi khổ của tất cả các nữ tử trong chốn hoàng cung này.” Tôi không nói gì, ánh mắt nhìn về phía tấm thân màu trắng hoàn toàn đứng ngoài cuộc vui tụy lụy kia, thấy y rực rỡ như vầng trăng sáng.

Rượu thêm mấy tuần, thứ nhất là tôi không chịu đựng nổi, thứ hai là lo lắng cho Từ Tiệp dư, thế là bèn lấy lý do đã mệt xin phép được cáo từ rời đi trước. Tôi lúc này một lòng nghĩ tới Từ Tiệp dư, bèn cho kiệu đi về hướng Ngọc Chiêu cung. Khi kiệu tới trước cửa Ngọc Chiêu cung, vầng trăng tròn vành vạnh treo cao lại càng sáng hơn, những vì sao tựa như vô số mảnh bạc rắc khắp trời, mệnh mệnh vô tận. Một làn gió mát nhẹ nhàng thổi tới, khiến lòng tôi bỗng thư thái hơn nhiều. Tôi vừa bước chân vào trong, chợt thấy Kết Ngạnh đang nôn nóng đi đi lại lại, như một con kiến bò trên chảo nóng. Lòng tôi trầm hẳn xuống, vội vàng cất tiếng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao bộ dạng cứ giống như là mất hồn mất vía thế này?”

Kết Ngạnh nhìn thấy tôi thì giống như là thấy cứu tinh, vội vàng nói: “Nương nương đến thật đúng lúc quá, tiểu thư nhà nô tỳ bị động thai đang không ngừng kêu đau, vậy mà còn cố kìm nén không cho phép nô tỳ đi mời thái y, phải làm sao mới tốt đây?”

Tôi vội hỏi tiếp: “Cớ sao lại như vậy? Đang yên đang lành lại bị động thai là thế nào?”

Kết Ngạnh nôn nóng bật khóc, vừa nức nở vừa giậm chân hậm hực nói: “Đều tại con tiện nhân Xích Thước đó!”

Tôi vội ngăn lại: “Cái gì mà Xích Thước, bây giờ cô ta là Vinh Canh y rồi, chứ gọi nhằm kéo làm hại đến tiểu chủ của người!” Tôi gọi Hoàng Cầm lại bảo: “Người nói đi!”

Hoàng Cầm mồm miệng mau lẹ, lập tức kể lại ngay: “Hôm nay Hoàng thượng phong Xích Thước làm Canh y, chỗ ở đã được chuẩn bị xong, vừa rồi có người đến thu dọn đồ của Vinh Canh y. Tiểu thư không biết vì tức giận hay vì thế nào, vừa rồi sắc mặt đã không tốt, bây giờ bọn họ ồn ào chạy vào thu dọn đồ đạc, chắc đã quấy nhiễu việc nghỉ ngơi của tiểu thư.”

Tôi cau mày lắc đầu, đưa mắt nhìn vầng trăng sáng trên à thở dài than: “Hoàng thượng thực là nóng vội quá, muốn cho cô ta danh phận thì cũng đâu cần ngay vào lúc này, hoàn toàn có thể đợi tới lúc Từ Tiệp dư sinh nở xong xuôi, làm thế này có thể nói là quá thiếu suy nghĩ.”

Kết Ngạnh không kìm được trề môi nói: “Rõ ràng là Hoàng hậu...”

Hoán Bích thấp giọng an ủi: “Hoàng thượng cũng không phải là người nóng vội như thế, có quá nửa là Vinh Canh y đã xúi bẩy Hoàng hậu. Cô ta có Hoàng hậu chống lưng, lại ý rằng tiểu chủ nhà các cô hiền lành, do đó mới càng thêm láo xược.” Kết Ngạnh vốn là tâm phúc của Từ Tiệp dư, lại là a hoàn tùy giá theo Từ Tiệp dư vào cung, tất nhiên hết sức xót thương chủ nhân nhà mình, không kìm được mặt đỏ tía tai hết sức tức giận.

Tôi chợt nảy ra được một ý hay, bèn khẽ nở nụ cười, nhưng ngay sau đó tâm trạng đã bị sự lo lắng bao phủ, nôn nóng thúc giục: “Tiểu thư nhà các người đau đớn đến hồ đồ, chẳng lẽ các người cũng hồ đồ theo rồi sao? Bây giờ còn có việc gì quan trọng hơn tính mạng của Từ Tiệp dư được, còn không mau đi mời Vệ thái y tới đây!” Tôi nghĩ một chút rồi lại tiếp: “Mời cả Ôn thái y tới luôn đi, bản cung vào trong xem tiểu thư nhà các người thế nào rồi.”

Hoán Bích vội kéo tôi lại khuyên nhủ: “Buồng đẻ là chốn máu me chẳng lành, bản thân tiểu thư cũng đang mang thai, sao có thể vào đó được!”

Tôi ngoảnh đầu sang quát khê: “Nói bừa! Vẫn còn chưa sinh kia mà, làm sao mà lại máu me chẳng lành được! Từ Tiệp dư chưa tan cơn giận, sinh nở vào lúc này thực là vô cùng nguy hiểm, ta sao có thể không vào xem chứ!” Nói rồi liền đẩy tay Hoán Bích ra, cất bước đi thẳng vào trong nội đường.

Từ Tiệp dư trước giờ vẫn luôn giản dị không thích xa hoa, thành ra trong Không Thụy đường có rất ít những món đồ châu ngọc, ngay cả các loài hoa hợp mùa cũng không có nhiều, khắp nơi đều là bóng cây xanh biếc. Một làn gió đêm thổi tới làm bức rèm sa trong phòng khẽ đung đưa, ánh trăng dịu dịu từ ngoài chiếu vào vì thế mà cũng đung đưa theo. Giữa khung cảnh mông lung mờ ảo, mấy ngọn nến lơ mơ bị ánh trăng chiếu vào nhìn như những khuôn mặt ảm đạm mỗi một sau khi tắt trang. Trong căn phòng u ám, những ánh nến đỏ xiết một vẻ thê lương tội độ, khiến lòng người trào dâng nỗi buồn thương.

Nữ tử yếu ớt đang nằm trong chăn trông có vẻ đau đớn vô cùng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Hai tay nàng ta co quắp đặt trên chiếc chăn mỏng màu xanh lam. Đôi hàng lông mày nàng ta nhíu chặt, cặp mắt khép hờ đầy mệt mỏi và ủ rũ, thỉnh thoảng lại rên lên một tiếng lộ rõ vẻ đau đớn khó lòng kiềm chế được.

Tôi khẽ thở dài một tiếng, đặt bàn tay lên bờ vai yếu ớt của nàng ta, dịu giọng nói: “Việc gì mà phải giày vò bản thân tới mức thế này chứ?”

Bờ vai nàng ta run lên lẩy bẩy, như một con thú nhỏ bị thương. Nàng ta kéo chăn che mặt, tôi không thể nhìn thấy những giọt nước mắt của nàng ta, chỉ thấy vết ẩm ướt trên chiếc chăn mỏng dần lan rộng, tạo thành một mảng xanh sẫm đầy u uất. Tôi khẽ nói: “Thương tâm thì thương tâm, nhưng chẳng lẽ ngay đến tính mạng của mình cũng không cần nữa hay sao?”

Sau một hồi lâu trầm lặng, nàng ta mới nghẹn ngào cất giọng khàn khàn: “Tính mạng... Tính mạng của ta đáng để ngài vương vẩn chút nào ư?”

Tôi bất giác sinh lòng trắc ẩn, liền an ủi tiếp: “Nam nhân bình thường còn có mối nợ cũ, huống hồ là Hoàng thượng, muội muội lẽ nào còn chưa nhìn thấu điều này ư?”

“Nhìn thấu thế nào đây?” Từ Tiệp dư gượng xoay người lại, nở một nụ cười thâm. “Một khi nhìn thấu rồi thì sẽ đau đến xé gan xé ruột, còn nếu giả vờ như không nhìn thấy, Hoàng thượng thậm chí còn chẳng cho ta có cơ hội được mắt nhắm mắt mở.” Trên mặt nàng ta giàn giụa nước mắt, nụ cười miễn cưỡng duy trì đầy vẻ thâm lương, ánh mắt thì trống rỗng thẫn thờ, ngoài nỗi bi ai vô hạn ra thì không có gì khác nữa. Tôi trước giờ chưa từng nhìn thấy bộ dạng tuyệt vọng như thế ở nàng ta, trông nàng ta lúc này chẳng khác gì một bông bạch ngọc lan đã úa tàn rơi trên mặt đất, còn bị nước mưa gội xuống làm cho vẻ tàn tạ càng tăng thêm.

Tôi dịu dàng an ủi: “Thân thể muội đang không khỏe, tạm thời đừng nói những lời này làm gì, cứ nên mời thái y tới khám cho thì hơn.”

Đôi mắt nàng ta bỗng mở ra rất to, bên trong tựa như có một ngọn lửa không cam tâm đang cháy bùng bùng. Nàng ta nắm chặt lấy vạt áo của tôi, vừa thở dốc vừa nói: “Chân Hoàn, có mấy lời này ta chưa từng nói, bây giờ... bây giờ...” Nàng ta thoáng trầm ngâm một chút, bỗng khẽ cười thâm. “Sau khi tỷ về cung ta vẫn luôn gọi tỷ là “nương nương”, thế nhưng tiếng gọi “Chân Hoàn” này đã vang vọng trong lòng ta vô số lần rồi. Ngay từ khi mới vào cung ta đã nghe nói về tỷ, có rất nhiều người coi tỷ như trò cười, ta vẫn luôn thầm tò mò không biết tỷ rốt cuộc là một nữ tử như thế nào đây. Đến khi được hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng, ta lại càng thêm tò mò.” Tiếng thở của nàng ta trở nên dồn dập và hỗn loạn, sắc mặt thì hơi tái đi. “Trong lòng Hoàng thượng không có ta, điều này trước giờ ta vẫn biết. Ta biết là mình không đủ đẹp, không đủ khôn khéo, chỗ đáng kể duy nhất chẳng qua là có chút học thức. Thế nhưng đáng buồn thay, trước ta đã có một con người tài hoa trác tuyệt như tỷ rồi. Trong cung còn có một An Quý tần đắc sủng muôn phần nữa, dù ta có dụng tâm cách mấy thì cũng khó mà được Hoàng thượng thường xuyên quan tâm. Về sau Hoàng thượng có Phó Như Kim, ta vẫn luôn cảm thấy khó hiểu, không biết tại sao một con người nông cạn như cô ta mà lại được sủng ái đến thế. Rồi sau khi Phó Như Kim mất mạng, ta mới loáng thoáng nghe nói là cô ta giống tỷ, mà càng ở bên Hoàng thượng lâu ngày ta lại càng hiểu rõ Hoàng thượng thương nhớ tỷ tới mức nào, dù rằng ngài trước giờ chưa từng nói với bất kỳ ai khác. Mãi đến hôm nhìn thấy tỷ ta mới có thể khẳng định suy nghĩ của mình, Phó Như Kim đúng là rất giống tỷ, còn Hoàng thượng...” Nàng ta nhìn đắm đắm vào mắt tôi, nở một nụ cười thâm. “Hoàn Phi tỷ tỷ, tỷ thật may mắn biết bao, đã rời xa hồng trần mà vẫn được Hoàng thượng không nguôi nhung nhớ. Hoàng thượng thỉnh thoảng chịu tới thăm ta chẳng qua là vì muốn nhìn bộ dạng của ta khi ngồi bên cửa sổ xem sách, tỷ có biết không?” Nàng ta chợt khẽ cười một tiếng, vừa diêm lệ lại vừa xiết vẻ thâm lương, tựa như một bông mai màu đỏ tươi như máu nở giữa chốn đất trời phủ đầy tuyết trắng. “Hoàng thượng vẫn luôn thích ngắm cảnh ta đọc sách bên cửa sổ với bộ xiêm y màu tím. Mãi đến khi tỷ về rồi ta mới biết, tất cả chỉ là vì cái bóng nghiêng của ta khi đọc sách rất giống với tỷ, mà cũng chỉ có lúc ấy thôi Hoàng thượng mới đối xử dịu dàng với ta.”

Tôi thầm bất nhẫn, nỗi đau khổ khi bị coi như thế thân ấy, sao tôi có thể không hiểu, nhưng có điều khác biệt là chân tướng đã bị vạch ra trước mặt tôi một cách tàn nhẫn, còn Từ Tiệp dư thì vẫn luôn thâm biết nhưng lại nhẫn nhịn. Tôi ngẩn ngơ thầm nghĩ, rốt cuộc phải là một tình yêu sâu sắc đến mức nào mới có thể chịu đựng được thứ tình ý biết rõ là không phải dành cho mình như vậy? Tôi khẽ vuốt ve bờ lưng nàng ta, chợt giật mình phát giác nàng ta gầy guộc quá chừng, những khúc xương đều lộ ra, dường như chỉ cần hơi dùng sức một chút là có thể gãy. Lòng tôi bất giác hơi trầm xuống, nàng ta vốn đã chẳng vui vẻ gì, giờ lại phải chịu đủ kích nặng nề vì chuyện Xích Thược, một tâm hồn đa sầu đa cảm như thế làm sao mà chịu đựng nổi đây.

“Chỉ cần muội muốn, cứ việc gọi ta Chân Hoàn là được, mọi thứ vinh hoa địa vị gì đó đều chỉ là hư ảo mà thôi.” Tôi dịu dàng khẽ nói: “Muội đã không vui vẻ như thế, hãy học theo Đoan Phi cũng là một cách hay.”

Từ Tiệp dư thoáng giật mình một chút, đoạn khẽ lắc đầu. Nàng ta lúc này thật yếu ớt biết mấy, khi lắc đầu mấy sợi tóc rối nhẹ đung đưa, nhưng nụ cười bên khóe miệng thì lại dần trở nên ảm áp. “Những tháng ngày ở bên Hoàng thượng, ta chỉ cần được nhìn ngài từ xa là đã đủ rồi, ngài chẳng có bao nhiêu tình ý với ta cũng đâu có gì là quan trọng.” Đôi mắt nàng ta lộ rõ vẻ mê đắm, từ bên trong bùng ra những tia

sáng mơ màng. “Ta còn nhớ rõ trong ngày tuyển tú thuở nào, ta đã được nhìn thấy Hoàng thượng lần đầu tiên ở Vân Ý điện. Ngài lúc đó ngồi trên bảo tọa phía xa, thật cao lớn biết mấy, tốt đẹp biết mấy. Ngài khi đó đã rất ôn tồn hỏi tên ta, dù rằng về sau đã hoàn toàn quên bẵng. Nhưng ngay từ khoảnh khắc ngài mở lời với ta, trong lòng ta, trên thế gian này đã không còn nam tử nào khác có thể so được với ngài.”

Tâm tư tôi bất giác thâm máy động, lập tức nhớ tới bóng dáng màu trắng kia, trong lòng tôi, trên thế gian này cũng không có nam tử nào có thể so với y được cả. Nghĩ tới đây, nỗi sầu trong tôi bỗng trào dâng ngập lòng.

Từ Tiệp dư nhìn tôi chăm chú: “Tỷ tỷ cũng ôm tâm tư như thế với Hoàng thượng đúng không? Cho nên mới chịu vượt bao gian khó để trở về chốn hậu cung này. Nếu đổi lại là người khác, đã trở thành phế phi rồi, gia tộc lại tan hoang, sao còn dám trở về vùng đất đáng sợ như hùm beo lang sói này nữa.”

Tâm tư Từ Tiệp dư rất cuộc vắn quá đơn giản, nhưng ở trước mặt nàng ta, tôi tất nhiên không tiện phản bác điều gì. Nàng ta nằm bẹp trên giường, gượng cười nói: “Khi gặp tỷ tỷ lần đầu muội tuy vẫn đang bị cấm túc, thế nhưng mới thoảng nhìn qua muội liền biết ngay, tỷ tỷ đáng được Hoàng thượng thích như vậy. Mà tình ý của tỷ tỷ với Hoàng thượng cũng là ném đào trả mận, một dạ chân thành, do đó muội chỉ vui thay cho Hoàng thượng, không hề dám oán hận tỷ tỷ chút nào.”

Tôi hỏi giọng nghi hoặc: “Muội muội đã không oán hận gì ta như thế, tại sao lại khó chịu với Xích Thược?”

Nàng ta buồn bã nói: “Hoàng thượng phải vượt qua rất nhiều khó khăn mới đón được tỷ tỷ về, nên hết lòng trân trọng mới phải, thế nhưng khi tỷ tỷ với muội đều đã mang thai đứa con của y, y lại nhanh chóng tìm niềm vui mới. Trước đây muội cứ ngỡ rằng vì không có tỷ tỷ nên bên cạnh, Hoàng thượng mới có nhiều sủng phi như vậy, nhưng bây giờ tỷ tỷ đã trở về rồi, vậy mà Hoàng thượng vẫn chẳng hề thay đổi, bảo muội làm sao mà không nguội lòng được đây?” Lời còn chưa dứt, nước mắt của nàng ta đã lại cuộn cuộn tuôn ra.

Từ Tiệp dư hít thở không đều, những người hầu bên cạnh thì đều đã bị đuổi ra, tôi thấy nàng ta khí sắc không tốt, tâm trạng lại kích động như vậy, thành ra lo lắng vô cùng. Lúc này nàng ta mặc một chiếc áo ngủ màu hoa ngọc lan, tôi vô ý đặt tay lên giường, chợt cảm thấy có thứ gì đó vừa âm ẩm vừa nhơm nhớp, bất giác lòng thâm kinh hãi, vội lật chăn lên xem thử thì thấy chiếc áo ngủ của nàng ta đã bị máu tươi nhuộm đỏ cả vạt dưới rồi. Tôi thất thanh hô lên: “Hoán Bích...”

9. Q.6 - Chương 9: Yêu Hận Triền Miên

Sau chừng một tuần trà thì Ôn Thực Sơ và Vệ Lâm đã tới. Ôn Thực Sơ bắt mạch một chút, lại xem tựa lưỡi, đôi hàng lông mày hơi cau lại, Vệ Lâm thì lập tức sai người đi thái lát nhân sâm cho Từ Tiệp dư ngâm.

Tôi vừa nghe nói phải dùng nhân sâm liền biết ngay tình huống không ổn, nhưng cũng không dám để lộ vẻ gì trước mặt Từ Tiệp dư, chỉ nói: “Ôn đại nhân đã ở đây rồi, nhất định sẽ không có việc gì đâu. Năm xưa Lung Nguyệt Công chúa của bản cung cũng là sinh non, thế mà Ôn đại nhân vẫn có thể giữ ẹ con bản cung được bình an, muội muội nhất định cũng sẽ như vậy.” Tôi ngoài miệng thì an ủi thế nhưng trong lòng kỳ thực lo lắng vô cùng, quay sang thúc giục Kết Ngạch: “Mau đi xem xem Hoàng thượng tại sao còn chưa tới, đừng để đám nô tài kia ăn bơ làm biếng, không hết lòng với công việc.”

Từ Tiệp dư tuy thương tâm nhưng đây là lần đầu sinh nở nên rất sợ hãi, lại biết rằng sớm đã có cung nữ đi mời Huyền Lăng, thế là ánh mắt cứ nhìn chằm chằm về phía cửa.

Nội đường lúc này đã trở nên hỗn loạn, tiếng rên rĩ mà Từ Tiệp dư cố hết sức kiềm chế ngày một dài hơn. Hoán Bích lại một lần nữa bước vào khuyên nhủ tôi: “Bà đỡ trong cung đã tới rồi, nước nóng cũng đã chuẩn bị xong, tiểu thư mau mau ra ngoài đi thôi, nhìn thấy máu trong buồng đẻ sẽ dễ gặp chuyện chẳng lành lắm.”

Tôi dù lo lắng nhưng cũng không thể làm trái quy củ trong cung, chỉ đành vỗ nhẹ vào tay Từ Tiệp dư mấy cái, lại ghé tới bên tai nàng ta an ủi: “Muội đừng sợ, bản cung sẽ đứng bên ngoài trông chừng, lại có rất nhiều thái y ở đây nữa, muội và đứa bé nhất định sẽ không sao đâu.” Từ Tiệp dư dường như không nghe thấy, chỉ nhìn chằm chằm về phía cửa nơi các cung nhân liên tục ra ra vào vào, hiển nhiên là đang chuyển tâm đợi chờ người nào đó.

Tôi hết cách chỉ đành khẽ thở dài một hơi, đang định xoay người rời đi thì chợt phát hiện ống tay áo của mình đã bị nắm chặt, rồi kế đó liền nghe thấy giọng nói lạnh băng đầy vẻ ai oán của Từ Tiệp dư: “Hoàng thượng sẽ không tới đây đâu, đúng vậy không?” Nàng ta chợt cười lạnh một tiếng, mặt mỗi nhăm đôi mắt lại. “Không phải là đám nô tài ăn bơ làm biếng, mà là Hoàng thượng không nỡ rời Xích Thước. Trong lòng ngài, ngay đến Xích Thước ta cũng chẳng bằng.”

Từ Tiệp dư xưa nay vẫn luôn tri thủ đạt lễ, dịu dàng hiền thực, tựa như một chén trà xanh thơm mát, tôi chưa từng thấy thần thái như vậy ở nàng ta bao giờ, bất giác toàn thân lạnh ngắt, muốn an ủi nàng ta vài câu, thế nhưng lại biết nếu Huyền Lăng không tới thì có làm gì cũng là vô ích, chỉ đành nhẹ nhàng đặt bàn tay lạnh băng gầy guộc của nàng ta vào trong chăn.

Ôn Thực Sơ thấy tình hình như vậy thì cũng hiểu được đại khái, liền ôn tồn nói: “Nương nương nhanh ra ngoài đi! Nơi này cứ giao cho bọn vi thần là được!”

Hai vành mắt đều đã đỏ hoe, tôi thấp giọng nói: “Đại nhân hãy cố hết sức đi. Ta chỉ e... cứu được mạng nhưng không cứu được lòng.”

Ôn Thực Sơ lắng lặng lắc đầu, thấp giọng nói: “Hoàng thượng sẽ không bỏ mặc con cái của mình đâu, chỉ sợ là bị người nào đó quần lý, nương nương đi mời thêm lần nữa là được rồi.”

Hoán Bích đỡ tôi ra ngoài, tôi trầm giọng nói: “Sau việc của An Quý tần lần trước, chắc hẳn Hoàng thượng sẽ không chậm trễ đâu. Có điều muội cứ đi giục thêm lần nữa cho ta, Hoàng thượng đến rồi mọi người mới có thể yên tâm được.”

Hoán Bích đang định vâng lời, chợt ngoài cửa cung vang lên những tiếng huyền oán, Huyền Lăng rốt cuộc đã tới nơi. Tôi lòng thầm buồn lòng, vội vàng quỳ xuống hành lễ, mừng rỡ nói: “Hoàng thượng tới rồi!”

Huyền Lăng đỡ hờ tôi một chút, ân cần nói: “Đã sinh rồi sao? Có vấn đề gì không?”

Tôi đang định trả lời, chợt nghe một giọng nói ung dung điềm đạm chậm rãi vang lên: “Từ Tiệp dư cát nhân thiên tướng, Hoàng thượng không cần phải lo lắng quá làm gì.”

Tới lúc này tôi mới phát giác Hoàng hậu cũng đi theo sau Huyền Lăng, so với sự nôn nóng của tôi, trông nàng ta có vẻ bình tĩnh hơn nhiều. Tôi vốn muốn bẩm báo tình hình của Từ Tiệp dư, nhưng sau khi suy nghĩ một chút liền chỉ nói: “Thần thiếp không phải thái y, sợ là không thể nói rõ tình hình, Hoàng thượng có thể triệu Vệ thái y tới hỏi thử xem.”

Y khê “ừm” một tiếng, nhìn tôi, cười nói: “Rốt cuộc vẫn là nàng tới trước.” Sau đó liền ngoảnh đầu nhìn qua phía Hoàng hậu.

Hoàng hậu hơi khom người nói: “Thần thiếp đúng là đi có hơi chậm.”

Tôi làm bộ như không nhìn thấy vẻ lúng túng của Hoàng hậu, điềm nhiên nói: “Thần thiếp không yên tâm về Từ Tiệp dư, khi tới đây thì mới biết đã sắp lâm bồn rồi.”

Hoàng hậu hơi cau mày, ánh mắt nhìn về phía Lưu Đức nghi đang nắm chặt hai tay đứng ở một bên, cất giọng hồ hững chẳng thể nghe ra một chút tình cảm nào: “Lưu Đức nghi cùng ở trong Ngọc Chiếu cung với Từ Tiệp dư, cần phải chú ý nhiều một chút mới phải chứ.”

Khóe miệng bất giác hơi nhếch lên, tôi cất giọng dịu dàng: “Bẩm Hoàng hậu, Lưu Đức nghi trước giờ chưa từng sinh nở, trong lúc khẩn trương này khó tránh khỏi luống cuống tay chân, rốt cuộc vẫn cần nương nương chủ trì đại cuộc mới được. Có nương nương ở đây, bọn thần thiếp cũng có thể yên tâm được rồi.” Hoàng hậu nở một nụ cười đầy ý vị, không nói gì thêm.

Vệ Lâm rất nhanh đã tới, cung kính bẩm báo: “Tình hình của Tiệp dư tiểu chủ không được tốt lắm, thai nhi vị trí bất thường, khả năng chân của đứa bé sẽ ra ngoài trước.”

Huyền Lăng biến sắc, vội vàng hỏi: “Sao lại như vậy chứ?”

Tôi không khỏi thâm kinh hãi, cùng Hoán Bích đưa mắt nhìn nhau.

Vệ Lâm đáp ngắn gọn: “Tiểu chủ bị động thai nên mới dẫn đến hậu quả như vậy.” Khi Vệ Lâm nói ra hai chữ “động thai”, tất cả mọi người đều hiểu rõ là có chuyện gì. Huyền Lăng không kìm được lộ vẻ hổ thẹn, khẽ nói: “Hôm nay tấn phong cho Vinh Canh y đúng là trầm có hơi nôn nóng, bằng không...”

Giữa làn gió sương lúc đêm khuya, Hoàng hậu cất giọng nghe bình thản vô cùng: “Không có bằng không gì cả, trong chuyện hôm nay Hoàng thượng không có chút lỗi lầm nào, giữa chốn hậu cung việc tấn phong cho phi tần thực là bình thường hết sức. Nếu thật sự phải truy xét đến kỳ cùng, vấn đề vẫn là do Từ Tiệp dư còn quá trẻ, khó tránh khỏi có phần bông bột.”

Mọi người đều không dám nói gì, một hồi lâu xung quanh chỉ có tiếng gió lùa qua lùm cây xào xạc. Lòng ngực tôi phập phồng lên xuống, rốt cuộc đã kìm nén được cơn giận, quay sang nhìn Hoán Bích, nói giọng hờ hững: “Sao bỗng dưng lại lạnh quá, đi lấy áo choàng lại đây cho ta nào.” Hoán Bích vội vàng đi lấy áo choàng khoác lên vai cho tôi, tôi mỉm cười, nói: “Hoàng thượng tới đây rồi không chỉ bọn thần thiếp có thể yên tâm, cả Từ Tiệp dư bên trong kia cũng thế.” Rồi tôi lại nói với giọng càng dịu dàng hơn: “Có Hoàng thượng ở đây rồi, Từ Tiệp dư nhất định sẽ có thể vượt mọi gian khó, sinh nở bình an.”

Huyền Lăng thoáng trầm ngâm một chút, sau đó bèn quay sang nói với Vệ Lâm: “Ngươi và Ôn Thực Sơ hãy cố hết sức mình, trên đời này còn có việc hung hiểm gì mà các ngươi chưa từng thấy qua nữa. Năm xưa Lữ Chiêu dung có thể thuận lợi sinh được Thục Hòa Công chúa, hôm nay Từ Tiệp dư nhất định cũng phải như vậy. Nếu không giữ được...” Ngập ngừng một chút, y cất giọng kiên quyết: “Tuyệt đối không thể không giữ được.”

Vệ Lâm cung người cáo lui. Tôi lặng im đứng đó, giữa màn đêm sắc mặt Hoàng hậu bình lặng không có lấy một tia xao động, tựa như một bông mẫu đơn cao quý đang ung dung đón gió. Nàng ta càng tỏ ra bình tĩnh như vậy, tôi lại càng thấy lo lắng hơn. Bên trong phòng Từ Tiệp dư vẫn không ngừng kêu gào thê thảm, khiến người ta chẳng đành lòng nghe.

Hoàng hậu lẳng lẳng lắc đầu, lén đưa mắt nhìn thần sắc Huyền Lăng một chút rồi uyển chuyển nói: “Thấy Từ Tiệp dư phải chịu khổ thế này, thần thiếp thực sự bất an. Nếu nàng ta có thể nghỉ thoáng một chút, giống như Hoàn Phi vậy, chắc sẽ không đến mức phải thế này.”

Thoạt nghe Hoàng hậu nhắc đến mình, lại thấy nàng ta chỉ trích Từ Tiệp dư, tôi bất giác càng thêm căm phẫn. Tôi thấy Huyền Lăng không nói gì, biết rằng lời của Hoàng hậu tuy là cố tình nói xấu Từ Tiệp dư nhưng kỳ thực còn có thể giúp Huyền Lăng bớt áy náy nữa. Từ Tiệp dư vốn đã không đắc sủng, nếu còn bị Hoàng hậu không ngừng nói xấu như vậy, chỉ e dù có sinh được Hoàng tử thì trong lòng Huyền Lăng cũng vẫn sẽ có những khúc mắc khó gỡ.

Tôi khẽ nở nụ cười, đưa tay chỉnh lại cây kim băng vàng đính ngọc bích cài trên vạt áo, chậm rãi nói: “Hoàng hậu nương nương thấu hiểu lòng người như vậy, thần thiếp thực khó sánh bằng. Nhưng Từ Tiệp dư phẩm hạnh đoan chính lại tri thư đạt lễ, không phải là một người chỉ biết nghĩ quần áo, hôm nay bị động thai như thế chỉ sợ cũng là do thường ngày thân thể yếu đuối, nếu thật sự tức giận vì việc Vinh Canh y thì e là đã phát tác từ lâu rồi chứ chẳng cần đợi tới bây giờ. Hoàng thượng nói có đúng không nào?” Sau đó lại cười hờn trách: “Hoàng thượng cũng thật là, Từ muội muội mới mang cái thai đầu, lại từng chịu cơn kinh sợ suýt chút nữa thì sẩy thai, trong lòng chẳng biết là sợ hãi tới mức nào nữa, vậy mà Hoàng thượng lại không lập tức tới Ngọc Chiêu cung, làm thần thiếp hồi nãy cứ thấp thỏm bất an mãi.”

Huyền Lăng nói: “Trẫm vừa nảy hay tin thì cũng căng thẳng vô cùng, đã lập tức tới đây ngay đấy chứ!”

Tôi biết là y vừa từ Ứng Thúy các tới đây, do đường đi xa xôi nên khó tránh khỏi có chút chậm trễ, bèn ngoảnh đầu qua nói với Kết Ngạch: “Mau vào trong nói với tiểu thư nhà ngươi là Hoàng thượng đã tới, không cần phải lo lắng điều gì nữa cả.”

Lưu Đức nghi đứng bên cạnh rụt rè nói: “Từ Tiệp dư sinh nở không thuận lợi, sợ là trong thời gian ngắn khó mà có tin tức ngay được, bên ngoài trời lạnh, chỉ bằng Hoàng thượng hãy cùng Hoàng hậu nương nương và Hoàn Phi nương nương vào trong chính điện chờ đợi, thần thiếp đã sai các cung nhân chuẩn bị sẵn trà nước rồi.”

Huyền Lăng khẽ gật đầu, nói: “Từ Tiệp dư sinh nở, trẫm nhất định phải ở đây chờ tin tức.” Y nắm lấy bàn tay tôi, dịu dàng nói tiếp: “Nàng giờ cũng đang có thai, thực đã phải chịu vất vả rồi.” Trong giọng nói của

y lộ rõ vẻ thương yêu: “Nàng hãy quay về nghỉ ngơi trước đi, nếu ngay đến nàng mà cũng gặp điều gì bất trắc, trăm thật sự không chịu nổi đâu.”

Tôi đưa tay đỡ eo, cười nói: “Hoàng thượng mà không dặn dò thì thần thiếp cũng phải cáo từ rồi, bây giờ chỉ cần thiếu ngủ một chút thôi là liền cảm thấy mỏi eo, thực không thể cố thêm được.”

Huyền Lăng ân cần dặn dò Hoán Bích: “Hãy đỡ tiểu thư nhà người về cung nghỉ ngơi đi.”

Ra khỏi Ngọc Chiêu cung, một làn gió mát thổi tới khiến nỗi phiền muộn trong lòng tôi tan đi ít nhiều. Tôi không muốn ngồi kiệu, bám vào tay Hoán Bích chậm rãi bước trở về.

Bên ngoài Ngọc Chiêu cung có không ít cung nhân tụ tập chờ đợi tin tức. Dựa theo quy củ trong cung, khi phi tần sinh nở, chỉ có đế hậu và các phi tử thân phận cao quý mới có thể vào trong chờ đợi, những người khác thì đều phải chờ ở bên ngoài. Các phi tần tự thị thân phận tất nhiên không muốn lộ mặt, nhưng cũng không muốn chậm chân hơn người khác, thế là bên sai tâm phúc của mình tới theo dõi tình hình.

Các cung nhân nhìn thấy Hoán Bích đỡ tôi ra ngoài liền quỳ rạp xuống hành lễ từ xa, tôi chỉ ôn tồn nói một tiếng “đứng dậy đi”, sau đó liền không để ý tới bọn họ nữa. Dưới ánh trăng dịu dịu, tôi chậm rãi bước đi, từng làn gió đêm thổi tới khiến tà áo của tôi tung bay lất phất, tựa như một áng mây bông bồng bênh.

Tiểu Doãn Tử dẫn theo các tiểu thái giám đi phía trước chong đèn, gió đêm vẫn nhẹ nhàng thổi, sau một hồi lâu trầm lắng, Hoán Bích rốt cuộc vẫn không tìm được mà khẽ cất tiếng thở dài vẻ xót thương. “Từ Tiệp dư thật đáng thương quá!”

Tôi lặng im trong chốc lát, sau đó cũng thở dài than: “Càng đáng thương hơn là nàng ta hiểu rất rõ sự đáng thương của mình, nếu hồ đồ hơn một chút thì đã chẳng phải thương tâm như vậy. Từ Tiệp dư thông minh sáng suốt, nhưng đối với nàng ta mà nói, đây chưa chắc đã là việc hay.”

Hoán Bích khẽ cười, nói: “Nếu nói tới sự thông minh, chẳng lẽ Từ Tiệp dư có thể so được với tiểu thư sao? Nhưng phúc trạch của tiểu thư sâu dày hơn nàng ta nhiều, ít nhất thì sự ân sủng mà Hoàng thượng dành cho tiểu thư cũng không ai so được.”

Tôi cúi đầu vuốt ve chiếc nhẫn ngọc màu xanh nước biển trên tay. “Cuộc sống đầy những sự dối gian lừa lọc giữa chốn hoàng cung này đâu có gì đáng để nhắc tới, nếu có thể ta chỉ mong mình là một thôn phụ vô tri nơi sơn dã, được sống bình an suốt cả cuộc đời.” Tôi ngoảnh đầu nhìn về phương xa, giữa những tòa cung điện nguy nga hoa lệ, Ngọc Chiêu cung giản dị như bị nhấn chìm bên trong, chẳng hề bắt mắt chút nào.

Hoán Bích hơi cau mày lại. “Sau một phen ồn ào vừa rồi, trong cung nhất định sẽ có rất nhiều người chẳng thể nào ngủ được, toàn bộ tâm tư đều đặt cả vào Ngọc Chiêu cung.”

Màn đêm lạnh như nước ngấm dần lên da thịt, tôi đứng trước gió trầm ngâm nói: “Tâm tư của những người đó không phải mới ngày một ngày hai, trước đây phí mất bao công phu như thế còn không hại được đứa bé này, vậy thì chỉ còn cách chờ xem kết quả thế nào thôi. Nếu bình an sinh được một vị công chúa thì cũng tốt, còn nếu là hoàng tử, chỉ e nỗi khổ của Từ Tiệp dư sẽ còn ở phía sau.” Rồi lại khẽ thở dài: “Chẳng biết hiện giờ nàng ta thế nào rồi.”

Hoán Bích cúi đầu, nói: “Vậy tiểu thư hy vọng Từ Tiệp dư sinh được hoàng tử hay công chúa đây?”

“Điều chẳng liên quan gì tới ta. Nếu sinh được công chúa, nửa đời sau của Từ Tiệp dư sẽ bình lặng hơn một chút, còn nếu là hoàng tử, vậy thì phải xem nàng ta có đủ bản lĩnh để bảo vệ cho đứa bé đó bình an trưởng thành hay không.” Tôi hơi ngừng đầu cho cái cổ bớt tê mỏi, rồi nhẹ nhàng nói tiếp: “Có điều lấy tư tâm mà xét, ta hy vọng nàng ta sinh hạ được hoàng tử.”

Hoán Bích đưa mắt liếc tôi một cái. “Việc này nô tỳ có suy nghĩ giống tiểu thư. Tuy có hoàng tử rồi Từ Tiệp dư sẽ có vốn liếng để tranh sủng, nhưng theo nô tỳ thấy sau khi về cung, chúng ta đã trở thành đích ngắm của mọi người, dù gì cũng cần phải có một người đứng chắn phía trước mới được.”

Tôi hơi cụp mắt xuống. “Đạo lý muội nói sao ta không hiểu, có điều thực tâm mà xét, nàng ta yêu thương Hoàng thượng như thế, phải sinh hạ hoàng tử thì mới có được một chút phân lượng trong lòng Hoàng thượng, bằng không thực là đáng thương vô cùng.”

Hoán Bích chợt rút tay về, hạ thấp giọng nói: “Tiểu thư từng nói sau khi về cung thì sẽ không còn trái tim nữa cơ mà.”

Huyệt thái dương bắt giắc nảy lên mấy cái, tôi cơ hồ nín thở, sắc mặt trầm lặng như màn đêm mịt mờ. “Đúng thế, đã không còn nữa rồi, do đó cần làm việc gì ta quyết không bao giờ do dự. Nếu Từ Tiệp dư không thể sinh được đứa bé đó ra, vậy coi như cái số ta là phải trở thành đích ngắm của mọi người. Còn nếu nàng ta sinh được hoàng tử, chỉ e những việc mà sau này chúng ta cần tính toán sẽ lại càng nhiều hơn.” Giữa màn đêm cảnh sắc mờ mờ tỏ tỏ, những vẻ đẹp lúc ban ngày chỉ còn là những cái bóng mờ, lòng tôi bất giác thâm cảm khái, những thứ gì đẹp dễ thường luôn quá ngắn ngủi. Trong lòng suy nghĩ như vậy, giọng nói của tôi liền không tránh khỏi lộ rõ vẻ âu sầu: “Có điều nói thì nói thế, bất kể ra sao cuộc sống của chúng ta sau này cũng chẳng thể bình yên được, chỉ có thể sống ngày nào thì tranh đấu ngày đó mà thôi.”

Giữa chốn hoàng cung xa hoa tráng lệ, những nỗi niềm ai oán tràn ngập khắp nơi. Ánh mắt Hoán Bích dường như đã mất đi tiêu điểm, trong sự thương cảm lại toát ra một nỗi triền miên. “Những tháng ngày tốt đẹp nhất của chúng ta đã kết thúc trên đỉnh Lăng Vân rồi.”

Ánh trăng dịu dịu từ trên cao chiếu xuống giống hệt như ánh mắt của y, làn sương mờ mịt xung quanh thì tựa như lớp mây mù trên đỉnh Lăng Vân quanh năm bao phủ, tôi không kìm được lẩm bẩm nói: “Những tháng ngày tốt đẹp ấy...” Chuyện xưa đẹp dễ bình hiện lên trước mắt, tôi rốt cuộc không nói gì thêm.

Ngã rẽ của vịnh hạnh thông về hướng Thượng Lâm uyển um tùm cây cối, đây là con đường nhất định phải đi qua để trở về Nhu Nghi điện. Bầu không khí thấp thoáng một vẻ dịu hui chỉ xuất hiện khi cỏ cây bắt đầu héo tàn, dưới ánh trăng bàng bạc màu trắng sữa, những bóng cây ngợp trời tụ lại che khuất hết cả tầm nhìn, tạo thành một mảng tối thui.

Hoán Bích nhìn quanh bốn phía, cau mày, nói: “Lúc ban ngày còn cảm thấy không tệ, nhưng không ngờ đêm đến phong cảnh nơi đây lại trở nên âm u thế này, chúng ta mau về đi thôi.”

Tôi gật đầu, cười nói: “Nơi này chúng ta ngày ngày đều đi qua, có gì mà phải sợ chứ?” Tôi chợt dừng chân. “Dường như có mùi của loại hoa nào đó, sao mà thơm thế nhỉ?”

Trong không khí thấp thoáng một thứ mùi thơm tao nhã, Hoán Bích khẽ nở nụ cười. “Hình như là mùi của hoa hợp hoan kim phiến thì phải.”

Tôi hơi cau mày, trong lòng bất giác trào dâng một nỗi nghi hoặc. “Quanh đây đâu có có trồng hoa hợp hoan kim phiến.”

Lời còn chưa dứt, tôi chợt loáng thoáng nghe thấy tiếng cười khê của nữ tử, đang lúc hồ nghi, một tiếng mèo kêu lanh lảnh bất ngờ vang lên bên tai tôi hết sức rõ ràng, giữa màn đêm tăm tối thực đáng sợ vô cùng.

Chỉ sau nháy mắt, hai bên trái phải liên tục vang lên những tiếng mèo kêu, tiếng sau nghe thâm thiết hơn tiếng trước. Vịnh hạnh vốn âm u chỉ có vài ánh trăng lọt xuống, nhưng chỉ dựa vào đó tôi vẫn có thể loáng thoáng nhìn thấy mấy chục con mèo đang đứng trên bờ tường, con nào con nấy đều cong lưng và dựng đứng lông lá toàn thân, dáng vẻ như đang hết sức kinh sợ. Tiểu Doãn Tử kêu lên “úi chao” một tiếng, kinh hãi bật thốt: “Ồ đâu ra mà lại có nhiều mèo thế này, mau mau bảo vệ nương nương!”

Tôi đột nhiên nhớ đến buổi đêm trên đỉnh Lăng Vân, sợ tới nỗi bạt vía kinh hồn, chỉ biết nắm chặt lấy cánh tay Hoán Bích, đồng thời cắn môi cố kìm nén để không thét lên thành tiếng.

Gần như trong khoảnh khắc lời của Tiểu Doãn Tử vừa dứt, một con mèo đen đột nhiên nhảy xuống từ trên tường vịnh hạnh, lao thẳng về hướng bụng tôi. Tôi không kịp né tránh, chỉ biết trơ mắt nhìn nó lao tới, cảm thấy như bị một nắm đấm nện thẳng vào bụng, thân thể không kìm được loạng choạng lùi về phía sau hai bước, đau đến nỗi phải gấp cả người lại. Hoán Bích lúc này đã tái nhợt mặt mày, vội vàng cùng Tiểu Doãn Tử bước tới đỡ tôi, lo lắng hỏi: “Tiểu thư sao rồi?”

Tôi cảm thấy hai chân mình đều đã trở nên mềm nhũn, bụng thì đau đến tột cùng, thứ cảm giác ấm nóng quen thuộc đó theo những giọt mồ hôi của tôi không ngừng chảy ra.

Tiểu Doãn Tử thấy không đỡ nổi tôi thì nhất thời vừa kinh hãi vừa tức giận, vung chân đá mạnh về hướng con mèo đen kia, miệng mắng lớn: “Súc sinh!” Cú đá đó của hắn rất mạnh, đã dùng hết sức bình sinh. Con mèo đen bị hắn đá trúng bay thẳng về phía bức tường vịnh hạnh sơn màu đỏ sậm, một tiếng va đập rất

mạnh vang lên kèm theo tiếng kêu gào thảm thiết và tiếng xương cốt nứt gãy, kể đó mùi máu tanh lập tức lan tỏa ra tứ phía.

Tôi ngoảnh đầu qua hướng khác vẻ chán ghét, lại cúi xuống nhìn cái bụng nhô cao của mình, cơn đau đớn từ đó truyền lại khiến tôi càng lúc càng kinh hãi. Tôi cố hết sức bám vào bức tường từ từ ngồi xuống, một tay thì nắm chặt lấy bàn tay Hoán Bích, cố duy trì chút tỉnh táo còn sót lại mà nói ra mấy từ: “Mau đi tìm Ôn Thực Sơ...”

Khi Ôn Thực Sơ tới nơi thì tôi đã nằm trần trọc trên chiếc giường trong nội điện của Nhu Nghi điện. Cơn đau đớn dữ dội như một chiếc vòng sắt lạnh băng không ngừng siết chặt, dần nghiêng cả vào trong xương cốt của tôi. Tôi nằm giữa đồng chấn đệm mềm mại như mây, thân thể vừa yếu ớt vừa mỗi một giống như đã mất đi trọng lượng. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, cơn đau đớn khiến tôi trần trọc không thôi, trước mắt như bị che một lớp vải mỏng, những cảnh vật nhìn thấy đều hết sức mơ hồ, dường như có rất nhiều người đang đi qua đi lại trước mặt tôi.

Lúc này đã là trung tuần tháng Tám, thế mà trên trán Ôn Thực Sơ vẫn rỉ đầy những giọt mồ hôi to như hạt đậu, hần chẳng buồn lau, ghé đến bên tai tôi, khẽ nói: “Nương nương đừng sợ, nhất định sẽ không có việc gì đâu.” Tôi đưa mắt nhìn hần, cười gượng, nói: “Vất vả cho đại nhân rồi, ngài mau lau mồ hôi đi.”

Hần nôn nóng giậm chân, xột xa nói: “Giờ là lúc nào rồi mà nương nương còn để tâm tới việc này làm gì.”

Cơn đau quặn thắt khiến cổ họng tôi như nghẹn lại, giọng nói theo đó mà trở nên khàn khàn: “Đại nhân là thái y, sao lại nôn nóng đến vậy chứ? Bảo ta làm sao có thể yên tâm được đây?”

Ôn Thực Sơ khẽ “ừm” một tiếng, chẳng buồn dùng khăn tay mà giơ tay áo lên lau mồ hôi luôn. Hần thấy bốn phía hỗn loạn, liền tranh thủ lúc bắt mạnh cho tôi mà khẽ hỏi: “Xem mạch tượng thì không phải là vì uống thuốc trợ sản, sao mới thoáng đó mà đã sắp sinh rồi, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tôi nén cơn đau khẽ đáp: “Chắc là vì đêm nay tổn hao nhiều tâm sức quá, dù sao cũng tới ngày rồi, cứ sinh luôn cũng tốt.”

Đôi bờ môi hần hơi hé ra rồi khép lại, biết là chẳng thể hỏi thêm được gì, cuối cùng chỉ đành nói: “Hoàng thượng vừa hay tin liền nôn nóng vô cùng, vội rời Ngọc Chiêu cung mà tới đây ngay.”

Bụng tôi lại đau quặn thắt, nhất thời chẳng có sức mà nói gì. Một hồi lâu sau, giữa những tiếng hít thở nặng nề tôi loáng thoáng ngửi thấy mùi bạc hà xen lẫn trong mùi của loại hương liệu trợ sản được đốt trong lò, đầu óc vốn quay cuồng theo đó tỉnh táo hơn một chút. Mồ hôi trên trán Ôn Thực Sơ rỉ ra không ngừng, hần thỉnh thoảng lại đưa tay áo lên lau, nhưng không sao có thể lau sạch được.

Hần ngoảnh đầu lại dặn dò bà đỡ đang đứng hầu phía sau. “Mau đi xem xem thuốc trợ sản đã sắc xong chưa, nhớ phải sắc cho đặc một chút đấy.” Hần dừng lại một chút, sau đó hạ thấp giọng nói với tôi: “Hoàng thượng không tiện vào đây, có câu này vì thân không thể không hỏi nương nương, nếu xảy ra điều gì bất trắc, nương nương muốn giữ mình hay là giữ thai nhi?”

Tôi bất giác cả kinh, vội gượng gượng trở dậy nắm chặt lấy vạt áo hần. Dù sao cũng là người sắp đẻ, bàn tay tôi hoàn toàn không có chút sức lực nào, chỉ biết nhìn chăm chăm vào hần vừa thở dốc vừa nói: “Ôn Thực Sơ, dựa vào tình nghĩa mười mấy năm nay giữa hai chúng ta, muội xin huynh hãy đồng ý với muội, bất kể lúc nào cũng đừng làm tổn thương đến con của muội!”

Hần hơi ngây ra, sắc mặt thoáng cái đã trở nên trắng bệch, cười gượng gạo nói: “Ta sớm biết muội sẽ yêu cầu ta như vậy mà, nhưng lại vẫn không cam lòng mà cố hỏi muội thêm một câu.”

Tôi lúc này đã cạn kiệt sức lực, đầu óc cũng hết sức uể oải, nhưng thấy vẻ mặt hần như vậy thì vẫn mềm lòng. “Trên đời này việc mà huynh không cam lòng đâu phải chỉ có một.” Ngay sau đó tôi lại ngẩng lên, gằn giọng nói: “Muội chỉ xin huynh nhớ lấy, có thể bảo vệ được cả ba mẹ con muội là tốt nhất! Nhược bằng không thể, vậy hãy bỏ mẹ giữ con. Bằng không dù huynh có giữ được tính mạng uội, muội cũng nhất định sẽ làm ra những việc còn thê thảm hơn tự sát gấp cả trăm lần.” Tôi nói tới đây thì không kìm được thở dốc từng cơn, rồi lại tiếp: “Huynh cũng biết tính cách của muội rồi đấy, muội đã nói được thì nhất định sẽ làm được.”

Hắn nghe thế thì vừa lo lắng lại vừa tức giận, sắc mặt tái xanh quất khế: “Đã là lúc nào rồi mà còn nói ra những lời không biết nặng nhẹ như thế, không sợ gặp chuyện dở hay sao?”

Ôn Thực Sơ xưa nay vẫn luôn ôn hòa, đôn hậu, rất ít khi tỏ ra dữ dằn với tôi thế này, tôi biết hắn đã vô cùng tức giận, bèn cúi xuống, khàn giọng gọi Cận Tịch lại hỏi: “Hoàng hậu cũng đã tới đây rồi chứ?”

Cận Tịch khom người đáp: “Hoàng hậu đang ở Ngọc Chiêu cung trông nom Từ Tiệp dư, Hoàng thượng thì dẫn theo Đoan Phi nương nương tới đây.”

Tôi bắt giắc cả kinh, bật thốt: “Không hay rồi! Chỉ có một mình Hoàng hậu ở Ngọc Chiêu cung, chỉ e cái thai của Từ Tiệp dư sẽ khó mà giữ được.”

Hoán Bích nôn nóng giậm chân, nói: “Tiểu thư phát điên rồi sao, bản thân đã thành cái bộ dạng này rồi còn lo nghĩ tới người khác làm gì?”

Tôi đưa mắt liếc qua, gắng sức nói: “Muội quên hết rồi sao?” Hơi thở của tôi ngày một trở nên nặng nề, mỗi lần hít thở đều khiến bụng đau quặn thắt, thân thể thì như muốn nứt ra. Rồi tôi trầm giọng nói: “Cận Tịch, Hoàng thượng đã tới đây rồi, vậy ngươi hãy đi bẩm báo, nói là nếu bản cung có điều gì bất trắc, xin Hoàng thượng đừng để ý gì tới tình nghĩa nhiều năm, quyết không được do dự chút nào, nhất định phải bỏ mẹ giữ con.” Tôi dừng lại một chút, cắn môi, nói: “Ngoài ra còn phải nói thêm, nếu bản cung thật sự không có phúc nuôi nấng con cái, xin hãy gửi Hoàng hậu nuôi dưỡng những đứa bé đáng thương này, đừng để chúng mất đi tình thương của người mẹ ngay từ khi còn ở trong nôi.”

Hoán Bích nôn nóng phát khóc. “Tiểu thư sao phải bảo Cận Tịch đi bẩm báo những lời không lành như thế chứ?”

Cận Tịch rút cuộc vẫn bình tĩnh hơn, thoáng suy nghĩ một chút liền hiểu ra duyên cớ, bèn khế kéo tay áo Hoán Bích, nói: “Cô nương chớ nên nôn nóng, nếu nương nương không nói ra những lời gở gớm như vậy thì làm sao có thể điệu hổ ly sơn giúp mẹ con Từ Tiệp dư bình an được.”

Hoán Bích tới lúc này mới yên tâm hơn một chút, Cận Tịch lẳng lặng trở ra, rất nhanh sau đó đã quay vào nói: “Hoàng thượng đã nói rồi, cả mẹ lẫn con đều nhất định phải bình an, bằng không toàn bộ Thái y viện sẽ phải chôn cùng. Có điều Hoàng thượng cũng đã sai người đi mời Hoàng hậu tới Vị Ương cung.”

Tôi khế thở phào một hơi. “Cận Tịch, ngươi hẳn đã nói năng rất ổn thỏa rồi.”

Cận Tịch cúi đầu, nói: “Nô tỳ chỉ nói là nương nương thỉnh cầu Hoàng thượng chớ nên chần chừ gì nhiều, cũng đừng để ý gì tới tình nghĩa nhiều năm.” Lòng tôi thâm buồn lổn, cảm thấy sức lực toàn thân đều đã dùng hết, chỉ muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi nhưng vẫn gắng gượng hỏi: “Vậy bây giờ ai đang chăm sóc cho Từ Tiệp dư?”

“Đoan Phi nương nương đã xin phép được tới Ngọc Chiêu cung rồi.” Cận Tịch hơi trù trù một chút, giọng nói lộ rõ vẻ lo âu: “Nghe nói Từ Tiệp dư đã đau đến ngất đi rồi.”

Đoan Phi làm việc vững vàng ổn thỏa, tôi tất nhiên là hết sức yên tâm, khế thở dài: “Ta đã dốc hết sức mình rồi, kết cục ra sao chỉ có thể trông vào số trời thôi...”

Lời còn chưa dứt, từ bụng tôi chợt truyền tới một cơn đau dữ dội, xương cốt toàn thân đều như nứt ra. Ôn Thực Sơ nôn nóng vô cùng, vội quay sang nói với bà đỡ: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau mang thuốc trợ sản tới đây!”

Tôi đau đến nỗi cơ hồ ngất đi, hai bàn tay nắm chặt lấy chiếc chăn lụa đắp trên người, những ngón tay đều trở nên trắng bệch, nơi đáy lòng vang lên những tiếng gào thét mà chỉ mình tôi mới nghe thấy.

Tháng Tư khắp chốn hương tàn, mà chùa trên núi đào tràn nở hoa[14]. Dường như thời gian đã quay ngược lại những tháng ngày trong thiên phòng trên đỉnh Lăng Vân, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, gió thổi những cánh hoa đào lất phất nhẹ rơi, cả trời đất ngập trong cơn mưa hoa rục rịch.

[14] Trích Đại Lâm tự đào hoa, Lý Bạch. Dịch thơ Đinh Hùng. Nguyên văn Hán Việt: Nhân gian tứ nguyệt phương phi tận, sơn tự đào hoa thủy thịnh khai - ND.

Trên tấm thiếp hợp hôn màu đỏ.

Huyền Thanh – Chân Hoàn

Trọn đời ước hẹn, mãi mãi bên nhau.

Xuân sâu tựa biển, son sắc hẹn thề, chim bay liền cánh, ước nguyện nhiều năm rốt cuộc đã trở thành hiện thực.

Thế nhưng, ngó nhìn những thứ lựa là vàng ngọc xung quanh, tôi bất giác bàng hoàng tỉnh mộng, thì ra bất kể là lời thề hẹn hay mối tình sâu đậm có thể dễ dàng bị chia lìa, sau bao phen trắc trở, đường lui sớm đã bị cắt đứt từ lâu.

Huyền Thanh, Huyền Thanh, muội phải làm sao mới có thể quên được huynh đây?

Mồ hôi lạnh của tôi rỉ ra làm đầu tóc ướt đầm, giữa lúc mê man giọng nói của các cung nhân mơ hồ vang vào trong tai tôi:

“Hoàng hậu nương nương cũng đã tới rồi, đang ở ngoài kia với Hoàng thượng, người bảo nô tỳ vào đây dọn dò nương nương cứ việc yên tâm sinh nở...”

“Nương nương đã lâu rồi vẫn không sinh được, Hoàng thượng lo đến nỗi mặt mày tái xanh, qua đó đủ thấy Hoàng thượng lo cho nương nương tới mức nào...”

Không biết đã bao lâu trôi qua, đầu óc tôi dần tỉnh táo hơn một chút, loáng thoáng nghe thấy những tiếng huyền nao bên ngoài, rồi cửa nội điện đột nhiên bị mở ra, có người cất bước chạy nhanh vào. Tôi đang trầm nghĩ hoặc không biết người nào mà lại lớn gan như thế, chợt nghe thấy các cung nhân xung quanh cất tiếng hô về ngạc nhiên chẳng kém gì tôi: “Buồng ế là chốn có mùi máu tanh, Thục viện nương nương đang có thai sao lại vào đây làm gì?”

Một giọng nói dịu dàng mà quen thuộc vang lên bên tai tôi, những ngón tay lạnh ngắt của tôi được nắm vào trong một bàn tay mềm mại ấm áp: “Hoàn Nhi, ta tới rồi!”

Giọng nói đó thật dịu dàng biết mấy, tôi đang mơ màng mà vẫn không tìm được rơi lệ, dường như giờ vẫn là thuở ấu thơ, mỗi dịp Tết đến hoặc là vào thời gian tránh nóng, My Trang đều luôn tươi cười như vậy mà bước vào Khoái Tuyết hiên của tôi.

Trái tim tôi dần buông lỏng, tự nơi đáy lòng sinh ra cảm giác thư thái vô cùng. Còn may, còn may, bất kể thế gian vạn vật có biến đổi thế nào, My Trang vẫn luôn ở bên tôi, chưa từng rời xa.

Dốc hết toàn bộ sức lực, tôi rốt cuộc cũng mở được mắt ra, lòng đang chua xót nhưng vẫn gượng nở một nụ cười trước mắt. My Trang chắc hẳn vừa đi rất vội, mái tóc rối bời, bộ xiêm y trên người cũng hơi nhàu nhĩ. Tỷ ấy vốn là một cô gái đoan trang hiền thực, mỗi bước đi mỗi nụ cười đều rất mực nhẹ nhàng, giữ đúng phong thái của con nhà nề nếp, chưa bao giờ từng thất thố tới mức này.

Ôn Thực Sơ đột ngột xuất hiện trước mặt tôi, đứng trước chiếc giường đầy máu, hoang mang nhìn My Trang nói: “Thục viện nương nương sao lại tới đây?” Hắn khẽ bước lên phía trước một bước. “Buồng ế là nơi có mùi máu tanh, cần phải kiêng kỵ mới được, nương nương cũng đang có thai cơ mà.”

Giọng nói của hắn nghe đầy vẻ nôn nóng, có lẽ vì đã thân quen rồi, bên trong đó còn thấp thoáng có ý trách móc. Bức hình thêu hoa sen bằng chỉ bạc trên màn tủa sáng lấp lánh dưới ánh nến rục rĩ trong phòng, dường như chiếc móc treo vàng ròng nơi đầu giường đang nhẹ nhàng lay động, bên tai tôi không ngừng vang lên những tiếng ong ong, giữa cơn hỗn loạn không hiểu sao lại cảm thấy trong sự trách cứ và khuyên can của Ôn Thực Sơ loáng thoáng có mang theo một tia quan tâm rất mực.

Tôi bất giác trầm thổ dài, có lẽ bởi vì khát khao những thứ tình cảm chân thành đã lâu, tôi không ngờ lại sinh ra ảo giác.

Lần này giọng nói của My Trang nghe rất lạnh lùng, không còn ấm áp như vừa rồi nữa: “Hoàng thượng cũng không ngăn được bản cung, Ôn đại nhân cho rằng có thể khuyên được bản cung rời khỏi nơi này sao?”

Ôn Thực Sơ nói giọng dịu dàng và mềm mỏng hơn hẳn: “Nương nương dù gì cũng đang mang thai, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.”

“Nếu đại nhân muốn, những lời này hoàn toàn có thể đi nói với Hoàng thượng và Hoàng hậu bên ngoài, chắc bọn họ sẽ thấy lọt tai hơn. Bản cung nếu e dè hay kiêng kỵ thì đã chẳng xông vào Nhu Nghi điện này, mà đã vào rồi thì quyết không có ý trở ra.” My Trang dùng ánh mắt trên người tôi, để lộ ra mấy tia quan tâm ấm áp như làn nước mùa xuân, bên trong còn thấp thoáng đôi nét ưu sầu tự trách. “Trước đây khi muội sinh Lung Nguyệt, ta đã không thể ở bên muội rồi, lúc muội phải chịu khổ ở chùa Cam Lộ ta cũng không thể cùng muội chung hoạn nạn, nếu bây giờ cũng lại như vậy nữa, há chẳng phải là không xứng với tình nghĩa từ nhỏ của hai chúng ta!”

Mắt tôi bất giác cay cay, những giọt lệ nóng chảy ra nhanh chóng ngấm vào trong gối. My Trang ngồi xuống bên mép giường của tôi, mùi hoa cúc thoang thoảng lan ra trong không khí. Bàn tay của tỷ ấy nòn nà như ngọc, nhẹ nhàng áp lên bờ má tôi. “Hoàn Nhi, ta sẽ mãi ở đây với muội.”

Giữa cơn đau đớn, trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện những ký ức rõ nét vô cùng. Những lời tương tự như thế, Ôn Thực Sơ ở ngay bên cạnh đã từng nói, Huyền Lăng ở cách đây một bức tường đã từng nói, Huyền Thanh ở ngoài cung cũng đã từng nói. Nhưng xét cho cùng, lời của My Trang vẫn là ân cần, thân thiết nhất, tình nghĩa mười mấy năm dù sao cũng bền chặt hơn thứ tình yêu không thể nào vượt qua sự ngăn cản của vận mệnh kia.

Nỗi thương tâm nhiều năm không biết tỏ cùng ai, nỗi ám ức bao lần phải kìm nén, lúc này rốt cuộc đã bùng lên nơi đáy lòng tôi, tôi áp má vào bàn tay tỷ ấy mà khẽ lẩm bẩm: “My tỷ tỷ, muội đau quá!”

My Trang ôn tồn nói: “Rất nhanh thôi, rất thanh thôi là mọi việc sẽ đều ổn thỏa.” Trong cơn mơ màng, tôi ngó thấy My Trang đưa mắt liếc qua bên cạnh, trong ánh mắt không rõ là vẻ oán trách hay giận dữ, nhưng dường như còn thoáng có một tia dịu dàng, rồi tỷ ấy nói với Ôn Thực Sơ: “Đã uống hai bát thuốc trợ sản rồi mà sao vẫn không có động tĩnh gì thế, tới lúc này rồi mà còn chưa dùng thuốc mạnh sao?”

Ôn Thực Sơ giậm chân một cái, khẽ thở dài đưa mắt nhìn tôi, trầm giọng nói: “Thuốc trợ sản mà Thanh Hà Vương phủ chuẩn bị sẵn cố nhiên là thuốc tốt hiếm có, bằng không Thanh Hà Vương trước khi đi Thượng Kinh đã chẳng đích thân đưa tới đây rồi. Có điều... thứ thuốc đó được tính quá mức bá đạo, nếu không tới mức vạn bất đắc dĩ thì quyết không thể tùy tiện dùng tới.”

My Trang không kìm được nhìn thẳng vào mắt Ôn Thực Sơ, cất giọng lạnh lùng: “Đã là thân nam nhi, làm việc sao lại còn sợ đầu sợ đuôi như thế? Cho dù thứ thuốc đó được tính bá đạo thì bây giờ cũng đã là lúc vạn bất đắc dĩ rồi, chỉ cần có cơ hội thì dù là việc nguy hiểm đến đâu cũng cần phải thử xem! Đại nhân xưa nay vẫn luôn coi Hoàn Nhi như tính mạng của mình, tới lúc mấu chốt này sao lại trở nên do dự như thế?” My Trang trước nay vẫn luôn cư xử hết sức khách sáo với Ôn Thực Sơ, chưa từng tỏ ra nghi ngại thế này. Tỷ ấy có lẽ cũng biết là mình hơi nóng nảy, sắc mặt dần hòa hoãn hơn một chút, cất giọng ưu lo: “Đồ của Vương phủ tất nhiên là không tệ, nhưng ta chỉ lo không bằng được đồ trong cung, Thanh Hà Vương bản thân còn chưa thành gia thất, sao có thể lưu tâm tới mấy việc này được, chỉ e dù có uống vào cũng chẳng ích gì!”

Ôn Thực Sơ mặt đỏ tía tai, cúi đầu im lặng, một thoáng sau mới nói: “Nương nương yên tâm... Thanh Hà Vương hết sức trải đời, những thứ đưa tới tất nhiên phải là tốt nhất, ngay từ mấy tháng trước đã giao thuốc vào tay ta rồi.” Ôn Thực Sơ đưa mắt liếc tôi, rất nhanh sau đó đã quay đầu trở lại, nghiêm túc nói: “Phiền Thực viện trông nom một chút, vi thần đi cho thêm mấy vị thuốc rồi sẽ trở lại ngay.”

Tôi nghe thấy bốn chữ Thanh Hà Vương phủ thì bất giác lòng thầm chấn động, thần trí cũng theo đó tỉnh táo hơn một chút. Ôn Thực Sơ chỉ mới nói mấy lời mà tôi đã hiểu được rất nhiều điều, thì ra... thì ra... ngay cả khi đau xót rời khỏi vùng đất thương tâm này, y cũng chưa từng quên suy nghĩ cho tôi.

Huyền Thanh, Huyền Thanh, lòng tôi bất giác nhói đau, trong cơn choáng váng sức lực dần cạn kiệt.

10. Q.6 - Chương 10: Song Sinh

Dường như cả một kiếp đã trôi qua, thời gian lâu tới mức khiến tôi thậm chí không muốn mở mắt. Hồn phách có một khoảnh khắc trôi dạt đi xa, thân thể tôi thì mỗi một tới mức như không phải là của mình. Ánh nến rơi tới khiến đôi mắt vừa hé mở của tôi đau nhói, tôi bèn vô thức đưa tay lên định che, chợt nghe thấy giọng nói đầy vẻ mừng vui của Hoán Bích: “Tiểu thư tỉnh rồi!”

Tầm mắt tôi bị rất nhiều bóng người che khuất, tôi nhất thời không thể nhận ra được là ai với ai. Nhưng lúc này tôi không còn tâm trạng để ý tới điều gì khác, chỉ nghĩ đến duy nhất một việc. “Con ta đâu? Con ta đâu?”

Dường như sức lực toàn thân đều đã bị dùng hết, bên tai tôi không ngừng vang lên những tiếng ong ong, trong điện tựa hồ có vô số người đồng thời quỳ xuống dập đầu cất tiếng hô vang: “Chúc mừng nương nương, mẹ con bình an, sinh được một cặp song sinh.”

Tôi lại càng thêm nôn nóng, nhưng mới hơi cựa mình một chút liền thấy choáng váng không thôi, Hoán Bích và Hoa Nghi vội vàng tới đỡ tôi dậy, lại đặt mấy chiếc gối mềm vào sau lưng để tôi tựa. Khóe miệng tôi vẫn còn lưu lại vị đắng chát của thuốc trợ sản, đầu lưỡi thì tê tê, Cận Tịch sớm đã bưng một bát canh ngân nhĩ táo đỏ tới đứng trước giường. Tôi nôn nóng nhìn quanh bốn phía, hỏi: “Là hoàng tử hay là công chúa thế?”

Một cái bóng màu vàng tươi bất ngờ bước tới gần, khiến mắt tôi bỗng hơi chói lóa. Y cất tiếng cười vang chát chúa đầy nỗi mừng vui và thỏa mãn, nhẹ nhàng dang tay ôm tôi vào lòng: “Là một hoàng tử và một công chúa! Hoàn Hoàn, nàng đã sinh cho trẫm một cặp long phượng cát tường.”

Một nỗi mừng vui vô cùng vô tận trào lên trong trái tim tôi, dường như trái tim giờ đây đã không còn là của tôi nữa, toàn bộ đều bị nỗi mừng vui khi được làm mẹ bao bọc. Tôi nôn nóng nói: “Hai đứa bé đâu rồi? Mau đưa tới đây cho thần thiếp xem với!”

Trên khuôn mặt Huyền Lăng lúc này tràn ngập nét cười, ngay đến giọng nói cũng chan chứa vẻ mừng vui: “Hài nhi ra đời có hơi sớm, nhũ mẫu đã bế đi cho bú rồi, một lát nữa sẽ qua đây.”

Lòng tôi thâm buông lỏng, toàn thân đều đắm chìm trong niềm vui ấm áp như làn nước mùa xuân. Một lát sau tôi mới nhớ ra là trước mặt đang có rất nhiều người, bèn hơi khom lưng, nói: “Chúc mừng Hoàng thượng có được hoàng tử.”

Huyền Lăng cất tiếng cười vang. “Đâu chỉ là hoàng tử, công chúa cũng rất tốt, tất cả đều là công lao của nàng.”

Tôi đưa tay áo lên che mặt, e thẹn nói: “Hoàng thượng, đang có rất nhiều người ở đây kìa.”

Huyền Lăng chẳng hề để tâm, hơi nhướn mày lên, nói: “Nàng là người quan trọng nhất bên cạnh trẫm bây giờ, trẫm gần gũi với nàng một chút thì sao, ai dám nói năng bừa bãi?”

Tôi thấy mọi người đều ở kề bên, duy chỉ có Ôn Thực Sơ và My Trang vừa rồi còn ở bên cạnh là không thấy đâu, bèn hỏi: “My Trang tỷ tỷ vừa rồi còn ở đây, sao mới thoáng đó mà đã không thấy đâu nữa rồi? Cả Ôn thái y cũng thế!”

Huyền Lăng khẽ vuốt ve bờ má tôi, cười nói: “Còn nói là mới thoáng đó nữa, nàng đã hôn mê suốt nửa canh giờ mới tỉnh. Thực viện đã theo Hoàng hậu đi trông nom Yến Nghi rồi, phía bên đó vẫn chưa có tin vui truyền tới!”

Hoán Bích đứng bên cạnh cười tủm tỉm tiếp lời: “Ôn đại nhân làm sao dám đi, lúc này đang ở phía sau đích thân sắc thuốc cho tiểu thư đấy.”

Tôi cười, ôn tồn nói: “Thần thiếp đã không sao nữa rồi, so với việc để Ôn đại nhân đích thân sắc thuốc như thế, chẳng bằng hãy kêu y đến Ngọc Chiêu cung xem thử xem sao. Chẳng biết Từ Tiệp dư bây giờ thế nào rồi nữa.”

Huyền Lăng thoáng trù trừ một chút, dịu giọng nói: “Nàng vừa mới sinh nở xong mà đã lại suy nghĩ cho người khác rồi. Vệ Lâm đang ở Ngọc Chiêu cung, nếu Ôn Thực Sơ cũng qua đó thì ai trông nom con của nàng với trẫm đây?” Chợt có tiếng động vang lên, rồi một cung nữ đã hơi có tuổi chậm rãi bước vào, nhẹ nhàng cười, nói: “Nô tỳ xin chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng nương nương.”

Tôi tỉ mỉ nhìn kĩ, thấy chính là Tôn cô cô bên cạnh Thái hậu, vội cười nói: “Cô cô tới rồi.”

Tôn cô cô chỉ tay vào chỗ quà mừng mà ả cung nữ đi theo phía sau đang bệ, tươi cười rạng rỡ nói: “Thái hậu hay tin nương nương đã sinh nở, ba mẹ con đều được bình an, tức thì mừng rỡ vô cùng. Thái hậu vốn muốn đích thân tới thăm nương nương, hiềm rằng đêm khuya trời lạnh, chỉ đành sai nô tỳ tới thăm nom nương nương cùng với hoàng tử và công chúa trước.”

Tôi thấy ả cung nữ sau lưng Tôn cô cô bưng theo toàn những thứ đồ bổ dưỡng, liền mỉm cười nhận lấy. “Thái hậu quả đã có lòng rồi, xin cô cô thay bản cung gửi lời tạ ơn tới Thái hậu.” Rồi lại thành khẩn nói: “Nếu Thái hậu thật sự vì bản cung mà tới đây giữa đêm khuya, chỉ e bản cung sẽ phải tổn thọ mất. Ngày mai bản cung sẽ kêu nhũ mẫu bế hoàng tử và tiểu công chúa tới thỉnh an Thái hậu.”

Huyền Lăng chỉ mỉm cười lắng nghe, chợt lại nhìn Tôn cô cô mà cười, nói: “Bộ xiêm y này của cô cô quả đúng là rất thú vị.” Tới lúc này tôi mới để ý quan sát, thấy Tôn cô cô mặc một chiếc áo gấm màu đỏ sậm thêu Bách tử đồ[15], vô cùng hợp cảnh.

[15] Bách tử đồ tức là bức hình có trăm đứa bé, có ý cầu mong nhiều con nhiều cháu. Ngoài ra trăm ở đây là chỉ số nhiều, không nhất thiết phải là vừa tròn một trăm - ND.

Tôn cô cô bất giác khẽ cười. “Hoàng thượng và nương nương có chuyện mừng, nô tỳ tất nhiên cũng vui lây. Chuyện mừng của nương nương hôm nay mới là lần đầu trong cung, hy vọng rằng sau này Hoàng thượng và nương nương nhiều con nhiều phúc, triều Đại Chu của chúng ta cũng mãi mãi dài lâu, vạn năm hưng thịnh.”

Huyền Lăng cười rộ, vỗ tay nói: “Cô cô đúng là có tài ăn nói.” Dứt lời liền hỏi xem muốn được ban thưởng gì.

Tôn cô cô mím môi cười khẽ, đoạn hơi khom người thưa: “Đa tạ Hoàng thượng quá khen. Nô tỳ không dám xin ban thưởng, chỉ là không biết có phúc được nhìn thấy hoàng tử và tiểu công chúa luôn bấy giờ không, như thế cũng tiện quay về bẩm báo với Thái hậu.”

Tôi cười nói: “Việc này thì có gì khó đâu.” Rồi liền ngoảnh đầu lại dặn dò Cận Tịch: “Chắc nhũ mẫu cũng cho bú xong rồi, mau đi bế hoàng tử với tiểu công chúa tới đây cho cô cô xem, mà bản cung cũng còn chưa được xem mặt hai đứa nhỏ cơ đấy.”

Nhũ mẫu Bình Nương và Chung Nương chẳng qua mới chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, bộ dạng hết sức đôn hậu thành thực, được phủ Nội vụ cẩn thận lựa chọn ra từ trong mấy chục người, lại phải ngầm ngầm để ý mấy tháng rồi mới cho phép ở lại trong cung. Làm như vậy chính là để đề phòng bất trắc, tránh trường hợp dẫn sói về nhà, gây ra những tai họa khó lường.

Chỉ một lát sau Bình Nương và Chung Nương mỗi người đã bế theo một đứa bé tới trước mặt tôi và Huyền Lăng, trên mặt tràn ngập nét cười mừng rỡ. Họ đồng loạt khom người hành lễ nói: “Hoàng tử và công chúa bái kiến Hoàng thượng, nương nương.” Dừng một chút rồi lại tiếp: “Bọn nô tỳ bái kiến Hoàng thượng, nương nương.”

Lời còn chưa dứt, tôi đã không kìm được đưa tay tới bế hai đứa bé vào lòng. Hoán Bích nôn nóng hô lên: “Tiểu thư còn đang yếu, phải cẩn thận đấy!” Ngoài miệng tuy nói thế nhưng ánh mắt muội ấy đầy vẻ dịu dàng, nhìn chăm chăm vào người hai đứa bé.

Huyền Lăng thấy tôi vừa sinh nở xong còn yếu, hai tay đều hơi run rẩy, vội vàng giành bế lấy một đứa, khoe miệng không kìm được khẽ nở nụ cười. “Lúc nào bế mà không được, cứ phải gắng sức quá như vậy làm gì.”

Hai đứa bé đều mềm nhũn, trọng lượng so với Lung Nguyệt lúc mới sinh thì nhỏ hơn một chút. Lung Nguyệt vốn đã là đứa bé sinh non tám tháng, hai đứa bé này thì từ khi mới vào bụng tôi đã phải chịu đủ thứ gian nan. Suy nghĩ như vậy, tôi bất giác lại càng thêm thương xót.

Đứa bé trong lòng tôi bé bỏng biết bao, những ngón tay đều nhỏ nhắn, khắp người hồng hào, nơi trán lưa thưa mấy sợi tóc mềm mại, cặp mắt chưa mở ra, đang né tránh ánh sáng theo bản năng. Động tác bế con của Huyền Lăng hết sức thành thạo, chắc mấy năm qua y đã từng bế Lung Nguyệt và Hòa Mục không ít lần. Huyền Lăng cứ nhìn mãi mà không chán, Tôn cô cô cũng ghé đến nhìn ngắm một hồi lâu, đoạn cười nói: “Hoàng thượng nhìn mắt với mũi của tiểu hoàng tử kia, đúng là giống Hoàng thượng hồi nhỏ quá chừng, cứ như được đúc ra từ một khuôn vậy.”

Huyền Lăng dịu dàng nói: “Những chỗ khác tạm chưa xét tới, nhưng trán với cằm của hoàng tử quả thực rất giống mẫu phi của nó, công chúa thì cũng có đôi mắt giống với Hoàn Hoàn.”

Không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc tới đôi mắt, trái tim tôi bỗng như thắt lại. May mà đứa bé vẫn còn nhỏ, đôi mắt tạm thời chưa mở ra, dù vậy tôi vẫn hết sức lo lắng, nhưng ngoài mặt đương nhiên không tỏ vẻ gì,

chỉ cười nói: “Đứa bé còn nhỏ như vậy, sao có thể nhìn ra có chỗ nào giống thần thiếp chứ, Hoàng thượng cứ thích đùa cho thần thiếp vui thôi.”

Huyền Lăng nhìn tôi chăm chú, trong mắt lộ ra đầy tình ý triền miên. “Nếu sau này công chúa giống nàng, tất nhiên sẽ trở thành một trang mỹ nhân tuyệt sắc; còn nếu như hoàng tử của chúng ta giống nàng, nhất định sẽ vô cùng tuấn tú, có thể làm điên đảo vô số nữ tử trong thiên hạ.”

Tôi đưa mắt liếc y, cười nói: “Có một người phụ thân anh tuấn rạng ngời như Hoàng thượng đây, con trai của chúng ta tất nhiên không thể nào là hạng tầm thường rồi.”

Huyền Lăng cũng nở nụ cười tươi. “Phụ thân nhìn con trai, tất nhiên là càng nhìn càng yêu rồi.” Y xúc động nắm lấy bàn tay vẫn còn hơi ẩm ướt của tôi. “Hoàn Hoàn, cảm ơn nàng!”

Tôi mỉm cười rạng rỡ. “Thần thiếp nào dám cậy công, huống chi Hoàng trưởng tử cũng là một đứa bé không tệ chút nào.”

Huyền Lăng hơi cau mày lại, muốn nói gì đó rồi lại thôi, nhưng rốt cuộc vẫn không tìm được: “Dư Ly có lẽ giống với mẫu thân Cẩn Phi của nó, thực là một đứa bé tư chất quá tầm thường, dù được Hoàng hậu tận tình dạy dỗ cũng chẳng tiến bộ là mấy.”

Tôi dịu dàng khuyên nhủ: “Hoàng trưởng tử dù sao cũng vẫn còn nhỏ, đợi lớn hơn chút nữa nhất định sẽ ổn thôi.”

Huyền Lăng còn muốn nói gì nữa, tôi vội nháy mắt ra hiệu với Tôn cô cô, Tôn cô cô bèn cười nói: “Hoàng thượng và nương nương cần thận kéo mệt, nên giao hoàng tử và công chúa cho nữ hầu mẫu bé đi thì hơn.” Dứt lời liền ngấm hai đứa bé thêm một lát, sau đó thì trở về cung của Thái hậu phục mệnh.

Huyền Lăng chăm chú nhìn cặp con trai con gái, trong giọng nói chứa một nỗi mừng vui không sao kìm nén được: “Hoàn Hoàn, nàng có biết trăm vui mừng tới mức nào không? Không ngờ nàng một lần mà sinh cho trăm liền hai đứa bé!”

Nỗi mừng vui to lớn khi được làm mẹ trào dâng trong trái tim tôi. Tuy đây không phải là lần đầu tiên được làm mẹ, nhưng khi sinh Lung Nguyệt, lòng tôi đang tột độ thê lương, chút niềm vui nhỏ nhoi ấy hoàn toàn bị nỗi buồn khi mẹ con sắp phải chia ly làm tan biến hoàn toàn. Khi đó tôi chỉ một lòng một dạ suy nghĩ cho tương lai của Lung Nguyệt, đâu còn tâm trạng mà để ý tới điều gì khác nữa.

Giờ đây tôi mới lần đầu tiên được cảm nhận niềm vui của một người mẹ khi ngắm nhìn con của mình. Hai đứa bé này tôi đã phải trải qua muôn vàn gian nan mới bảo vệ được, mới sinh ra được, huống chi, trái tim tôi bất giác nóng lên, chúng còn là con của y nữa.

Bình Nương và Chung Nương mỗi người bế một đứa bé đứng trước mặt chúng tôi, Huyền Lăng hết nhìn qua bên kia rồi lại nhìn qua bên này, hưng phấn nói: “Trong cung chưa bao giờ có một cặp song sinh thế này, hơn nữa còn là long phượng thai, qua đó đủ thấy vận may của trăm thật không tệ chút nào.”

Huyền Lăng vừa mới dứt lời, Cận Tịch đã tươi cười bước tới quỳ xuống, nói: “Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng nương nương. Nô tỳ nghe nói long phượng thai là báo hiệu điềm lành, báo rằng thiên hạ thái bình an lạc. Vận may của Hoàng thượng chính là vận may của thiên hạ, ngay đến nô tỳ chỉ là hạng hèn mọn cũng được vui lây, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Huyền Lăng vốn đang cao hứng, những lời chúc mừng này của Cận Tịch nghe lại lọt tai vô cùng, Huyền Lăng lập tức mừng rỡ cười vang. “Thôi Cung nhân nói hay lắm, hôm nay trăm sẽ thưởng cho các cung nhân khắp trên dưới lục cung hai tháng bổng lộc, một sấp vải lụa, người của Vị Ương cung thì thưởng nửa năm bổng lộc, mười sấp vải lụa, các người sau này hãy tiếp tục cố gắng hầu hạ chủ nhân của mình cho tốt.”

Các cung nhân vội vàng quỳ xuống tạ ơn, ai nấy đều tươi cười rạng rỡ, Vị Ương cung chìm vào bầu không khí mừng vui tột độ.

Huyền Lăng nắm lấy bàn tay tôi, nói: “Hoàn Hoàn, cảm ơn nàng đã mang tới cho trăm niềm vui lớn lao này.”

Nhìn ánh mắt chan chứa vẻ chân thành của Huyền Lăng, lòng tôi bất giác thấm chua xót. Nỗi mừng vui khi được làm một người cha thế này, chắc y không thể nào cảm nhận được rồi. Mà y bây giờ chắc cũng đã

biết việc tôi sinh đôi, không biết y sẽ có suy nghĩ thế nào nhỉ? Và y sẽ nói gì đây?

Nỗi thương cảm ấy tôi tất nhiên không thể để lộ ra ngoài, bên khóe miệng vẫn thấp thoáng một nụ cười tươi tắn. “Việc thần thiếp có thể làm cho Hoàng thượng không nhiều, thật sự không thể báo đáp sự ân sủng mà Hoàng thượng dành cho thần thiếp bấy lâu nay, do đó chỉ đành dốc hết sức mình sinh con để cái cho Hoàng thượng, nối dài dòng dõi của hoàng gia.”

Giọng nói của Huyền Lăng chậm rãi vang lên bên tai tôi, nghe dịu dàng và triền miên rất mực: “Hoàn Hoàn, nàng đã lập được một công lao lớn như thế, trẫm thực không biết nên cảm ơn nàng thế nào mới phải.” Y dường như nghĩ tới việc gì, trong mắt bừng lên những tia sáng đầy vẻ hưng phấn. “Hoàn Hoàn, trẫm sẽ sắc phong nàng làm Quý phi, nàng sẽ trở thành vị Quý phi mà trẫm thương yêu nhất!”

Tôi thoáng ngẩn ra, sinh con được tấn phong là lệ thường trong cung, nhưng theo lệ thì tôi sẽ chỉ được phong làm Phu nhân tòng nhất phẩm, cho dù Huyền Lăng có lòng sủng ái thì cũng chỉ nên ban cho tôi phong hiệu long trọng một chút, lại thưởng hậu thêm mấy phần là cùng. Mà trong hậu cung Đại Chu, Hoàng hậu đương nhiên là cao nhất, kế đó tới Tứ phi Quý, Thục, Hiền, Đức tất thấy đều là chính nhất phẩm. Có điều Tứ phi tuy ngang cấp với nhau nhưng Quý phi lại đứng đầu, mà bắt đầu từ triều Long Khánh chỉ duy có Quý phi là được ban cho phong hiệu, thân mẫu của Huyền Thanh - Thư Quý phi chính là như thế. Do đó, Quý phi chính là nữ tử cao quý nhất trong hậu cung nếu không tính tới Hoàng hậu.

Tôi lập tức cự tuyệt ngay theo bản năng, uyển chuyển nói: “Nếu Hoàng thượng muốn ban cho thần thiếp ngôi vị Quý phi, thần thiếp thực sự không dám nhận. Thần thiếp dù có vì sinh con mà được tiến phong thì dựa theo lệ cũ cũng chỉ nên được phong làm Phu nhân tòng nhất phẩm, một bước nhảy vọt lên ngôi Quý phi chính nhất phẩm như thế thần thiếp thực tình không dám, và cũng sợ các vị tỷ muội trong hậu cung không phục.”

Huyền Lăng mỉm cười ôm tôi vào lòng, ôn tồn nói: “Trẫm nói nàng có thể làm được tức là nàng có thể làm được, nếu có người nào không phục thì cứ việc học theo nàng sinh cho trẫm một cặp long phượng thai, lại thông minh hiền đức giống như nàng, trở thành bông hoa giải ngữ mà trẫm không lúc nào muốn rời xa, khi đó trẫm nhất định sẽ thương yêu nàng ta giống như nàng.” Vẻ dịu dàng trong mắt y chừng như có thể hòa tan tất cả mọi thứ trên đời này. “Trong lòng trẫm, ngoài nàng ra không còn ai khác xứng với ngôi vị Quý phi này hơn nữa.”

Tôi cự quạ định đứng dậy, Huyền Lăng vội vàng giữ lấy tôi, ngạc nhiên hỏi: “Nàng định làm gì vậy?”

Tôi chân thành bộc bạch nỗi lòng: “Hoàn Hoàn biết tứ lang thật lòng quan tâm đến Hoàn Hoàn, nhưng tứ lang thử nghĩ xem, Đoan Phi tỷ tỷ vào cung sớm nhất, Kính Phi tỷ tỷ thì được phong làm Phi sớm hơn thần thiếp mấy năm, hai vị tỷ tỷ đều đang hiệp trợ quản lý sự vụ lục cung, công lao không nhỏ. Nếu bọn họ chỉ ở ngôi Phi mà Hoàn Hoàn lại nhảy vọt lên làm Quý phi, thực khó tránh khỏi làm cho các phi tần trong cung nguyền lòng.”

Ngôi vị Quý phi tất nhiên tôn quý, chỉ kém một mình Hoàng hậu, quá nửa là có thể khiến Hoàng hậu kiêng dè. Nhưng nếu tôi ngồi lên ngôi cao như thế, lại vừa sinh hạ Hoàng tử, Hoàng hậu không mưu mô tìm cách ăn tươi nuốt sống tôi mới là chuyện lạ. Huống chi Hoàng hậu vốn là từ Quý phi mà leo lên ngôi Hậu, khó tránh khỏi cảm thấy khó chịu, tuy tôi thực sự cũng muốn nàng ta không vui nhưng không thể nào vì sự sướng khoái nhất thời mà làm lay động gốc rễ lâu dài của bản thân được. Hơn nữa nếu như Đoan Phi, Kính Phi vì thế mà sinh ra hiềm khích với tôi, vậy thì thực là không hay chút nào.

Tâm tư tôi liên tục xoay chuyển, thầm nghĩ sau việc Tích Hoa Phu nhân năm xưa, Huyền Lăng chưa từng lập thêm một vị Phu nhân nào khác, bản thân nhắc tới chỉ e sẽ làm y không vui, vì vậy bèn nói: “Thần thiếp tuyệt đối không dám ở ngôi Quý phi, xin Hoàng thượng hãy hiểu cho một phen tâm ý này của thần thiếp.”

Lý Trường xưa nay vốn rất hiểu tâm tư Hoàng đế, lại giỏi cách ứng phó luôn lách, vội đứng một bên cười trừ, nói: “Hoàn Phi nương nương cứ thoái thác mãi như vậy Hoàng thượng e cũng khó xử, xin thứ cho nô tài lảm nhảm một câu, trong số các ngôi vị chính nhất phẩm, chỉ cần không phải Quý phi, Hoàng thượng có thể tùy ý chọn một ngôi vị khác cho Hoàn Phi nương nương. Như thế vừa thể hiện được sự thương yêu của Hoàng thượng với nương nương, lại vừa hợp với tâm ý của nương nương, đúng là lưỡng toàn kỳ mỹ.”

Huyền Lăng đưa mắt nhìn Lý Trường, cười nói: “Xem ra người cũng khá thông minh đấy, không uống công trẫm và nương nương coi trọng người như vậy.” Y suy nghĩ một chút rồi mới nói tiếp: “Hiện phi thì không hay, Đức phi lại đứng cuối cùng trong Tứ phi, duy có Thục phi là từ khi đăng cơ tới giờ trẫm chưa từng lập lần nào.” Y trầm ngâm nói: “Thục phi, thực đức kiêm đủ, trẫm thấy đúng là hợp với nàng nhất đấy, chỉ là như thế rốt cuộc vẫn có chút bất công với nàng.”

Tôi tươi cười vui vẻ nói: “Đa tạ Hoàng thượng, thần thiếp thích lắm!”

Y thoáng suy nghĩ một chút rồi lại tiếp: “Trong Tứ phi chỉ duy có Quý phi là có phong hiệu, qua đó thể hiện là người đứng đầu trong các phi tần. Hoàn Hoàn là người trẫm thương yêu nhất, địa vị tất nhiên ngang với Quý phi, từ nay về sau chữ “Hoàn” vẫn sẽ là phong hiệu của nàng.”

Trong mắt người ngoài, chữ “Hoàn” ấy thực là một niềm vinh hạnh to lớn tốt cùng, nhưng lòng tôi lúc này lại đau đớn như kim đâm. Trong một thoáng nghiêng đầu, tôi nhìn thấy ngoài cửa sổ trắng sáng như sương, bỗng có cảm giác bị sương tuyết phủ khắp đầy người, không tìm được rừng mình một cái.

Y đặt bàn tay ấm áp lên bờ vai tôi, cất giọng xốt xa, trù mẩn: “Đang yên đang lành sao tự nhiên lại rừng mình thế, có phải nàng thấy lạnh không?”

Cận Tịch máy động đôi mày, ngoảnh đầu qua quát bảo ả cung nữ đang đứng hầu dưới cửa sổ: “Nương nương vừa sinh xong sao có thể mở cửa sổ được, lỡ như làm nương nương bị cảm lạnh thì sao!”

Ả cung nữ đó tên gọi Phỉ Văn, vừa mới được chọn vào Vị Ương cung. Thị xưa nay chỉ hầu hạ bên ngoài, có lẽ vì hôm nay nhân thủ không đủ nên mới vào đây. Lúc này chắc thị đã sợ đến hồ đồ, không tìm được hoang mang giải thích: “Vừa rồi bà đỡ nói là trong nội điện mùi máu nồng quá nên mới bảo mở hé cửa sổ một chút...”

Huyền Lăng bắt giắc cau mày, nhìn thoáng qua thị một chút rồi nói: “Ra ngoài! Đã làm nương nương bị lạnh mà còn dám cãi lại, tát hai mươi cái.”

Đám cung nhân đều là hạng tâm tư nhanh nhạy, thấy Huyền Lăng có vẻ tức giận thì lập tức kéo Phỉ Văn đang đầy mặt ầm ứ ra ngoài, sau đó nhanh chóng trở vào đồng loạt quỳ xuống hô: “Chúc mừng Thục phi nương nương! Thục phi nương nương vạn phúc kim an!”

Trong những tiếng hô vang ấy, tôi dần điều chỉnh được hô hấp, khẽ nở nụ cười vừa mừng vừa thẹn, thấp giọng lầm bầm: “Chữ “Hoàn” này bỗng làm thần thiếp nhớ tới lần đầu gặp tứ lang bên dưới những bông hoa hạnh nơi hồ Thái Dịch thuở nào.”

Huyền Lăng tức thì nguôi giận, tươi cười, nói: “Hoàn Hoàn giờ nở nụ cười, thực còn hơn lần đầu gặp mặt năm xưa nhiều lắm.” Sau đó lại quay sang nói với Lý Trường: “Truyền chỉ đi khắp lục cung, thông báo việc Hoàn Phi ở Vị Ương cung được tiến phong làm Thục phi chính nhất phẩm, phong hiệu vẫn giữ nguyên, lễ sắc phong sẽ được cử hành vào ngày hoàng tử đầy tháng. Đợi Thục phi ở cũ xong thì sẽ ban quyền hiệp trợ quản lý lục cung.” Huyền Lăng nhìn tôi, hỏi: “Hoàn Hoàn, nàng có thích không?”

Tôi giả bộ thẹn thùng đưa mắt nhìn y. “Hoàng thượng ban ân điển như vậy, thần thiếp tất nhiên vui thích vô cùng.” Hai tai tôi bắt giắc nóng bừng lên, danh vị Thục phi cố nhiên quan trọng, nhưng đại quyền hiệp trợ quản lý lục cung mới càng quan trọng hơn nhiều.

Hiện giờ Hoàng hậu chấp chưởng lục cung, ba người Đoan Phi, Kính Phi và tôi thì cùng nhau hiệp trợ, chỉ cần ba chúng tôi đồng sức đồng lòng, dù Hoàng hậu có muốn mưu hại tôi và con tôi thì cũng phải suy nghĩ cho cẩn thận. Tôi thoáng trầm ngâm, Đoan Phi thì không có gì, nhưng còn Kính Phi...

Lý Trường có lòng muốn giúp vui, bèn cười tủm tỉm, nói: “Nô tài bạo gan xin nương nương ban cho chút phần thưởng, nương nương giờ đang có phúc tinh chiếu rọi như thế, tùy tiện thưởng cho nô tài thứ gì đó cũng có thể giúp nô tài được hưởng sái vận may.”

Tôi bèn cầm cây ngọc như ý đặt bên gối lại, đích thân đưa tới tay Lý Trường, cười nói: “Bản cung cũng không có thứ gì tốt cả, cây ngọc như ý này là do phu nhân của Khánh Quốc công lần trước đưa tặng nhằm cầu phúc cho bản cung. Giờ đây hoàng tử và công chúa đều đã chào đời, cây ngọc như ý này ta tặng lại cho người, coi như là phần thưởng cho việc người trung thành với Hoàng thượng suốt bao năm nay.”

Cây ngọc như ý đó được điêu khắc thành từ ngọc tím, hết sức tinh xảo, mà càng hiếm có hơn là nó được làm từ một khối ngọc tím nguyên vẹn, long lanh trong suốt, chạm vào liền có cảm giác ấm áp, mịn màng. Đây là một sự ân sủng rất lớn, Lý Trường bắt giác cả kinh, vội vàng quỳ xuống dập đầu thưa: “Nô tài vốn chỉ nói đùa vậy thôi, nương nương thưởng hậu thế này nô tài thực sự không dám nhận.”

Tôi cười tủm tỉm nhìn y. “Thưởng người như vậy kỳ thực còn có một duyên cớ khác bên trong nữa...” Tôi nhìn qua phía Huyền Lăng lúc này đang tỏ vẻ khó hiểu, rồi lại mỉm cười nhìn Cận Tịch. Huyền Lăng tức thì giật mình bừng tỉnh, tôi bèn mỉm môi cười nói: “Ân điển lớn như thế này, vẫn nên là Hoàng thượng ra mặt ban cho thì mới vẻ vang.”

Huyền Lăng cười vang sảng khoái. “Chính thế. Lý Trường, trước đây người và Thôi Cung nhân đã phải chịu nỗi oan ức rất lớn, hôm nay nương nương đã mở lời rồi, vậy trăm sẽ chính thức ban Thôi Cung nhân cho người làm “Thái hộ^[16]”, tuy rằng chỉ là phụ thê hữu danh vô thực nhưng người cũng cần phải trân trọng người ta mới được.”

[16] Cung nữ khi kết hôn với thái giám thì được gọi là “Thái hộ” - ND.

Tôi mỉm cười, nói: “Hoàng thượng nói rất đúng, trong cung hiếm khi nào có một ân điển lớn thế này, các người cần phải trân trọng mới được. Cây ngọc như ý này coi như là quà mừng bản cung tặng cho các người.”

Ngày trước Hoàng hậu đã mượn việc giữa Cận Tịch và Lý Trường để bày trò, gần như lấy đi tính mạng của bọn họ, còn khiến Cận Tịch phải nhục nhã vô cùng, cơ hồ không thể ngẩng đầu lên trước mặt người khác. May mà nàng ta tính tình kiên nghị, bằng không chỉ sợ sớm đã treo cổ tự vẫn rồi. Bây giờ tôi nhắc lại chuyện cũ, còn xin Huyền Lăng ban Cận Tịch cho Lý Trường làm “Thái hộ”, đó thực là một niềm vinh dự lớn nhất đối với hai người bọn họ, sau này sẽ không còn ai có thể làm khó bọn họ nữa.

Nghe Huyền Lăng đích thân mở miệng như thế, Lý Trường cơ hồ mừng đến ngất ra. Rốt cuộc vẫn là Cận Tịch tỉnh ngộ trước, lập tức mặt mũi đỏ bừng kéo Lý Trường cùng khấu đầu tạ ơn. Lý Trường ra sức dập đầu mấy cái thật vang, run giọng nói: “Tạ ơn Hoàng thượng, tạ ơn nương nương, Thôi Cung nhân là cung nữ đặc lực nhất bên cạnh nương nương, đã thưởng cho nô tài rồi, nô tài nhất định sẽ đối xử với Thôi Cung nhân thật tốt.”

Hoa Nghi đứng kế bên mỉm môi cười nói: “Công công sao vẫn gọi cô cô là “Cung nhân” như thế, nên đổi cách xưng hô rồi.”

Tôi lòng thầm máy động, bèn khẽ cười trêu chọc: “Cận Tịch là Cung nhân bên cạnh bản cung, Lý công công thì là Tổng quản nội đình bên cạnh Hoàng thượng, quản lý tất cả các cung nữ thái giám trong cung, vậy há chẳng phải là Cung nhân của bản cung việc gì cũng phải nghe theo người hay sao? Thực chẳng có vẻ gì là giống phu thê cả.”

Huyền Lăng vỗ tay cười rộ. “Hoàn Hoàn nói vậy là trăm hiểu rồi, nàng sợ Cận Tịch sau này bị Lý Trường ức hiếp thì không tiện quay trở về tìm nàng than khổ đúng không?” Y ngấm ngầm một chút rồi nói: “Cận Tịch bây giờ là Cung nhân chính tam phẩm, lần này Hoàn Hoàn được phong làm Thực phi, Cận Tịch xem ra cũng nên được thăng lên làm Thận nhân chính nhị phẩm rồi.”

Tôi khẽ đẩy y một cái, làm bộ hờn dỗi nói: “Lý Trường là Tổng quản nội đình chính nhất phẩm kia mà, như vậy Cận Tịch của thần thiếp rốt lại vẫn kém hơn người ta một bậc.”

Lý Trường là người cơ trí cỡ nào, lập tức quỳ xuống thưa: “Nô tài cũng không muốn Cận Tịch phải chịu ức hiếp. Huệ nhân chính nhất phẩm bên cạnh Hoàng hậu, Cận Tịch tất nhiên không thể đảm đương được rồi, có điều Cận Tịch từ nhỏ đã hầu hạ trong cung, nô tài dám đảm bảo rằng việc quản lý mấy cung nữ thì thị vẫn còn làm được.”

Tôi khẽ đưa mắt liếc Huyền Lăng, cất giọng yêu kiều: “Hoàng thượng xem Lý công công biết thương Cận Tịch chưa kia. Cận Tịch quả đúng là có phúc, được Hoàng thượng chọn ột chỗ nương tựa tốt như vậy.”

Huyền Lăng đang lúc hưng phấn, tất nhiên lời gì nghe cũng lọt tai. “Trong hàng cung nữ còn có Thượng nghi chính nhất phẩm nữa, được quyền quản lý tất cả cung nữ trong cung, chỉ là có hơi vất vả một chút.”

Lý Trường liên tục dập đầu tạ ơn, miệng thì nói: “Cận Tịch được Hoàng thượng và nương nương ban cho ân điển như vậy, dù phải chịu khổ một chút cũng đáng thôi.”

Tôi mỉm cười đẩy nhẹ Cận Tịch. “Còn không mau tạ ơn Hoàng thượng đi.”

Cận Tịch vâng lời tạ ơn, dưới ánh nến đỏ chiếu vào, khuôn mặt cũng thấp thoáng nét mừng rỡ. Huyền Lăng nói: “Lý Trường, vị ái thiếp này của người giờ đã ngang hàng với người rồi, sau này người nhớ phải thương yêu người ta đấy.”

Tôi chậm rãi thở phào một hơi, Cận Tịch, ta chỉ có thể làm được cho người đến thế mà thôi, hy vọng rằng sau này người có thể bình an vui vẻ, vậy coi như không uống công người vì ta mà chịu khổ bấy lâu nay.

Các cung nhân xung quanh thấy Hoàng đế ban cho Lý Trường và Cận Tịch ân điển lớn như vậy thì đồng loạt chạy tới chúc mừng bọn họ, tôi vui vẻ nói: “Còn chờ gì nữa, mau đòi Lý công công và Thôi Thượng nghị cho uống rượu mừng đi chứ.”

Đang lúc mọi người ồn ào, từ bên ngoài chợt có một tiểu thái giám chạy vào dập đầu mừng rỡ bẩm: “Chúc mừng Hoàng thượng, Từ Tiệp dư ở Ngọc Chiếu cung vừa sinh cho Hoàng thượng một vị tiểu hoàng tử, mẹ con bình an.”

Trong cơn ồn ào náo nhiệt Huyền Lăng không nghe rõ lắm, liền hỏi: “Người nói gì cơ?”

Gã tiểu thái giám đó lại dập đầu thật mạnh một cái nữa, lớn tiếng hô lên: “Chúc mừng Hoàng thượng, Từ Tiệp dư ở Ngọc Chiếu cung vừa sinh cho Hoàng thượng một vị tiểu hoàng tử vào hồi giờ Thân một khắc, mẹ con bình an.”

Huyền Lăng cả mừng: “Giờ thân một khắc? Vậy tức là còn sớm hơn hoàng tử của Thục phi một khắc nữa.” Y dùng sức ôm chặt tôi vào lòng, cười rộ, nói: “Hoàn Hoàn, nàng nghe kìa! Nàng nghe kìa! Yển Nghi cũng đã sinh cho trẫm một hoàng tử rồi đấy.”

Tôi lòng thầm buồn lòng, nàng ta rốt cuộc cũng đã bình an sinh được đứa bé, vậy cũng coi như không uống công tôi một lòng bảo vệ nàng ta. Thế nhưng ngay sau đó trái tim tôi thất lại, chợt nghĩ tới việc nàng ta cũng sinh được một bé trai giống như mình, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười, nói: “Chúc mừng Hoàng thượng.”

Huyền Lăng mừng đến nỗi chẳng biết phải nói gì, bèn nắm chặt hai tay đứng lên đi đi lại lại mấy vòng, đột nhiên dừng lại, cúi xuống nhìn tôi chăm chú. “Hoàn Hoàn, nàng vừa về cung liền mang tới cho trẫm bao nhiêu vận may như thế, trẫm thật sự rất cảm ơn nàng!”

Tôi nhún nhường nói: “Hoàng thượng quá khen rồi. Hoàng thượng là bậc thiên tử, gặp may cũng là lẽ thường tình. Thần thiếp cảm thấy hôm nay Hoàng thượng được liền hai vị Hoàng tử thực là một điềm may lớn, sau này Hoàng thượng nhất định sẽ còn có nhiều hoàng tử hơn. Xin cho phép thần thiếp được giành phần trước nhất, có lời chúc mừng Hoàng thượng tại đây.”

Hoàng thượng tới lúc này mới chợt nhớ tới một việc, bèn hỏi: “Từ Tiệp dư đã sinh hoàng tử từ lúc giờ Thân một khắc, tại sao tới tận bây giờ mới báo tin? Việc sinh hoàng tử há có thể chậm trễ được!” Gã tiểu thái giám đó nhất thời sợ hãi, vội dập đầu lia lịa thưa: “Nô tài không dám.”

Tôi ở một bên khuyên nhủ: “Hoàng thượng bớt giận, Ngọc Chiếu cung cách Vị Ương cung rất xa, có lẽ hần cũng đã cố hết sức rồi. Hôm nay là ngày mừng, Hoàng thượng chớ nên tức giận.”

Gã tiểu thái giám đó vội vàng nói: “Nô tài khi đó đã chạy một mạch tới đây ngay, nhưng vừa mới tới liền nghe nói Thục phi nương nương cũng sinh hạ Hoàng tử, thế rồi các công công của Vị Ương cung liền kéo nô tài cùng đi lĩnh phần thưởng của Hoàng thượng, nói là để hưởng sái chút vận may từ tiểu hoàng tử, nô tài thực không dám không đi.”

Tôi cười nói: “Thì ra là phần thưởng của Hoàng thượng đã làm chậm bước chân của hần, vậy mà Hoàng thượng còn trách tội hần nữa, thực là đáng thương quá chừng.”

Huyền Lăng bất giác bật cười, rồi liền nói với gã tiểu thái giám đó: “Người đứng dậy đi.”

Tôi khẽ tựa vào lòng y, dịu dàng nói: “Hoàng thượng chuẩn bị đi thăm Từ Tiệp dư luôn chứ? Lúc này muội ấy nhất định là đang rất mong Hoàng thượng đấy. Thần thiếp nghĩ nhị điện hạ nhất định cũng giống như Từ Tiệp dư, vừa đáng yêu vừa trắng trẻo.”

Huyền Lăng thoáng lộ vẻ do dự: “Bên đó đã có thái y trông coi rồi, trẫm muốn ở đây với nàng thêm lát nữa.”

Tôi cười nói: “Thời gian Hoàng thượng ở bên thần thiếp còn dài, chỉ sợ Hoàng thượng sau này lại chê thần thiếp thôi. Từ Tiệp dư mới lần đầu làm mẹ, Hoàng thượng nên quan tâm nhiều một chút mới phải.”

Huyền Lăng tới lúc này mới chịu đứng dậy để một gã tiểu thái giám khoác áo choàng cho, rồi mỉm cười, nói: “Hoàn Hoàn đúng là hiểu đạo lý, không thẹn là Thục phi của trẫm.” Y nắm lấy bàn tay tôi, cất giọng triu mến: “Nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai trẫm sẽ lại tới thăm nàng.”

Tôi gọi Lý Trường lại, nói: “Đừng chỉ để ý tới việc mừng của riêng mình, cẩn thận đưa Hoàng thượng tới chỗ Từ Tiệp dư đi.”

Lý Trường vui vẻ đáp “vâng” một tiếng rồi liền cùng Huyền Lăng rời đi.

11. Q.6 - Chương 11: Chỗ Dựa

Sau một giấc ngủ dài tỉnh dậy, tôi chẳng biết giờ là lúc nào. Hoa Nghi đứng trước giường hầu hạ tôi rửa mặt chải đầu, miệng thì tươi cười nói: “Nương nương đã ngủ suốt một ngày một đêm rồi đấy.”

Tôi đưa tay vuốt nhẹ tóc, uể oải tựa lưng vào thành giường, mỉm cười nói: “Đã lâu lắm rồi ta mới được ngủ một giấc ngon thế này.”

Hoa Nghi mỉm môi cười khê. “Nương nương thực là biết cách lười nhác, chỉ bằng vào một giấc ngủ mà đã tránh được biết bao nhiêu người tới đây thỉnh an thăm hỏi.”

Tôi suy nghĩ một chút, bắt giác bật cười. “Đúng thế, bản cung lần này sinh nở, các cung tất nhiên đều phải qua đây thăm hỏi một chút.”

Hoa Nghi vắt khô chiếc khăn rồi lau mặt cho tôi: “Hoàng thượng nói là nương nương cứ việc nghỉ ngơi cho tốt trước đã, không cần phải gặp gỡ các vị nương nương, tiểu chủ đó vội.”

Được lau mặt xong, tôi cảm thấy tỉnh táo và dễ chịu hơn nhiều, bèn hỏi: “Tiểu hoàng tử và công chúa đâu rồi?”

Cận Tịch tươi cười đi vào, trên người mặc một bộ đồ màu xanh lam, bên trên thêu hình những chiếc lá trúc bằng chỉ bạc. “Hoàng thượng đã tới mấy lần mà nương nương vẫn chưa tỉnh, bèn ra lệnh ọi người không được làm kinh động nương nương, sau đó liền đưa hoàng tử và công chúa đi thỉnh an Thái hậu rồi.”

Trong lòng tôi có một nỗi phiền muộn khác nổi lên, nhưng không tiện mở miệng, rồi lại nghĩ hai đứa bé mới ra đời còn chưa thể mở mắt, thế là mới yên tâm hơn phần nào. “Hoàng thượng đi rồi cũng tốt. Bản cung nhất thời không muốn gặp nhiều người như thế, huống chi bọn họ chẳng qua chỉ nói những lời khách sáo thôi, bản cung chẳng muốn hao tổn tinh thần làm gì. Nếu có phi tần nào hỏi đến, người cứ bảo là thái y yêu cầu bản cung phải tĩnh dưỡng thêm một thời gian.”

Cận Tịch hiểu ý, bèn nói: “Chuyện này thì nô tỳ tự biết cách ứng phó. Thẩm Thục viện, Đoan Phi và Kính Phi ắt là ngoại lệ rồi, có điều hiện giờ Diễm Quý nhân và Hồ Chiêu nghi đều đang đắc sủng, cũng không thể qua loa được.”

Nàng ta nhắc đến Diễm Quý nhân bằng giọng bình thản, nhưng tôi lại bắt giác ngẩn ra, tâm tư xoay chuyển liên hồi, đột nhiên nhớ tới chuyện nàng ta thường xuyên vận đồ màu xanh, rất thích hoa hợp hoan, còn từng nói là “hoa hợp hoan ở Lũ Nguyệt Khai Vân quán của Thanh Hà Vương là đẹp nhất”... Chỉ sau khoảnh khắc vô số chi tiết nhỏ đã kết hợp lại với nhau, trong lòng tôi như có một tia sét lớn xẹt qua giữa trời đêm mù mịt, bắt giác sáng bừng, thì ra... nàng ta không ngờ lại có tâm tư giống như Hoán Bích...

Sau khi đáp án lộ ra tất thấy mọi nghi hoặc đều tan biến hoàn toàn.

Trong bữa tiệc đêm Trung thu, người rời đi thay quần áo không chỉ có tôi và Hồ Chiêu nghi, còn có cả nàng ta nữa, chỉ là tôi chưa từng lưu ý mà thôi. Câu hát “lòng mến chàng chừ chàng chẳng hay” đó của nàng ta hóa ra đúng là nhằm vào vương tử thật...

Và con mèo Đoàn Nhung hết sức nghe lời kia của nàng ta tuy không tấn công người khác, nhưng tiếng kêu của nó lại có thể dụ cả một đàn mèo tới. Huống hồ ngày hôm đó chỉ cần nàng ta hơi để ý một chút thôi là nhất định có thể nhìn ra nỗi sợ hãi khó có thể kiềm chế được của tôi đối với loài mèo.

Thì ra là thế, thì ra là thế...

Nếu không phải vì đã nhìn ra manh mối, chẳng có lý nào nàng ta lại ra tay tàn độc với tôi như vậy.

Hơi thở của tôi dần trở nên lạnh ngắt, mồ hôi không ngớt rỉ ra, nhưng một lát sau bên khóe miệng chợt lại thoáng hiện nụ cười.

Y yêu người của y, nàng ta thì yêu người của nàng ta, chưa chắc đã có liên quan gì tới nhau, tôi chỉ không ngờ lòng ghen tỵ của nữ tử lại đáng sợ đến thế!

Tôi hơi nghiêng đầu một chút, bức màn sa màu đỏ ngăn làn gió thu đã bắt đầu se lạnh ở bên ngoài, trong phòng thoang thoảng mùi đàn hương dịu dịu, khiến người ta có cảm giác mơ màng không chân thực chút nào.

Hoán Bích bước vào bẩm báo: “Kính Phi nương nương vừa tới, tiểu thư có muốn gặp một chút không?”

Tôi nhắm mắt lại trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi mới nói: “Bây giờ ta vẫn hơi mệt, đi nói với Kính Phi là ta cảm tạ thịnh tình của nàng ta, đợi khi nào ta khỏe hơn một chút thì sẽ mời nàng ta tới gặp mặt.”

Mọi người đều biết tôi xưa nay vẫn luôn khách sáo với Kính Phi, mà nàng ta lại là mẹ nuôi của Lung Nguyệt, thân phận tất nhiên rất khác, nghe tôi cự tuyệt như thế thì đều kinh ngạc vô cùng. Cận Tịch cười, nói: “Hoàng thượng chẳng bao lâu nữa sẽ đưa hoàng tử và công chúa trở lại đây, nếu Kính Phi nương nương cũng có mặt thì quả là không tiện chút nào.”

Tôi khẽ mỉm cười, lặng yên nằm đó nghỉ ngơi. Quả nhiên chỉ chừng một tuần hương sau, Huyền Lăng đã vui mừng hớn hở quay trở lại, nụ cười trên mặt còn chưa kịp lui đi, thấy tôi đã thức giấc thì lại càng thêm mừng rỡ.

Tôi mỉm cười khom người, nói: “Đã làm phiền Hoàng thượng đưa hoàng tử và công chúa đi thỉnh an Thái hậu rồi.”

Y nắm lấy bàn tay tôi, miệng cười tươi rạng rỡ. “Chúng ta là phu thê, còn nói những lời khách sáo như thế làm gì!” Rồi lại hỏi: “Nàng đã thấy khỏe hơn chút nào chưa?”

Y nói với giọng hết sức thân mật, tôi cũng nở nụ cười đầm thắm. “Vậy chắc phu quân đã mệt rồi, hãy uống tạm ngụm canh đi át ruột.”

Y không có tâm trạng đâu mà uống, hớn hở nói: “Nàng không biết con của chúng ta ngoan đến thế nào đâu, nhũ mẫu bế chúng tới trước mặt mẫu hậu mà cả hai đều không khóc tiếng nào, mẫu hậu vui mừng lắm đấy.”

Có lẽ trời đã nổi gió, những cành cây bên ngoài va nhẹ lên cửa sổ làm phát ra những tiếng “bồm bộp”, nghe vui tươi như tiếng trống. Tôi dịu dàng nói: “Từ Tiệp dư sinh nhị Hoàng tử vô cùng vất vả, nghe nói sau khi sinh đã bị mất sức rất nhiều, Hoàng thượng hôm nay cũng đưa nhị Hoàng tử tới thỉnh an Thái hậu đúng không? Từ muội muội nhất định là rất vui mừng rồi.”

Huyền Lăng kéo chiếc chăn gấm lên đắp cho tôi, lại gài góc chăn cẩn thận, sau đó mới cười, nói: “Trẫm biết nàng là người suy nghĩ chu toàn mà. Nếu không đưa Bái Nhi qua đó, Yến Nghi khó chịu đã đành, mà nàng cũng sẽ bất an nữa.”

Tôi khẽ cười tủm tỉm. “Bái Nhi? Tên của nhị Hoàng tử là Dư Bái sao?”

Y gạt đầu, tiện tay khuấy nhẹ bát canh ngân nhĩ, cười nói: “Yến Nghi rất thích chữ “bái” này.”

Tôi nở nụ cười tươi. “Bái mang ý là sung túc tràn đầy, thật sự không tệ, thần thiếp nghe rồi cũng thấy thích.” Tôi dừng lại một chút, kéo bàn tay y lại, nói giọng làm nũng: “Vậy xin Hoàng thượng ban cho ân điển, cũng đặt tên cho hai con của thần thiếp luôn đi.”

Y đưa tay cào nhẹ mũi tôi một cái. “Trẫm đã suy nghĩ rất lâu rồi, con của chúng ta không như người khác, nhất định phải nghĩ một cái tên thật hay mới được.” Y hơi cúi đầu, trên khuôn mặt chứa chan những nét dịu dàng. “Sau khi sinh nở, Yến Nghi vẫn luôn buồn bã không vui, hiếm có chuyện nào có thể khiến nàng ta cao hứng, trẫm tất nhiên không tiếc gì thuận theo tâm ý của nàng ta.”

Tôi lên đưa mắt ngó thần sắc của y, thử thăm dò: “Nghe nói Từ Tiệp dư đã bị tổn hao rất nhiều sức lực trong khi sinh nở, nhưng chắc cũng không phải vấn đề gì lớn, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là sẽ ổn thôi.”

Huyền Lăng nắm lấy bàn tay tôi, thoáng lộ vẻ lo lắng. “Nếu thật sự chỉ có như thế thì đã tốt rồi, sau khi sinh nở, Yến Nghi cứ u uất mãi, chỉ duy có lúc nhìn thấy Bái Nhi mới cao hứng hơn một chút. Cũng vì u uất nên tinh thần nàng ta rất tệ, trẫm biết việc Vinh Canh y đã khiến nàng ta hết sức thương tâm.” Y tỏ ra có chút áy náy. “Việc ngày đó cũng là vì trẫm đang vui nên có hơi lơ đãng, cho nên lần này ngoài phong nàng ta làm Quý tần ra, trẫm sẽ đích thân chọn cho nàng ta một phong hiệu nữa.”

Sau một chút trầm lặng, tôi đang định cất lời an ủi thì y đã nghĩ thông suốt rồi, dường như đang tự an ủi mình: “Thế nhưng Hoàng hậu nói cũng đúng, bụng dạ Yến Nghi quả thực có hơi hẹp hòi, một phi tần thì không nên như thế.”

Tôi hơi ngẩn ra, sự áy náy của y không ngờ chỉ có vậy, thậm chí còn chẳng bằng được một áng mây trôi nơi chân trời. Thế nhưng ngoài mặt tôi vẫn cười tươi. “Sau này trải đời một chút thì sẽ ổn thôi, ai mà không có thời trẻ tuổi chứ, huống chi Từ muội muội còn là một nữ tử thông minh như thế cơ mà.”

Huyền Lăng bắt giác thư thái hơn hẳn, tiện tay bẻ một bông linh lan trong chiếc bình sứ xanh cạnh giường cài lên búi tóc cho tôi, mỉm cười, nói: “Xét về thi từ ca phú, Yến Nghi và nàng có lẽ không phân cao thấp, nhưng còn việc triều chính thì nàng ta không thể nào thấu hiểu bằng nàng được.”

Tôi nghe vậy bèn nghiêm mặt lại, cúi đầu nói: “Hoàng thượng thực không nên nói vậy, nữ nhân can dự vào chính sự vốn là điều đại kỵ của hậu cung, thần thiếp quyết không dám nhận là mình thấu hiểu việc triều chính.”

Huyền Lăng cũng lộ vẻ nghiêm túc, khẽ lắc đầu. “Câu nói đó là để đề phòng những người mang lòng dạ xấu xa, ý được sủng ái mà sinh kiêu ngạo, còn Hoàn Hoàn nàng có thể phân ưu cho trẫm, lại là người hiền đức hiếm có trên đời, há có thể đặt ngang với họ được.”

Tôi làm bộ ưu lo khẽ kéo ống tay áo y. “Thần thiếp có thể trở lại bên cạnh tứ lang đã là nhờ ơn trời phù hộ rồi, bây giờ còn sinh được một cặp song sinh nữa, sao dám không thận trọng trong từng lời nói cử chỉ. Giống như lời của tứ lang vừa rồi vậy, vốn là khen ngợi thần thiếp, nhưng trong cung lắm người nhiều ma, ai biết được liệu thần thiếp có vì việc này mà bị trừng phạt bởi quy tắc trong cung không. Thần thiếp thực sự không chịu đựng nổi bất kỳ lời đồn nào nữa.” Xưa nay trên long bào của thiên tử luôn có hình giang sơn gấm vóc được thêu thành từ chỉ vàng, mà chỉ vàng đó hoàn toàn là từ vàng ròng mà ra, khác hẳn với các loại chỉ mềm mại bình thường, do đó kiểu gì cũng còn lại một chút cứng rắn.

Thế nhưng tôi lại biết, mềm mại chính là khắc tinh của mọi sự cứng rắn trên đời này.

Huyền Lăng im lặng lắng nghe, sắc mặt dần trở nên lạnh lùng. “Cứ nói đến việc này là trẫm lại tức giận, sau khi nàng mang thai vào cung đã có biết bao nhiêu lời đồn löt vào tai trẫm, nói cái gì mà bụng nàng to hơn hẳn người thường, thai nhi trong bụng ắt không phải là con của trẫm. Bây giờ nàng sinh hạ một cặp song sinh, sợ là khi tới trước mặt nàng, lưỡi của bọn họ sẽ bị thắt cả lại.”

Tôi đưa tay áo che miệng bật cười khúc khích. “Lời này của tứ lang thật là cay nghiệt quá! Nghe nói các vị tỷ muội trong cung đều có lòng muốn tới chúc mừng thần thiếp, chỉ là thần thiếp quả thực không có sức gặp mặt mà thôi. Đến bây giờ sự hiểu lầm của mọi người chắc đều đã tan biến rồi, khi gặp nhau mọi người lại thuận hòa vui vẻ như cũ là được.”

Huyền Lăng lộ vẻ khinh thường nói: “Bây giờ bọn họ còn có lời nhảm nhí gì để mà bàn tán nữa, chỉ có thể phủ phục xuống dưới chân nàng mà thôi. Thắng làm vua thua làm giặc, trong ngoài bất nhất, những lời này không phải chỉ có thể dùng với nam nhân trên chốn triều đường.”

Tôi đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt Huyền Lăng, dịu dàng cất tiếng: “Trên đời này đâu phải việc gì cũng có thể như ý, ngoài mặt còn hòa hợp được với nhau cũng đã là tốt lắm rồi.”

Y dường như đang suy nghĩ điều gì, nơi đáy mắt trào lên những tia dịu dàng vô hạn, rồi y đột nhiên ôm chầm lấy tôi, thật chặt. “Hoàn Hoàn, nàng với trẫm là phu thê, hy vọng rằng sẽ không bao giờ như vậy.”

Tôi nhìn y chăm chú, khẽ cất tiếng ngâm nga: “Sự vật gần cũng là xa nhất, dòng suối trong sâu nhất cũng nông, trăng trời cao sáng vô cùng, bàn về nhất cũng vợ chồng thân sơ[17]. Chỉ cần tứ lang lúc nào cũng tin Hoàn Hoàn, chúng ta sẽ mãi là một cặp vợ chồng thân thiết nhất.”

[17] Đây là toàn bài Bát chí của Lý Dã. Dịch thơ Nguyễn Minh. Nguyên văn Hán Việt: Chí cận chí viễn đông tây, chí thâm chí thiển thanh khô, chí cao chí minh nhật nguyệt, chí thân chí sơ phu thê - ND.

Y hôn nhẹ lên má tôi, mang tới cảm giác hơi lạnh lạnh. Tôi bất chợt cả kinh, chậm rãi nhắm mắt lại.

Căn phòng dần trở nên im ắng, thời gian nhẹ nhàng trôi đi theo làn khói vương vất tỏa ra từ trong chiếc lò hương mạ vàng. Rốt cuộc vẫn là Huyền Lăng lên tiếng phá tan sự tĩnh lặng trước: “Trẫm có câu này vẫn luôn muốn hỏi nàng, đêm đó tại sao nàng đột nhiên lại động thai rồi lâm bồn thế, không phải là còn hai tháng nữa mới đến ngày sinh sao?”

Tôi biết y đã nẩy lòng nghi ngờ, bèn chậm rãi rời khỏi vòng ôm của y, đưa tay vuốt nhẹ lọn tóc buông lơ lửng bên thái dương không nói năng gì. Hoán Bích vốn đang đứng hầu bên dưới ô cửa sổ phía xa, nghe thấy lời này thì khóe môi bất giác hơi máy động, tôi thấy thế bèn đưa mắt liếc qua, nở nụ cười tươi như hoa nói: “Hoán Bích, mau bưng canh tổ yến tới đây, ta tự đứng thấy đắng miệng quá, muốn ăn đồ ngọt.” Sau đó mới ngoảnh đầu nhìn Huyền Lăng, nói: “Chắc vì thần thiếp thân thể nặng nề, khi đi phát ra tiếng động hơi lớn, khiến con mèo đang ngủ gật trong vịnh hạng giật mình, thế là nó mới lao vào bụng thần thiếp. Tuy phải chịu một phen kinh hãi nhưng bây giờ dù sao cũng không có việc gì rồi, sau này thần thiếp nhất định sẽ hết sức cẩn thận.”

Về nghi ngờ trong mắt y lại càng nồng đậm hơn. “Thực sự là thế sao?”

“Dạ phải.” Tôi ngẩng đầu lên, từ trong mắt chiếu ra những tia bình tĩnh và kiên định. “Vừa rồi Hoàng thượng còn nói là sẽ tin thần thiếp cơ mà, lời của thần thiếp bây giờ Hoàng thượng cũng nên tin mới phải. Không có người nào hết, chỉ có mèo thôi.”

Y dừng ánh mắt trên khuôn mặt tôi một hồi lâu, từ vẻ lạnh lùng băng giá dần biến thành một làn nước mùa thu tĩnh lặng, rồi y vừa vuốt ve bờ má tôi vừa khẽ nói: “Bất kể là người cũng được là mèo cũng được, trẫm hiểu ý của nàng rồi, nàng không muốn hậu cung nổi cơn phong ba nào nữa. Thế nhưng...” Trong mắt y chợt bùng lên một tia dữ dội như sấm sét. “Việc này vốn đã chẳng có manh mối gì, nàng lại không chịu nói, trẫm không truy cứu nữa cũng được. Có điều nguồn cơn của mọi việc kỳ thực đều là do những lời đồn bậy bạ mà ra, trẫm thực muốn xem xem bây giờ bọn họ còn có thể nói linh tinh gì nữa!” Y càng nói lại càng giận dữ: “Trẫm nhất định phải chỉnh đốn một phen, bằng không hậu cung của trẫm há chẳng phải sẽ trở thành một nơi đầy rẫy những lời đồn, truyền ra ngoài ắt sẽ bị muôn dân cười chê!”

Tôi bình tĩnh nhìn y, nói với giọng dịu dàng uyển chuyển: “Hoàng thượng chớ nên tức giận nữa. Hậu cung có nhiều nữ nhân, khi rảnh rồi không biết làm gì trò chuyện vài câu cũng là việc thường tình, chưa chắc đã là cố ý. Hơn nữa xét ra thì việc trong hậu cung có lớn đến mấy cũng chỉ là việc của nữ nhân, đã có Hoàng hậu nương nương làm chủ rồi, Hoàng thượng hà tất phải nhúng tay vào làm gì kéo lại bị người ta cho là có ý thiên vị thần thiếp... Dù sao Hoàng hậu nương nương cũng là người hiền đức vô cùng.”

Những lời cuối cùng tôi nói rất khẽ, thế nhưng cũng rất thành khẩn, từng lời đều lọt vào tai Huyền Lăng rõ ràng. Y bất giác bật cười. “Nàng còn sợ bị người ta nói nữa sao... Khắp hậu cung bây giờ có ai mà không biết là trẫm thương yêu nàng, trẫm chính là muốn cho bọn họ thấy, có như vậy họ mới không dám coi thường nàng!” Y dừng một chút, văng trán nhãn lại để lộ ra mấy tia thất vọng và bất mãn. “Hoàng hậu trước đây còn xứng với hai chữ “hiền đức”, nhưng bây giờ cái tai thực là mềm quá chừng, không biết có phải là vì đã lớn tuổi rồi không nữa.”

Tôi lộ vẻ thận trọng nói: “Hoàng hậu nương nương xinh đẹp vô song, lại biết cách giữ gìn, nhìn chỉ như người mới vừa ba mươi thôi.”

“Người mới vừa ba mươi?” Huyền Lăng khẽ cười khi một tiếng. “Hoàng hậu còn lớn tuổi hơn trẫm nữa... Hôm qua trẫm thấy nơi khóe mắt nàng ta đã bắt đầu có nếp nhăn rồi.”

Tôi im lặng lắng nghe, hồi lâu sau mới mỉm cười, nói: “Đang yên đang lành tự dưng lại nói tới mấy lời thương cảm này thực là không nên. Thần thiếp chỉ có một câu này thôi, xin Hoàng thượng hãy giúp thần thiếp uống chén canh tổ yến này đi.”

Huyền Lăng hơi nhếch khóe môi, khẽ nở nụ cười vui vẻ, một chén canh tổ yến loãng cái đã ăn xong, chợt nghe Tiểu Doãn Tử đứng ngoài cửa bẩm báo: “Hoàng hậu nương nương giá đáo...”

Tôi bất giác ngẩn ra, Hoàng hậu thân phận tôn quý, xưa nay chẳng dễ gì chịu đặt chân tới cung của các phi tần, lần trước vì việc của Cận Tịch mà từng nổi can qua, giờ đây... Lòng tôi bất giác trầm xuống, cảm thấy khó chịu vô cùng.

Hoàng hậu sau chốc lát đã tới nơi. Tôi tất nhiên không thể đứng dậy nghênh đón, nhưng nàng ta vẫn khách sáo vô cùng, tươi cười rạng rỡ nói: “Thực phi muội muội cứ nằm đó nghỉ ngơi là được, bây giờ muội đã là người có công lao lớn nhất với nhà Đại Chu chúng ta rồi.” Dứt lời bèn vội vàng hành lễ với Huyền Lăng.

Hoàng hậu hôm nay vận một bộ cung trang màu đỏ, trên đầu cài cây bệ dao vàng rồng đính ngọc hình phượng hoàng, dáng vẻ hiền hòa gần gũi, cứ như là đang vô cùng vui vẻ. Thế nhưng mỗi cái đưa tay nhắc chân của nàng ta đều thể hiện ra uy thế của bậc mẫu nghi thiên hạ, khiến người ta không dám xem thường. Tôi vội làm bộ khiêm tốn nói: “Thần thiếp làm sao dám nhận, còn phải nhờ Hoàng hậu chiếu cố cho nhiều.”

So sánh với sự trịnh trọng và uy nghi của Hoàng hậu, tôi bây giờ đang nghỉ ngơi hồi sức tất nhiên là yếu đuối phờ phạc vô cùng, trên người chỉ là một bộ đồ ngủ màu trắng thêu hình hoa lê, trên đầu gần như không có thứ đồ trang sức nào, chỉ cài vài cây trâm để cố định búi tóc. Hoàng hậu nhìn thấy Cận Tịch đang đứng bên cạnh thì tỏ ra rất vui vẻ. “Nghe nói Hoàng thượng đã ban cho ngươi và Lý Trường ân điển rất lớn, đúng là làm rạng rỡ cho chủ nhân của ngươi. Thực ra ngôi vị Thượng nghi đó thì không có gì, nhưng ngươi tuổi đã không còn nhỏ, có được một nơi nương tựa như thế đúng là tốt nhất.” Cận Tịch vội vàng quỳ xuống cảm tạ, sau đó lại tiếp tục đứng hầu bên cạnh tôi.

Hoàng hậu ân cần kéo tay tôi hỏi: “Thân thể đã khỏe hơn chút nào chưa? Sinh con để cái không phải việc bình thường, giống hệt như là dạo một vòng qua quỷ môn quan vậy, Hoàn Thực phi nhất định phải chú ý nghỉ ngơi cho tốt mới được, sau này còn tiếp tục hầu hạ Hoàng thượng.” Dứt lời lại hỏi xem bây giờ tôi đang uống loại thuốc gì, cần dùng những thứ đồ tắm bổ nào, vẻ quan tâm lộ ra rất rõ.

Huyền Lăng vốn chỉ im lặng lắng nghe, không nói một lời, lúc này chợt nở nụ cười, nhìn Hoàng hậu với vẻ châm chọc. “Nếu Hoàng hậu có lòng thì những lời này đi hỏi thái y há chẳng phải là càng rõ ràng hơn sao, việc gì phải khiến Hoàn Hoàn hao tổn tinh thần để nói chuyện thế này.”

Hoàng hậu hơi ngẩn ra, ngay sau đó liền cười tươi như hoa nở, dường như chẳng hề để lời của Huyền Lăng vào lòng, vẫn bình thản nói: “Hỏi thái y lại là chuyện khác, thần thiếp thân là Hoàng hậu, giúp Hoàng thượng quản lý hậu cung chính là chức trách, vốn nên quan tâm tới các phi tần.”

Lời của Hoàng hậu có thể nói là một giọt nước cũng không lọt, tôi tuy oán hận nhưng cũng phải thâm thán phục, nghĩ bụng không biết đến bao giờ mình mới có được bụng dạ sâu sắc như thế. Rồi tôi bất giác đưa mắt thoáng liếc qua Huyền Lăng, khẽ nói: “Đa tạ Hoàng hậu quan tâm.”

Hoàng hậu hơi mỉm môi, nở nụ cười hiền thực đoan trang, đoan chậm rãi cất tiếng: “Thần thiếp vừa mới đi thăm Từ Tiệp dư và nhị Hoàng tử, Từ Tiệp dư khó sinh nên sức khỏe bị tổn hại, cần phải nghỉ ngơi điều dưỡng một phen mới xong, sợ là trong vòng một, hai tháng tới không cách nào hầu hạ Hoàng thượng được. Còn về nhị Hoàng tử...” Hoàng hậu hơi trầm ngâm một chút, vẻ như đang suy nghĩ xem nên nói thế nào cho hợp lý.

Huyền Lăng lập tức lộ vẻ lo lắng. “Bái Nhi sao rồi? Hồi sáng thăm mới qua đó xem thấy nó vẫn khỏe mà.”

Hoàng hậu hôm nay búi mái tóc lên cao vút, mấy lọn tóc trước trán cũng được vén qua một bên, những tia sáng từ ngoài chiếu vào làm khuôn mặt nàng ta trông đầy vẻ hư ảo. Nàng ta hơi cụp mắt, khẽ đáp: “Nhị Hoàng tử bây giờ vẫn khỏe, có điều thái y nói là nhị Hoàng tử yếu đuối từ trong bụng mẹ, nhất định phải nuôi dưỡng thật cẩn thận mới được, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là...”

Huyền Lăng hơi cau mày lại. “Những lời này thái y chưa từng nói với trẫm...”

Hoàng hậu để lộ ra mấy tia thần sắc nhả nhận khiêm nhường, uyển chuyển nói: “Khi đó Hoàng thượng đang hưng phấn, thái y làm sao dám khiến Hoàng thượng mất hứng chứ. Thần thiếp chẳng qua cũng vì cẩn thận, muốn đảm bảo người đó chú ý hầu hạ nhị Hoàng tử hơn, thế là mới hỏi han thật kĩ.” Hoàng hậu khẽ thở dài một tiếng. “Những năm nay đường con cái của các phi tần trong cung đều hết sức khó khăn, bây giờ khó khăn lắm mới có được ba vị hoàng tử, nhất định phải nuôi nấng cẩn thận mới được.”

Huyền Lăng tiện tay khuấy nhẹ bát canh ngân nhĩ trước mặt, trầm ngâm một lát rồi cười nói: “Hoàng hậu nghĩ rất đúng, cần phải như thế mới được.”

Tôi không lộ vẻ gì, chỉ mỉm cười, dặn dò Cận Tịch: “Canh ngân nhĩ này không tệ, đi múc một bát tới dâng cho Hoàng hậu nương nương nếm thử đi.”

Cận Tịch lập tức vâng lời rời đi, Hoàng hậu thì ngồi xuống chiếc ghế tử đàn chạm khắc hình thanh loan và hoa mẫu đơn bên cạnh, cười nói với Huyền Lăng: “Hoàng thượng từ khi đăng cơ tới giờ chưa từng phong Thục phi lần nào, hiện nay vị trí trong Tứ phi lại đều trống cả, Chân thị lần này mới là người được phong đầu tiên. Thần thiếp nghĩ lễ sắc phong Hoàn Phi năm xưa đã quá mức đơn giản rồi, bây giờ lại là sắc phong Thục phi chính nhất phẩm, còn nhân dịp hai vị hoàng tử và một vị công chúa ra đời, không thể không làm cho náo nhiệt một phen. Thần thiếp đã lệnh cho bộ Lễ soạn kế hoạch rồi, không bao lâu nữa là có thể mang tới cho Hoàng thượng xem.”

Tôi không chút nghĩ ngợi, vội vàng thoái thác ngay: “Thần thiếp không dám nhận sự hậu ái như vậy, làm theo quy củ đã là quá mức náo nhiệt rồi, thần thiếp cảm thấy cứ nên đơn giản một chút thì hơn.”

Hoàng hậu bình thản đưa mắt liếc tôi, cười trách cứ: “Thục phi muối muối nói vậy thực là trẻ con quá! Muối là công thần của Đại Chu, nếu nghi lễ sắc phong phi tần chính nhất phẩm của muối mà chỉ cử hành đơn giản, vậy các phi tần khác khi được tấn phong biết phải tổ chức nghi lễ thế nào đây, chẳng lẽ khỏi cần tổ chức làm gì nữa?”

Tôi được tấn phong làm Thục phi rõ ràng là trái với quy củ, vậy mà lúc này khi chủ động nhắc tới, Hoàng hậu lại không hề có lời phản đối nào, còn chủ trương tổ chức thật náo nhiệt, làm lòng tôi hết sức bất an. Huyền Lăng nghe thấy thế thì lại rất bùi tai, bèn gật đầu khen ngợi: “Hoàng hậu đúng là hiểu tâm ý trẫm.”

Hoàng hậu khẽ nở nụ cười, trong mắt lộ ra mấy tia dịu dàng như làn nước xuân. “Thần thiếp và Hoàng thượng đã làm phu thê với nhau hơn hai mươi năm, có lý nào lại không hiểu chứ?”

Huyền Lăng chỉ mỉm cười đáp lại, sau đó bèn trò chuyện với Hoàng hậu về các sự vụ trong buổi lễ sắc phong, thỉnh thoảng lại hỏi tôi vài câu. Lúc này Cận Tịch bưng một bát canh ngân nhĩ tới, Hoàng hậu đưa tay đón lấy, xúc một thìa lên cho vào miệng nếm thử, đôi hàng lông mày được vẽ rất mảnh bằng Loa tử đại bát giác hơi cau lại, sau khi chậm rãi nuốt xuống mới nhẹ nhàng cất tiếng hỏi: “Ngân nhĩ đã được đun rất mềm rồi, nhưng sao vị lại nhạt thế này?”

Tôi không khỏi ngạc nhiên, bèn hỏi Cận Tịch: “Chưa cho đường sao?”

Cận Tịch quỳ xuống đáp lời: “Dạ đã cho rồi, bát canh này múc từ cùng một nồi với bát canh mà Hoàng thượng vừa uống, ngoài ngân nhĩ ra còn được cho thêm mật ong, đường trắng và táo đỏ.”

Hoàng hậu nhẹ nhàng đặt bát qua một bên, chiếc vòng ngọc đeo trên tay tỏa ra những tia sáng rực rỡ, bắt mắt vô cùng. Nàng ta nở một nụ cười hiền hòa rất mực, thế nhưng trong đó lại ẩn chứa ý vị sâu xa. “Bản cung thì không có gì, nhưng Hoàng thượng xưa nay vẫn luôn thích ăn đồ ngọt, bản cung chỉ lo canh này không hợp khẩu vị của Hoàng thượng thôi.”

Tôi đưa tay lên xoa ngực, chiếc vòng bạc đeo trên cổ tay theo đó trượt xuống dưới, mấy chiếc chuông nhỏ đính bên trên phát ra những tiếng “đینگ đینگ” nghe hết sức vui tai, rồi tôi nhìn Huyền Lăng về áy náy. “Xem ra thần thiếp đúng là đã không cẩn thận rồi.”

Huyền Lăng không nói gì nhiều, cầm lấy chiếc bát từ chỗ Hoàng hậu xúc một thìa lên nếm thử, cười tươi, nói: “Thế này là đã đủ ngọt rồi, mà còn ngon hơn là vị ngọt đậm ở những chỗ khác nữa, thế nên vừa rồi trẫm mới ăn hết nguyên một chén đó chứ.” Rồi y ngoảnh đầu qua nhìn Hoàng hậu, thần nhiên nói: “Cứ suốt ngày ăn đồ quá ngọt ở những nơi khác, giờ trẫm thấy hơi chán rồi.”

Hoàng hậu thoáng lộ vẻ lúng túng, ngay sau đó đã lại nở nụ cười. “Hoàng thượng thích là được, vẫn là Thục phi chu đáo nhất.”

Huyền Lăng tuy không cố tình nhưng tôi biết rõ mấy lời này đã làm Hoàng hậu hết sức thương tâm, nơi đáy lòng bất giác thâm thở dài một tiếng, oán thù giữa tôi và Hoàng hậu chỉ e đã lại càng sâu thêm rồi. Thế nhưng... Tôi cười lạnh một tiếng, oán thù giữa tôi và nàng ta vốn đã sâu đến mức không thể hóa giải được, còn sợ nhiều thêm một chút nữa sao? Bây giờ chỉ còn chờ xem tôi và Hoàng hậu có thể nhẫn nại được bao lâu nữa mà thôi.

Sau khi trò chuyện được vài câu, Hoàng hậu đứng dậy nói: “Cứ mãi nói chuyện mãi đâm ra quên mất, lần này bản cung tới đây vốn là để thăm tiểu hoàng tử và tiểu công chúa, thế mà đến bây giờ còn chưa được nhìn thấy mặt đấy.”

Tôi đang định kiếm cớ thoái thác, nhưng Huyền Lăng vừa nghe nói tới hai đứa bé thì lập tức tươi cười nói ngay: “Nhũ mẫu đang bế hai đứa nó ở gian điện bên cạnh, trẫm vừa mới đưa chúng về từ chỗ Thái hậu xong. Nàng là mẹ cả của chúng, bây giờ qua đó một chút cũng hay.”

Hoàng hậu khẽ nở nụ cười. “Đúng là như thế. Thần thiếp cũng không có gì để tặng cho hai đứa bé này cả, nhưng trước đây khi tỷ tỷ còn tại thế từng tặng thần thiếp mấy khối ngọc trắng mờ dề thượng hạng, thần thiếp đã kêu thợ kim hoàn làm bất kể ngày đêm để chế thành một cặp ngọc bích lung linh cho hai đứa bé này rồi.”

Huyền Lăng thoáng dờ dẩn trong phút chốc, đôi mày kiếm lúc này đã bị phủ lên một tầng sương mù mỏng, đầy vẻ mong lung và ảm đạm. “Thuần Nguyên...” Thế nhưng chỉ sau khoảnh khắc y đã tỉnh táo trở lại, cười bình thản nói: “Đồ của nàng ấy tất nhiên là rất tốt, để ấy đưa bé dùng cũng hay, không ngờ nàng lại nở lấy ra đấy.”

Hoàng hậu cup đôi mắt xuống, nụ cười bên khóe miệng dần ẩn đi, trên khuôn mặt lộ ra một vẻ buồn thương khó tả. “Vật kỷ niệm mà tỷ tỷ để lại cho thần thiếp không ít, thần thiếp thỉnh thoảng lại lấy ra ngắm nghía một phen, mỗi lần nghĩ tới tình nghĩa giữa hai tỷ muội năm xưa là đều không tìm được lòng thâm thốn chút.”

Huyền Lăng tỏ ra hết sức tán đồng: “Tất nhiên là thế rồi!” Y đưa mắt nhìn Hoàng hậu, tỏ vẻ áy náy nói: “Trẫm cũng đã mấy tháng chưa qua thăm Hoàng hậu rồi.”

Khóe miệng Hoàng hậu bất giác hơi co giật, trong mắt thấp thoáng một tia buồn bã, nhưng rất nhanh sau đó đã trở lại vẻ ung dung. “Thần thiếp đã đến tuổi hoa tàn nhụy rữa, làm sao so được với các phi tần trẻ tuổi khỏe mạnh trong cung. Hoàng thượng khi nào rảnh rồi hãy qua chỗ Hồ Chiêu nghi nhiều một chút, bằng không thì Kính Phi cũng chưa tính là già lắm đâu.”

Hoàng hậu nói đến đây thì chợt dừng một chút, chẳng biết là hữu ý hay vô tình. Tôi lập tức hiểu ra ý đồ của nàng ta, bất giác thâm cười lạnh, lên tiếng tiếp lời: “Hoàng hậu nói rất phải, thần thiếp và Từ muội muội đều đang trong thời gian ở cũ, không tiện hầu hạ Hoàng thượng, rất nhiều tỷ muội trẻ tuổi như Lưu Đức nghi, Phúc Tần đều không tệ chút nào.” Tôi hơi trừ trừ một chút, nhưng rất nhanh sau đó vẫn cười nói: “Hồ Chiêu nghi và Kính Phi cũng đều rất tốt, ngay cả chỗ An Quý tần Hoàng thượng cũng có thể thường xuyên lui tới.”

Huyền Lăng hờ hững quay đầu lại. “Nàng vẫn chưa biết sao, cổ họng An thị bị tổn thương, giờ đã vỡ giọng rồi.” Y tỏ ra khá tiếc nuối: “Đúng là đáng tiếc, chỉ e sau này không thể hát được nữa.”

Tôi thoáng ngạc nhiên, nhưng rất nhanh sau đó đã hiểu ra nguồn cơn sự việc, với tính cách của Hồ Chiêu nghi, An Lăng Dung đã đắc tội rồi thì ắt sẽ không cho nàng ta có cơ hội trở mình.

Hoàng hậu đưa mắt nhìn sang phía tôi, bình thản nói: “Vốn chẳng qua chỉ là bị nhiễm phong hàn, tính dưỡng vài ngày là khỏi, ai ngờ sau khi uống thuốc thì cổ họng lại bị tổn thương, chỉ sợ sau này ngay cả nói chuyện cũng không được trôi chảy nữa.”

Thủ đoạn của Hồ Chiêu nghi lẽ nào lại ác độc đến thế sao? Xét cho cùng thì cũng không có thù sâu hận lớn gì, làm vỡ giọng là được, hà tất phải tới mức như vậy chứ? Tôi thấy có chút nghi hoặc, thế nhưng ngoài

miệng vẫn cười nói: “Có lẽ chỉ tạm thời như thế thôi, kêu thái y chữa trị cẩn thận là được, chưa biết chừng lại có chuyển biến, bằng không thì thật là đáng tiếc.”

Huyền Lăng cười vang sáng khoái. “Chuyện này không cần nhắc tới nữa. Trẫm đã mấy ngày chưa đi thăm Thục viện rồi, bây giờ Hoàn Hoàn và Yến Nghi đều đã sinh nở, chỉ còn chờ tin tốt từ My Nhi nữa thôi.”

Hoàng hậu khẽ gật đầu, chiếc bộ dao vàng ròng đính ngọc đựng đưa nhẹ nhàng, làm ánh lên những tia sáng long lanh. “Đúng thế, bây giờ chỉ còn đợi Thâm Thục viện nữa thôi.” Nàng ta phúi nhẹ ống tay áo một chút, khẽ nở nụ cười điềm đạm. “Chỉ mong sẽ là một vị hoàng tử nữa.”

Huyền Lăng đưa Hoàng hậu qua thăm hai đứa bé, sau đó liền nói là muốn cùng Hoàng hậu đi sắp xếp lại di vật của Thuần Nguyên Hoàng hậu. Tôi tất nhiên biết rõ sự lợi hại bên trong, năm xưa Huyền Lăng giận dữ trục xuất tôi ra khỏi cung có quá nửa là vì tôi đã vô ý mạo phạm Thuần Nguyên Hoàng hậu, thế là lúc này chỉ đành làm bộ tươi cười vui vẻ tiễn hai người bọn họ ra ngoài, sau đó thì khuôn mặt mới dần trở nên lạnh lẽo.

Hoán Bích dè dặt ngó nhìn sắc mặt tôi, khẽ nói: “Tiểu thư ngàn vạn lần chớ nên tức giận, lỡ như làm tổn hại đến thân thể thì không đáng chút nào đâu.”

Tôi mím chặt hai bờ môi, hồi lâu sau mới cười lạnh một tiếng, cất giọng lạnh tựa băng sương: “Hoàng hậu quả nhiên là lợi hại! Chẳng trách năm xưa cả Hoa Phi và bản cung đều thất bại trong tay nàng ta, tài không bằng người có thua cũng là đáng lắm!”

Cận Tịch mỉm cười xua tay nói: “Thực ra so với Hoàng hậu, nương nương chưa chắc đã không bằng.” Nàng ta dừng một chút rồi mới điềm đạm nói tiếp: “Nương nương có biết chỗ dựa lớn nhất của Hoàng hậu là gì không?”

Hoán Bích cười nhạt một tiếng. “Nàng ta chẳng qua ỷ vào thân phận Hoàng hậu, lại đang nuôi dưỡng Hoàng trưởng tử mà thôi.”

Tôi thoáng trầm ngâm một chút, lập tức hiểu ra Cận Tịch muốn nói tới điều gì. “Hoàng trưởng tử không phải con ruột của Hoàng hậu, thực sự chẳng đáng kể gì. Còn về vị trí này của Hoàng hậu ấy mà...” Tôi bắt giác đưa mắt nhìn qua phía Cận Tịch.

Cận Tịch hiểu ý, bèn vạch ngón tay ra nói: “Vị trí này của Hoàng hậu những năm nay có rất nhiều lần chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, trước thì có Hoa Phi, sau thì có Đoan Phi, Kính Phi, tất cả đều từng nắm quyền hiệp trợ quản lý hậu cung. Hơn nữa Hoàng hậu không hề đi theo hầu hạ Thái hậu, cũng chẳng được Hoàng thượng sủng hạnh, chẳng qua là bề ngoài phong quang mà thôi, nếu xét tới sự sủng ái thật sự thì còn chẳng bằng Kính Phi nương nương. Hoàng hậu có thể đứng vững không đổ đến ngày hôm nay, còn được Hoàng thượng nể mặt, tất cả đều là bởi nàng ta là muội muội ruột thịt của tiên Hoàng hậu. Nương nương có nghe rõ những lời vừa rồi của Hoàng hậu không?”

Tôi bắt giác bật cười. “Chỉ dựa vào một mình Thuần Nguyên Hoàng hậu cũng đủ cho Chu Nghi Tu ngồi vững ở ngôi bảo tọa Hoàng hậu cả đời rồi, đây mới chính là chỗ dựa lớn nhất của Chu Nghi Tu.” Nghĩ tới đây tôi không kìm được nghiêng răng cắn hận. “Ngày nào nàng ta còn là muội muội của Thuần Nguyên Hoàng hậu, ngày đó bản cung sẽ khó mà lật đổ được nàng ta!”

Cận Tịch khẽ nở nụ cười, bước tới ngồi xuống trước giường của tôi, cầm lấy con lăn ngọc nhẹ nhàng lăn tay cho tôi, chậm rãi nói: “Đã biết mình biết người như thế rồi, chúng ta nhất định sẽ có ngày chiến thắng. Nương nương xin hãy nghe nô tỳ nói mấy lời đại bất kính này, không tính tới Phó Tiệp dư trước đây, trong cung còn có người nào giống Thuần Nguyên Hoàng hậu hơn nương nương nữa sao?”

Những lời này nàng ta nói rất nhẹ nhàng, thế nhưng lòng tôi vẫn nhói đau, tựa như nguyên vẹn trái tim nóng bỏng bị lăn qua lăn lại trên một gốc xương rồng, nỗi đau đớn ấy tuy rằng không mãnh liệt, thế nhưng cứ kéo dài mãi không dứt. Cận Tịch không nói gì thêm, chỉ cẩn thận giúp tôi đeo chiếc hộ giáp vàng ròng nạm hồng ngọc lên, một thoáng sau mới ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Nô tỳ nói năng vô lễ, nếu nương nương không vui thì cứ việc đeo hộ giáp mà đánh lên mặt nô tỳ trút giận, nô tỳ cam lòng chịu đựng.”

Mười ngón tay tôi dần trở nên cứng đờ, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc hộ giáp lạnh băng, một hồi lâu không nói năng gì. Có lẽ là đã ngửi mùi hương trầm trong điện quá lâu, đầu óc tôi lúc này chùng chùng như hơi mơ màng,

đến cảnh tượng trước mắt cũng chẳng còn nhìn rõ nữa. Tôi cố nén nhin cảm giác cay cay nơi sống mũi, kéo bàn tay Cận Tịch lại nói: “Ý của ngươi ta hiểu rồi.” Sau đó lại hơi nhếch khóe môi nở một nụ cười hờ hững. “Như ngươi trước đây đã nói, sau khi trở về Tử Áo Thành, ta nhất định phải làm một người không có trái tim, mà đã không có trái tim...” Tôi đưa tay khẽ vuốt ve bờ má. “Nếu cứ lẳng lặng mà làm một cái bóng thì chỉ là hạ sách, cố bắt chước về dung mạo hành vi cũng chỉ là trung sách mà thôi, bằng không Hoàng thượng đã chẳng xem nhẹ cái chết của Phó Tiệp dư như thế. Còn về thượng sách...”

Đó là làm chính bản thân mình, nhưng lại có thể khơi dậy hồi ức của y về Thuần Nguyên, chỉ như vậy mới có thể giữ mình lâu dài.

Cận Tịch cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, vuốt nhẹ chiếc bông tai phỉ thúy mấy lần, thấp giọng ghé đến bên tai tôi, nói: “Có việc này nương nương không thể không cẩn thận, hôm nay Hoàng hậu đích thân tới thăm Hoàng tử và Công chúa, có Hoàng thượng ở bên thì không sao, nhưng sau này nếu chúng ta sơ sẩy...”

“Không bao giờ có chuyện sơ sẩy cả!” Tôi cắt ngang lời Cận Tịch: “Chúng ta đã trở về đây rồi, bất cứ việc gì cũng đều phải cẩn thận, lòng người còn đáng sợ hơn là sài lang hổ báo, hai đứa bé này lại đều là tính mạng của ta, ta quyết không cho phép bất kỳ người nào làm hại đến chúng!”

Hoán Bích im lặng lắng nghe, đột nhiên cất tiếng: “Tiểu thư đã muốn bảo vệ Hoàng tử và Công chúa, vừa rồi tại sao không nói với Hoàng thượng về người đã sai khiến lũ mèo kia để cho Hoàng thượng tra xét lục cung, như vậy chúng ta sẽ có thể kiểm soát việc này qua Chiêu Dương điện, khiến nàng ta chẳng được yên ổn.”

Vậy sao? Tôi cười tủm tỉm không nói. So với như vậy, tôi thà để Huyền Lăng tiếp tục nghi ngờ, gặp chuyện gì cũng đều sợ bóng sợ gió, hết lòng thận trọng. Thế nhưng những lời này tôi tất nhiên không tiện nói ra, liền cất giọng uể oải: “Ta mệt rồi, đi kêu Hoa Nghi lại đây xoa bóp cho ta một chút đi.”

12. Q.6 - Chương 12: Chuyện Xưa Như Mộng

Tên của tiểu Hoàng tử rất nhanh đã được xác định, triều Đại Chu xưa nay vẫn luôn tôn sùng nước, lại có câu rằng “lòng dân như nước, có thể nâng thuyền, nhưng cũng có thể lật thuyền”, do đó tên của Hoàng tử được đặt theo bộ thủy, gọi là Dư Hàm. Phong hiệu của công chúa thì vốn dễ đặt, chỉ cần chọn mấy chữ may mắn cát tường là được, nhưng Huyền Lăng cảm thấy Lung Nguyệt từ nhỏ đã không ở bên tôi, về mặt con gái cảm thấy có chút hổ thẹn, thế là bèn cho tôi tự lựa chọn phong hiệu. Bộ Lễ liệt ra được bốn phong hiệu là Vinh Tuệ, Nhân Ý, Thượng Tiên và Huy Tĩnh, Huyền Lăng cười tủm tỉm đứng bên cạnh tôi, ôn tồn nói: “Ban đầu bộ Lễ liệt ra mười phong hiệu, trẫm suy đi nghĩ lại cuối cùng chỉ giữ lại bốn trong số đó, nàng thích phong hiệu nào đây?”

Lúc này tôi đã có thể rời giường, đang khoác hờ một chiếc áo dài màu đỏ tươi đứng bên nôi mỉm cười nhìn hai đứa bé, tay cầm một chiếc trống bỏi lắc qua lắc lại chơi đùa với chúng, miệng thì nói: “Bộ Lễ đã chọn thì tất nhiên không thể nào kém được, đều như nhau cả thôi.”

Công chúa yên lặng nằm đó, chỉ tò mò nhìn chiếc trống bỏi trong tay tôi, cặp mắt đảo qua đảo lại. Nhưng Dư Hàm thì không giống thế, liên tục đưa tay ra muốn nắm lấy, bộ dạng hoạt bát, đáng yêu vô cùng. Tôi nhìn Dư Hàm, nơi đáy lòng đã không còn cảm giác lo âu nữa, trông mắt của đứa bé này đen láy, không lẫn một tia tạp sắc nào.

Tôi nở một nụ cười triu mến. “Công chúa tính tình trầm lặng, nhưng vị tiểu Hoàng tử này của chúng ta chỉ e sau này sẽ nghịch ngợm thôi.”

“Một động một tĩnh vừa hay. Trẫm thấy hoàng tử cứ nên hoạt bát cởi mở thì tốt hơn một chút, chứ Dư Ly lúc nào cũng có bộ dạng như ông cụ non, mặt mày nặng nề, mà cứ nhìn thấy trẫm là lại như chuột thấy mèo vậy.”

Tôi ngoảnh đầu qua nhìn y giả bộ hờn dỗi. “Tự bản thân Hoàng thượng muốn làm một người cha nghiêm khắc đó thôi, chẳng trách trẻ con lại sợ.”

“Vậy trẫm đồng ý với nàng, sau này sẽ chỉ làm một người cha hiền từ thôi.” Y cười nói: “Nàng hãy suy nghĩ xem, nên chọn cho Công chúa của chúng ta phong hiệu như thế nào đây.”

Tôi đầu nỡ dời ánh mắt khỏi hai đứa bé này của tôi, chỉ tiện miệng hỏi: “Hoàng thượng thích phong hiệu nào nhất vậy?”

“Trẫm thấy hai chữ Thượng Tiên đó không tệ.”

“Thượng Tiên Công chúa?” Tôi thấp giọng lẩm nhẩm mấy lượt, ngoảnh đầu lại cười, nói: “Huy Tĩnh cũng không tệ, chỉ có điều...”

Y cười tủm tỉm nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng: “Chỉ có điều thế nào?”

Tôi đưa tay day trán, cười yêu kiều nói: “Các phong hiệu mà bộ Lễ liệt ra chẳng qua chỉ vậy mà thôi, dù không tệ nhưng quá tầm thường.”

Huyền Lăng đọc liền mấy lượt các phong hiệu, bất giác bật cười. “Thượng Tiên? Ngẫm kĩ lại thì quả có chút tầm thường. Người ở bộ Lễ thực là một đám hủ nho, chẳng nghĩ ra được cái gì mới mẻ cả.”

Tôi cố ý thở dài một hơi. “Chẳng qua chỉ là một công chúa mà thôi, gọi thế nào mà chẳng được, chỉ cần dễ nuôi là tốt rồi.”

Huyền Lăng cụng nhẹ trán với tôi một cái, cười nói: “Nàng đúng là giáo hoạt quá chừng, rõ ràng là rất thương yêu tiểu Công chúa, thế mà còn dùng lời này để chặn miệng trẫm nữa.” Y khẽ hôn lên má tôi, nói tiếp: “Con của chúng ta thì chúng ta tự đặt tên là được rồi, nàng đã nghĩ được cái tên nào hay chưa?”

Tôi chậm rãi nói: “Tên mà Hoàng thượng đặt cho Hàm Nhi rất hay, chữ hàm này mang ý là hàm dưỡng, mong rằng thằng bé sau này sẽ có bụng dạ rộng lớn, biết khoan thứ cho những lỗi lầm của người khác.”

Huyền Lăng thoáng lộ vẻ tự đắc. “Trẫm đã phải suy nghĩ suốt năm, sáu ngày trời mới đặt được cái tên này cho Hoàng tử của chúng ta đấy. Chữ hàm này còn có ý bao trùm vạn vật, hy vọng là sau này thằng bé sẽ không phụ sự kỳ vọng của trẫm.” Dứt lời y liền khom người xuống trêu đùa Dư Hàm.

Lòng tôi bỗng thất lại, lỡ mớ đoán được tâm tư của Huyền Lăng, nhưng cũng không tiện nói nhiều, chỉ cúi đầu khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của tiểu Công chúa. Có lẽ vì ấn tượng trong lòng quá sâu đậm, tôi thấy hai đứa bé này đều có mấy phần giống với phụ thân của chúng, đáng vẻ trong sáng hiền hòa, ánh mắt thì rất mực hồn nhiên, ngây thơ.

Tôi bất giác khẽ nở nụ cười, cất tiếng ngâm nga: “Thân vô thủy phượng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông[18]. Phong hiệu của Công chúa hãy đặt là “Linh Tê” đi được không?”

[18] Trích Vô đề kỳ nhất, Lý Thương Ẩn. Dịch nghĩa: Trên người không có đôi cánh có thể bay như con chim phượng hoàng, nhưng lòng thì lại giống như chiếc sừng tê giác, có một đường chỉ trắng có thể nối liền với nhau. Theo truyền thuyết thời cổ thì trong sừng tê giác có một đường chỉ trắng thông suốt hai đầu, hết sức thần kỳ, do đó mới được gọi là “linh tê”. Về sau người ta hay dùng câu thơ “tâm hữu linh tê nhất điểm thông” này để chỉ việc một cặp nam nữ lòng thấu hiểu lòng, tâm ý tương thông - ND.

“Linh tê? Linh Tê!” Y lớn tiếng đọc liền mấy lượt, đột nhiên bế bổng tiểu Công chúa từ trong nôi lên, cười vang nói: “Trẫm với nàng mười năm nay tâm hữu linh tê, giờ trẫm sẽ phong con gái của chúng ta làm Linh Tê Công chúa.”

Huyền Lăng lúc này đang vô cùng cao hứng, khuôn mặt bất giác đỏ bừng. Những năm gần đây y tuy bận rộn việc triều chính, thế nhưng đêm nào cũng gần gũi giai nhân, không bỏ tửu sắc, thêm vào đó mấy năm trước vì dùng nhâm ngũ thạch tán nên trên khuôn mặt tuần tú thuở xưa thường xuyên để lộ ra những tia mỗi mệt và nhợt nhạt. Tôi gần đây chú ý quan sát, thấy y thật lòng thương yêu hai đứa bé này, mà y sao có thể không thương yêu được đây? Y cho rằng chúng thật sự là con của y, là cặp hoàng tử và công chúa mà y mong chờ đã lâu, là hai đứa bé song sinh mang điềm lành long phượng cát tường.

Tự nơi đáy lòng tôi bỗng dâng lên một tia sợ hãi khó dùng lời nào tả nổi, nếu như... y biết hai đứa bé này không phải con y thì sẽ sao đây? Tôi gần như vô thức cắn chặt bờ môi, cố gắng đè nén suy nghĩ đáng sợ này xuống. Không! Sẽ vĩnh viễn không bao giờ có cái nếu như ấy! Việc này sẽ mãi mãi là một bí mật.

Trời thu dần lạnh, một làn gió nhẹ từ ngoài thổi vào mang theo chút hương thơm thanh tân của hoa cúc. Bầu không khí trong đại điện tĩnh lặng tựa như ao nước hồ thu không chút gợn sóng, thời gian thì cứ từ từ trôi mà không hề phát ra một tiếng động. Các cung nhân lúc này đều canh giữ bên ngoài, duy có Hoán

Bích là đứng hầu bên dưới bức rèm màu đỏ, đang bỏ thêm hương liệu vào trong lò hương. Từng làn khói thơm cứ thế từ trong lò hương bay ra không ngớt, cảnh vật trước mắt theo đó bị phủ lên một vẻ dịu dàng vô cùng khác lạ.

Hoán Bích thấy Huyền Lăng đã bế Linh Tê một hồi lâu, bèn tươi cười bước tới nói: “Hoàng thượng bế chắc cũng mệt rồi, xin hãy giao cho nô tỳ.” Hoán Bích hôm nay vận một bộ đồ màu xanh, thân hình yêu kiều nhỏ nhắn, trên búi tóc cài một bông đồ quỳ mùa thu vừa hé nở, lại càng làm tôn lên làn da mặt trắng nõn như ngọc, đáng yêu vô cùng. Huyền Lăng giao Linh Tê vào tay Hoán Bích, không kìm được đưa mắt ngó thêm mấy lần, cười nói: “Nha đầu này đi theo nàng nhiều năm, bây giờ trông cũng có mấy phần giống nàng rồi đây.”

Tôi ngồi tựa người trên chiếc sập mỹ nhân, ôm một chiếc gối mềm thêu hoa lại, khẽ cười nói: “Lời này Hoàng thượng đã nói từ rất nhiều năm trước rồi, rằng cặp mắt của Hoán Bích rất giống với thần thiếp.”

Huyền Lăng cười “khì” một tiếng, dõi mắt nhìn theo bóng dáng đã lui đi của Hoán Bích. “Trước đây chẳng qua là có mấy phần nhan sắc mà thôi, dù có đôi mắt giống nàng thì cũng chỉ là một nha đầu áo quần lòe loẹt. Bây giờ tuổi tác lớn hơn, nhìn khí chất cũng có một, hai phần giống nàng rồi đây.”

Tôi ngồi luôn trên sập không đứng dậy nữa, cười tủm tỉm đưa mắt nhìn Huyền Lăng. “Hôm nay Hoàng thượng sao vậy, tự dừng lại đi khen không ngớt lời một đứa thị tỳ của thần thiếp, cẩn thận kéo khiến người ta chê cười đấy.”

Huyền Lăng bật cười, khẽ xoa vai tôi, nói: “Giờ làm mẹ rồi mà sao lại trở nên nhỏ mọn hơn như thế nhỉ, nếu thị không phải là thị tỳ hầu cận của nàng, trăm há lại chịu nói ra mấy câu như thế... Chẳng qua là trăm nhìn Hoán Bích liền nhớ tới Lung Nguyệt, đứa bé đó ngày một lớn hơn, bộ dạng đã có mấy phần giống nàng rồi.”

Tôi đưa tay chỉnh lại chiếc thoa bạch ngọc đã gần tuột xuống từ trên búi tóc, nói: “Kỳ thực Lung Nguyệt giống Hoàng thượng nhiều hơn một chút, không giống thần thiếp cho lắm.”

Huyền Lăng nhìn tôi chăm chú, nói giọng dịu dàng rất mực: “Cầm của Lung Nguyệt rất giống nàng, thấp thoáng có mấy phần ngạo khí.”

Lòng tôi bất giác nhói đau, đứa bé Lung Nguyệt này... Tôi chậm rãi nói: “Lung Nguyệt là con cưng của trời, từ nhỏ đã được Kính Phi hết lòng chăm sóc nuôi nấng, có mấy phần ngạo khí là lẽ đương nhiên, nhưng thần thiếp tự vẫn thấy mình không hề có chút ngạo khí nào cả.”

Huyền Lăng quần nhẹ mấy lọn tóc rối buông lơ lửng bên cổ tôi vào đầu ngón tay, động tác hết sức dịu dàng. “Mẹ con nàng đều có ngạo khí, Lung Nguyệt có ngạo khí là vì thân phận lá ngọc cành vàng, giống như hòn ngọc minh châu trên tay trăm; còn nàng vì thân mang ngạo cốt nên mới có ngạo khí, trăm có lúc thực sự là vừa yêu vừa hận cái ngạo cốt đó của nàng, nhưng lại chẳng thể làm gì được.”

Những lời này y nói với vẻ rất chân thành, tôi bất giác có chút thương cảm, bèn gục đầu vào vai y. Nơi tay áo y vẫn thấp thoáng mùi long diên hương, ngửi lâu rồi bỗng khiến tôi có cảm giác như đang ở trong những tháng ngày xưa cũ lúc mới vào Tử Áo Thành, còn mê say chưa rõ ưu sầu là gì. Lòng bỗng thăm chua xót, tôi ngẩng đầu nhìn những chiếc lá phong đỏ rực như màu máu bên ngoài cửa sổ, tình cảnh khi rời cung năm nào lần lượt hiện lên trong tâm trí. Tôi không đành lòng suy nghĩ tiếp nữa, liền cắn nhẹ một cái lên vai Huyền Lăng, lúc nhìn về phía y thì đã lộ ra vẻ mặt vừa yêu kiều vừa hờn dỗi. “Thần thiếp cũng hận không thể cắn Hoàng thượng một cái thật mạnh để giải hận đấy.”

Y không giận mà cười, sắc mặt lại càng thêm dịu dàng tha thiết, khẽ vuốt ve mái tóc của tôi. “Bây giờ nàng đã sinh được ba đứa con, ngoài Lung Nguyệt tạm thời gửi nuôi ở chỗ Kính Phi ra, hai đứa bé vừa sinh này chỉ e sẽ khiến nàng vô cùng vất vả.” Y thoáng dừng một chút rồi lại tiếp: “Do đó trăm thấy hết sức khó xử. Nàng và Lung Nguyệt máu mủ chung dòng, nếu cứ mãi gửi Kính Phi nuôi nấng thì chỉ e tình cảm giữa hai mẹ con sẽ ngày một nhạt đi. Nhưng nếu đón Lung Nguyệt về Nhu Nghi điện để nàng tự mình nuôi nấng, thứ nhất là hai đứa bé kia đã đủ khiến nàng bận rộn rồi, thứ hai là Lung Nguyệt và Kính Phi tình cảm thân thiết, cứ miễn cưỡng tách rời như vậy Lung Nguyệt nhất định sẽ khóc lóc oán hận, mà Kính Phi cũng phải thương tâm. Còn thứ ba...” Giọng của y dần trở nên trầm thấp, chứa chan đầy vẻ thương yêu cưng nựng: “Đây cũng là trở ngại lớn nhất, trăm còn muốn kiếm cho Hàm Nhi một đệ đệ nữa.”

Tôi phì cười một tiếng, ngoảnh đầu qua một bên. “Giai lệ trong hậu cung của Hoàng thượng dù không có tới ba ngàn thì cũng phải có vài trăm, lẽ nào còn sợ không có ai sinh cho Hàm Nhi mấy tiểu đệ sao? Người khác chưa nói tới, nhưng hiện giờ Thẩm Thực viện cũng sắp sinh nở rồi. Mỹ tỷ tỷ phúc Trạch sâu dày, nhất định sẽ sinh được một vị hoàng tử.”

Huyền Lăng ôm lấy tôi càng chặt hơn, hơi thở tựa như tiếng cười vang lên bên tai tôi nhẹ nhàng, có chút lạnh lẽo mà lại có chút ấm áp. “Trẫm chỉ cần những đứa con của chúng ta thôi.”

Tôi nhất thời không nói gì, bởi không biết nên đáp lại thế nào mới phải, mãi một hồi lâu sau mới khẽ cất tiếng: “Nhưng Lung Nguyệt...” Ngẩng đầu lên nhìn thấy cặp mắt sâu thẳm như màn đêm của Huyền Lăng, tôi biết lòng y cũng vô cùng khó xử, chỉ e chẳng kém gì tôi. Lung Nguyệt là đứa bé được lòng Huyền Lăng nhất trong số mấy vị công chúa, y quyết không chịu để nó ảm ức, cũng không muốn tôi phải buồn.

Nhưng lúc này trong lòng tôi còn có một nỗi bất an to lớn khác, Kính Phi... Tôi thoáng chút trầm ngâm, cúi đầu tựa vào lòng y nói: “Nhưng Lung Nguyệt dù gì cũng là con gái của thần thiếp mà!”

Y khẽ gật đầu. “Cũng phải, Lung Nguyệt dù sao cũng là con gái của nàng.” Y dừng một chút rồi mới tiếp: “Đợi nó lớn thêm chút nữa rồi tính vậy.”

Tiểu Công chúa đã có hiệu là Linh Tê, Huyền Lăng lại đặt thêm nhũ danh cho nó, gọi là Uẩn Hoan. Tôi cũng khá thích cái tên này, liền cười, nói với Huyền Lăng: “Vừa có cái tài ngâm vịnh của Tạ Đạo Uẩn[19], lại vừa mang niềm hoan hỷ lớn lao, Hoàng thượng đúng là thương Linh Tê tới tận xương tủy rồi.”

[19] Tạ Đạo Uẩn tức cháu gái của Tạ An, chị gái của Tạ Huyền, được coi là đệ nhất tài nữ thời Đông Tấn - ND.

Huyền Lăng mỉm cười, ôm tôi vào lòng. “Mẫu phi của Linh Tê là đệ nhất tài nữ trong cung, người làm con gái há có thể kém cõi, đem so với Tạ Đạo Uẩn cũng không có gì là quá.”

Tôi bật cười cất tiếng trêu chọc: “Hoàng thượng đúng là tự mình khen mình, cẩn thận kéo sau này làm hư Uẩn Hoan đấy.” Sau đó liền giãy ra khỏi lòng y, cầm kim chỉ lên may áo bách nạp[20]. Những miếng vải vụn dùng để may áo bách nạp đều là do Cận Tịch đích thân đi tới các gia đình nghèo khổ trong dân gian xin về, lại cùng Hoán Bích giặt giũ và mang đi phơi cẩn thận, tuyệt đối không nhờ cậy người nào khác. Theo lời đồn trong dân gian, trẻ con mặc áo bách nạp có thể bình an trưởng thành, bách độc bất xâm, ngoài ra còn dễ nuôi nữa. Tôi nói: “Thần thiếp đâu cần Uẩn Hoan phải trở thành bậc tài cao bát dẩu hay cân quắc anh hào gì, chỉ mong nó có thể bình an trưởng thành rồi sau này lấy được một tấm chồng tốt thôi.”

[20] Còn gọi là áo bách gia, tức là loại áo được may thành từ rất nhiều mảnh vải nhỏ - ND.

Huyền Lăng cười, nói: “Tâm nguyện này của nàng có gì khó đâu, con gái của trẫm lẽ nào lại sợ không gặp được ột vị phò mã tốt? Sau này trẫm nhất định sẽ chọn cho Linh Tê một người mà nó vừa lòng.”

Tôi khẽ cười phỉ phui một tiếng: “Con bé bây giờ còn chưa cả biết nói chuyện, vậy mà Hoàng thượng đã nghĩ tới chuyện tìm chồng cho nó rồi.”

Huyền Lăng dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Tê. “Nàng không biết là cha mẹ càng yêu con thì lại càng lo xa nghĩ rộng hay sao? Hoàng tử thì tất nhiên cần phải quản giáo nghiêm khắc, nhưng với Công chúa thì trẫm cũng chỉ là một người cha bình thường thôi.”

Những lời này Huyền Lăng nói với giọng rất nhẹ nhàng, thành khẩn, tôi bất giác dừng động tác trên tay lại mà nhìn y chăm chú, dường như nếu không như thế thì không thể nào ổn định được tâm trạng phức tạp của tôi lúc này. Một hồi lâu sau, y cũng nhìn lại tôi, ánh mắt trong veo mà sâu thẳm. Tôi bất giác có chút cảm động, thời gian dường như đã trôi ngược lại ngày xưa, Đường Lê cung xuân sâu tựa bể, mùi hương ngọt ngào như nhấn chìm người ta... Khi đó, chúng tôi đều còn trẻ. Tôi khẽ nở nụ cười, đứng dậy nắm lấy bàn tay y, ôn tồn nói: “Ồ trong phòng mãi thực là bí bức quá, bên ngoài trời trong dịu mát, chúng ta cùng đi thăm Mỹ tỷ tỷ nào.”

Huyền Lăng với tay lấy chiếc áo choàng gấm treo trên giá khoác lên người cho tôi, dắt tay tôi cùng bước ra ngoài.

13. Q.6 - Chương 13: Trăng Sáng Lung Linh

Chuyện của Lung Nguyệt mỗi ngày đều khiến tôi lo lắng, thêm vào đó vì duyên có Kính Phi nên nó lại càng trở thành một mối tâm sự rất lớn trong lòng tôi. Thân thể tôi khỏe dần, bắt đầu đồng ý đón tiếp các phi tần tới chúc mừng, thế là suốt mười ngày liên tục, Vị Ương cung hôm nào cũng đông vui náo nhiệt tựa như có lễ hội.

Thừa dịp rảnh rỗi, tôi tranh thủ suy nghĩ kĩ một phen, sau đó liền nói với Cận Tịch đang giúp mình trang điểm: “Đợi lát nữa người hãy qua chỗ Kính Phi, nói là mấy hôm trước ta không rảnh, hôm nay thời tiết tốt, ta có lời mời nàng ta tới Nhu Nghi điện gặp gỡ một phen.”

Cận Tịch cầm chiếc lược bí cẩn thận chải đầu giúp tôi, khẽ cười nói: “Nương nương rốt cuộc đã hạ quyết tâm rồi sao?” Thấy tôi chỉ cười không nói, nàng ta lại tiếp: “Nếu Kính Phi nương nương đưa Lung Nguyệt Công chúa tới cùng, chỉ sợ là không tiện nói chuyện.”

Tôi tiện tay mở hộp đồ trang sức trên bàn trang điểm ra, chọn lấy một chiếc bộ dao hình chim loan giương cánh, hồ hững nói: “Mấy ngày nay ta vẫn luôn hồ hững với Kính Phi, nàng ta không thể nào không phát hiện, tất nhiên sẽ hiểu là ta có lời muốn nói riêng với nàng ta.”

Kính Phi tới rất nhanh, khi trà trong chén còn chưa nguội thì bức rèm gấm thêu hoa đã được vén lên, bóng dáng đoan trang hiền thực của nàng ta cứ thế lọt vào tầm mắt tôi.

Tôi nín thở, lặng im nhìn nữ tử ấy chậm rãi đi tới trước mắt mình. Kính Phi xuất thân danh gia vọng tộc, từ nhỏ đã được giáo dục theo khuôn phép, mỗi hành vi cử chỉ đều vô cùng nề nã đoan trang, khiến người ta không thể chê trách chút nào. Lúc này đây nàng ta chậm rãi bước tới, lặng lẽ như mặt nước hồ thu không chút gợn sóng, đó chính là kiểu đi “Liên bộ” của các nữ tử trong cung, dịu dàng tha thướt, mang đầy phong thái thanh tao. Nàng ta đi rất chuẩn, không hề có bước nào sai sót, tựa như một bông sen vươn mình thẳng tắp trên mặt hồ, nở hoa rực rỡ.

Lần đầu gặp, nàng ta vẫn còn là Phùng Thục nghi yên phận giữ mình trong Tử Áo Thành, luôn giữ khoảng cách như gần như xa với người khác. Thế nhưng vì nổi căm hận với Hoa Phi trước đây, vì nàng ta là một trong Tam phi, càng vì tôi và Lung Nguyệt, nàng ta rốt cuộc vẫn bị rút xuống vùng bùn thị phi giữa chốn hậu cung này.

Đợi nàng ta đi tới gần rồi tôi mới phát hiện tóc mai của nàng ta có hơi rối, liền biết là được tôi mời, nàng ta liền nồn nóng tới đây ngay. Kính Phi xưa nay vẫn luôn đoan trang tao nhã, về mặt ăn mặc khá giản dị so với các phi tần khác trong cung, thường những bộ xiêm y dù chỉ còn mới chừng sáu bảy phần cũng vẫn mặc trên người, ngay cả đồ trang sức cũng rất đơn giản, hướng hồ nàng ta với tôi vốn đã rất thân quen. Thế nhưng hôm nay tới đây nàng ta lại vận cung trang chính thức, ngoài sự trang trọng còn làm tăng thêm khoảng cách giữa hai bên.

Lòng tôi bất giác hơi giá lạnh. Tôi và nàng ta, rốt cuộc đã trở nên xa lạ rồi.

Nhưng ngoài mặt tôi vẫn nở nụ cười tươi. “Chờ mãi mới được dịp hôm nay có thời gian rảnh, tỷ muội chúng ta nhất định phải trò chuyện cho thỏa thích một phen mới được.”

Kính Phi khẽ nở nụ cười. “Thục phi nương nương đã có lời, ta sao dám không nghe.” Dứt lời lại nhìn tôi nói tiếp: “Thục phi nương nương vừa sinh nở xong, còn phải ứng phó với những thứ lễ nghi rắc rối, chỉ hận không thể phân thân, thành ra ta cũng không dám thường xuyên tới quấy rầy.”

Tôi nhìn nàng ta chăm chú. “Tỷ tỷ hôm nay gọi muội là nương nương, có thể thấy chúng ta thật sự đã trở nên xa lạ mất rồi. Muội với tỷ tỷ là người giống nhau, Thục phi chẳng qua là cách xưng hô của đám nô tài, muội làm sao nhận nổi tiếng nương nương đó của tỷ tỷ chứ.”

Kính Phi thoáng có chút không đành lòng, vuốt nhẹ ống tay áo, chậm rãi nói: “Muội muội dù có khách sáo thì bây giờ tôn ty cũng đã bày ra đó rồi.” Nàng ta nói giọng nửa như chúc mừng nửa như cảm khái: “Ngôi vị Tứ phi đã bỏ trống suốt mười mấy năm, rốt cuộc vẫn là muội muội trở thành vị Thục phi đầu tiên của triều Càn Nguyên, có thể thấy Hoàng thượng thật lòng thương muội... Ngài còn phá lệ uội giữ lại phong hiệu nữa, đó là đặc quyền chỉ Quý phi mới có đấy.”

Tôi tự tay rót một chén trà hoa nhài đưa tới cho nàng ta, cười tủm tỉm, nói: “Nếu xét về tư cách và đức hạnh, tỷ tỷ lẽ nào không thể trở thành một trong Tứ phi sao? Huống chi...” Hương trà vương vất bay lên, một mùi thơm thoang thoảng tỏa ra khiến lòng người thư thái. “Huống chi chữ Hoàn đó...”

Kính Phi thoáng ngáy người trong khoảnh khắc, cặp mắt không ngờ lại để lộ một tia ngưỡng mộ. “Đó là một phong hiệu rất tốt mà.” Bàn tay nàng ta lẳng lặng đặt trên đầu gối, trắng nõn nà tựa như khối ngọc mỡ dề. “Trong mấy năm mà muội muội rời cung, có một lần Hoàng thượng tình cờ kể lại, trong lần gặp mặt đầu tiên với ngài ở Thượng Lâm uyển, muội muội đã nở một nụ cười tươi, rạng rỡ đến nỗi khiến mùa xuân thua sắc...”

Tôi khẽ cười hờ hững, ngón tay lướt nhẹ qua tà váy lụa mượt mà, bình tĩnh nói: “Hoàng thượng quá khen đấy thôi. Hồi trẻ tuổi, ai mà không có một tấm dung nhan khuynh quốc khuynh thành, diên đảo chúng sinh, bằng không sao có thể chiếm được một vị trí trong chốn hậu cung này chứ!”

Lời này vừa ra khỏi miệng, bầu không khí trong điện lập tức trầm hẳn xuống, khiến người ta cảm thấy có chút ngột ngạt.

Chưa lát má hồng ơn đã dứt, lò hương ngồi đến tận bình minh[21]. Tất thấy mọi người đều biết đó là một cuộc sống thế nào, nhưng có thể làm sao khác được đây? Bởi guồng quay của thời gian không bao giờ dừng lại, dù dung mạo đẹp đẽ đến mấy thì cũng có ngày nhạt phai, ai rồi cũng có lúc phải trở mặt nhìn ơn vua như dòng nước trôi đi, chỉ còn biết thẩn thờ ngoảnh đầu nhìn quá khứ.

[21] Trích Hồng nhan từ, Bạch Cư Dị. Dịch thơ Ngô Văn Phú. Nguyên văn Hán Việt: Hồng nhan vị lão ân tiên đoạn, tà ý huân lung tọa đảo minh - ND.

Nữ nhân trong Tử Áo Thành, bất kể là ai, cuộc đời cũng chỉ có vậy mà thôi.

Vừa đứng ở nơi bắt đầu là liền đoán được đâu là nơi kết thúc.

Trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, cả hai chúng tôi đều cảm thấy lúng túng, không hẹn mà cùng ngoảnh đầu tránh đi, mắt nhìn cảnh thu bên ngoài cửa sổ, bất giác có đôi chút mê say.

Vị Ương cung vô cùng ấm áp, vừa vào tháng Chín trong cung liền đặt lò sưởi khắp nơi, đi tới nơi nào cũng không sợ lạnh. Hơn nữa Huyền Lăng còn ra lệnh trong Vị Ương cung bất cứ lúc nào cỏ cây hoa lá cũng phải mơn mớn tươi mới, do đó các loài cây trồng ở đây như anh đào, mai chiếu thủy, đình hương đều thuộc vào hàng thượng phẩm, ngoài ra y còn đặc biệt sai thợ trồng hoa ở ngự uyển đưa tới Vị Ương cung các loại kỳ hoa dị thảo như mai ngũ sắc, lan chiết hạc, Ngọc điệp sái kim, vậy nên tuy giờ đã là cuối thu đầu đông nhưng trong Vị Ương cung vẫn trăm hoa đua nở, đẹp đẽ vô cùng, thêm vào đó mấy ngày nay thời tiết khá tốt, ánh nắng chan hòa, phong cảnh lại càng thêm phần tươi đẹp. Mà ở đây còn có hai gốc hoa do Nam Chiêu tiến cống, tên gọi Dạ lạc kim tiền, chúng nở ra những bông hoa màu vàng tươi mịn màng như gấm vóc, mỗi ngày từ buổi đêm đến khi trời sáng là những bông hoa lại rơi đầy, nhìn như tiền vàng rải khắp đất, khiến người ta phải tán thán không thôi.

Những người hầu hạ bên cạnh sớm đã bị tôi đuổi ra ngoài, Kính Phi cũng đã kêu Hàm Chu ra bên ngoài điện chờ đợi. Tôi chậm rãi bóc quả quýt đường trong tay, nguyên một tòa Nhu Nghi điện to lớn mà lúc này không ngờ lại tĩnh lặng tột cùng, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng móng tay tôi cắm vào vỏ quýt làm những tia nước bắn ra. Giữa sự tịch mịch ấy, giọng nói của Kính Phi vang lên nghe đầy vẻ mỉa mai và hư ảo, vừa nói nàng ta còn vừa tiện tay cầm chiếc quạt để cạnh giường lên. “Đã là thu muộn rồi, sao Thục phi muội muội còn để quạt bên cạnh thế này? Nhìn chiếc quạt này chế tác tinh xảo, chắc muội muội thường ngày vẫn hay dùng rồi.”

Tôi đưa mắt liếc qua chiếc quạt tròn đó, mặt quạt làm bằng lụa mỏng, bên trên là bức tranh thủy mặc vẽ hình một nàng mỹ nhân đứng tựa vào hàng lan can, chỉ có mấy nét bút đơn giản nhưng người trong tranh lại hết sức sống động. Ngoài ra bên cạnh đó còn có hai hàng chữ khải nhỏ viết theo kiểu Trâm Hoa, chính là mấy lời từ của Lý Dịch An: “Cách chi tình ấy giúp người ngoại? Vừa khỏi mi này, đã nặng tim này[22].” Cán của cây quạt đó được làm bằng bạch ngọc, chạm rồng hình hoa, phía dưới còn có một dải tua màu nâu nhạt, đậu vào ống tay áo trang nhã của Kính Phi, thấp thoáng lộ ra một tia mỏng manh, yếu ớt.

Tôi khẽ nở nụ cười. “Muội để nó bên cạnh nào phải vì nó đẹp, chẳng qua chỉ muốn thường xuyên nhắc nhở bản thân mà thôi... Thu về quạt bị bỏ rơi[23], ngay đến nữ tử tài đức phi phạm như Ban Tiệp dư mà còn

rơi vào kết cục cô độc nơi Trường Tín cung, nói chi là tỷ muội chúng ta.”

[22] Trích Nhất Tiễn Mai - Hồng ngẫu hương tàn ngọc điểm thu, tác giả Lý Thanh Chiêu, tức Dị An cư sĩ. Dịch thơ Châu Hải Đường. Nguyên văn Hán Việt: Thử tình vô kế khả tiêu trừ, tài hạ mi đầu, khước thượng tâm đầu - ND.

[23] Đây là một câu thành ngữ lấy ý từ bài Oán ca hành của Ban Tiệp dư, ý nói việc phi tần không còn được vua sủng ái nữa, hay rộng hơn là nói tới một người con gái bị hắt hủi bỏ bê - ND.

Kính Phi bất giác hơi biến sắc, lúng túng cười nói: “Thực phi muội muội mà còn nói như vậy, bảo bọn ta phải làm sao mới tốt đây?”

“Tỷ tỷ với muội nào có giống nhau.” Tôi mỉm cười nhìn nàng ta chăm chú. “Hoàng thượng ban uội thân phận và địa vị cao như thế, người ngoài nhìn vào thì chỉ thấy vinh quang rực rỡ, nhưng tỷ tỷ tâm tư tinh tế, hẳn biết rõ rằng muội đã chẳng còn gia tộc làm chỗ dựa sau lưng, chẳng qua chỉ giống như một cánh bèo trôi dạt, làm việc gì cũng phải cẩn trọng vô cùng.”

“Hoàng thượng...”

Tôi cất giọng bình tĩnh và lạnh lẽo: “Trèo cao ắt ngã đau, bây giờ muội càng phong quang, ngày sau mà bị hãm hại thất thế ắt sẽ càng thê thảm, có thể còn rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.” Tôi nhìn chiếc quạt tròn trong tay Kính Phi, chậm rãi nói tiếp: “Khi được yêu thích thì ra vào tay áo vua, lay động sinh gió mát; nhưng một khi không còn vừa mắt nữa, vậy thì liền đem cất vào góc ruộng, nửa đường ân ái tuyệt[24]... Muội kỳ thực nào có khác gì chiếc quạt tròn này đâu.”

[24] Mấy câu “ra vào tay áo vua, lay động sinh gió mát” và “đem cất vào góc ruộng, nửa đường ân ái tuyệt” đều là lời trong bài Oán ca hành. Trong bài thơ, Ban Tiệp dư ví mình như chiếc quạt lụa trắng, mùa hạ thì được vua yêu dấu, cất giữ bên mình vì có thể sinh ra gió mát cho vua. Đến mùa thu, tiết trời trở lạnh thì chiếc quạt bị vất vào một xó, chẳng còn ai ngó ngàng - ND.

Kính Phi mỉm cười, nói: “Người ngoài cuộc thì thường tỉnh táo, muội muội hãy nghe ta nói một câu này, trong lòng Hoàng thượng thật sự có muội muội đấy, bằng không mấy năm vừa rồi đã không như vậy.”

“Vậy...” Tôi dứt khoát nói thẳng: “Kính Phi tỷ tỷ xưa nay vẫn luôn thông minh, lại thấu tỏ việc đời, đã biết rõ là Hoàng thượng hiện giờ không quá xem nhẹ muội, tại sao lại còn đối địch với muội như thế?”

Sắc mặt Kính Phi sau nháy mắt đã trở nên trắng bệch, cúi đầu lặng im. Ánh dương dịu dịu từ ngoài phòng chiếu vào, lại càng khiến làn da trên má nàng ta trông mịn màng như đồ sứ, mấy sợi tóc rối buông lơ lửng của nàng ta bị mờ hơi lạnh tuôn ra làm dính sát vào cổ, cả cơ thể gần như bất động.

Thế nhưng tâm trạng của nàng ta lúc này chưa chắc đã được bình lặng như thế.

Một lát sau, nàng ta ngẩng lên, nhìn đăm đăm vào tôi, sắc mặt tái nhợt như đã chết, nhẹ nhàng hỏi: “Muội đã biết cả rồi sao?”

“Muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm. Tỷ tỷ xưa nay luôn chín chắn, nhưng lần này thực đã thất sách rồi.” Dừng một chút tôi lại tiếp: “Việc giữa Cận Tích và Lý Trường chính là do tỷ tỷ nói với Hoàng hậu đúng không?” Nàng ta không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn tôi, sắc mặt lộ vẻ bất lực. Tôi chậm rãi nói: “Muội vẫn luôn thâm nghĩ, ngày đó rốt cuộc là ai để lộ tin tức khiến chuyện này bị làm lớn lên như vậy? Lý Trường và Cận Tích đều là người cẩn thận, làm việc gì cũng luôn chú ý, chỗ sơ hở duy nhất là chuỗi ngọc kiêu Liễu điệp hợp tâm hôm đó Lý Trường đánh rơi bị tỷ tỷ nhìn ra là tay nghề của Cận Tích. Người có mặt hôm đó ngoài muội ra thì chỉ có My Trang và tỷ, My Trang thì tất nhiên sẽ không để tâm tới mấy việc này, nhưng còn Kính Phi tỷ thì thời gian đó lại thường xuyên ra vào Phụng Nghi cung của Hoàng hậu.”

Giọng nói nàng ta nghe hơi khàn khàn, bàn tay nắm chặt chiếc quạt tròn kia, dường như muốn bóp nát nó ra. Một thoáng sau nàng ta mới khẽ cất tiếng cười thê thảm. “Thực phi thông minh tuyệt đỉnh, đã biết rõ như vậy rồi còn phải hỏi ta làm gì?”

“Tại sao tỷ tỷ không phủ nhận?”

“Hiện giờ Thực phi quyền thế ngang trời, được Hoàng thượng sủng ái rất mực, tại mắt tất nhiên hết sức nhanh nhạy, ta phủ nhận thì có tác dụng gì đây?” Kính Phi khẽ thở dài một tiếng, chợt nở nụ cười. “Muội

biết rồi cũng tốt, đỡ cho ta phải đêm ngày lo lắng, ăn ngủ không yên. Ta hại muội như vậy, rốt cuộc vẫn là ta có lỗi với muội.”

Tôi bất giác thầm nẩy lòng trắc ẩn, quen biết nhiều năm, Kính Phi dù gì cũng không phải là người xấu. Tôi đứng dậy đặt tay lên vai nàng ta, khẽ nói: “Tỷ tỷ không tranh ân sủng, cũng rất ít khi trở mặt với người ta, năm xưa khi Hoa Phi ngang ngược, hống hách còn có thể nhẫn nhục giữ mình, mọi việc làm ra hôm nay kỳ thực cũng chỉ là vì muốn giữ Lung Nguyệt lại bên mình mà thôi.”

Kính Phi nhìn tôi chăm chú, đột nhiên cúi xuống, cất giọng bi thương: “Nếu không có Lung Nguyệt, quãng đời còn lại của ta sẽ chẳng còn niềm vui thú gì nữa.” Nàng ta lẳng lặng nhìn tôi, cặp mắt ánh lên một vẻ trống trải cùng nỗi niềm cô độc sâu sắc. “Muội từ khi hầu hạ Hoàng thượng liền được ân sủng tột cùng, cho dù thất sủng, Hoàng thượng cũng chưa bao giờ thật sự quên muội. Muội làm sao hiểu được cảm giác phải ngày ngày ẩn mình giữa nơi thâm cung mà gặm nhấm sự cô độc kia. Ban ngày, ta là phi tử được Hoàng thượng trọng đãi, nhưng sự trọng đãi đó chẳng qua là khách sáo mà thôi, hoàn toàn không phải thật lòng thật dạ. Mà vừa đến buổi đêm, muội có biết không? Quân Chiêu điện của ta có một nghìn ba trăm hai mươi sáu viên gạch, trong đó có ba mươi một viên đã có những vết nứt nhỏ. Mỗi viên gạch ở đó ta đều đã đếm vô số lần, bằng không, những đêm dài đằng đẵng kia ta làm sao mà chịu đựng được đây?” Giọng nàng ta đầy vẻ yếu đuối và cô độc, tựa như làn gió thu lạnh lạnh xiết nỗi thê lương, còn toát ra một vẻ mỗi một đến tột cùng: “Kỳ thực ngay từ đầu ta đã hiểu rõ, ta chẳng qua chỉ là một con cờ mà Hoàng thượng dùng để kiềm chế Hoa Phi. Hoa Phi nay đã chết rồi, nếu ta không yên phận thủ thường, chỉ e ngay cả một chốn dung thân cũng chẳng có.”

Tôi hết sức ngạc nhiên, không ngờ một người như Kính Phi mà cũng có những nỗi bất lực và đớn đau to lớn như thế. Nàng ta trước giờ chưa từng nói, cũng chưa từng thể hiện ra, mà luôn giấu kín mọi cảm xúc vào phía sau nụ cười mỉm đoan trang, nền nã.

Nàng ta ngẩng đầu nhìn tôi. “Năm xưa muội rời cung, giao phó Lung Nguyệt cho ta, ta tất nhiên cảm kích vô cùng. Sau khi ta vào cung, người trong tộc ta chẳng qua chỉ coi ta như con đường tắt để bọn họ leo cao, ta không được như ý nguyện của bọn họ, bọn họ tất nhiên chẳng thèm để ý tới sự sống chết của ta. Ta không có dung nhan tuyệt thế, càng không có con cái để nương tựa, đồng ý nuôi dưỡng Lung Nguyệt, thứ nhất là vì tìm lấy chỗ dựa ình, thứ hai là muốn những tháng ngày dài đằng đẵng bớt cô đơn. Nhưng... Lung Nguyệt thật đáng yêu quá chừng, trong lòng ta, nó chẳng khác gì con gái ruột của ta...” Giọng nàng ta dần trở nên trầm thấp: “Ta trước giờ chưa từng nghĩ rằng muội sẽ còn về cung...”

Tôi bất giác thầm ngơ ngẩn trong khoảnh khắc, việc tôi về cung đâu phải chỉ thay đổi cuộc đời của tôi, ngay đến cuộc đời của người khác cũng vô cơ bị tôi khuấy nhiễu. Và ngoài ra, tình cảm nàng ta dành cho Lung Nguyệt thật sự đã khiến tôi cảm động.

Tôi cố gắng định thần, nhẹ nhàng cất tiếng: “Tỷ tỷ vừa rồi nói muội tai mắt nhanh nhạy nên mới biết tỷ tỷ thường xuyên ra vào cung của Hoàng hậu, nhưng kỳ thực đâu phải thế, muội không hề cố tình để ý đến hành tung của tỷ tỷ, chẳng qua là Hoàng hậu muốn bày ra uội thấy đó thôi.”

Kính Phi thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, ngay sau đó liền cười gượng, nói: “Ta sớm đã biết Hoàng hậu chẳng phải hạng tầm thường, nhưng nàng ta việc gì phải như vậy chứ?”

Tôi khẽ gật đầu, nói: “Có phải hạng tầm thường hay không thì muội không rõ, muội chỉ nói với tỷ tỷ một câu này thôi, nếu Hoàng hậu nương nương thật lòng đối tốt với tỷ tỷ, nàng ta ắt sẽ không để bất cứ ai biết việc tỷ tỷ thường xuyên tới Phụng Nghi cung. Ấy vậy mà tin tức lại truyền tới Nhu Nghi điện hết sức rõ ràng... Tỷ tỷ chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút là sẽ hiểu ngay nguồn cơn mọi sự.”

Nàng ta trầm tư suy nghĩ, một lát sau bèn giật mình thốt lên: “Hoàng hậu cố ý để muội biết là muốn chúng ta tự tàn sát lẫn nhau!”

“Tỷ tỷ thông minh lắm!” Tôi khẽ thở dài một tiếng. “Lung Nguyệt đã được tỷ tỷ nuôi nấng mấy năm, Hoàng hậu làm gì mà chẳng rõ tỷ tỷ xem trọng đứa bé này đến mức nào... Còn muội thì là mẹ ruột của Lung Nguyệt, sau khi về cung tất nhiên muốn đón con gái về bên cạnh mình. Chỉ cần nàng ta đứng giữa khiêu khích một chút, muội và tỷ tỷ ắt sẽ trở thành thù địch, đến lúc đó trai cò đánh nhau...”

Kính Phi buồn bã thở dài. “VẬY, nhất định là Hoàng hậu được làm ngư ông đắc lợi rồi...” Trên mặt nàng

ta thoáng lộ ra một tia hổ thẹn, khẽ nói: “Ta không hề cố tình hại muội. Ta không muốn muội chết, cũng không muốn muội thất sủng, ta chỉ hy vọng Lung Nguyệt có thể ở bên ta thêm mấy năm. Nhưng ta thấy muội thương nó như thế, nhất định sẽ đòi đem nó trở lại bên mình. Đến khi đó chỉ sợ nó sẽ quên hẳn người mẹ nuôi là ta đây...” Nàng ta cup đôi mắt xuống. “Ta chẳng qua chỉ muốn lợi dụng chuyện Cận Tịch để khiến Hoàng thượng cảm thấy muội không hợp với việc nuôi nấng Công chúa mà thôi...”

Có lẽ đây là sự ích kỷ trong lòng mỗi con người! Tôi bất giác thầm nghĩ, nếu đổi lại là tôi, chưa chắc đã chịu trao lại chỗ dựa của mình cho người khác, huống chi đó còn là hòn ngọc trên tay, khúc ruột trong lòng. Tôi cố giữ lòng bình tĩnh nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Sau đó thì để Hoàng hậu mở miệng, nói là Công chúa trước khi gả chồng sẽ được giao cho Kính Phi nuôi dưỡng, không cho phép muội qua thăm, đúng vậy không?”

Sự im lặng của nàng ta đã chứng thực phán đoán của tôi, một thoáng sau nàng ta mới chậm rãi cất giọng u buồn: “Sau khi muội về cung liền được sủng ái rất mực, Hoàng hậu thì lại vừa nằm bệnh lâu ngày, tất nhiên phải tìm cách chèn ép muội.” Nàng ta dừng một chút, sau đó liền tiếp tục thở dài. “Ta đã hẹn với Hoàng hậu là chỉ làm một lần thôi, nhưng chỉ bằng lần ấy thì ta đã rơi vào bẫy rồi, về sau bất kể là muội lật đổ ta hay là ta đánh đổ muội, Hoàng hậu đều là người được lợi.”

Tôi khẽ lắc đầu, dịu dàng nói: “Tỷ tỷ chưa chắc đã không suy nghĩ chu toàn, nhưng bởi vì Lung Nguyệt nên mới không thể không mạo hiểm đó thôi.” Sau đó lại thở dài cảm khái: “Tắm lòng từ mẫu đôi lúc có thể khiến tâm trí người ta bị che mờ, chỉ một lòng nghĩ đến đứa con của mình thôi. Cận Phi trước đây có lẽ cũng là như vậy, muốn dùng cái chết để đổi lấy tiền đồ của Hoàng thượng tử, cuối cùng rơi vào cảnh chết oan, lẽ nào tỷ tỷ cũng muốn học theo sự hồ đồ của Cận Phi ư?”

Nhắc đến Lung Nguyệt, nàng ta bất giác lộ vẻ quyến luyến, một hồi lâu sau mới cất giọng lạnh lùng: “Ngoài muội ra thì chỉ còn Hoàng hậu, ta không có lựa chọn nào khác.” “Vậy...” Tôi đặt hai tay lên vị trí trái tim, dường như muốn dùng hành động đó để giữ cho lòng mình bình tĩnh. “Xin tỷ tỷ hãy thay muội chăm sóc Lung Nguyệt, cho tới khi nó được gả chồng.”

Tôi nói giọng rất nhẹ nhàng, thế nhưng từng từ đều mang đầy vẻ kiên quyết và chắc nịch. Nàng ta nghe xong thì giật nảy mình, dường như không thể tin vào điều vừa nghe thấy, đôi bờ vai run lên nhẹ nhẹ, khẽ lẩm bẩm: “Lung Nguyệt là con ruột của muội, muội thật sự nỡ sao?”

Tôi khom người thật sâu, cất giọng thành khẩn: “Tỷ tỷ yên tâm, đây không phải một cuộc giao dịch, mà là sự nhờ cậy thật lòng của muội.” Tôi trịnh trọng nói: “Uẩn Hoan và Hàm Nhi vừa mới chào đời, cho dù có nhũ mẫu và bảo mẫu thì muội cũng cần dốc lòng chăm sóc, thực chẳng có bao nhiêu thời gian rảnh... Tỷ tỷ không phải là không biết, Hàm Nhi là hoàng tử.”

Nàng ta gật đầu, nói: “Ta biết, có vô số người hết sức căm hận vì đứa bé này của muội.”

Tôi cất giọng thốn thức: “Ngoài ra còn có một đạo lý khác, Lung Nguyệt coi tỷ như mẹ ruột, nếu muội cưỡng ép mang nó về nuôi bên cạnh mình, chỉ e duyên phận mẹ con giữa muội và nó sẽ thật sự đứt đoạn.”

Kính Phi khẽ nói: “Tính tình Lung Nguyệt quả thực có mấy phần quật cường.”

Tôi gật đầu, nhẹ nhàng mân mê viên trân châu Nam Hải dính trên tay áo, thấy nó vừa tròn vừa trơn bóng, cơ hồ không thể giữ trong tay được. “Nếu Lung Nguyệt cũng ở bên cạnh muội, muội thực khó lòng chiếu cố chu toàn cho cả ba đứa bé.”

Bàn tay Kính Phi tuôn đầy mồ hôi lạnh giá, tựa như vừa đổ bệnh một phen, duy có lòng bàn tay là vẫn còn hơi ấm áp. Nàng ta nắm chặt lấy bàn tay tôi. “Ta tất nhiên hiểu rõ muội không phải là muốn trao đổi gì với ta... Cảm ơn muội! Hoàn Nhi, thật sự rất cảm ơn muội!”

Tôi nắm lại bàn tay nàng ta, ôn tồn nói: “Ngoại trừ tỷ tỷ, muội thực sự không thể nghĩ ra còn ai khác có thể khiến Lung Nguyệt được sống một cuộc sống vui vẻ.”

Những giọt lệ long lanh đậu trên mí mắt nàng ta, chừng như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. “Có câu nói này của muội, ta nhất định sẽ dốc trọn trái tim thương yêu Lung Nguyệt.”

Tôi khẽ mỉm cười. “Tỷ tỷ sớm đã dốc trọn trái tim thương yêu Lung Nguyệt rồi, muội dù là người làm mẹ cũng phải tự thẹn không bằng.” Tôi chậm rãi nói tiếp: “Cuộc đời này muội coi như chỉ sống vì con cái mà

thôi, tỷ tỷ chịu giúp muội chăm sóc Lung Nguyệt, muội thực lòng cảm kích vô cùng.”

Trong mắt Kính Phi thoáng qua một tia mê lương khó tả. “Có thể tự mình sinh nở rồi làm mẹ, ấy là niềm vui thú lớn nhất trong đời của một nữ tử. Ta không ngại dốc bầu tâm sự với muội, nếu trước đây có thể sinh được một đứa con, dù phải giảm thọ ba mươi năm ta cũng cam tâm bình nguyện.” Dừng một chút, nàng ta buồn bã nói tiếp: “Giờ đây ta đã qua tuổi sinh nở rồi, cũng không còn ôm hy vọng hảo huyền đó nữa... Có lẽ ta không có cái phúc phận này.”

Lòng bất giác thềm máy động, tôi chậm rãi bước tới trước bàn trang điểm lấy ra một chiếc túi thêu nhỏ được làm hết sức tinh tế, hoa lệ, vừa nhìn đã biết không phải là thứ mà một phi tần bình thường có thể có. Tôi đưa nó cho Kính Phi, nói: “Tỷ tỷ hãy ngửi thử cái này xem đi!” Sau đó lại ân cần dặn dò: “Nhớ là chỉ được hít một hơi thật nhỏ thôi đấy, ngàn vạn lần chớ nên hít nhiều.”

Nàng ta thấy tôi trịnh trọng như vậy thì không kìm được lộ vẻ nghi hoặc, sau đó liền đưa lên mũi ngửi thử, nói: “Đây là Hoan nghi hương mà trước đây Hoàng thượng thưởng riêng cho Hoa Phi, do Ngự Hương cục đặc biệt chế tạo. Ta đã từng sống trong cung của Hoa Phi một năm, thứ hương liệu này mùi vị đặc biệt, ta ngửi mãi đã thành quen rồi, ắt không nhầm lẫn được đâu.” Rồi nàng ta hơi cau mày lại, tò mò hỏi: “Chẳng lẽ thứ hương liệu này có vấn đề gì sao?”

Tôi cười lạnh, nói: “Hoa Phi đắc sủng bao năm nhưng sau khi sẩy thai lại không còn sinh nở được nữa, Hoa Phi ngu xuẩn thì thôi không nói, nhưng lẽ nào tỷ tỷ cũng cho rằng thân thể nàng ta bị tổn thương sau lần sẩy thai đó?”

Kính Phi giật nảy mình, đột ngột đứng bật dậy, run giọng nói: “Lẽ nào bên trong Hoan nghi hương này có...”

Trong một thoáng lặng im, bầu không khí trong Nhu Nghi điện trở nên hết sức nặng nề, khiến người ta không kìm được thềm bức bối.

Tôi khẽ nói ra hai chữ: “Xạ hương!”

Kính Phi sống nơi cung cấm lâu ngày, tất nhiên biết rõ sự lợi hại của xạ hương. Sắc mặt nàng ta trở nên trắng bệch, thân thể run lên lấy bầy. “Ta từng ở cùng với nàng ta một năm, ngày đêm ngửi thứ hương liệu này, lẽ nào...”

Tôi nắm lấy bàn tay nàng ta, cảm thấy những ngón tay nàng ta đều giá lạnh như thể đã ngâm trong hầm băng rất lâu rồi. “Tỷ tự mình đi hỏi đại phu thì khắc rõ.”

Nàng ta bật thốt lên: “Không! Tại sao thái y lại chưa từng nói với ta rằng ta không thể sinh nở là bởi vì xạ hương?”

Tôi bình tĩnh nhìn nàng ta. “Một thái y không chịu nói có lẽ là bởi vì y có lòng riêng, nhưng nếu tất cả thái y đều không chịu nói, vậy thì tỷ tỷ phải tự mình ngầm lại rồi, rốt cuộc là ai đứng phía sau bọn họ không cho phép bọn họ nói ra đây?” Tôi hồ hững nói: “Sau khi Hoa Phi chết, mọi thứ trong Mật Tú cung đều bị dọn dẹp sạch sẽ, muội đã phải phí rất nhiều công sức mới tìm được thứ này, tỷ tỷ cứ mang ra ngoài cung nhờ đại phu xem hộ là khắc biết bên trong có xạ hương hay không.”

“Năm xưa Hoa Phi vì muốn tiến cử Lệ Quý tần hầu hạ Hoàng thượng mà từng để nàng ta ở lại trong Mật Tú cung hai, ba tháng. Lệ Quý tần sau này cũng được Hoàng thượng sủng ái, vậy mà lại không sinh nở gì, trong khi đó Tào Cẩm Mặc sống ở nơi khác và không đắc sủng lắm thì lại có thai... Chẳng trách! Chẳng trách!” Cặp mắt nàng ta trở nên đỏ ngầu, chừng như muốn nhỏ máu, cổ họng nhấp nhô lên xuống không ngừng, bàn tay thì nắm chặt chiếc túi nhỏ kia, như thể muốn bóp nát nó ra vậy. “Muội nói với ta đi, là ai? Là ai?”

Tôi trước giờ chưa từng thấy Kính Phi trong bộ dạng như vậy, nàng ta lúc nào cũng có vẻ điềm tĩnh, ung dung.

Thế nhưng, không thể sinh nở chính là nỗi đau vĩnh viễn của nàng ta.

“Năm xưa muội bị sẩy thai cũng chính là bởi vì xạ hương. Khi đó muội cho rằng có người động chân động tay vào mấy thứ hương liệu mà muội dùng thường ngày, nhưng bất ngờ lại phát hiện ra bí mật bên trong

Hoan nghi hương. Muội vốn có thể không nói việc này với tỷ tỷ, bởi nhiều lúc hồ đồ chưa chắc đã không phải là chuyện tốt! Thế nhưng hôm nay nàng ta lại muốn ép hai tỷ muội chúng ta tự tàn sát lẫn nhau, muội làm sao có thể nhẫn nhịn được nữa. Tỷ tỷ hãy thử nghĩ xem, ngày đó là ai kêu tỷ tỷ đến Mật Tú cung ở cùng với Hoa Phi? Mà muội còn nghe nói, trước khi vào cung, nàng ta đã rất thông thạo được lý rồi, còn có chung chí hướng với An Quý tần, rất thích điều chế các loại hương liệu.”

Kính Phi sững sờ suốt một hồi lâu, cười lạnh liên tục, một nụ cười chất chứa đầy những nỗi khổ nạn giữa nhân gian. “Là chủ ý của nàng ta đúng không? Hay ột vị Hoàng hậu hiền lương, thực đức, trước đây ta thật sự đã nhìn nhầm nàng ta rồi!”

Tôi nắm chặt bàn tay nàng ta, trầm giọng nói: “Bây giờ biết hãy còn chưa muộn.”

Nàng ta cố hết sức muốn giữ bình tĩnh, đôi tay đang run lẩy bẩy sờ soạng quờ vào mấy dải tua trên châu trên vạt áo, chợt bàn tay nàng ta giật mạnh, những viên trên châu đứt ra, rơi tung tóe xuống đất. Giữa những âm thanh tán loạn ấy, nàng ta gục đầu vào lòng tôi, bật khóc nức nở, những giọt lệ nóng không ngớt tuôn rơi, chạm vào làn da tôi mang tới cảm giác bỏng rát.

Vào cung mười năm, tôi chưa từng nhìn thấy Kính Phi thất thổ khóc vang như vậy, dường như những nỗi bi ai và cảm phần vô cùng vô tận nơi đáy lòng nàng ta đang bộc phát ra ngoài theo những giọt nước mắt, chất chứa đầy sự tuyệt vọng và thê lương.

Những tiếng khóc như thế, kỳ thực không bao giờ có thể chấm dứt trong Tử Áo Thành.

Tôi không phải chưa từng khóc lóc tuyệt vọng, nhưng chỉ khi trải qua cơn tuyệt vọng rồi, con người ta mới có thể quyết tâm thay đổi bản thân.

Một hồi lâu sau, khi ngẩng đầu lên, nàng ta đã không còn khóc nữa, cặp mắt giống như một mảnh đất cháy đen, hoàn toàn không còn chút dấu vết nào của sự sống. Nàng ta cất giọng khản đặc: “Ngay từ đầu ta đã là một quân cờ rồi... Ta chỉ hỏi muội một câu này thôi, Hoàng thượng có biết không?”

Tôi hơi cúi xuống, rốt cuộc vẫn không đành lòng nói ra chân tướng: “Không, y không biết gì hết cả.”

Trên cằm nàng ta vẫn còn lưu lại những vệt nước mắt mới khô. “Mong là y không biết, bằng không tình cảm mười sáu năm qua đúng thực là một trò cười.”

Lòng tôi bất giác trào dâng những nỗi thương cảm vô biên. “Câu nói này, tỷ cứ nói cho Hoa Phi nghe là được rồi.”

Nàng ta nhìn tôi chăm chú. “Trước đây ta chỉ ngưỡng mộ muội tuổi trẻ mà đắc sủng, về sau thì thương muội gặp phải nhiều biến cố. Mãi đến hôm nay ta mới thật lòng khâm phục muội.”

Tôi ngẩn ra. “Cớ sao tỷ tỷ lại nói vậy?”

Kính Phi hít vào một hơi thật sâu. “Muội sớm đã biết nàng ta đối xử với muội như vậy, thế mà còn có thể nhẫn nhịn đến bây giờ. Nếu đổi lại là ta ở vào tuổi của muội, ta nhất định sẽ không nhẫn nhịn được.”

Tôi khẽ cười hờ hững. “Làm được như tỷ tỷ đã là rất tốt rồi, muội chẳng qua chỉ học theo Đoan Phi tỷ tỷ mà thôi, huống chi mấy năm lễ Phật ở chùa Cam Lộ, muội ít nhiều cũng có chút tâm đắc.” Tôi nắm lấy bàn tay nàng ta, dịu dàng nói: “Tỷ tỷ ngàn vạn lần chớ nên kích động.”

Những ngón tay của Kính Phi đều lạnh giá, tựa như mấy nhũ băng rũ xuống dưới hiên giữa trời tháng Chạp. Nàng ta cất giọng thê lương: “Chữ nhẫn treo trên đầu một lưỡi dao, ta thật sợ là mình sẽ không nhẫn nhịn được.” Nơi đáy mắt nàng ta ánh lên những tia căm hận sâu sắc. “Sau này gặp nàng ta, chỉ e ta sẽ lao đến tát cho nàng ta một cái thật mạnh thôi.”

Tôi khẽ mỉm cười. “Nếu là năm xưa, tỷ tỷ nhất định sẽ làm như vậy. Nhưng bây giờ, tỷ tỷ hẳn sẽ không ham cái niềm vui nhất thời. Huống chi tỷ tỷ còn phải dốc lòng nuôi nấng Lung Nguyệt, chờ sau này nó được gả ột vị lang quân như ý nữa mà.”

Nàng ta cắn chặt môi, gượng nở một nụ cười. “Ta đã không còn là Phùng Nhược Chiêu mới mười bảy tuổi, mà dù là Phùng Nhược Chiêu mười bảy tuổi thì cũng biết rằng cần phải nhắm đúng chỗ trước đã rồi mới nên tát, bằng không rất có thể sẽ tát trượt.”

Tôi khẽ mỉm cười. “Trong cung phi tần vô số, năm xưa Hoàng thượng chọn tỷ tỷ để kiểm chế Hoa Phi có lẽ cũng là vì nhìn trúng ưu điểm này của tỷ tỷ.”

Sắc mặt nàng ta bi thương như màn đêm u ám, duy chỉ có những tia cảm hận kia là giống như ánh trăng xuyên qua mây mù chiếu xuống, rọi sáng toàn bộ khuôn mặt trắng trẻo nõn nà. Nàng ta nhẹ nhàng đứng dậy, nói: “Ta xin cáo từ, muội muội không cần tiễn đưa.” Dừng một chút rồi lại tiếp: “Ta muốn được yên tĩnh một lát.”

Tôi vẫn ngồi im một chỗ không hề động dậy. “Mời tỷ tỷ.”

Kính Phi xoay người lại, bước từng bước hết sức chậm rãi, vẫn là kiểu đi Liên bộ như lúc tới đây, không hề có chút sai chệch nào. Thế nhưng tôi hiểu rõ, với tâm trạng của nàng ta lúc này, muốn đi đúng từng bước như thế cần phải có một nghị lực lớn lao vô cùng. Bên ngoài Nhu Nghi điện, ánh dương ấm áp phủ khắp đất trời, nhưng nàng ta lại giống như một khối băng lạnh giá, không có dấu hiệu sẽ tan chảy.

Tà váy dài của Kính Phi chậm rãi lê đi trên mặt đất, dường như đã để lại sau lưng nàng ta một vết thương vĩnh viễn không thể nào khép miệng.

14. Q.6 - Chương 15: Vinh Hoa Tột Độ

Một tháng ở cử của tôi cứ thế bình lặng trôi qua, không xuất hiện chút phong nào. An Lăng Dung thất sủng đã lâu, tiêu tụy thêm không ít, tất nhiên chẳng có tâm trạng mà để ý tới người khác, Hoàng hậu thì án binh bất động, ngay đến Quân Văn Ương cũng chẳng có động tĩnh gì, mọi việc đều yên tĩnh đến kỳ lạ.

Thế nhưng càng như thế tôi lại càng cảm thấy bất an, dường như đằng sau sự yên tĩnh hiện giờ đang có một luồng sóng ngầm, tôi không biết khi nào thì nó sẽ bùng lên, do đó hết sức bức bối.

Ôn Thực Sơ mỗi ngày đều đến Nhu Nghi điện tận tâm chăm sóc cho tôi và hai đứa bé, chẳng quản gió mưa.

Thời gian vùn vụt trôi đi.

Ngày Mười sáu tháng Chín năm Càn Nguyên thứ hai mươi một là ngày đại cát, tôi và Từ Yến Nghi được đồng thời cử hành lễ sắc phong.

Trời còn chưa sáng tôi đã ngủ dậy, ngồi lặng lẽ trước cửa sổ, sắc mặt điềm đạm và bình tĩnh. Người phụng chỉ tới trang điểm cho tôi là Kiều cô cô đã từng tới hầu hạ tôi trong dịp tôi được sắc phong làm Quý tần. Nhìn thấy tôi, bà ta còn chưa nói gì đã rơi nước mắt, run giọng nói: “Lão nô cả đời hèn mọn, không ngờ lại có cơ hội được hầu hạ nương nương lần nữa.”

Bà ta dựa theo lễ chế bói cho tôi kiểu tóc Vọng tiên cửu hoàn, sau đó lại cẩn thận cài đồ trang sức. Tôi cất lời cảm thán: “Đôi tay của cô cô đúng là khéo léo, đến kiểu tóc khó như Vọng tiên cửu hoàn mà cũng có thể búi được hoàn hảo thế này.”

Kiều cô cô cười, nói: “Năm xưa lão nô đã nói rồi mà, nương nương có vầng trán cao, là người phúc trạch sâu dày, ít ai so được. Bây giờ xem ra lão nô nói không sai chút nào, nương nương không chỉ trở thành vị Thực phi đầu tiên của triều ta, còn sinh được hoàng tử và một cặp công chúa, không người nào bì kịp.”

Dứt lời bà ta liền kêu Hoán Bích và Hoa Nghi giúp đỡ, cài lên búi tóc tôi các loại trâm thoa. Tiếng nói cười của Lưu Chu năm xưa dường như vẫn còn vang vọng: “Bây giờ mới chỉ là phong Quý tần thôi, vậy mà tiểu thư đã ngại đồ trang sức quá nhiều, sau này làm Quý phi thì biết phải làm sao? Nghe nói Quý phi trong lễ sắc phong chỉ riêng thoa thôi cũng đã có mười sáu cây đấy.”

Hôm nay tôi đã có được sự vinh hoa tột độ, thế nhưng Lưu Chu thì sớm đã trở thành một cái bóng mờ trong chốn Tử Áo Thành này, chỉ còn lưu lại những mảnh ký ức xa xăm.

Cận Tịch mặc cho tôi một bộ đồ gấm thêu hình hoa hải đường cùng vô số các loại hoa văn tốt lành, bên trên đính đầy châu ngọc, nhìn hết sức xa hoa, quý phái. Thực phi là phi tần chính nhất phẩm, hơn nữa từ đầu triều Càn Nguyên tới nay, đây mới là lần đầu tiên có phi tử được ngồi lên ngôi vị này, do đó lễ sắc phong được cử hành vô cùng long trọng. Trang điểm xong xuôi, tôi ngồi xe Địch phượng ngọc lộ đi về hướng Thái

miếu để nhận sự sắc phong, cuối cùng còn phải đến Chiêu Dương điện tham bái Hoàng đế và Hoàng hậu, hành đại lễ khấu tạ thánh ân.

Đúng vào giờ lành, tôi quỳ phía trước Trình Quý tần Từ thị trong Thái miếu trang nghiêm, lắng nghe quan Tư cung đọc lời chúc mừng viết theo thể văn biền ngẫu, rồi sau đó hai vị chính phó sứ của buổi lễ sắc phong là Thừa tướng Chung Tu Tử và Thái phó Hoàng Văn Kỳ ban xuống sách vàng và kim bảo. Sách vàng và kim bảo dùng cho Thực phi đều là do bộ Lễ chế tạo sẵn từ nửa tháng trước, được giao cho thợ giỏi làm, ngay từ sớm đã để Lý Trường đích thân đưa tới Thái miếu. Tôi trình trọng đón lấy, lại cầm kim bảo lên xem, thấy đó là một chiếc ấn vàng, bên trên có khắc bốn chữ triện lớn: Thực Phi Chi Bảo.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Trẫm xưa nay luôn lấy việc giáo hóa cung đình làm trọng, kẻ có công cần thưởng, kẻ có tội phải phạt, vậy mới có thể làm yên lòng người. Nay thấy Hoàn Phi Chân thị xuất thân danh môn, hiền lương thực đức, kính cẩn bề trên, nói năng đúng phép, tính tình ôn hòa, được toàn cung công nhận; vâng theo lời dạy của Hoàng thái hậu nhân từ, nay phong cho người làm Thực phi. Mong người sau này hãy giữ đúng bốn phận của mình, gắng sức làm tròn chức trách, vậy mới không phụ lòng của trẫm. Khâm thủ.”

Sắc phong sứ cất giọng già nua và trang nghiêm, dư âm cứ vang vọng mãi không ngừng giữa nơi Thái miếu trống trải.

Tôi nắm kim bảo trong tay, cảm thấy vừa lạnh lẽo vừa cứng rắn, trên mặt ấn bóng láng còn chưa từng dính chút chu sa. Có lẽ vì dùng sức quá lâu, khi buông tay ra giữa lòng bàn tay tôi thành hình xuất hiện bốn chữ lớn đỏ tươi, lại vì lúc này khí huyết đang dâng trào, bốn chữ đó cứ như là dấu vết sẽ lưu lại cả đời.

Bên trong chiếc ấn nhỏ ấy chứa đựng sự vinh hiển tột cùng, thế nhưng, đó còn chưa phải là đích đến cuối cùng của tôi.

Tôi nắm lại chiếc ấn vào tay, cùng Trình Quý tần khấu đầu hô liên ba tiếng “vạn tuế”.

Sau khi đứng lên, tôi ngoảnh đầu nhìn Yến Nghi sau lưng mình, thấy nàng ta mặc bộ lễ phục tương tự bộ tôi mặc năm xưa lúc được phong làm Quý tần. Nhìn dáng vẻ trầm lặng của nàng ta lúc này kỳ thực có chút giống tôi, nữ tử từng mang mối chân tình tha thiết thuở nào. Tôi thầm thở dài một tiếng, nàng ta còn chưa rõ nỗi đau khổ ngày sau sẽ nặng nề đến chừng nào.

Vừa mới ra khỏi Thái miếu, tôi liền thấy ngay Huyền Lăng, y lúc này đang mặc bộ long bào màu vàng tươi rực rỡ như vầng mặt trời, trông tràn đầy khí thế của một bậc đế vương. Ngay từ xa y đã đưa tay về phía tôi, tôi thoáng cảm thấy có chút kinh ngạc, gần như không thể tin nổi, bèn gạt mấy dải tua đung đưa trước mắt ra, do dự một chút rồi mới hỏi: “Hoàng thượng sao lại tới đây thế?”

Y thì vẫn thản nhiên như thường, bước tới nắm lấy tay tôi, rồi lại nắm lấy bàn tay của Yến Nghi cũng đang kinh ngạc, cười nói: “Trẫm nôn nóng muốn được gặp các nàng ngay mà, cứ đợi mãi ở Chiêu Dương điện thì thực là nhạt nhẽo, do đó trẫm mới tới đây rồi đi cùng các nàng luôn.” Yến Nghi vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, tôi thì bình tĩnh hơn một chút, mỉm cười, nói: “Hôm nay là ngày quan trọng, không thể làm trái lễ nghi được, xin Hoàng thượng hãy lên kiệu đi, thần thiếp và Trình muội muội đi theo phía sau là được rồi.”

Huyền Lăng bật cười vui vẻ, nói: “Hoàn Hoàn đến lúc này rồi mà còn không quên cái đức nhường kiệu sao?”

Tôi cười tươi, nói: “Thần thiếp trước đây không dám quên, bây giờ lại càng không dám quên.”

Nơi khoe mắt Huyền Lăng chợt ánh lên những tia hồi ức rất mực dịu dàng. “Ngày đó khi tắm ở Tuyền Lộ trì, nàng cũng đã từng nói với trẫm những lời như thế.”

Đó là chuyện từ o lâu trước đây rồi nhỉ? Một mảng ký ức rõ ràng chợt nhảy ra khỏi bụi bặm của thời gian, khi đó tôi vẫn còn là Chân Hoàn ngây thơ chưa hiểu sự đời, mang theo một tấm chân tâm, và cũng chờ đợi ở y điều đó. Tâm tình của một nàng thiếu nữ có lẽ chính là như vậy. Tôi khẽ hỏi: “Hoàng thượng còn nhớ sao?”

Y dặt tay tôi, cất giọng trìu mến: “Trẫm vĩnh viễn không quên.”

Tôi nhìn y mà nở nụ cười tươi, thế nhưng trong lòng thì lại thầm tự hỏi, cái sự vĩnh viễn ấy của y rốt cuộc là o lâu đây?

Hoán Bích đứng bên đỡ tay tôi, sau lưng là Cận Tịch và Hoa Nghi cùng nâng tà váy dài của tôi, chúng tôi cứ thế chậm rãi bước về phía Chiêu Dương điện.

Chu Nghi Tu vẫn mặc bộ lễ phục xa hoa, trang trọng như trong những buổi lễ sắc phong phi tần thuở trước, lễ phục năm nào cũng như mới, còn dung nhan của nàng ta thì ngày một già hơn. Nàng ta lúc này lại nói ra mấy lời muôn lần như một, chẳng qua là những con người đứng nghe phía dưới có sự khác biệt mà thôi: “Thục phi Chân thị, Trinh Quý tần Từ thị, các người được trời n phúc, vào hầu hạ trong cung, mong sau này hãy chú ý tu đức giữ mình, giữ cho chốn hậu cung yên vui hòa thuận, đồng thời các người cũng cần phải cố gắng nối dài huyết mạch cho hoàng gia, chớ phụ lòng thương yêu của Hoàng thượng.”

Tôi và Yến Nghi quỳ xuống bái lạy lần, cung kính đáp: “Xin nghe theo lời dạy của Hoàng hậu, chúng thần thiếp quyết không dám quên.”

Ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy chiếc long bào màu vàng tươi của Huyền Lăng, nơi vạt áo dưới có thêu những đường hoa văn hình non nước, ý rằng giang sơn vạn lý, liên miên bất tuyệt. Khi ngẩng lên thêm lần nữa, tôi bất gặp nụ cười đầy vẻ mừng vui và ấm áp của y, đáy lòng bỗng thấy yên tâm hơn hẳn, chỉ cần y còn cười như thế này, vậy là tôi sẽ có thể sống tiếp một cách yên ổn.

Sau khi chúng tôi hành lễ xong xuôi, Huyền Lăng khẽ gật đầu, quay sang nhìn Hoàng hậu, ôn tồn nói: “Thục phi xưa nay vẫn luôn thông minh hiểu việc, lại học rộng biết nhiều, thời gian qua Hoàng hậu vẫn luôn không khỏe, cũng nên nghỉ ngơi một chút, chỉ bằng hãy giao quyền hiệp trợ quản lý lục cung cho Thục phi, mọi việc vất vả trong cung cứ để nàng ấy giải quyết là được, Hoàng hậu thấy thế nào?”

Hoàng hậu tươi cười nền nã, gần như chưa từng cau mày lấy một lần, giọng nói vẫn nguyên vẻ ung dung: “Vậy tất nhiên là rất tốt rồi. Có điều thần thiếp tuy thân thể yếu đuối nhưng Thục phi muội muội cũng cần chăm sóc hai đứa bé mới ra đời, chẳng bao lâu sau lại phải đón Lung Nguyệt Công chúa về nữa, chỉ sợ quá mức bận rộn, không có thời gian.”

Tôi cúi đầu không nói, Huyền Lăng liền mỉm cười, nói: “Trẫm đã bàn bạc xong xuôi với Thục phi rồi, Lung Nguyệt cứ giao cho Kính Phi tiếp tục nuôi dưỡng là được, không cần phải đưa về Nhu Nghi điện làm gì. Linh Tê và Dư Hàm thì cũng đã có nữ hầu chăm sóc, không làm Thục phi tốn mất o nhiều thời gian đâu.”

Hoàng hậu thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, ngay sau đó đã lại cười nói: “Hóa ra là thần thiếp đã cả nghĩ rồi.” Dứt lời liền tươi cười nhìn tôi, giọng nói lại càng thêm hiền hòa: “Chỉ là Thục phi mới lần đầu quản lý việc trong cung, mà mấy việc này nói nhiều thì không nhiều, nói ít cũng không ít, chỉ bằng...”

Tôi ngẩng lên, cất giọng khiêm nhường: “Hoàng hậu nói rất phải, thần thiếp dù sao cũng còn trẻ tuổi, không có kinh nghiệm phong phú như các vị tỷ tỷ. Đoan Phi tỷ tỷ vào cung sớm nhất, Kính Phi tỷ tỷ thì đã từng hiệp trợ Hoàng hậu quản lý việc trong hậu cung nhiều năm, thần thiếp rất sẵn lòng thỉnh giáo hai vị tỷ tỷ ấy trong mọi vấn đề.”

Huyền Lăng tỏ ra rất hài lòng, khẽ xoa cằm, nói: “Nàng chịu khó như vậy là rất tốt.” Sau đó nhìn qua phía Hoàng hậu. “Hoàng hậu có còn lời gì muốn dặn dò Thục phi không?”

Hoàng hậu hơi mím môi để lộ một nụ cười mang đầy ý vị sâu xa, sắc mặt gần như không có chút sơ hở nào, vẫn rất mực đoan trang, nền nã. “Thục phi bây giờ đã là người đứng đầu các phi tần trong cung, ngoài chuyện cần xử lý công việc ra cũng nhớ phải hầu hạ Hoàng thượng cho tốt đấy, rồi sau này còn sinh thêm cho Hoàng thượng mấy vị hoàng tử nữa chứ.”

Tôi cung kính khấu đầu bái lạy, những thứ đồ trang sức rực rỡ trên người vẫn không thể che được vẻ mặt khẩn thiết của tôi. “Thần thiếp là do Hoàng hậu một tay dạy dỗ ra, quyết không dám phụ sự kỳ vọng của Hoàng hậu.”

Huyền Lăng tự tay đỡ tôi đứng dậy, mỉm cười, nói: “Nàng quỳ lâu thế đầu gối chắc đã đau rồi, mau đứng dậy đi. Nhớ hãy dùng Thục phi kim bảo của nàng cho tốt, bây giờ nó không chỉ còn là một khối vàng lạnh băng nữa đâu.” Y thoáng suy nghĩ một chút rồi lại nói: “Đi truyền chỉ cho trẫm, từ nay nâng bổng lộc của Đoan Phi và Kính Phi lên ngang hàng với Phu nhân.”

Tôi tất nhiên biết rõ tâm tư của Huyền Lăng, sau khi thăng Hoa Phi lên làm Tịch Hoa Phu nhân, Huyền Lăng chưa từng phong thêm một vị Phu nhân nào nữa, dường như là vì kiêng kỵ chuyện năm xưa nên không

muốn nhắc lại. Mọi người trong cung thì vì Ngọc Ách Phu nhân và Tích Hoa Phu nhân đều không có kết cục tốt, do đó thà ở ngôi Phi cũng không muốn leo lên ngôi Phu nhân. Huyền Lăng làm ra hành động này hiển nhiên là có ý muốn sự việc được lưỡng toàn kỳ mỹ.

Hoàng hậu đứng dậy nở một nụ cười dịu dàng, ôn tồn nói: “Thần thiếp vào trong thay áo dây, Hoàng thượng hãy cùng Thục phi và Trinh Quý tần tới Trọng Hoa điện nhận sự chúc mừng của các phi tần luôn đi, hôm nay còn là ngày đầy tháng của Linh Tê Công chúa cùng nhị Hoàng tử và tam Hoàng tử nữa mà.”

Huyền Lăng khẽ gật đầu, cùng tôi về Nhu Nghi điện đón Linh Tê và Dư Hàm, Trinh Quý tần thì đi đón Dư Bái, rồi chúng tôi cùng tới Trọng Hoa điện. Trọng Hoa điện lúc này sớm đã được trang hoàng như mới, ngay từ xa đã có thể nghe thấy tiếng đàn ca náo nhiệt phi phàm, bước vào trong rồi lại càng có thể cảm nhận được một bầu không khí hân hoan không lời nào tả xiết.

Các phi tần trong hậu cung đã sớm tới đông đủ, đều ngồi ở đúng vị trí của mình. Thấy Huyền Lăng dẫn tôi và Trinh Quý tần bước vào, tất cả đồng loạt đứng dậy chúc mừng. Khắp gian điện rộng lớn toàn là các nữ tử ăn vận hoa lệ, ai nấy đều tươi cười rạng rỡ vô cùng, khung cảnh còn tươi đẹp hơn cả mùa xuân ở Thượng Lâm uyển.

Huyền Lăng với tôi đứng sánh vai nhau, Trinh Quý tần thì hơi lùi lại ở phía sau một chút về bên trái, cùng nhận sự chúc mừng của mọi người.

Trong chiếc khay trường thọ, những thứ đồ vàng bạc châu báu mà các phi tần tặng chất càng lúc càng cao, sắp tràn ra ngoài đến nơi, thế là đành phải lấy thêm một chiếc khác. Trinh Quý tần nhìn Huyền Lăng bằng ánh mắt chứa chan tình cảm, nâng chén rượu lên, nói: “Tình chàng như rượu nóng, ý thiếp tựa tơ mềm, rượu nóng rồi sẽ lạnh, tơ mềm mãi dẻo dai. Thần thiếp mong là tấm lòng của Hoàng thượng với Thục phi tỷ tỷ và thần thiếp sẽ mãi dẻo dai tựa như tơ mềm, xin Hoàng thượng hãy uống cạn chén này đi.” Huyền Lăng đang lúc cao hứng, có lý nào lại chẳng uống ngay.

Tôi bế hai đứa bé trong lòng đứng ở nơi cao, dáng vẻ đoan trang rất mực.

Ngôi Phi chính nhất phẩm bị bỏ trống suốt mười mấy năm, tôi rút cuộc đã có một ngày được đứng lên rồi.

Trong mắt mọi người, tôi và Huyền Lăng là một đôi người ngọc, chỉ có bản thân tôi biết rõ, kỳ thực không phải thế, dù chúng tôi có là người ngọc thật thì cũng là những người ngọc mang đầy vết nứt. Không ai hay biết, người lúc này đang ở bên ngoài Tử Áo Thành từng đối xử với tôi tốt đến mức nào, y khiến tôi có được những niềm vui đơn thuần mà chân thực nhất. Suốt kiếp này, y chính là bí mật được ẩn giấu ở nơi sâu nhất trong lòng tôi, sẽ không ai hay biết. Phía đằng xa, My Trang đang nâng chén mỉm cười với tôi, Kính Phi, Đoan Phi và Lữ Chiêu dung cũng đều là đồng minh của tôi, Hồ Chiêu nghi thì dù đắc sủng nhưng đã không thể sinh nở được nữa, An Lăng Dung sớm đã thất sủng từ lâu, ngay cả dịp trọng đại này cũng không được tới góp mặt, Tường Tần, Kỳ Tần thì lại càng không đáng nhắc tới. Còn Diễm Quý nhân... nghĩ tới nữ tử có vẻ mặt lạnh tựa băng sương ấy, tôi không kìm được thào thở dài một tiếng nơi đáy lòng.

Tôi giơ tay áo lên che miệng, uống một hơi cạn sạch rượu trong chén. Kể từ ngày hôm nay, hậu cung triều Càn Nguyên đã không còn là giang sơn của một người nữa rồi.

Giờ đây thiên hạ chia hai, kết quả thế nào hãy còn chưa thể biết được.

Tôi bắt giác hơi nhếch khóe môi, một nụ cười như có như không thoáng hiện.

15. Q.6 - Chương 16: Khước Giáo Di Tác Thượng Dương Hoa

[28] Trích từ bài Cổ ý kỳ 6 của Ngô Vĩ Nghiệp. “Chưởng thượng san hô liên bất đắc” ý rằng một thứ dù quý báu đến mấy nhưng nếu không phải là của mình thì đừng cố níu giữ, câu tiếp theo thì muốn nói thứ quý báu ấy sớm muộn gì cũng sẽ có một chốn về tốt hơn - ND.

Sau khi nghi lễ kết thúc thì trời đã về chiều, tôi và Trinh Quý tần cùng quay về cung của mình thay xiêm y, tiếp tục chuẩn bị cho bữa tiệc đêm.

Bởi vì dự tiệc đêm đa phần là các tông thân cùng nội quyến, do đó trang điểm không cần quá cầu kỳ, chỉ cần ung dung, nền nã là được. Một mối suốt cả ngày, lúc này Dư Hàm và Linh Tê đều đang rúc đầu vào

lòng nhũ mầu mà cảm cúi bú sữa. Tôi tranh thủ chớp mắt một chút, sau đó liền kêu Hoán Bích giúp trang điểm lại, Cận Tịch thì đứng kế bên kiểm kê quà tặng mà công khanh các phủ đưa tới.

Cận Tịch cười, nói: “Quà tặng lần này tất nhiên đều là thượng hạng cả. Hiện giờ người các phủ ai cũng có lòng bợ đỡ nường nường, lẽ nào lại dám không chọn đồ tốt nhất hay sao? Họ còn sợ nường nường nhìn không vừa mắt ấy chứ.” Tôi nhúng hai tay vào trong chiếc chậu vàng ròng nạm ngà voi đựng nước hoa hồng đã được gạn sạch bã, làn da trắng nõn nà lại càng thêm nổi bật. Hoa Nghi vắt khô một chiếc khăn ẩm vừa ngâm nước hoa ngọc lan rồi đắp mặt cho tôi, mùi hương thanh khiết tỏa ra khiến cả thân xác và tâm hồn tôi đều thư thái. Tôi cất giọng nhẹ nhàng: “Cận Tịch người nhân quang rất chuẩn, cứ chọn những thứ người vừa mắt nói với bản cung là được rồi.”

Cận Tịch chậm rãi nói: “Phủ Tấn Khang Quận chúa đưa tặng một bộ mười hai cây quạt trúc, điều đặc biệt là ở chỗ những thanh trúc trên quạt đều bóng láng, mát rượi, cứ như là ngọc vậy.”

“Hồ Chiêu nghi việc gì cũng không chịu kém người khác, mẫu thân của nàng ta tính tình tất nhiên cũng giống vậy rồi.”

Cận Tịch lại tiếp: “Phủ Bình Dương Vương cho đưa tới một chuỗi ngọc phỉ thúy, mỗi viên phỉ thúy đều tròn xoe, xanh biếc, kích cỡ cũng đều đặn vô cùng, bên trên còn điêu khắc hình chim công, bất kể là tay nghề của thợ chế tác hay là chất lượng ngọc đều thuộc vào hàng thượng phẩm.”

“Cửu Vương gia làm gì có tâm tư mà đi để ý tới những món đồ của nữ nhân, chuỗi ngọc này nhất định là của Trang Hòa Đức thái phi rồi. Thứ đồ tốt như thế chắc là được tiên hoàng ban thưởng cho năm xưa.” Dừng một chút tôi lại tiếp: “Đội lát nữa hãy mang tràng hạt gỗ trầm khảm ngọc kia của bản cung qua chỗ Đức thái phi, cứ nói là bản cung đa tạ tâm ý của bà ấy.”

Cận Tịch đáp “vâng” một tiếng, nói tiếp: “Còn có một đôi đĩa thử độc làm bằng sừng tê mà phủ Bái Quốc công đưa tới cũng không tệ chút nào, tuy rằng đĩa bạc cũng thử được độc nhưng không thể nào so với thứ này được.”

Tôi bỏ chiếc khăn đắp mặt xuống, cười lạnh, nói: “Người dùng độc đều là hạng hung ác vô cùng, khó mà đề phòng được, rốt cuộc vẫn là Bái Quốc công có lòng.”

Tôi chợt nghĩ tới một chuyện, bèn hỏi: “Vị Bái Quốc công này mang họ Vưu đúng không?”

Cận Tịch ngoảnh đầu qua, cười đáp: “Dạ đúng vậy, Bái Quốc công chính là người nhà họ Vưu.”

Tôi thoáng lộ vẻ trầm ngâm. “Tiểu thư nhà họ Vưu - Vưu Tĩnh Nhân vốn là người được chọn cho lục Vương gia, không biết bây giờ đã xuất giá chưa?”

Tiểu Doãn Tử tươi cười bước tới nói: “Việc này thì nô tài biết, vẫn chưa. Vưu tiểu thư một lòng ái mộ lục Vương gia, sống chết không chịu xuất giá, đến bây giờ vẫn còn lơ đãng, đã sắp thành gái lơ thì rồi.”

Nghe nói vậy, tôi không kìm được liếc qua phía Hoán Bích đang đứng một bên chọn xiêm y, thăm thử dài. Hoán Bích vốn thính tai nên những lời vừa rồi đã nghe thấy cả, sau khi chọn cho tôi một chiếc áo màu đỏ sậm thêu hình chim loan bèn bước tới cười lạnh, nói: “Cho rằng chờ đến khi trở thành gái lơ thì thì có thể gả cho lục Vương gia sao? Nữ tử ái mộ lục Vương gia trong thiên hạ này nhiều lắm, Vương gia chỉ e còn chưa nhìn rõ mặt mũi cô ta!”

Tiểu Doãn Tử còn chưa biết vì sao Hoán Bích lại giận, bất giác thâm chất lưỡi. Tôi đưa mắt nhìn qua phía Tiểu Doãn Tử. “Đã nghe ngóng rõ ràng chưa, hôm nay Hoàng hậu dùng loại đồ trang sức nào?”

Tiểu Doãn Tử khom người đáp: “Dạ rồi, toàn là đồ vàng ròng cả. Hoàng hậu vừa mới thay xiêm y xong, đang chuẩn bị ra ngoài.”

Tôi điềm đạm gật đầu. “Vậy thì tốt, bản cung cũng không muốn hôm nay có va chạm với nàng ta.” Tranh thủ lúc Hoán Bích thay xiêm y ĩnh, tôi khẽ nói: “Vừa rồi có gì mà lại tức giận đến vậy? Những lời đó của muội có phần cay nghiệt quá rồi!”

Hoán Bích ngoảnh đầu qua một bên. “Nô tỳ không vừa mắt cái bộ dạng đó của cô ta, cứ như là sợ người khác không biết cô ta đang đợi lục Vương gia vậy, khiến Vương gia khó xử.”

Tôi khẽ thở dài một tiếng. “Nàng ta cũng đáng thương, đường đường là một vị tiểu thư con nhà công hầu.” Lúc này cũng đã thay áo xong, tôi bèn ngồi tựa người vào chiếc sập quý phi, đeo hộ giáp làm bằng ngọc bích vào, nói tiếp: “Quà mừng quanh đi quẩn lại cũng chỉ có vậy, những thứ tầm thường thì hãy cất đi để sau này dùng làm đồ ban thưởng là được rồi.”

Phẩm Nhi đang ngồi xỏm đeo túi thơm vào bên hông cho tôi, nghe thấy vậy bèn cười, góp vui: “Những thứ khác thì không có gì, nhưng nô tỳ thấy chiếc vòng tay san hô mà Thanh Hà Vương đưa tới cũng rất đẹp đấy.” Nói rồi bèn đi lấy chiếc hộp gấm tới mở ra, chỉ thấy bên trên lớp vải lót trắng ngần là một chiếc vòng tay san hô màu đỏ tươi như máu, mỗi viên san hô đều long lanh, căng tròn, tỏa ra những tia sáng rực rỡ như muốn thiêu đốt con mắt người ta. Vừa nhìn thấy chiếc vòng này trái tim tôi đã đau quặn thắt từng cơn, không kìm được cầm nó lên mà tỉ mỉ mân mê ngắm nghía. Huyền Thanh, Huyền Thanh, chướng thượng san hô liên bất đắc, khước giáo di tác thượng dương hoa, muội có lý nào mà không hiểu? Có lý nào mà không hiểu chứ?

Trong khi thăm ngắm nghĩ vậy, tay tôi đã vô thức đeo nó vào cổ tay mình, rồi cất lời hờ hững: “Khởi giá, chúng ta tới Trọng Hoa điện.”

Tôi chậm rãi bước vào Trọng Hoa điện trong sự vây quanh của mọi người, Hoàng hậu lúc này sớm đã ngồi bên cạnh Huyền Lăng, trên người là một bộ đồ màu đỏ tươi thêu hình ngũ phượng bằng chỉ vàng, những thứ đồ trang sức từ trâm thoa, bộ dao cho đến vòng cổ nhất loạt đều được làm bằng vàng ròng, toàn thân đều như có một tầng ánh sáng vàng mờ mờ bao quanh, trông vô cùng uy nghiêm và hoa lệ. Tôi thì mặc một bộ đồ màu hoa hồng, bên trên thêu hình chim loan, những thứ đồ trang sức trên người hoàn toàn làm bằng ngọc Lam Điền, trong vẻ nhẹ nhàng, linh hoạt vẫn không thiếu mất nét điềm đạm, đoan trang. Còn Trình Quý tần thì vận một bộ cung trang màu hồng đào, bên trên chỉ có mấy đường hoa văn hình đám mây thêu bằng chỉ bạc, lại càng làm tôn lên dáng người yếu điệu, thướt tha. Ngoài ra, các phi tần hay nội quyền đang có mặt không ai được diện đồ màu hồng hay màu đỏ, ngay cả đồ màu vàng cam cũng không được phép.

Kỳ Sơn Vương vốn tính háo sắc, những năm gần đây mỗi dịp cung yến đều không dẫn theo chính phi, bầu bạn bên cạnh luôn là các trác phi trẻ tuổi, xinh đẹp như hoa, mà y cũng rất lấy làm tự hào về điều đó. Thanh Hà Vương và Bình Dương Vương thì giống nhau, đều chỉ ngồi lặng lẽ uống rượu một mình. Ánh mắt tôi thoáng tiếp xúc với y một chút, lập tức cúi xuống ngay, sau đó liền tươi cười vấn an Huyền Lăng.

Huyền Lăng kéo tay tôi lại, ghé đến bên tai tôi, thấp giọng cười, nói: “Nàng mặc thứ gì cũng đều là người đẹp nhất cả.”

Tôi đưa mắt liếc y, che miệng bật cười. “Hoàng thượng toàn nói những lời ngon ngọt để gạt thần thiếp thôi.”

Lúc này bữa tiệc cũng đã bắt đầu, trong điện rộn ràng ca múa. Thời gian cứ lặng lẽ trôi, bữa tiệc dần đến hồi kết thúc, tôi đã cảm thấy hơi rượu xộc lên, mặt mũi đỏ bừng đầy xuân sắc. Trình Quý tần bên cạnh thì lại càng thoáng vẻ say, liêu xiêu chùng như sắp ngã. Tôi tựa đầu vào người Huyền Lăng, khẽ nói: “Trình muội muội đã hơi say rồi, đêm nay Hoàng thượng phải chăm sóc muội ấy cho tốt đấy!”

Huyền Lăng nắm tay tôi trong tay áo, nơi khoe miệng còn thấp thoáng lưu lại mùi thơm của Mân côi túy, cất tiếng cười khẽ. “Trẫm muốn tới Nhu Nghi điện.”

Tôi hơi đẩy y một chút, dịu dàng tỉ tê: “Trình muội muội sau khi sinh nở vẫn luôn buồn bã không vui, Hoàng thượng hãy ở bên muội ấy nhiều một chút. Thời gian còn dài...” Tôi yêu kiều liếc mắt nhìn y, giọng nói lại càng thêm mềm mại: “Thần thiếp không tranh cái sự nhất thời.”

Huyền Lăng khẽ cười điềm đạm, lại ngoảnh đầu qua khẽ nói với Trình Quý tần mấy câu. Trình Quý tần hai má đỏ bừng, nơi khoe miệng thoáng hiện một nụ cười e ấp.

My Trang vì thân thể mỗi mệt, bữa tiệc mới được nửa chừng đã cáo từ về Đường Lê cung nghỉ ngơi, tôi nhất thời không thể yên tâm, liền muốn tới Đường Lê cung thăm nom một chút.

Kiếp mềm đã chờ sẵn bên ngoài, đương khi tôi cất bước đi ra thì chợt một làn gió đêm thổi tới, tôi chỉ cảm thấy hai má nóng bừng, đầu choáng mắt hoa, bước chân cũng trở nên loạng choạng không vững. Chợt từ nơi cánh tay truyền tới cảm giác ấm áp, ngay sau đó một giọng nói trong trẻo, giòn tan vang lên: “Lê hoa bạch lúc mới vào miệng thì ngọt thơm, nhưng sức rượu lại rất mạnh. Bây giờ hơi rượu trong người nương nương chắc đang xộc lên đấy, nương nương cứ nên đi bộ thì hơn, ngồi kiệu chỉ e sẽ càng thêm chóng mặt,

đầu đầu.” Giọng nói ấy tuy lạnh lùng tựa băng giá nhưng lại mang theo ý cười nồng đậm, lọt vào tai liền mang tới cảm giác hết sức ngọt ngào, khiến người ta như muốn đắm say.

Tôi đang định ngoảnh đầu lại xem là ai, chợt đã nghe Hoán Bích cất giọng hững hờ: “Diễm Quý nhân an hảo.”

Diễm Quý nhân vận một bộ váy áo màu xanh thêu hình hoa mộc lan, trên đầu cài một cây trâm bạc đính ngọc phỉ thúy màu xanh biếc, dáng vẻ trang nhã, điềm đạm. Tôi vốn quen thấy bộ dạng lạnh lùng của nàng ta thường ngày, hôm nay thoát nhìn lối ăn vận này thì không kìm được hết sức ngạc nhiên. Thế nhưng ngay sau đó, trái tim tôi đã nảy lên một cái, chợt nhớ tới chuyện lúc trước, bèn lẳng lặng đẩy tay nàng ta ra, nói: “Diễm Quý nhân cũng muốn rời bữa tiệc sao?”

Nàng ta tươi cười rạng rỡ để lộ ra hai hàm răng trắng bóng. “Hôm nay là ngày vui của nương nương, thế mà nương nương còn nhường Hoàng thượng cho Trinh Quý tần, tần thiếp sao có thể không biết điều được, chỉ đành sớm quay về ôm Đoàn Nhung mà đi nghỉ ngơi thôi.”

Nghe nàng ta nhắc tới Đoàn Nhung, lòng tôi bất giác càng thêm thấp thỏm, cổ trắn định tâm thần, nói: “Đoàn Nhung của Quý nhân đúng là đáng yêu, không biết giờ đã lớn thêm chút nào chưa?”

Diễm Quý nhân cười tủm tỉm, nói: “Nếu nương nương có hứng thú thì chi bằng hãy dời gót tới Lục Nghi cư của tần thiếp ngồi chơi một chút, chẳng biết nương nương có chịu nể mặt không?” Trong khi nói cặp mắt phượng đen lầy của nàng ta ánh lên những tia lấp lánh, đầy vẻ quyến rũ khó tả. Dừng một chút nàng ta lại tiếp: “Có điều nương nương đi đâu cũng dẫn theo rất nhiều người, chỉ e sẽ khiến Đoàn Nhung sợ quá mà không dám kêu nữa... Chỗ tuyệt diệu nhất của Đoàn Nhung chính là ở tiếng kêu đấy!”

Tôi thấy nàng ta như vô tình như hữu ý nhắc đến chuyện đêm đó, lại càng không biết rốt cuộc nàng ta có ý đồ gì, bèn cười, nói thẳng: “Đêm nay trời thanh gió mát, trăng lại rất đẹp, nếu không tranh thủ đi du ngoạn một chút thì thực là uổng phí quá, ta làm sao mà từ chối nhã hứng của Quý nhân được.” Sau đó liền ngoảnh đầu dặn dò Tiểu Doãn Tử: “Không được đi theo, bản cung qua chỗ Diễm Quý nhân ngồi chơi một lát, để Hoán Bích đỡ ta là được rồi.”

Tôi xưa nay vẫn luôn nói sao làm vậy, bọn Tiểu Doãn Tử tất nhiên không dám khuyên nhủ gì. Hoán Bích vốn không thích Diễm Quý nhân, chỉ lẳng lặng bước tới đỡ tay tôi, ba người cùng chậm rãi bước về phía trước.

Lục Nghi cư nằm ở nơi hẻo lánh, Huyền Lăng vì muốn để Diễm Quý nhân tránh mặt mọi người trong cung nên mới cố tình chọn chỗ này cho nàng ta. Lúc này hoa sen trên hồ Thái Dịch đều đã lụi tàn, duy có những nhành liễu rủ là vẫn còn phơ phất, chính là một mảng màu xanh cuối cùng còn sót lại ở đây. Sắc liễu càng xanh, lòng người lại càng thêm thương cảm, có thể tưởng tượng ra khung cảnh cây cối tro trụi sau này thế lương đến mức nào.

Trăng sáng treo cao tỏa xuống những tia dịu dịu, sau khi đi qua cầu Thủy Tiên, chúng tôi liền tới Lô Tuyết tạ, khu vực xung quanh ngập những hoa lau, dưới ánh trăng bàng bạc nhìn như một mảng tuyết trắng. Nơi này cách Lục Nghi cư đã không còn xa nữa, xung quanh tĩnh lặng không có lấy một bóng người, đôi giày gấm đính trân châu màu đỏ bước đi trên con đường ướt đầm nước sương, tà váy dài quét nhẹ vào cỏ cây làm vang lên những tiếng loạt soạt. Một góc hồ Thái Dịch phía trước ánh lên vẻ dịu dàng rất mực dưới ánh trăng, từng gợn sóng đưa nhẹ nhàng làm lay động cả mảng hoa lau trắng phau như tuyết bên bờ, tôi nhìn mà đáy lòng bất giác dâng lên từng cơn buồn bã.

Chẳng biết bên bờ sông nơi chùa Cam Lộ, những bông hoa lau có còn như xưa nữa không?

Trong khoảnh khắc ký ức tràn về, từ cổ họng đột nhiên truyền tới cảm giác lạnh ngắt, một con dao nhỏ sắc lẹm đã bất ngờ kề sát vào cổ tôi. Khuôn mặt Hoán Bích lúc này lộ rõ vẻ kinh hãi tột cùng, Diễm Quý nhân thì lại cười tươi như hoa. “Nương nương chớ coi thường con dao găm này, nó là đồ tiến cống từ Ba Tư đấy. Trước đây khi tần thiếp huấn luyện thú từng bị một con báo không biết tốt xấu làm bị thương, sau khi khỏe lại việc đầu tiên mà tần thiếp làm chính là lén vào Báo uyển, lén cắt đứt cổ họng của con báo đó. Nương nương có muốn thử một chút không? Máu của con báo đó vừa nóng vừa tanh, hết sức nhầy nhụa. Nương nương là một đại mỹ nhân, không biết máu của nương nương sẽ như thế nào nhỉ? Có khi nào lại lạnh băng không có chút nhiệt độ nào không?” Dứt lời lại đưa mắt liếc qua phía Hoán Bích. “Bích cô nương nếu không

cẩn thận kêu lên, con dao trong tay ta cũng sẽ không cẩn thận cắt đứt cổ họng của Thục phi nương nương đấy.”

Tiếng kêu của Hoán Bích lập tức nghẹn lại trong cổ họng, tôi thì giận quá mà cười, cố kìm nén để bản thân không động đậy chút nào. “Hà tất phải dọa nạt Hoán Bích làm gì, cô bày ra mưu kế dụ bản cung đến đây, lại chỉ cho phép một mình Hoán Bích đi theo, tất nhiên là đã tính toán chu toàn. Huống chi nơi này lại hẻo lánh như thế, cô cần bản không sợ có ai nghe thấy cả.”

Nàng ta khẽ “ồ” lên một tiếng, cất giọng bình thản: “Nương nương thông minh lắm, vậy chắc nương nương cũng đã nghĩ ra rồi, đi thêm về phía trước mấy trăm bước chân là tới Giao Lô quán, dù tần thiếp có lỡ tay giết chết nương nương và thị nữ của nương nương ở đây thì cũng có thể dồn đẩy mọi trách nhiệm lên người Kỳ Tần vốn kết oán với nương nương đã lâu, còn tần thiếp thì chẳng việc gì cả.” Nàng ta cười khanh khách. “Dù sao Kỳ Tần cũng muốn giết nương nương từ lâu rồi, tần thiếp làm vậy có thể coi như là giúp nàng ta hoàn thành tâm nguyện.”

Con dao găm nơi cổ họng truyền tới cảm giác lạnh băng, nàng ta chỉ cần hơi dùng sức một chút là có thể kết liễu tính mạng tôi. Tôi cố giữ bình tĩnh, khẽ nở nụ cười. “Chẳng lẽ Diễm Quý nhân thì không kết oán với ta đã lâu sao? Bằng không ngày đó tại sao lại cho Đoàn Nhung dụ nhiều mèo như vậy tới muốn lấy đi tính mạng của ta và thai nhi trong bụng? Ta còn sống được tới bây giờ chẳng qua là nhờ mạng lớn mà thôi!”

“Nương nương đã đoán được rồi sao?” Giọng nàng ta nghe vẫn rất nhẹ nhàng, bình thản: “Lòng nhẫn nại của nương nương đúng là không tầm thường, đã đoán được từ sớm mà còn có thể nhẫn nhịn tần thiếp lâu như thế, xem ra tần thiếp quả là đã đánh giá thấp nương nương rồi.”

Một làn gió đêm thổi tới mang theo đôi chút giá lạnh, tôi hững hờ nhìn thẳng vào mắt nàng ta. “Không phải là cô đánh giá thấp bản cung, mà là việc dù sao cũng đã qua rồi, bản cung nghĩ tới một mảnh tình si kia của cô nên mới không muốn làm khó cô quá. Cô bây giờ đã là sủng phi của Hoàng thượng, nếu vì Thanh Hà Vương mà giết bản cung thì thực là không đáng chút nào.”

Mặt nàng ta bắt gặp hơi biến sắc, cặp mắt lộ vẻ thâm trầm nhìn chằm chằm vào tôi. “Cô biết cả rồi?”

Tôi quan sát bộ xiêm y xanh biếc trên người nàng ta một chút rồi thản nhiên nhìn lại nàng ta. “Quý nhân cả ngày chỉ diện xiêm y màu xanh, thích hoa hợp hoan còn hơn cả tính mạng của mình, thêm vào đó có người từng nói với bản cung, năm xưa khi cô gặp nạn suýt chết, là y mời thái y đến cứu cô. Vương gia lòng dạ từ bi, đâu có ngờ rằng nữ tử mà mình cứu lại là một người lòng dạ độc ác như rắn rết. Nếu lúc này Vương gia mà ở đây, thực chẳng biết trong lòng sẽ có suy nghĩ thế nào?”

Tôi còn chưa nói xong, Hoán Bích đã biến hẳn sắc mặt, giận dữ quát: “Trên đời độc nhất đúng là lòng dạ đàn bà! Năm xưa Vương gia đã cứu cô như vậy, không ngờ cô lại đi hãm hại tiểu thư!” Sau đó đột nhiên nhổ một bãi nước bọt vào mặt Diễm Quý nhân. “Hạng người độc ác như cô mà cũng xứng thích Vương gia sao?”

Nhổ nước bọt vào mặt là một sự sỉ nhục rất lớn, Hoán Bích trong cơn tức giận không để ý tới hậu quả, sau đó ngay đến bản thân cũng sợ đến ngây ra, sắc mặt trở nên tái nhợt, thẳng thốt nhìn tôi. Diễm Quý nhân thản nhiên đưa tay lên lau đi bãi nước bọt trên mặt, cười nhạt, nói: “Vừa rồi khi tiểu thư nhà cô nói ta hại cô ta, cô không hề tức giận chút nào, vậy mà vừa nhắc đến Vương gia, cô liền nôn nóng như thế...” Nàng ta hơi nhướn mày, cất giọng giễu cợt: “Bích cô nương xưa nay cũng chỉ diện xiêm y màu xanh, không biết có phải là vì duyên cớ giống ta không?”

Hoán Bích mặt đỏ tía tai, hết sức xấu hổ, hậm hực nói: “Cô là đồ nữ tử yêu nghiệt chỉ biết ăn nói lung tung!”

“Ta là yêu nghiệt, vậy Thục phi nương nương há chẳng phải là loại yêu nghiệt hàng đầu sao?” Nàng ta ung dung bước lại gần tôi, khoe miệng hơi nhếch lên để lộ một tia dữ dằn. “Đã có duyên phận ở chùa Cam Lộ rồi, nương nương cố sao còn đứng núi này trông núi nọ, không biết thỏa mãn, giở trò dâm dật để trở lại bên cạnh Hoàng thượng? Quả nhiên trong mắt nương nương, một tấm chân tình của Vương gia chẳng là gì so với vinh hoa phú quý nơi cung đình!” Trong đôi mắt trong veo của nàng ta lộ rõ vẻ khinh miệt và căm hận. “Tần thiếp từ khi quen biết Vương gia chưa từng thấy ngài thật lòng vui vẻ như vậy bao giờ, cũng chưa từng

thấy ngài thương tâm như vậy bao giờ. Kể từ lúc nương nương về cung, tần thiếp liền bắt đầu nghi ngờ, mãi cho đến bữa tiệc hôm Trung thu đó...”

“Người nấp sau lùm cây nghe lén hôm đó là cô?”

“Tần thiếp để ý hành tung của Vương gia đã lâu, hôm đó có thể nói là cơ duyên xảo hợp.” Nàng ta đưa mắt liếc tôi, sau đó lại nhìn qua phía Hoán Bích, lộ rõ vẻ khinh thường. “Cô cảm thấy ta không xứng thích Vương gia, chẳng lẽ Thục phi thì xứng sao? Uống cho cô ta có cái thân xác xinh đẹp như hoa, kỳ thực là hạ người vô tình vô nghĩa, còn chẳng bằng đám mãnh thú trong ngự uyển! Ta giết cô ta chẳng qua là để trên thế gian này bớt đi một kẻ vô tình mà thôi!”

“Cho nên cô mới bày trò trong vĩnh hạp để hại ta?”

Nàng ta mặt không đổi sắc, ngẩng lên thản nhiên nói: “Vương gia hết lòng hết dạ với cô, thế mà cô lại vì ham muốn vinh hoa phú quý mà quyến rũ Hoàng thượng, còn có con với y nữa. Thứ mà cô có thể dựa vào chẳng qua chỉ là cái thai đó mà thôi, ta phải khiến cho cô mất đi nó để rồi phải chịu nỗi khổ ở nơi lãnh cung, sau đó ngày đêm khóc lóc hối hận!”

Hoán Bích kinh hãi kêu lên: “Cô điên rồi, nếu cô mà khiến cái thai đó có bề gì, vậy tức là cô đã giết...” Nói đến đây thì đột ngột ngừng lời, dừng một chút mới lại giận dữ quát: “Khi đó tiểu thư đang mang thai tám tháng, lỡ như mẹ con đều không giữ được, vậy tức là cô đã hại chết ba mạng người! Tiểu thư mà chết, Vương gia...” Hoán Bích nắm chặt hai tay, gằn giọng nói: “Vương gia nhất định sẽ không sống nổi!”

Diễm Quý nhân hơi ngẩn ra một chút, trên mặt thoáng hiện vẻ không đành lòng, rất nhanh sau đó đã giấu hết hoàn toàn cảm xúc. “Cô ta chết đi coi như là gọn ghẽ, đỡ cho Vương gia phải nhớ nhưng một kẻ vô tình.” Nơi chân trời mây đã che đi vầng minh nguyệt, bên bờ hồ sóng gợn nhẹ nhàng, từng làn gió thổi tới mang theo đôi làn hương thoang thoảng. “Thanh Hà Vương...” Khi nhắc đến cái tên này, nơi khóe miệng nàng ta bỗng xuất hiện một nét dịu dàng rất mực, ánh mắt cũng bừng lên những tia rạng rỡ khó có thể miêu tả bằng lời. “Ngài tuy là con cháu hoàng tộc nhưng kỳ thực cũng là một người lễ loi cô độc như ta. Những năm nay, chỉ có ngài đối tốt với ta, chịu xót thương ta. Hồi ở trong ngự uyển mọi người đều đánh mắng ta, chưa từng có ai coi ta là con người... Dù là bây giờ, tất cả mọi người trong cung đều coi ta như giống yêu nghiệt hại nước, hận không thể giết chết ta cho hả dạ. Chỉ duy có ngài...” Khóe mắt nàng ta thấp thoáng mấy giọt lệ long lanh, nhìn hết như những viên minh châu ngưng tụ thành từ ánh trăng bàng bạc. “Do đó bất kỳ người nào làm ngài thương tâm, ta tất sẽ giết đi để thỏa lòng căm hận.”

“Núi có cây chừ cây có cành, lòng mến chàng chừ chàng chẳng hay.” Tôi khẽ nói: “Cô giết ta rồi, tất cả những việc cô làm vì y, y đều không hay biết, thậm chí cô còn phải đùn đẩy hết trách nhiệm lên người Kỳ Tần, như thế há chẳng phải là phí công uống sức hay sao? Sau này y hận cũng được, căm kích cũng được, tất cả đều là với Kỳ Tần chứ không phải với cô, như thế một phen tâm huyết của cô coi như chẳng đổi lại được gì.” Lòng tôi hơi trầm xuống. “Hơn nữa cô hẳn cũng biết, cô mà giết ta, y sẽ hận cô cả đời!”

Nàng ta hơi nhếch khóe môi, nơi đáy mắt bừng lên một tia hung tợn, tay phải không động dấy chút nào, tay trái chợt dùng sức thật mạnh, đẩy Hoán Bích vốn đứng bên cạnh về phía sau. Hoán Bích cả kinh, không kịp được hô lớn một tiếng, bên tai chợt vang lên tiếng gió thổi vù vù, rồi một bóng đen thình lình nhảy tới, tà áo lất phất tung bay, loáng cái đã đón được Hoán Bích vào lòng.

Diễm Quý nhân cười nhạt, nói: “Vương gia chớ ôm nhầm người nhé!” Sau đó đột ngột rút con dao trong tay đi, đẩy mạnh tôi về phía người vừa xuất hiện. Bước chân tôi lập tức loạng choạng, sắp sửa ngã đến nơi, nhưng rất nhanh sau đó đã ở trong một vòng tay ấm áp, mùi hoa đỗ nhuộc quen thuộc ập thẳng vào mặt. Tôi thoáng ngây người đờ đẫn, khi ngẩng đầu lên liền bắt gặp ngay khuôn mặt mà mình vẫn hằng nhung nhớ bao đêm, vĩnh viễn không bao giờ quên được. Y lúc này đã buông Hoán Bích ra, ôm tôi trong lòng, cất giọng dịu dàng: “Nàng không sao chứ?”

Nghe thấy giọng nói ấy của y, tôi cảm thấy như được tắm trong gió xuân ấm áp, vô cùng thư thái. Thế nhưng tôi không dám tham lam hưởng thụ sự ấm áp ấy, lập tức rời khỏi lòng y, khom người nói: “Đa tạ Vương gia.”

Diễm Quý nhân tiện tay bẻ một bông hoa hồng cạnh đó cài lên búi tóc, dáng vẻ tao nhã vô cùng. “Ai ở đây cũng đều là người mất sáng cả, nương nương hà tất phải làm bộ làm tịch như thế làm gì.” Sau đó liền

quay đầu lại, sắc mặt lộ rõ nét bi thương. “Thì ra bất kể nàng ta đối xử với ngài thế nào, ngài cũng đều thật lòng đối tốt với nàng ta.”

Hoán Bích ghen ngào kêu lên: “Vương gia, vừa rồi cô ta cầm dao găm muốn giết tiểu thư, ngay cả lần trước tiểu thư sinh non cũng là do cô ta èo đến lao vào bụng tiểu thư!” Hoán Bích mặt mũi tái xanh, cơn sợ hãi vẫn chưa hề tan bớt. “Vương gia, cô ta là một kẻ điên!”

Huyền Thanh đột ngột nhú chặt đôi mày. “Lan Y!” Giọng nói của y lạnh lùng mà gọn ghẽ, bên trong không xen lẫn một tia tình cảm nào.

“Vương gia chớ nên tức giận!” Giọng nàng ta nghe xiết nổi thê lương đau đớn, nhưng nụ cười thì lại tươi đẹp, rạng rỡ tựa bông hoa hồng đang cài trên búi tóc hiện giờ, khiến người ta thầm cảm thấy say đắm. “Không tới thời khắc này, ta thực khó mà hoàn toàn tuyệt vọng.” Dừng một chút rồi lại tiếp: “Ta sớm đã đoán được, sau khi ta đuổi hết đám cung nhân bên cạnh Thục phi đi, Vương gia ắt sẽ không yên tâm mà bám theo phía sau.”

Huyền Thanh còn chưa hết giận, kéo tôi ra sau lưng, cất lời trịnh trọng: “Nếu cô mà làm hại nàng ấy, ta nhất định sẽ không để ý tới tình nghĩa ngày xưa.”

Tôi nhìn bóng lưng cao lớn của y, tâm trạng hết sức nặng nề, tình ý mà y dành cho tôi, tôi chỉ có thể trân trọng đặt nơi đáy lòng thôi, không có cách nào khác cả.

Ánh trăng từ trên cao rơi xuống, kéo cái bóng của người ta ra rất dài. Phía đằng xa những ngọn đèn lồng màu đỏ nhìn hệt như những vì sao sáng lung linh, gió thổi cây cối đung đưa nhẹ nhẹ, vàng trắng dường như sắp rơi xuống tới nơi. Giữa bầu không khí trầm lặng ấy, tất cả chúng tôi đều không nói gì, mọi tâm tư đều được giấu đi rất kỹ. “Nàng ấy không muốn giết ta đâu.” Tôi khẽ cất lời, rồi liền ngoảnh đầu qua nhìn Huyền Thanh. “Nếu nàng ấy thật sự muốn lấy mạng ta, vừa rồi đã không hướng lưỡi dao xuống dưới, dè dặt dao vào cổ ta rồi; mà khi ở trong vĩnh hạp, nàng ấy cũng có thể cho nhiều con mèo lao về phía ta chứ không phải chỉ một. Thậm chí nàng ấy còn có thể hạ độc, không cần tự mình ra tay một cách lộ liễu thế này đâu. Nàng ấy ném chuột sợ vỡ bình, mà cái bình đó chính là huỳnh. Hoặc có lẽ, nàng ấy còn chưa hận ta tới mức muốn lấy mạng ta.”

Hoán Bích cau mày lộ vẻ chán ghét. “Không phải thế đâu!”

Tôi nhìn Diễm Quý nhân, cất giọng ôn tồn: “Bởi vì cô biết, cho dù không có ta, Thanh cũng sẽ không thích cô. Có lẽ...” Tôi hơi trầm ngâm một chút rồi mới tiếp: “Cô muốn ép bản thân phải tuyệt vọng, rồi sau đó mới chịu sống tiếp trong chốn hậu cung này.”

Huyền Thanh lộ vẻ không đành lòng, nhìn nàng ta, khẽ nói: “Hoàng huynh kỳ thực rất sủng ái cô.”

“Rất sủng ái ta sao?” Dưới ánh trăng bàng bạc, sắc mặt nàng ta ánh lên những nét lạnh lùng như băng giá, khiến người ta nhìn vào mà không tìm được phải ràng mình. “Nhưng ta không thích y, sự sủng ái của y đối với ta mà nói chẳng qua chỉ là một sợi dây trời buộc.” Cặp mắt nàng ta chứa chan tình ý, đau đớn nhìn Huyền Thanh. “Vương gia, ngài đối xử với người khác quá tốt. Năm xưa ngài giúp đỡ ta như vậy có lẽ chỉ xuất phát từ lòng thương hại của ngài, nhưng với ta mà nói, đó đã là sự ảm áp mà cả đời này ta chưa từng có được.” Nàng ta hơi đảo mắt một chút, nhìn qua phía Hoán Bích bằng vẻ như cười như không. “Ta hiểu rồi, cả đời này Vương gia sẽ không yêu ai khác ngoài Thục phi. Thật đáng thương!” Sau đó liền khẽ thở dài buồn bã, chẳng rõ tiếng thở dài ấy là vì chính bản thân hay là vì ai khác.

Một làn gió nhẹ thổi tới, những cành cây khẽ đung đưa làm tan nát ánh trăng, dường như có trái tim ai cũng theo đó mà vỡ vụn.

Hoán Bích không tìm được run lên lấy bẫy, mắt nhìn mặt hồ đến ngẩn ngơ. “Ta chẳng qua chỉ thử cô một chút vậy thôi.” Nàng ta khẽ cười, nghe như tiếng chuông gió thảng Ba trong trẻo, khiến người ta lòng thầm lay động, sinh ra những suy nghĩ vu vơ. “Từ nay về sau, ta sẽ cố hết sức bảo vệ người mà Vương gia muốn bảo vệ, coi như là để báo đáp ân tình năm xưa.”

Nàng ta xoay người rời đi, bầu không khí lại càng thêm tĩnh lặng. Một hồi lâu sau, Huyền Thanh nhìn chiếc vòng san hô trên cổ tay tôi, khẽ nói: “Nàng đeo nó rồi!”

Tôi khẽ “ừm” một tiếng, ánh trăng như sương, chiếu rọi lòng người thanh khiết, lại càng khiến chiếc vòng tay ấy thêm đỏ thắm hơn, tựa một nốt chu sa ở nơi lồng ngực. “Ta chỉ có thể làm được như vậy mà thôi, nếu nhiều hơn nữa là đã vượt qua bốn phận của huynh và ta rồi.” Dừng một chút, tôi cố dè nén tâm trạng lưu luyến chùng như có thể bùng lên bất cứ lúc nào, rồi mới khẽ nói tiếp: “Những lời cần nói trước đó ta đều đã nói hết rồi, cung đình quy củ thâm nghiêm, hai chúng ta thân phận khác biệt, ta xin cáo từ.”

Tôi rảo bước rời đi như bỏ chạy, không dám ngoái đầu nhìn y lấy một lần, những cành hoa bên vệ đường bị quệt vào không ngớt đọng đưa nhè nhẹ.

16. Q.6 - Chương 17: Hoa Mai Ngan Ngát Tỏa Hương Thắm

Trích Giang biên mai thụ, Lưu Bình Trung. Nguyên văn Hán Việt: Âm hương vi độ ngọc linh lung - ND. Hoán Bích đỡ tôi vội vã trở về Vị Ương cung. Đặt chân qua cửa lớn, nhìn thấy Nhu Nghi điện đèn đuốc sáng trưng như ban ngày, trái tim tôi mới dần bình tĩnh trở lại, không còn nôn nao, thấp thỏm như trước nữa. Lúc này đây, đối với tôi mà nói Nhu Nghi điện tuy chẳng khác nào một nhà giam hoa lệ, nhưng đồng thời còn là một chốn an thân nữa.

Đang lúc tâm trạng còn bồi hồi, Tiểu Doãn Tử tươi cười bước tới, nói: “Nương nương rốt cuộc đã về rồi, làm nô tài phải tìm vất vả quá! Lý công công vừa đến đây.”

Tôi hơi cau mày. “Bản cung chẳng qua chỉ cùng Hoán Bích đi dạo một chút cho tỉnh rượu, lẽ nào có chuyện gì quan trọng lắm hay sao mà người nôn nóng đến thế? Không thể chờ một lát được ư?”

Tiểu Doãn Tử cười đến không khép được miệng. “Quả thực là đã xảy ra chuyện lớn đấy ạ, nương nương biết được nhất định sẽ rất mừng.” Lời còn chưa dứt, bỗng có một nữ tử thân hình nhỏ nhắn chạy tới nhào vào lòng tôi, hai chân như khụy xuống, lúc ngẩng lên chỉ thấy nước mắt chảy giàn giụa đầy mặt, miệng thì khẽ gọi: “Đại tỷ...”

Hoán Bích vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, thấp giọng hô lên một tiếng: “Tam tiểu thư!”

Lòng tôi bất giác mềm đi, vội vàng kéo nữ tử trong lòng mình đứng dậy, gần như không thể tin nổi, người trước mặt tôi lúc này đây không ngờ lại chính là Ngọc Nhiêu đã cách biệt mười năm. Muội ấy đã cao lên rất nhiều, thế nhưng cặp mắt lấp lánh có thần cùng những đường nét trên khuôn mặt thì không có chút thay đổi nào so với hồi nhỏ, mà bây giờ nhìn muội ấy, tôi còn có cảm giác như nhìn lại mình năm xưa. Lòng mừng rỡ tột cùng, tôi vội vàng cười, nói: “Tốt quá, tốt quá rồi...” Còn chưa nói xong, nước mắt đã không kìm được mà tuôn rơi lã chã.

Ngọc Nhiêu vội vàng lau nước mắt giúp tôi, gượng cười, nói: “Xa cách mười năm, hôm nay gặp lại nhau là chuyện mừng, đại tỷ sao lại khóc chứ?” Nói rồi lại ngoảnh đầu nhìn qua phía Hoán Bích, khẽ gọi một tiếng “Bích tỷ tỷ”.

Hoán Bích cũng đã ngưng khóc, quan sát Ngọc Nhiêu một chút rồi nói: “Tam tiểu thư đã cao lên nhiều quá!”

Lý Trường đứng kế bên cười, nói: “Nương nương chớ nên vui mừng quá đấy, nhị tiểu thư cũng đã tới rồi.” Tôi đưa mắt nhìn đi, quả nhiên thấy bên dưới hành lang trước điện, Ngọc Diêu đang đứng buông thõng tay rơi lệ không ngừng. Mấy năm nay trong nhà liên tục xảy ra biến cố, so với Ngọc Nhiêu, tôi lại càng thương Ngọc Diêu hơn, muội ấy vì chuyện của nhà họ Quấn mà thương tâm tột độ, đến bây giờ còn chưa gả chồng.

Tôi vội vàng bước lên phía trước kéo tay muội ấy, còn chưa mở miệng thì muội ấy đã nghẹn ngào bật khóc rồi, một hồi lâu sau mới khẽ gọi được một tiếng “đại tỷ”. Tôi cẩn thận quan sát muội ấy, tuy nói là vào cung gặp mặt nhưng trên người muội ấy vẫn chỉ là một chiếc áo màu nâu nhạt đã hơi cũ, bên trên thêu hoa văn hình đám mây, sắc mặt đầy vẻ buồn khổ. Trông muội ấy vẫn dịu dàng, điềm đạm như trước, nhưng con người thì đã trầm lặng hơn nhiều, giống như đã mất đi một tia hồn phách, toàn thân chẳng có chút sức sống nào, tựa như một nhánh liễu rũ trong mùa thu muộn.

Ngọc Nhiêu khẽ thở dài than: “Từ sau khi nhà họ Quấn...”

Tôi cầm lấy bàn tay Ngọc Diêu, ôn tồn nói: “Ta đã biết cả rồi, chỉ khổ uội thôi.”

Đôi mày Ngọc Diêu chợt nảy lên một cái, đầu càng cúi thấp hơn, cất giọng thê lương, nói: “Đại tỷ, muội không...”

Tôi không đành lòng, liền dịu dàng khuyên nhủ: “Chuyện đều đã qua rồi, chúng ta không nói tới nữa được không?” Ngọc Diêu liền im lặng, không nói gì thêm.

Lý Trường thấy tình cảnh này, vội vàng bước lên trước cười, nói: “Hoàng thượng đã đặc biệt ời người nhà của nương nương vào cung, muốn mang tới cho nương nương một niềm vui bất ngờ. Hoàng thượng cũng đã nói rồi, hai vị tiểu thư cứ yên tâm ở lại trong cung, coi như là bầu bạn với nương nương.”

Tôi nhìn quanh bốn phía, hỏi: “Sao không thấy cha mẹ bản cung đâu? Bọn họ có phải cũng tới rồi không?”

Lý Trường cười, nói: “Hoàng thượng đã hạ chỉ triệu lão đại nhân và phu nhân về kinh, vì muốn nương nương được vui lòng nên hai vị tiểu thư đi suốt ngày đêm về trước, còn lão đại nhân và phu nhân thì chắc chỉ vài ngày nữa cũng sẽ đến nơi.”

Tôi hồ hững nói: “Tâm ý của Hoàng thượng bản cung xin tâm lĩnh. Có điều gia phụ dù sao cũng là tội thần, Hoàng thượng khai ân triệu gia phụ, gia mẫu về kinh như thế là có ý gì đây? Chỉ làm bọn họ phải bôn ba vất vả chứ đâu ích gì.”

Lý Trường dè dặt cười trừ, nói: “Hoàng thượng sao có thể không nghĩ đến tâm trạng của nương nương chứ, tuy không khôi phục nguyên chức cho lão đại nhân nhưng cũng đã sai người tu sửa lại tòa phủ đệ trước đây của Chân gia rồi, sau này lão đại nhân và phu nhân có thể yên tâm ở lại trong kinh mà an hưởng tuổi già.”

Tôi gật đầu không nói, Ngọc Diêu thì khẽ “hừ” một tiếng, lộ rõ vẻ xem thường. Ngọc Nhiêu lén kéo tay áo Ngọc Diêu một chút, khẽ lắc đầu ra hiệu.

Tôi cố định thần, ôn tồn nói: “Hoàng thượng lúc này còn đang ở chỗ Trình Quý tần, người khỏi cần làm phiền, ngày mai bản cung sẽ đích thân đi tạ ơn, người có thể lui đi được rồi.”

Lý Trường khom người kính cẩn hành lễ, rồi cười, nói: “Dạ. Còn có một chuyện nữa... Lục Vương gia nói hôm nay là ngày mừng của nương nương, những thứ khác thì không đáng kể gì, xin tặng tất cả hoa hợp hoan ở Lũ Nguyệt Khai Vân quán cho nương nương. Vương gia nói hoa hợp hoan có thể giữ yên ngũ tạng, điều hòa tâm chí, làm đẹp nhan sắc, nương nương ngày ngày hái về ngắm cũng tốt, đem nấu cháo tẩm bổ cũng được, chỉ cần không bỏ uống phí là tốt rồi.”

Tôi lòng thầm máy động, lập tức hiểu ra, bèn hồ hững nói: “Đã làm phiền Vương gia phải nhọc lòng rồi, người hãy thay bản cung gửi lời cảm tạ tới Vương gia.”

Ngọc Nhiêu khẽ cười một tiếng, cất giọng trong trẻo như chuông bạc: “Vị Vương gia này tâm tư đúng là thú vị, không đi tặng vàng tặng ngọc như hạng người tầm thường.”

Lý Trường phất nhẹ cây phất trần trong tay, cười nói: “Tam tiểu thư mới ngày đầu vào cung, còn chưa biết vị Lục Vương gia này của chúng ta tâm tư có nhiều chỗ tuyệt diệu lắm, đâu phải chỉ như vậy mà thôi. Tam tiểu thư sau này tự khắc biết hết.”

Tôi không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng dắt Ngọc Diêu và Ngọc Nhiêu vào trong điện, sau đó trò chuyện thâu đêm, bọc bọc tâm tình.

Ngày hôm sau, tôi an bài cho Ngọc Nhiêu ở tại Vĩnh Bảo đường, Ngọc Diêu thì trước giờ vốn ưa tĩnh lặng, lại không thích gặp người ngoài, do đó tôi liền chọn uội Ấn Nguyệt hiên nằm ở nơi tịch mịch, vắng vẻ nhất.

Hôm nay thức dậy, vừa khéo My Trang dẫn Thái Nguyệt tới, người còn chưa vào cửa thì tiếng cười sảng khoái đã vang vào trước. “Nghe nói Diêu Nhi và Nhiêu Nhi đều đã tới rồi, mặt mũi của Thục phi đúng là lớn quá!”

Tôi cười, nói: “Chẳng qua là Hoàng thượng thương tình mà thôi.”

My Trang đưa mắt lườm tôi một cái, khẽ bật cười. “Ồ trước mặt ta việc gì còn phải nói mấy lời khách sáo như thế.”

Tôi điềm đạm nói: “Ồ trong hoàng cung này thì tất nhiên là mẹ nhờ phúc con rồi.”

My Trang cười khì một tiếng, xoay người lại thấy Ngọc Nhiêu đi ra, bất giác sững người, ngay sau đó liền kéo tay Ngọc Nhiêu lại, gật đầu lia lịa, nói: “Nhiều năm không gặp, nha đầu thông minh, lanh lợi ngày xưa nay đã trở thành một mỹ nhân xinh đẹp như hoa rồi.”

Ngọc Nhiêu then thùng cúi gầm mặt xuống, khẽ gọi: “My tỷ tỷ.”

My Trang làm bộ như không nhìn thấy, cười tủm tỉm, nói: “Nhiều Nhi từ nhỏ đã giống muội, bây giờ lại càng giống hơn rồi.”

Thời gian giống như dòng nước mùa xuân chậm chậm chảy về đông, để lại cho người ta những nét phong sương già dặn, mang đi mất vẻ thuần chân, ngây thơ của người con gái. Nhìn Ngọc Nhiêu bây giờ, tôi có cảm giác như nhìn thấy bóng dáng của mình năm xưa. Thế nhưng so với tôi năm xưa, muội ấy còn có thêm một vẻ kiên nghị và hoạt bát, tựa một viên bảo thạch long lanh, tỏa ra những tia sáng chói lòa.

Ngồi xuống uống trà được một lát, My Trang dường như có tâm sự, cứ nhìn Ngọc Nhiêu mà ngơ ngẩn, rồi chợt khẽ cất tiếng hỏi: “Đã đi bái kiến Hoàng thượng chưa?”

Ngọc Nhiêu nghe thế thì lập tức cau mày, lộ rõ vẻ chán ghét. Tôi biết muội ấy vì biến cố của Chân phủ cùng với việc tôi phải xuất cung tu hành khi xưa mà hết sức oán hận Huyền Lăng, tất nhiên không chịu đi bái kiến, bèn khẽ lắc đầu, nói: “Điều Nhi và Nhiêu Nhi mới vừa ổn định nơi ở, còn chưa vội đi bái kiến tạ ơn ngay.”

My Trang tay cầm nắp chén trà, mắt nhìn chăm chú vào tôi. “Ta cảm thấy...” Nàng ta do dự suốt một hồi lâu, ánh mắt làm bộ vô tình liếc qua phía Ngọc Nhiêu. “Nói một câu không ngại kiêng kỵ thế này, ta cảm thấy Nhiêu Nhi thật sự có mấy phần giống với Phó Như Kim đấy.”

Tôi thoáng suy nghĩ một chút liền lập tức hiểu ra ngay, không kìm được toàn thân chấn động, gượng cười, nói: “Trên đời này đâu có thiếu gì những người tướng mạo giống nhau. Tỷ sợ Hoàng thượng nhìn thấy rồi sẽ khó chịu ư?”

Ngọc Nhiêu tò mò hỏi: “Phó Như Kim là ai vậy?”

My Trang khẽ thở dài một tiếng. “Là sủng phi của Hoàng đế ngày trước, về sau bị Thái hậu ban cho cái chết.”

Ngọc Nhiêu hơi cau mày vẻ khinh miệt. “Tỷ tỷ trước đây cũng là sủng phi của y, về sau bị y hại cho nhà tan cửa nát. Phó Như Kim là sủng phi của y, đến cuối cùng thì bị ban cho cái chết, qua đó có thể thấy làm sủng phi của Hoàng đế là việc xui xẻo nhất trên đời này.”

Tôi đưa mắt khẽ lườm một cái, tỏ ý bảo muội ấy chớ nên nói những lời như vậy.

My Trang gật đầu, trong mắt thoáng qua mấy nét sầu lo. “Chuyện của Phó Như Kim từng gây ra một cơn phong ba rất lớn, Hoàng thượng nhìn thấy Ngọc Nhiêu khó mà đoán được sẽ có tâm trạng thế nào. Ngọc Nhiêu dù sao cũng là muội muội của muội, tuy dung mạo có phần giống Phó Như Kim nhưng dù sao cũng giống muội hơn. Hai tỷ muội Hoàng hậu cùng nhau vào cung... Tuy bên cạnh Hoàng thượng vừa mới có thêm một vị Vinh Canh y, nhưng không thể không đề phòng được.”

Tôi hết sức tán đồng ý kiến này, lòng thầm cảm kích sự tinh tế của tỷ ấy. “Bọn họ tuy vâng chiếu vào cung nhưng dù sao cũng không phải là để nhận phong thưởng, do đó kỳ thực không cần đi tạ ơn làm gì.”

Ngọc Nhiêu nghe vậy thì không kìm được dãn hân đôi mày, tươi cười rạng rỡ. Tôi đưa mắt nhìn qua phía muội ấy, trầm giọng nói: “Mừng giận không để lộ ra ngoài mặt mới là tác phong của nữ nhi khuê các, huống gì đây còn là chốn cung đình.”

Ngọc Nhiêu cúi xuống, im lặng không nói, Ngọc Diêu thì có vẻ ngoan ngoãn hơn một chút, khẽ đáp “vâng” một tiếng.

My Trang mở nắp chiếc lò sưởi cầm tay ra, cúi đầu, trầm ngâm nói: “Đã vào cung rồi, không bái kiến đế hậu cũng được, nhưng chỗ Thái hậu thì nhất định phải đi, bằng không thì không hợp với quy củ chút nào.”

Tôi trù trừ nói: “Trong chốn hậu cung này người căm ghét Phó Như Kim nhất chính là Thái hậu, muội sợ là...”

Nàng ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Thái hậu không phải người không hiểu đạo lý, Phó Như Kim là Phó Như Kim, còn Ngọc Nhiêu là Ngọc Nhiêu, không thể đánh đồng với nhau được. Bây giờ chúng ta cùng nhau qua đó, dù Thái hậu có thật sự khó chịu thì chúng ta cũng có thể đứng bên đỡ lời.”

Tôi đưa mắt nhìn Ngọc Diêu và Ngọc Nhiêu, tiện tay vuốt nhẹ mấy đường hoa văn tinh tế trên chiếc lò hương bên cạnh, chậm rãi nói: “Vẫn là tỷ tỷ suy nghĩ chu toàn. Có điều lỗi ăn mặc của hai muội ấy thực là đơn giản quá, chỉ sợ có phần thất lễ, nhưng nếu bây giờ đi trang điểm, thay xiêm y thì e sẽ khiến tỷ tỷ phải đợi mất nửa canh giờ.”

My Trang đứng dậy bẻ lấy một bông cúc tím trong chiếc bình sứ trắng men bên cạnh cài lên búi tóc, sau đó mới ung dung cười, nói: “Cứ mặc quần áo bình thường như thế này cũng tốt, bằng không lại mang tiếng là làm bộ làm tịch. Chỉ cần để Thái hậu biết là có hai con người như vậy là được rồi.” Dừng một chút, nàng ta mới lại tiếp tục cất lời thăm thía: “Muội vừa mới được sắc phong, hai người muội muội lại đều xinh đẹp thế này, cẩn thận kéo bị người ta nắm được thóp đấy.”

Tôi gật đầu tán thành. “Xét về sự cẩn thận, thực không ai hơn được tỷ.”

Thế rồi tôi và My Trang dắt tay nhau cùng đi, dẫn theo Ngọc Diêu và Ngọc Nhiêu tới cung của Thái hậu. Thái hậu vừa niệm kinh Phật xong, lúc này đang trò chuyện với Trang Hòa Đức thái phi, nhìn thấy tôi và My Trang bước vào thỉnh an thì cười, nói: “Hôm nay đúng là náo nhiệt, nhưng hai nha đầu xinh đẹp phía sau kia sao lạ mắt quá, trông không giống như là mệnh phụ phu nhân gì cả.”

My Trang cười tủm tỉm, nói: “Thái hậu đúng là tinh mắt, đó là hai vị muội muội nhà Thục phi nương nương, được Hoàng thượng triệu vào cung bầu bạn với Thục phi.”

Thái hậu đang lúc vui vẻ, bèn cười nói: “Từ sau khi mấy vị Công chúa của tiên đế xuất giá, đã lâu lắm rồi không có đứa con gái nào đi lại trước mắt ai gia, mau bước qua đây để ai gia nhìn kĩ xem nào.”

Tôi lên đẩy Ngọc Diêu một cái, hai người liền lần lượt bước lên phía trước. Tôi khẽ cười, nói: “Muội muội của thần thiếp còn ít tuổi chưa hiểu chuyện, mong được Thái hậu dạy dỗ cho nhiều.”

Thái hậu kéo tay Ngọc Diêu lại ngắm nghía một hồi, thấy muội ấy có vẻ khép nép thì không kìm được có chút xót thương, “Thực là đáng thương, trông xinh đẹp thế này mà người lại gầy guộc quá chừng, nhớ bảo Thục phi sắm đồ cho nhiều vào đấy.”

Trang Hòa Đức thái phi cũng tươi cười góp vui: “Còn chẳng thế sao, nhị tiểu thư quả là rất thanh tú, xinh đẹp đấy.” Ngọc Diêu khẽ cất tiếng tạ ơn, sau đó cúi đầu đứng qua một bên.

Thái hậu kéo tay Ngọc Nhiêu lại nhìn, rồi khẽ cười, quay sang nói với Trang Hòa Đức thái phi: “Nhìn đôi tay trắng nõn này xem, đúng là mịn màng như ngọc, bộ dạng thì càng khỏi cần phải nói rồi.” Dứt lời mới ngẩng lên nhìn khuôn mặt Ngọc Nhiêu.

Ngọc Nhiêu không kiêu căng, không khép nép, ngoan ngoãn gọi một tiếng “Thái hậu”. Thái hậu vốn đang hết sức cao hứng, thế nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt Ngọc Nhiêu, sắc mặt liền lập tức trở nên trắng bệch, thoáng sững sờ một chút rồi mới ngoảnh đầu qua nhìn Đức thái phi.

Đức thái phi cũng hơi ngơ ngẩn, dừng chén trà đã đưa tới bên miệng lại, lộ vẻ ngạc nhiên, ngay sau đó liền cười, nói: “Quả nhiên là rất xinh đẹp, ngay đến Thái hậu của chúng ta nhìn thấy rồi cũng không kìm được phải ngây người.”

Sau phút chốc thần thờ, Thái hậu chăm chú nhìn khuôn mặt của Ngọc Nhiêu, rồi bật cười, nói: “Đúng là rất xinh đẹp, còn cởi mở, hoạt bát nữa, không giống như những đứa bé được cưng chiều từ nhỏ.” Sau đó lại khẽ cất tiếng thở dài. “Đất Thục vốn là nơi hoang vu, lạnh lẽo, nhưng cũng vì thế mà tôi rèn ra được mỹ nhân.”

Ngọc Nhiêu nghe vậy liền nghiêm túc nói: “Đa tạ Thái hậu xót thương.”

Thái hậu khẽ gật đầu, quay sang nói với Đức thái phi: “Con cái nhà chúng ta quả thực có phần hơi ngây thơ, ngờ nghệch, qua đó đủ thấy trẻ con hồi nhỏ chỉ đọc sách thôi cũng không xong, còn phải được rèn giũa nhiều một chút nữa.”

Đức thái phi đặt tay trên đầu gối, hơi nghiêng người về phía trước, cười gượng, nói: “Thái hậu nói đùa rồi, thiên kim nhà hào môn ngay đến cửa lớn cũng chẳng dễ gì được bước chân qua, huống hồ là lá ngọc cành vàng trong cung, làm sao mà rên giũa gì được.”

Thái hậu khẽ thở dài một tiếng, tựa người vào chiếc gối mềm thêu hoa bên cạnh, nhìn chậu hoa bách hợp được điêu khắc thành từ bạch ngọc để trên bàn mà hơi thần thờ. “Nói thì nói thế, nhưng tỷ muội bọn họ quả thực có chỗ khác biệt.”

Tôi đã lờ mờ đoán ra ý của bà, nhưng không tiện bóc trần, chỉ cười nói: “Lời này của Thái hậu quả thực rất đúng, muội muội so với thần thiếp hồi nhỏ thì chín chắn hơn nhiều.”

Thái hậu mỉm cười nhìn tôi, lại gọi Tôn cô cô mang một đĩa quýt đường tới thưởng cho tôi, nói: “Ai gia tuy không biết con hồi nhỏ thế nào, nhưng nhìn bộ dạng con bây giờ, có thể đoán được khi xưa ắt chẳng hề thua kém.” Nói rồi thoáng dừng một chút, tháo chiếc vòng ngọc phỉ thúy đang đeo trên tay ra, đeo vào tay Ngọc Nhiêu. Chiếc vòng đó trông xanh biếc một màu, còn long lanh trong suốt, vừa nhìn đã biết là thuộc vào hàng thượng phẩm.

Đức thái phi cười tươi, nói: “Còn không mau tạ ơn Thái hậu, đây là vật mà những năm nay Thái hậu vẫn luôn yêu thích đấy.”

Ngọc Nhiêu vội vàng tạ ơn, Thái hậu thì ung dung nói: “Dù là thứ tốt thì cũng cần phải xem là ai dùng mới được. Đứa bé này không tệ, tay hồng hào cặp với vòng phỉ thúy xanh, coi như không bôi nhọ chiếc vòng này.” Sau đó lại kêu Tôn cô cô mang tới một cặp trà như ý, quay sang nói với Ngọc Diêu: “Thần thể mỏng manh quá, trang điểm cũng thanh đạm, ai gia thưởng cho con cặp trà này, về sau nhớ chú ý chăm chút bản thân vào đấy.”

Tôi và My Trang đều không ngờ Thái hậu lại thích Ngọc Nhiêu như vậy, khi ánh mắt tiếp xúc với nhau đều không kìm được lộ rõ nét mừng, tâm trạng thấp thỏm cũng theo đó mà tan đi. My Trang ngồi tựa người vào lưng ghế, cất tiếng cười vui vẻ, nói: “Hiếm có khi nào Thái hậu lại thích một cặp tỷ muội như vậy, chi bằng hãy chọn luôn nhà chồng ở đất kinh thành cho bọn họ được chẳng? Như thế sau này tỷ muội Thục phi cũng tiện gặp mặt.”

Thái hậu thoáng lộ vẻ ngạc nhiên. “Cả hai vẫn đều chưa gả chồng sao?”

My Trang đáp: “Thục phi rất thương em gái, đâu có nỡ lòng để bọn họ lấy chồng ở đất Ba Thục xa xôi.”

Thái hậu nghe vậy liền bắt giác bật cười. “Tốt! Tốt lắm! Hai bà già mắt mờ tai mỗi bọn ta bản lĩnh gì khác thì không có, nhưng riêng làm mối thì hiếm có ai so được.”

Đức thái phi cũng vui vẻ gật đầu lia lịa, cười nói: “Chính phải, bây giờ bọn ta vừa hay có thể phóng mắt khắp kinh thành lựa chọn một phen.”

Tôi bóc một quả quýt đường đưa tới cho Thái hậu, cất tiếng tiếp lời: “Hiện giờ Thục Hòa Công chúa đã trưởng thành, tuy còn ở lại trong cung vài ba năm nữa, nhưng dù gì rồi cũng phải gả chồng. Chi bằng Thái hậu hãy nhân cơ hội này mà thử trước một phen.”

Thái hậu đưa tay chỉ tôi, không kìm được cười, nói: “Cái gì mà Thục phi chứ, rõ ràng là một con khỉ mồm mép láu lỉnh. Rõ ràng là rất thương muội muội của mình, vậy mà cứ làm bộ như là không quan tâm lắm vậy.” Dứt lời bèn quay sang nói với Ngọc Nhiêu: “Khi nào rảnh thì hãy qua chỗ ai gia ngồi chơi nói chuyện, thường ngày ngoài cung của tỷ tỷ con ra, chỗ của Thục viện, Kính Phi, Trình Quý tần cũng có qua lại một chút.” Bà hơi do dự, rốt cuộc vẫn dặn dò thêm: “Hoàng thượng bận rộn việc nước, gặp mặt rồi lại phải thực hiện đủ thứ quy củ rắc rối, nếu không có việc gì thì khỏi cần đi bá kiến ắt công.”

17. Q.6 - Chương 18: Tan Tác Đau Việc Cũ

Trích Trừ dạ túc Thạch Đầu dịch, Đối Thúc Luân. Dịch thơ Ngô Văn Phú. Toàn bài: Quán trọ ma nào hỏi! Chỉ ngọn đèn làm thân. Đêm cuối năm sắp hết, muôn dặm còn lênh đênh. Tan tác đau việc cũ, bốn ba tự giấu mình. Mặt sầu tóc thưa rụng, ngày mai đã lại xuân. Nguyên văn Hán Việt: Lữ quán thủy tương vấn? Hàn đăng độc khả thân. Nhất niên tương tận dạ, vạn lý vị quy nhân. Liêu lạc bi tiền sự, chỉ ly tiếu

thử thân. Sầu nham dữ suy mẩn, minh nhật hựu phùng xuân - ND. Trò chuyện thêm được một lát, chúng tôi liền cáo lui. Lúc này Thượng Lâm uyển đã ngợp giữa sắc thu, chúng tôi vừa đi đường vừa ngắm cảnh, cảm thấy hết sức thư thái, dễ chịu.

My Trang vượt ngực, nói: “A Di Đà Phật, xem ra chúng ta đã cả nghĩ rồi. Lúc thấy Thái hậu và Đức thái phi nhìn Ngọc Nhiêu không nói năng gì, trái tim ta đã nảy lên tới cổ họng, ai ngờ bọn họ lại đều không nghĩ gì tới Phó Như Kim, còn có vẻ rất thích Ngọc Nhiêu nữa.”

Phó Như Kim vốn rất giống Thuần Nguyên Hoàng hậu, lúc này Ngọc Nhiêu lại được Thái hậu yêu thích, có quá nửa là vì bà ta nghĩ tới Thuần Nguyên Hoàng hậu.

Tôi đưa mắt nhìn Ngọc Nhiêu đang vui vẻ như một cánh bướm nhẹ nhàng tung bay trong Thượng Lâm uyển, ngoài mừng rỡ ra còn có một tia âu lo trào lên nơi đáy lòng.

My Trang chỉ tay về phía một gốc ngân quế, hào hứng cười, nói: “Lúc muội mới vào cung, gốc kim quế trong Đường Lê cung trông rất đẹp, bây giờ ta mới phát hiện gốc ngân quế ở đây không ngờ cũng không thua kém chút nào.”

Tôi ghé mũi lại gần ngửi thử. “Đúng là không tệ, mà còn hơn ở mùi hương thanh nhã nữa, ngửi vào rồi chỉ thấy thư thái vô cùng.” Dứt lời liền kêu Hoán Bích và Thái Nguyệt mỗi người hái lấy vài cành, chuẩn bị mang về cắm vào bình, sau đó lại đi ngắm những gốc hoa khác.

Đang lúc nói cười, tôi chợt nhìn thấy phía trước có một nữ tử vận cung trang dẫn theo mấy thị nữ phía sau, chắc là đang ngắm cảnh thu ở Thượng Lâm uyển. Đợi nàng ta đi tới gần tôi mới nhìn ra là Kỳ Tần. Từ sau khi thoát cảnh cấm túc, nàng ta đã không còn được sủng ái như xưa, vì thế lại càng căm hận tôi. Lúc này không thể tránh được, nàng ta chỉ đành dừng chân, uốn gối hành lễ. “Quản thị kính chào Thục phi nương nương.”

Nàng ta vốn mang lòng căm phẫn, lại chẳng ưa gì tôi, do đó không chịu tự xưng một tiếng “tần thiếp”. Tôi cũng không tính toán nhiều, chỉ nói: “Kỳ Tần mau đứng dậy đi.”

Ngọc Diêu nghe thấy hai chữ “Kỳ Tần”, lại nghe nàng ta tự xưng là “Quản thị”, cơ thể bỗng hơi run lên, sắc mặt loáng cái đã tái nhợt, đợi khi nhìn rõ khuôn mặt nàng ta thì không kìm được hít vào một hơi khí lạnh, thất thanh bật thốt: “Huynh muội các người trông giống nhau quá!”

Kỳ Tần thoáng lộ vẻ nghi hoặc, sau khi nhìn kĩ Ngọc Diêu một chút liền lập tức hiểu ra, bất giác hơi nhếch khóe môi cất tiếng cười lạnh. “Nhị cô nương rốt cuộc đã về rồi!” Cặp mắt nàng ta nhìn chằm chằm vào người tôi, dường như muốn đục ra hai cái lỗ, miệng thì vẫn tươi cười. “Có tin tốt này ta còn chưa nói với nhị cô nương. Ca ca ta Quản Khê năm năm trước đã cưới con gái của Tào phán Hoài Châu là Tưởng thị làm vợ, hiện giờ đã có hai con trai, một con gái rồi. Ca ca ta liên tục thăng tiến, thế thiếp đầy đàn, quả thực là nhờ phúc của Thục phi và cô nương đấy.” Nụ cười bên khóe miệng nàng ta dần trở nên sâu sắc, bên trong dường như chứa đựng một tia ý vị khó nói bằng lời, nhưng giọng nói thì vẫn nhẹ nhàng rất mực: “Ngày ca ca ta thành thân cũng chính là hôm cô nương và gia đình bình an tới được đất Giang Châu, xem ra đó quả đúng là một ngày lành.”

Nàng ta nói xong liền cười vang nắc nẻ, dung mạo cũng theo đó mà càng diễm lệ hơn. Chính lúc ấy, chợt nghe một tiếng “bốp” vang lên, mặt nàng ta đã bị in một dấu tay đỏ ửng, người ra tay chính là Hoán Bích đang có vẻ hết sức căm hận.

Kỳ Tần lập tức cả giận, nhưng lại không dám đánh trả ngay, bèn giậm chân, chỉ tay vào Hoán Bích, nói: “Được! Được lắm! Một ả nô tỳ hèn mọn như ngươi mà không ngờ lại dám đánh tiểu chủ, đúng là đã ăn gan hùm gan báo rồi.” Mặt nàng ta lúc xanh lúc trắng, trừng mắt nhìn tôi. “Thục phi nương nương dung túng người dưới như thế làm sao mà hiệp trợ quản lý lục cung được, tần thiếp phải bẩm việc này lên Hoàng hậu, tần thiếp không phụng!”

Hoán Bích gằn giọng quát: “Ở trước mặt nương nương, cô là cái thứ gì mà cũng dám gọi nhị tiểu thư là cô nương nọ, cô nương kia như thế? Ngay đến Trang Hòa Đức thái phi vừa rồi cũng phải xưng một tiếng “nhị tiểu thư” cơ đấy, thế mà cô lại dám càn rỡ gọi bừa! Cô muốn mình vượt hơn thái phi sao? Thánh nhân có lời rằng “nuôi mà không dạy, ấy là lỗi của cha; dạy mà không nghiêm, ấy là lỗi của thầy”, tiểu chủ bây giờ đồ đốn như vậy, nhất định là do cha anh không biết dạy dỗ rồi. Nô tỳ tuy không hiểu lễ nghi, nhưng cũng

xin khuyên tiểu chủ một câu này, chớ nên tự làm mất mặt người nhà họ Quấn. Cho dù ai cũng biết tiểu chủ chẳng có chút mặt mũi nào cả, nhưng tốt xấu gì cũng nên giữ thể diện cho cha anh mình. Vả chẳng, mọi người đều rõ ca ca tiểu chủ đã đập lên tính mạng bao nhiêu người để có được chức quan bây giờ, vẻ vang gì đâu chứ! Nếu tiểu chủ không phục tiểu thư chuyện này mà đi tố cáo với Hoàng hậu, chúng ta có thể cùng qua đó nghe phán xử xem rốt cuộc là ai không hiểu lễ nghi bất kính với thái phi.”

My Trang nở nụ cười tươi, đưa cành hoa quế trong tay tới bên mũi ngửi, sau đó bèn vỗ tay khen ngợi: “Hay! Hay lắm! Lưu Chu mềm mép láu lỉnh đi rồi, bây giờ Hoán Bích nói năng liền rõ ràng hẳn lên, hơn nữa câu nào cũng có lý, cứ như là đã từng xem rất nhiều sách rồi ấy.”

Tôi cũng không thêm để ý đến Kỳ Tần, quay sang nhìn My Trang, cười nói: “Tỷ tỷ không biết đấy thôi, nha đầu Hoán Bích này bây giờ cứ rảnh một chút là lại lôi sách ra đọc bất kể ngày đêm, đã sắp có thể đi thi trạng nguyên rồi ấy chứ!”

Hoán Bích bắt giắc đỏ bừng mặt mũi. “Nương nương nói đùa rồi, nô tỳ chẳng qua chỉ nhận mặt được vài con chữ mà thôi.”

My Trang mặt đượm nét cười, cất tiếng trêu tôi: “Người mà muội dạy dỗ ra lại có thể không thuộc lầu mấy cuốn Tứ thư Ngũ kinh kia sao?”

Tôi lẳng lặng kéo tay Ngọc Diêu đang buồn bã và Ngọc Nhiêu đang căm phẫn lại, cười tủm tỉm, nói: “Muội thì chịu thôi, bị hai đứa tiểu oan gia này làm phiền đã đủ lắm rồi. Bây giờ Ngọc Diêu và Ngọc Nhiêu cũng đều đã đến đây, để ba nha đầu này đọc sách với nhau cũng tốt, coi như là có bạn cho đỡ buồn.”

Chúng tôi cứ một mực nói cười với nhau, hoàn toàn chẳng để ý gì tới Kỳ Tần. Một hồi lâu sau, Kỳ Tần rốt cuộc đã không nhịn được nữa, lớn tiếng gọi: “Thực phi...”

My Trang chậm rãi ngoảnh đầu qua, cất giọng nghi hoặc: “Người có thân phận thế nào?”

Kỳ Tần vừa kinh hãi vừa tức giận, nhưng lại không dám phản bác, chỉ đành nén giận đáp: “Tần thiếp là Kỳ Tần chính ngũ phẩm Quấn thị ở Giao Lô quán.”

My Trang cười lạnh một tiếng, mày liễu dựng ngược. “Người phải nhớ cho kỹ, bản cung là Thực viện tông nhị phẩm, còn vị này là Thực phi nương nương chính nhất phẩm. Bọn ta đang nói chuyện, Kỳ Tần người là cái thá gì mà lại dám chõ miệng vào, đã quên mất quy củ trong cung rồi sao? Vừa rồi người nói Thực phi dung túng người dưới, nhưng bản cung thì thấy Thực phi đã quá nhân hậu rồi, để cho người không biết trên dưới thế này!” Tỷ ấy dừng một chút rồi mới tiếp: “Thực phi nhân hậu, nhưng bản cung thì không được như thế. Thái Nguyệt, vả miệng cô ta cho bản cung. Nếu Hoàng thượng và Hoàng hậu có hỏi thì tự bản cung sẽ trả lời.”

Thái Nguyệt giả bộ khuyên nhủ: “Nương nương chớ nên tức giận, nhờ làm tổn thương tới thai khí thì không hay đâu. Trước đây An Quý tần từng mấy lần xung khắc với nương nương, thậm chí còn chưa nói gì thì đã bị Hoàng thượng cấm ra ngoài rồi, Kỳ Tần tiểu chủ việc gì phải tự làm khổ mình như vậy chứ?”

Kỳ Tần nghe thấy mấy lời này thì biết là không hay, chỉ đành quỳ xuống van nài. My Trang còn chưa hết giận, hậm hực nói: “Cô ta ý rằng nhà mẹ đẻ có chút quân công liền không biết trên dưới gì nữa, ở trước mặt bản cung và Thực phi mà còn dám ngông cuồng. Cô ta quên mất việc của Hoa Phi ngày trước rồi sao, mặc kệ nhà mẹ đẻ của cô ta có công tích gì, Hoàng thượng biết được ắt sẽ không dung thứ. Vả chẳng, nếu ngày trước cô ta mà dám như vậy trước mặt Hoa Phi, theo lệ thì đã phải nhận hình phạt “Nhất trượng hồng” rồi.”

Kỳ Tần cả kinh, không dám phản bác lời này, vội cắn môi, cúi gằm mặt xuống. Tôi khẽ nở nụ cười, kéo tay My Trang lại, nói: “Cái gì mà “Nhất trượng hồng” với không “Nhất trượng hồng” chứ, tỷ tỷ ngàn vạn lần đừng tức giận quá kéo ảnh hưởng tới thân thể. Nhà mẹ đẻ của Kỳ Tần quả thực có công, muội nào dám trách cứ gì cô ta, gặp mặt rồi còn phải nể mặt cô ta mấy phần ấy chứ. Có điều quy củ thì không thể bỏ được, Hoa Nghi...” Tôi chỉ tay vào bậc thềm đá bên hồ Thái Dịch, nói: “Chỗ đó thông gió lại có nước, là một nơi không tệ, người hãy đưa Kỳ Tần qua đó, mang cuốn Đạo Đức kinh của Lão Tử cho cô ta đọc, kêu cô ta cố gắng bình tâm lại, đừng thất đức quá. Chờ Kỳ Tần đọc xong rồi người hãy quay về.” Nói xong liền dắt tay My Trang cùng đi, còn tươi cười, nói: “Hoa cúc trong cung của muội đang nở rất đẹp, chúng ta cùng đi xem nhé!”

Vừa đi được hai bước, tôi chợt nghe Kỳ Tần cất giọng cảm phần từ phía sau: “Nương nương đã trừng phạt, tần thiếp tất nhiên không dám làm trái. Có điều nương nương chớ nên đắc ý quá mức, cây cao đón gió, nương nương nghĩ mình có thể ngồi vững ở ngôi Thục phi ấy được sao?”

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn nàng ta, bất giác bật cười. “Ngôi vị này của bản cung có vững hay không thì cũng chẳng liên quan gì tới người cả.”

Kỳ Tần nở một nụ cười đầy ý vị, trong mắt như có những tia lửa bùng lên, thấp thoáng mang theo vẻ quật cường. “Tần thiếp tất nhiên chẳng đáng để nương nương bỏ vào mắt, nhưng nương nương nghĩ cả nhà mình đều tốt đẹp lắm sao?” Ánh mắt nàng ta như vô tình như hữu ý liếc qua phía Ngọc Diêu. “Người ăn cây táo rào cây sung thực là nhiều lắm, ấy thế mà nương nương lại vẫn có thể nhẫn nhịn được, tay bị gãy rồi còn cố giấu vào trong tay áo!”

Nghe thấy mấy lời này tôi lập tức cả giận, bèn quát: “Hoa Nghi, người hãy trông chừng cô ta thật kỹ cho bản cung. Nếu cô ta dám lười nhác, người cứ làm theo lời của Thục viện, vả miệng cô ta mạnh vào.” Dứt lời liền dẫn người rời đi.

Đợi đi xa rồi, Ngọc Diêu rút cuộc đã không kìm được mà tuôn rơi hai hàng lệ nóng, tiếng khóc thút thít xen lẫn trong tiếng gió lại càng khiến người ta sinh lòng xót thương.

Tôi ôn tồn khuyên nhủ: “Cô ta toàn nói những lời điên đại thôi, muội đừng để vào lòng làm gì. Thời tiết này mà phải quỳ bên hồ Thái Dịch hóng gió niệm kinh, cô ta cũng coi như có thêm một bài học rồi.”

Ngọc Diêu nghe thế thì sắc mặt biến đổi hẳn, không kìm được mà bật khóc thành tiếng, bỏ lại mọi người, ôm mặt chạy về hướng Vị Ương cung. Ngọc Nhiêu thăm nôn nóng, lập tức đuổi theo sau, tôi thì vội vàng quay sang nói với Tiểu Doãn Tử: “Còn không mau đuổi theo cho ta!” Dứt lời liền vội vã quay sang cáo từ My Trang.

Còn chưa đi tới cửa lớn của Vị Ương cung, Cận Tịch đã sốt ruột chạy ra ngoài nghênh đón, nói: “Hồi nãy nhị tiểu thư vừa khóc nức nở vừa chạy một mạch về Ấn Nguyệt hiên, sau đó liền đóng cửa không cho ai vào. Bọn nô tỳ sợ xảy ra chuyện, liền bắt chấp quy củ chạy vào xem, thấy nhị tiểu thư không ngờ đã treo cổ.” Đầu tôi bất giác quay cuồng, bên tai không ngừng vang lên những tiếng ong ong. Cận Tịch vội đỡ lấy tôi, nói tiếp: “Nương nương yên tâm, đã cứu được rồi. May mà phát hiện sớm nên không sao cả.”

Lòng tôi đau xót, muốn qua Ấn Nguyệt hiên xem thử tình hình ngay, nhưng Cận Tịch vội vàng ngăn lại. “Nương nương đừng vội, nô tỳ thấy nhị tiểu thư tâm thần bất an nên đã nhờ Ôn thái y cho uống thuốc an thần, lúc này e là nhị tiểu thư đã đi nghỉ rồi.”

Tới lúc này tôi mới yên tâm hơn một chút, bèn nắm lấy bàn tay Cận Tịch, nói với giọng cảm kích: “May mà có người...”

Cận Tịch vội nói: “Không liên quan gì tới nô tỳ đâu, lần này may mà gặp đúng lúc Ôn đại nhân tới xem mạch cho tiểu hoàng tử, bằng không thì thực chẳng rõ sẽ có chuyện gì xảy ra nữa.”

Tôi đứng ngoài Ấn Nguyệt hiên nhìn vào, thấy Ngọc Diêu lúc này đã ngủ say, thế là mới để Cận Tịch đỡ mình về Nhu Nghi điện. Dìu tôi tới ngồi xuống ghế xong, Cận Tịch đi đốt Thụy não hương, sau đó liền quay lại bóp trán cho tôi, khẽ cất tiếng hỏi: “Vừa rồi ra ngoài còn yên lành chẳng có chuyện gì, sao nhị tiểu thư tự nhiên lại nghĩ quẩn thế?”

Tôi đau xót nói: “Còn không phải là vì con tiện nhân Kỳ Tần đó sao, cứ cố tình chọn những lời khó nghe để nói. Ngọc Diêu trước đây đã phải chịu nỗi nhục vì bị hủy hôn, bây giờ còn bị em gái của kẻ phụ bạc đó làm nhục nữa...” Tôi hết sức cảm hận Kỳ Tần, đồng thời lại càng thương Ngọc Diêu hơn. “Rốt cuộc vẫn là Ngọc Diêu tính tình mềm yếu quá, nếu đổi lại là...”

Ngọc Nhiêu rào bước đi vào, giận dữ lớn tiếng nói: “Nếu đổi lại là muội, muội quyết sẽ không buông tha cho kẻ đã hại mình, có cơ nào mà lại đi tự vẫn chứ!”

Cận Tịch vội vàng khom người hành lễ, tôi thì vẫy tay gọi Ngọc Nhiêu lại: “Muội tới đúng lúc lắm, ta đang có việc muốn hỏi muội đây. Khi còn ở Giang Châu, Ngọc Diêu có từng nghĩ quẩn thế này bao giờ chưa?”

Khuôn mặt Ngọc Nhiêu lộ rõ vẻ buồn bã. “Sau khi tới Giang Châu, cha tuy vẫn làm quan, nhưng nơi đó hoang vu, rét lạnh, cuộc sống của cả nhà khá túng quẫn. Lúc ấy muội hãy còn nhỏ, cha và mẹ thì đều đã có tuổi rồi, mọi việc trong nhà hầu như đều do nhị tỷ lo liệu. Có điều bị nhà họ Quản hủy hôn là một mối nhục rất lớn, nhị tỷ vẫn thường xuyên khóc lóc cả ngày, năm sáu năm nay chưa từng nguôi ngoai.” Ngọc Nhiêu vô cùng cảm hận, chiếc thoa nhỏ cài trên búi tóc không ngớt rung rinh. “Nhà họ Quản hủy hôn cũng không có gì, trên đời này việc thấy lợi quên nghĩa nhiều không kể xiết, nhưng tên bạc tình Quản Khê đó thực là đáng hận, nhà chúng ta vừa gặp cơn biến cố là hấn liền vội vã lấy người khác ngay, bây giờ Quản thị lại còn làm nhục nhị tỷ như vậy nữa.”

Nghe thấy hai chữ “bạc tình” đó, tôi bất giác lòng thầm mấy động, nhớ lại những lời của Quản thị vừa rồi, dường như nàng ta không chỉ có ý làm nhục Ngọc Diêu về việc bị hủy hôn. Sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ, tôi đại khái đã hiểu được nguồn cơn sự việc.

Đại diện chìm trong tĩnh lặng, giữa tiết trời sắp vào đông, ánh dương buổi hoàng hôn mang theo một vẻ nặng nề khiến người ta không thở nổi. Ánh sáng trong điện mờ dần đi, dường như có một cây kim nhọn đang đâm vào trái tim tôi, từ từ từng chút một, dường như muốn cạy chỗ máu bầm vốn ứ đọng đã lâu trong tim tôi ra. Cận Tịch chậm rãi đóng cửa lớn lại, lần lượt đi thấp từng ngọn đèn lên. Giữa gian đại điện trống trải, giọng nói của tôi vang lên nghe đầy vẻ mờ mịt, mông lung: “Nhiều Nhi, muội phải nói thực với ta đây!”

Dường như đêm qua ngủ không đủ, bây giờ đầu óc tôi hết sức nặng nề, trái tim thì đập rất chậm, cứ thỉnh thỉnh, thỉnh thỉnh, chừng như sắp ngạt thở đến nơi. Hoán Bích ghé đến bên tai tôi, khẽ nói: “Nhị tiểu thư tỉnh rồi, tiểu thư có muốn qua thăm không?”

Tôi khẽ gật đầu, đứng dậy, nói: “Thân thể Ngọc Diêu rất cuộc vẫn là quan trọng nhất. Ngọc Nhiêu, chúng ta đi thăm nhị tỷ của muội nào.”

Vì vừa ngồi quá lâu nên đầu gối tôi có hơi tê mỏi, khi đứng dậy bất giác loạng choạng. Hoán Bích vội vàng đỡ lấy tôi. “Tiểu thư cẩn thận.”

Từ đằng xa vọng lại một tiếng “xoảng” rất lớn, giữa màn đêm nghe chói tai vô cùng, phía Án Nguyệt hiên còn thấp thoáng có những tiếng hò hét khóc lóc. Tôi không để tâm tới cơn nhức mỏi dưới chân, vội bám vào tay Hoán Bích vội bước ra ngoài. Mới đi tới cửa Án Nguyệt hiên, tôi đã nhìn thấy bên trong đèn đuốc sáng trưng, khung cảnh chìm trong hỗn loạn. Ngọc Diêu chỉ mặc một chiếc áo ngủ màu trắng, mái tóc dài rũ ra rối bời, trong tay còn cầm chặt một mảnh sứ vỡ mà kê vào cổ họng, trên mặt giàn giụa nước mắt.

Ngọc Nhiêu mặt mày tái mét, vội vàng chạy vào, nói: “Nhị tỷ, tỷ đừng hồ đồ như vậy!”

Các cung nhân có mặt lúc này đều vô cùng sợ hãi, người thì khuyên nhủ, người thì quỳ xuống không ngớt khấu đầu, Ngọc Diêu thì chỉ biết khóc lóc không thôi, thân thể gầy guộc run lên lạnh buốt, nhưng lại chẳng có vẻ gì là sẽ dừng lại. Nơi kẽ ngón tay muội ấy đã có một dòng máu đỏ tươi chảy xuống, tạo thành một sự đối lập hết sức đáng sợ với làn da trắng ngần.

Ngoài nỗi đau xót, tự nơi đáy lòng tôi còn có một cơn giận dữ trào lên, bèn gằn giọng quát: “Cứ để mặc nó đi! Nếu nó chết rồi mà có thể xóa bỏ được sự hổ thẹn trong lòng, việc gì phải ngăn cản nó đi tìm cái chết! Nhưng như thế sẽ chỉ làm người thân đau lòng kẻ thù vui sướng, sợ là lại càng tăng thêm tội nghiệt, khiến cha mẹ và người thân khổ sở!”

Ngọc Diêu chợt rùng mình một cái, lùi về phía sau hai bước, tựa người vào thành giường, nước mắt cuộn cuộn chảy ra không ngớt. Muội ấy dường như đã mất hết sức lực, chầm chậm quỳ xuống, gục mặt vào giường mà khóc nức nở không thôi.

Tôi hơi cau mày, khẽ cất tiếng quát bảo: “Đều ra ngoài cả đi! Việc đêm nay kể nào mà dám nói bày ra ngoài, bản cung sẽ cắt lưỡi kẻ đó!”

Cận Tịch vội vàng dẫn các cung nhân ra ngoài, Ngọc Nhiêu còn có chút chần chừ, lưu luyến nhưng rốt cuộc vẫn bị Hoán Bích kéo đi. Ngọc Diêu lúc này đã co quắp thân thể tựa như một con thú nhỏ bị thương nhưng không có nơi nào để trốn, tôi đưa tay tới đỡ, nhưng muội ấy lại chỉ ghèn ngào khóc lóc, không chịu ngẩng đầu lên. Tôi định thần, dùng sức nâng cầm Ngọc Diêu lên, vung tay tát một cái thật mạnh vào khuôn mặt đang giàn giụa nước mắt của muội ấy.

Sau cái tát ấy, tiếng khóc tức thì ngưng bật, Ngọc Diêu cứ thế lặng lẽ nhìn tôi, nhìn đến ngơ ngẩn. Từ lồng ngực dâng lên những luồng hơi nóng nghẹn ứ, tôi cố hết sức đè nén tâm trạng của bản thân, nói: “Bị người ta lợi dụng tình cảm là đáng thương, bị người ta đùa bỡn tình cảm là ngốc nghếch, còn tự gây ra tai họa rồi chỉ biết khóc lóc trốn tránh thì chính là mê muội! Nếu muội tự làm hại mình khiến cha mẹ phải thương tâm bất an, đó còn là bất hiếu nữa! Cái tát này của ta là để nhắc nhở muội, rằng chỉ cần muội biết sai mà sửa thì bây giờ vẫn còn chưa muộn. Con gái nhà họ Chân có thể không thông minh, nhưng không thể không có chí khí!”

Ngọc Diêu cố nuốt cơn nghẹn ngào trong cổ họng, nắm đầu ngón tay đỏ ửng trên mặt theo đó mà càng rõ ràng hơn, vẻ thương tâm, âm ỉ và hối hận trong mắt lại càng thêm nồng đậm, nhưng bên trong đó không hề có một tia tức giận nào.

Muội ấy bất giác đưa tay nắm chặt lấy cổ tay tôi, những giọt máu âm ỉ nơi lòng bàn tay dính vào tay tôi, như đang chậm chậm chảy vào trái tim tôi vậy.

Một hồi lâu sau, cổ tay tôi bị nắm đến nỗi gần như mất đi tri giác, trở nên tê dại. Ngọc Diêu đột nhiên kêu lên một tiếng ngộp nỗi bi thương, sau đó gục đầu vào lòng tôi mà bật khóc nức nở, vừa khóc vừa cất tiếng gọi: “Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!”

Tiếng khóc của muội ấy hết như những nhát búa nặng nề liên tục nện vào lồng ngực tôi, khiến tôi xót xa tột độ, lòng ngộp nỗi buồn thương, vừa nhẹ nhàng vuốt ve bờ lưng gầy guộc của muội ấy vừa lặng lẽ rơi lệ.

Nhưng rất nhanh sau đó tôi đã ngừng rơi nước mắt, dùng sức cắn chặt môi dưới. Chờ Ngọc Diêu khóc thỏa thuê, tôi mới chậm rãi kéo muội ấy dậy, cùng ngồi xuống giường, ôn tồn nói: “Trước đây có lẽ muội vẫn còn chút tình si, nhưng bây giờ lời của Kỳ Tần muội đã nghe rất rõ rồi, Quân Khê chính là hạng người bạc tình thất đức, hẳn chẳng qua chỉ coi muội như một quân cờ mà thôi.”

Ngọc Diêu cắn chặt môi, cất giọng thê lương: “Vốn dĩ dù việc có như thế nào thì trong lòng muội vẫn còn một chút mong chờ, rằng y có lẽ có chỗ khó xử của y... Nhưng giờ đây...” Lời còn chưa dứt, nước mắt đã lại lăn xả tuôn rơi.

Tôi đưa tay giúp muội ấy lau đi những giọt nước mắt trên má, dịu dàng nói: “Bây giờ muội đã hiểu rồi, vậy thì đừng nên thương tâm vì tên súc sinh ấy nữa... Không đáng đâu! Tỷ tỷ chỉ nói với muội một câu này, tẩu tẩu và Trí Ninh chết thảm, ca ca thì bị người ta bức ép đến phát điên ở Linh Nam. Bây giờ tỷ tỷ hỏi muội mấy câu, nếu muội bằng lòng trả lời thì phải trả lời cho thành thật. Nhược bằng không chịu, chỉ cần muội cảm thấy không hổ thẹn với lòng mình, không hổ thẹn với ơn dưỡng dục của cha mẹ, vậy thì ta không còn gì để nói nữa, muội muốn làm sao thì làm.”

Ngọc Diêu đột ngột ngẩng lên, trong mắt chứa chan những tia tự trách và đau đớn, run rẩy nói: “Ca ca...”

Tôi đặt tay lên vai muội ấy, trầm giọng nói: “Muội yên tâm, ta đã sai người đón ca ca về kinh chữa trị rồi, chỉ là nhà họ Chân chúng ta phải chịu mối oan ức nhiều năm, tấm thân ta đây chẳng đáng gì, nhưng cha mẹ tuổi đã cao, lẽ nào còn phải mang theo tội danh không thể rửa sạch đi gặp tiên tổ nhà họ Chân ư? Nhà họ Chân ta giờ đây nhà tan cửa nát, nhà họ Quân tuy không phải đầu sỏ nhưng cũng là nanh vuốt của người ta, vong ơn phụ nghĩa, quyết không thể dung thứ được.”

Ngọc Diêu đau xót cúi gằm mặt xuống, hai tay vô tà vấy đến nhàu nhĩ cả ra. “Muội tội nghiệt nặng nề, chỉ mong có thể phần nào chuộc bớt, như vậy trái tim mới thanh thản hơn được.”

Tôi chăm chú nhìn Ngọc Diêu, nín thở nói: “Muội chỉ cần nói cho ta biết, nhà họ Quân tại sao lại tố tụng nhiều chi tiết trong việc qua lại giữa ca ca với nhà họ Tiết và nhà mẹ đẻ của Thụy Tần như vậy, để đến nỗi sau này khi tố cáo ca ca, bọn họ tuy không có chứng cứ gì cụ thể, nhưng những chuyện nhỏ nhặt lại đều có thể nói ra được rành mạch rõ ràng?”

Ngọc Diêu cúi gằm mặt xuống, gần như đã vùi đầu vào trong ngực, nói giọng nhỏ như muỗi kêu: “Là tại muội. Quân Khê hỏi muội việc gì, muội liền trả lời việc đó.”

Tôi không kìm được hít vào một hơi khí lạnh. “Nhà họ Chân ta gia giáo rất nghiêm, sao có thể để muội và hắn muốn gặp nhau thì gặp chứ? Lẽ nào muội thật sự đã từng gặp riêng hắn sao?”

Ngọc Diêu không tìm được nắm chặt hai tay lại, đôi gò má bắt giắc đỏ bừng. “Năm đó mẩu thân dần theo muội và tẩu tẩu lên chùa Thượng Thiện dâng hương, trùng hợp thế nào lại gặp ngay khiếu của nhà họ Quản, chính là vào lúc Quản Lộ và Quản Khê đưa lão phu nhân nhà bọn họ đi dâng hương. Vì ca ca và Quản Lộ là đồng liêu, lão phu nhân đã trò chuyện với mẹ vài câu, muội nghe bà ấy khen Quản Khê hết lời...”

“Thế là muội liền để ý tới hần từ lúc đó?”

Ngọc Diêu vội vã lắc đầu, cất tiếng biện bạch: “Muội lúc ấy đến nhìn một lần còn chẳng dám, sao mà để ý gì tới hần được.” Sau đó lại đặt tay lên lồng ngực, trong mắt dần xuất hiện những tia dịu dàng, khẽ nói tiếp: “Năm tháng sau, muội và Minh Nhi cùng đến Trân Bảo các xem đồ trang sức, ai ngờ đồ chọn được quá nhiều, không hiểu sao lại làm mất chiếc nhẫn mà tỷ tỷ tặng cho, thế là vô cùng nôn nóng. Chính lúc ấy muội đã gặp được Quản Khê đang chọn nhẫn ở gian ngoài của Trân Bảo các...”

“Thế là hần liền giúp muội tìm được nhẫn?” Tôi nhìn hai bàn tay chẳng có món đồ trang sức nào của Ngọc Diêu, trầm giọng nói: “Đó là thứ ta tặng uội, lại được muội xem trọng như thế, đánh mất rồi cũng phải cố tìm lại cho bằng được, ắt là không để gì tặng lại cho ai.”

Ngọc Diêu lại càng cúi đầu thấp hơn, hai vành mắt đều hoe đỏ. “Hôm đó hần tìm được rồi nhưng lại không chịu trả muội, chỉ đưa chiếc nhẫn của hần uội để trao đổi, còn nói hai nhà chúng ta vốn quen thân, không cần câu nệ lễ tiết quá. Thế rồi... bọn muội liền quen biết nhau. Không lâu sau nhà họ Quản tới cầu hôn, rồi ca ca hỏi ý của muội...”

Trên mặt Ngọc Diêu tuy đượm nét đau thương, thế nhưng lại vẫn có một tia đắm say lộ rõ, chắc hần năm xưa tâm hồn thiếu nữ đã từng sa vào một bể tình triền miên da diết vô cùng. Tôi khẽ thở dài một tiếng, rút cây trâm bạc ra khều nhẹ bậc đèn. “Muội tất nhiên sẽ không cự tuyệt rồi. Hồi nhỏ khi xem kịch, mỗi lần thấy cảnh một nam một nữ vì mấy vật nhỏ nhặt mà quen nhau, kết thành duyên phận, ta cứ ngỡ rằng đó chỉ là kịch mà thôi, hoặc là vị tiểu thư đó chưa được gặp nam tử nào khác trên đời, vậy nên mới chẳng thể phân biệt tốt xấu, cuối cùng gặp chuyện bất hạnh.” Tôi lúc này đang tức giận, giọng nói bắt giắc hơi nặng hơn một chút: “Khi qua lại trong khuê các, bất kể là nam tử tốt hay xấu muội hần đều đã từng gặp vài người rồi cơ mà.” Ngọc Diêu lại càng thấp thỏm, bất an hơn, hai con mắt đều ầng ậc nước, chẳng thể nói được gì. Tôi có chút không đành lòng, lại nghĩ bản thân năm xưa cũng nào có phân biệt được tốt xấu gì đâu, thế là bèn nói: “Thôi thôi, một khi đã rơi vào bể tình rồi, thực cũng khó mà còn tâm trạng để ý tới việc khác. Rốt cuộc vẫn là tỷ muội chúng ta mệnh bạc.”

Ngọc Diêu thấp giọng nói: “Muội cứ ngỡ rằng hần thật lòng với muội, do đó mới gặp nhau có vài lần mà đã vội vã tới cầu thân. Sau khi hôn sự được xác định, bọn muội tuy không thể tự do gặp mặt, nhưng hần thường xuyên tới bên ngoài bức tường ở hậu hoa viên trò chuyện với muội. Hần còn sai a hoàn của nhà hần lên đưa thư cho Minh Nhi nhờ giao uội, hoặc là thừa lúc muội và mẹ đi dâng hương để gặp muội bên ngoài chùa, bọn muội cứ thế...”

“Lá gan của muội lớn thật đấy!”

Ngọc Diêu hổ thẹn nói: “Chỉ có một lần Ngọc Nhiêu nhìn thấy muội viết thư cho hần, nhưng rốt cuộc vẫn bị muội đánh lừa cho qua chuyện.”

Tôi thầm thở dài một tiếng, muội ấy cho rằng mình đã lừa được Ngọc Nhiêu, nhưng đâu biết Ngọc Nhiêu từ nhỏ vốn thông minh, lanh lợi, há có thể dễ dàng bị lừa gạt như thế. Tôi lập tức sinh lòng nghi ngờ, trầm giọng hỏi: “Bọn muội lên qua lại với nhau như thế, đã làm ra việc gì không hợp với lễ nghi chưa?”

Ngọc Diêu cuống quýt xua tay, mặt đỏ tía tai, nói: “Dạ chưa, dạ chưa. Muội cứ ngỡ là đã tìm được chỗ dựa cả đời, nhưng mỗi lần gặp mặt hần lại chỉ hỏi muội về những việc trên quan trường của ca ca và cha thôi. Muội không hiểu mấy thứ ấy lắm, chỉ đành nói với hần cha và ca ca thường qua lại với những người nào.”

Tôi bắt giắc bừng bừng tức giận, hai tay nắm chặt, nhìn chằm chằm vào Ngọc Diêu. “Không ngờ muội lại hồ đồ đến thế. Hần tổng cộng mới gặp muội có hai lần, vậy mà đã nhờ người nhà tới cầu thân, rõ ràng là có chút hấp tấp. Rồi sau này khi lên gặp gỡ hoặc trao đổi thư từ với muội, hần lại chỉ hỏi muội về những việc trên quan trường, thăm dò tình hình của cha và ca ca, lẽ nào muội lại không nảy sinh chút lòng nghi ngờ nào ư? Nếu trong lòng hần thật sự có muội, tại sao khi gặp mặt lại không dốc bầu tâm sự, thể hiện sự quan tâm với muội, mà đi hỏi về mấy việc kia làm gì?” Tôi suy trước nghĩ sau, lại càng thêm giận dữ, bèn

đưa tay vỗ mạnh xuống bàn một cái. “Muội thực là hồ đồ quá chừng, không ngờ lại chẳng biết phân biệt chân tình giả ý, cứ thế trao trọn một dạ tình si, đến cuối cùng rơi vào cạm bẫy của người ta mà vẫn chẳng hay biết gì!”

Lời còn chưa dứt, Ngọc Diêu đã lại bật khóc nức nở. Tôi thương cái sự si tình, trách cái sự hồ đồ của muội ấy, lại oán hận sự giáo hoạt của nhà họ Quân, liền trầm giọng nói: “Bây giờ dù muội có khóc ra cả một vại nước mắt thì cũng ích gì đây?”

Ngọn nến bị luồng gió bay ra từ bàn tay tôi làm nẩy lên một cái, tim nến dần dài ra, phần trên cũng rũ xuống và cong lại, nhìn như một trái tim bị đốt cháy, khiến ánh lửa bất giác ảm đạm đi mấy phần.

Ngọc Diêu dần ngưng khóc, đỡ dần nhìn ô cửa sổ trở hoa, khuôn mặt ngọc đầy vẻ thê lương tốt độ. Tôi khẽ nói: “Hắn đã hỏi muội nhiều như thế, trong khi nói chuyện không có lý nào lại không nhắc đến chuyện nhà hắn. Muội thử nghĩ kĩ lại xem, trong đó có chỗ nào đáng chú ý không, mau nói lại cho ta nghe nào.”

Ngọc Diêu gắng sức suy nghĩ, ngập ngừng nói ra bốn, năm chuyện, tôi chỉ trầm ngâm không nói gì.

Đang lúc nửa đêm trời rất lạnh, từ đằng xa liên tục vang lên những tiếng tí tách của chiếc đồng hồ nước, than trong chậu dần lụi tàn, chỉ còn loáng thoáng một vài đốm đỏ.

Bàn tay Ngọc Diêu lạnh lẽo vô cùng, tôi chợt nghĩ tới một chuyện, bèn hỏi: “Chiếc nhẫn mà hắn tặng muội đâu rồi?”

Ngọc Diêu vô thức chỉnh lại cổ áo, đáp: “Vứt đi rồi, ngay từ hôm đi Giang Châu, muội đã vứt nó xuống sông Bá rồi.”

Tôi khẽ gật đầu, đưa tay cầm chiếc kéo bạc nhỏ để bên cạnh lên cắt bớt tim nến, chậm rãi nói: “Muội hãy nhìn ngọn nến này xem, tim nến đã dài quá rồi, nếu còn không cắt bớt phần đã cháy đen đi thì ngọn lửa sớm muộn gì cũng sẽ tắt. Quân Khê chính là phần tim nến đã cháy đen trong lòng muội, nếu không mau cắt bỏ hoàn toàn...” Tôi khẽ thở dài một tiếng. “Tỷ tỷ có thể cắt bớt tim nến, nhưng lại không thể cắt bớt trái tim muội. Nếu muội không tự cứu mình thì không ai có thể cứu được muội cả.”

Ngọc Diêu khẽ kéo tay áo tôi, thút thít nói: “Tỷ tỷ, muội biết lỗi rồi.”

Tôi đỡ lấy bờ vai muội ấy. “Muội tất nhiên có lỗi, lỗi là ở chỗ dễ tin người, không biết suy xét kĩ càng mọi việc. Nhưng nếu không phải nhà họ Quân bày kế, muội cũng đã không phạm sai lầm như vậy.” Dừng một chút tôi dịu giọng nói tiếp: “Ngoài biết lỗi muội còn phải phần chần lén lên mới được, con gái của nhà họ Chân chúng ta không thể nào là hạng chỉ biết khóc lóc.”

Ngọc Diêu khẽ gật đầu, đôi bông tai chân trâu theo đó nhẹ nhàng lay động. Tôi bất giác thăm buồn bã, đã thương tâm lâu như vậy rồi, muốn hoàn toàn quên đi là việc khó khăn đến mức nào. Đợi thời gian lâu rồi, việc này sẽ ngưng tụ lại thành một vết sẹo lõm mấp mô, vĩnh viễn nhắc nhở bản thân về một quá khứ đau buồn tốt độ.

Tôi gọi Cận Tịch vào, kêu nàng ta hầu hạ Ngọc Diêu đi nghỉ ngơi, sau đó liền một mình cất bước ra ngoài. Ngọc Nhiêu vẫn ở trong Nhu Nghi điện chờ tôi, nhưng dù sao cũng còn ít tuổi, ham ngủ, lúc này đã hơi mơ màng rồi. Thấy tôi đi vào, muội ấy vội vàng đứng dậy, nói: “Nhị tỷ đã đỡ hơn chút nào chưa? Muội đi thăm tỷ ấy.”

Tôi chậm rãi nhấp một ngụm trà đặc. “Ta đã kêu Cận Tịch mang canh an thần qua bên đó, bây giờ chắc nhị tỷ của muội đã ngủ rồi.”

Ngọc Nhiêu thoáng yên tâm hơn một chút, chợt liếc thấy chén trà đặc trong tay tôi, bèn nói: “Đã sắp tới giờ đi ngủ rồi, sao tỷ tỷ còn uống trà đặc làm gì? Để muội kêu người mang chút An Túc hương tới.”

Tôi rút một cây trâm vàng trên búi tóc xuống, như vô tình như hữu ý cào nhẹ trên chiếc bàn làm bằng gỗ tử đàn, khẽ thở dài than: “Dù sao đêm nay cũng chẳng thể ngủ được, chi bằng cứ để bản thân tỉnh táo một chút cũng tốt.”

Ngọc Nhiêu biết tôi đang buồn, liền ngồi tới bên cạnh tôi, tò mò hỏi: “Tỷ tỷ, bây giờ tỷ đã là Thục phi, sao Quân thị chẳng sợ tỷ chút nào thế?”

Cầm chiếc trâm lạnh giá trong tay, tôi gượng cười, nói: “Muội cho rằng cái ngôi vị Thục phi này ghê gớm lắm sao? Thứ nhất là nhà mẹ đẻ cô ta còn có chút quân công, thứ hai cô ta tốt xấu gì cũng có một chỗ dựa trong cung đình, còn thứ ba, cô ta biết mình sớm đã đắc tội với ta, dù thế nào cũng không thể được ta tha thứ, do đó chẳng việc gì phải nịnh nọt bợ đỡ ta, cứ dứt khoát trở mặt với ta đến cùng là tốt nhất.”

Cặp mắt trong veo của Ngọc Nhiêu bắt gặp hơi sáng lên một chút. “Nhưng tỷ tỷ bây giờ còn có quyền hiệp trợ quản lý lục cung...”

“Bây giờ cô ta đã dứt khoát trở mặt với ta, lại càng khiến ta không thể dùng quyền lực trong tay để chèn ép cô ta được, bằng không một khi tin này truyền tới tai Thái hậu hoặc Hoàng thượng, ta ắt sẽ mang tiếng là cố ý báo thù.” Tôi đưa tay chống cằm, hơi nheo mắt lại. “Kỳ Tần có một câu nói không sai, cây cao đón gió, bây giờ nhà chúng ta lại suy bại, Nhiêu Nhi, ta không thể không cẩn thận trong từng bước đi được. Vả chăng, chỗ dựa của Kỳ Tần là người mà bây giờ ta còn chưa nắm chắc mười phần là có thể lật đổ.”

Ngọc Nhiêu cả kinh bật thốt lên một tiếng, rất nhanh sau đó đã cụp mắt xuống, khẽ nói: “Muội biết rồi.”

“Cho nên bây giờ bọn muội đều ở trong cung, việc gì cũng cần phải cẩn thận.”

Ngọc Nhiêu lập tức gật đầu thật mạnh. “Nhưng chúng ta cũng không thể dễ dàng buông tha cho những kẻ đã từng hãm hại người nhà họ Chân chúng ta được.”

Trong lòng như bùng lên một ngọn lửa bỏng rát, tôi dùng sức kéo mạnh, tấm vải gấm thêu hoa trải trên bàn lập tức rách toạc. Tôi tiện tay vứt cây trâm vàng qua một bên, hờ hững nói: “Cho dù ta chịu không tính toán với Kỳ Tần, nhưng nhìn bộ dạng của Ngọc Diêu bây giờ, ta quyết không thể tha cho nhà họ Quân được!”

18. Q.6 - Chương 19: Bôn Ba Tự Giấu Mình

Lòng tuy cảm hận nhưng ngoài mặt tôi vẫn phải tỏ ra bình thản như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Chưa nói tới việc thời gian trôi qua tuổi tác lớn dần, bụng dạ sâu hơn, cho dù năm xưa khi mới là thiếu nữ vừa tròn đôi tám, tôi cũng biết rằng muốn sinh tồn được ở nơi cung cấm này thì cần không để lộ sự mừng giận ra ngoài mặt. Nhưng Trinh Quý tần thì dường như là một ngoại lệ.

Nàng ta khó sinh, về sau lại luôn u uất không vui, nên thân thể mãi vẫn không hồi phục lại được. May mà thời gian gần đây gặp những việc vui như sắc phong Quý tần, đặt tên cho hoàng tử, Huyền Lăng cũng khá quan tâm tới nàng ta, tâm trạng nàng ta mới tốt hơn một chút.

Hôm nay khi tôi đang bế Linh Tê, trò chuyện với My Trang, Hoa Nghi bỗng bước vào ghé tới bên tai tôi, khẽ nói: “Nghe nói thân thể Trinh Quý tần đang không được khỏe, nương nương có muốn qua thăm một chút không?”

Tôi nhất thời không cảm thấy gì, quay sang nhìn My Trang, thở dài than: “Đang yên đang lành sao lại vậy chứ, rốt cuộc thân thể của bản thân vẫn là quan trọng nhất, có chuyện gì mà không thể tạm thời gác qua một bên đây?” My Trang đang định tiếp lời, tôi chợt thấy sắc mặt Hoa Nghi có điều khác lạ, vội vàng hỏi: “Người mau nói rõ xem, chuyện rốt cuộc là như thế nào?”

Hoa Nghi thấp giọng đáp: “Nghe nói sáng nay Trinh Quý tần tảo bộ ở Thượng Lâm uyển, trùng hợp thể nào lại chạm mặt Vinh Tuyền thị, chủ bộc gặp nhau, Vinh Tuyền thị lại là tân sủng, trong lúc nói năng khó tránh khỏi có chút va chạm khiến Quý tần nương nương đau lòng.”

My Trang khẽ nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Bay lên cảnh cao rồi thì chính là phượng hoàng, bây giờ đều là người của Hoàng thượng cả, cô ta đâu thềm nghĩ gì tới chủ nhân ngày xưa, thậm chí còn muốn thể hiện thân phận của bản thân cho người khác thấy ấy chứ.” Dừng một chút, tỷ ấy nói tiếp: “Hoàng thượng cũng đúng là vừa lạnh sẻo đã quên đau, ngày đó còn nói là vì vội sắc phong cho Vinh thị quá nên mới khiến Trinh Quý tần khó dễ, vậy mà hôm trước vừa tấn phong cho hai người bọn muội xong, hôm sau Hoàng hậu chỉ nói một câu rằng: “Vinh Canh y tốt xấu gì cũng từng là người của Trinh Quý tần, chủ nhân có việc mừng, cũng nên cho người hầu cũ được hưởng sái chút vận may”, thế là cô ta đã được thăng lên làm Tuyền thị. Sự ân sủng như vậy bỗng làm ta nhớ đến Diệu Âm Nương tử ngày xưa.”

Tôi khẽ nở nụ cười, vừa vuốt ve Linh Tê đã dần chìm vào giấc ngủ say trong lòng, vừa chậm rãi nói: “Hoàng thượng xưa nay vốn thích những nữ tử xinh tươi diễm lệ, so với Trinh Quý tần trầm lặng, Vinh Tuyền thị quả thực là dễ được lòng y hơn.” Cúi xuống nhìn Linh Tê, tự nơi đáy lòng tôi trào dâng một cảm giác bình yên khó tả, miệng thì khẽ nói: “Diệu Âm Nương tử ư...” Chợt tôi ngậy ra, đưa mắt nhìn chăm chăm vào My Trang, ngập ngừng nói: “Muội nhớ ra rồi, cặp mắt của Vinh Tuyền thị có hai phần giống với cô ta...”

My Trang thoáng lộ vẻ trầm ngâm, rồi cau mày, nói: “Nghe muội nhắc ta mới thấy cô ta quả thực có hơi giống Hoa Phi hồi trẻ, có điều nhan sắc của cô ta còn thua kém Hoa Phi nhiều.”

Tôi hơi nhếch môi nở một nụ cười hờ hững, cất giọng lạnh lùng: “Nếu xét về xinh tươi diễm lệ, làm gì có ai so được với Mộ Dung Thế Lan.”

My Trang khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Hiện giờ Hoàng hậu phượng thể bất an, muội lại nắm quyền hiệp trợ quản lý lục cung, dù gì cũng cần đích thân qua thăm Trinh Quý tần một chút.”

Tôi giao Linh Tê cho nữ hầu bế, chỉnh lại cây thoa ngọc cài trên búi tóc, gật đầu, nói: “Chưa cần nói tới điều này, chỉ vì tính tình của nàng ta thôi, muội cũng rất sẵn lòng đi thăm nàng ta rồi.” Tôi nhẹ nhàng đứng dậy, cất giọng dịu dàng: “Tỷ tỷ bây giờ thân thể nặng nề đi lại không tiện, để một mình muội đi là được rồi.”

My Trang mỉm cười, nói: “Vậy cũng tốt, giờ ta thấy hơi mệt rồi, vừa hay có thể đi ngủ một giấc luôn.” Sau đó lại khẽ dặn dò: “Nhị diện hạ tuy không được Hoàng thượng yêu quý bằng Hàm Nhi, nhưng bên ngoài đang bàn tán xôn xao rằng sau này ắt sẽ có một cuộc tranh đấu vì ngôi Thái tử, muội đến Ngọc Chiêu cung rồi nhớ phải cẩn thận, đừng để người ta kiếm được cớ gì để nói.” Dừng một chút tỷ ấy lại tiếp: “Bây giờ bên ngoài đang có rất nhiều tin đồn, muội từng nghe nói việc địa vị của Hoàng trưởng tử đang hết sức nguy ngập chưa?”

Tôi trầm ngâm nói: “Cần gì phải nghe nói, gần đây liên tiếp có hai hoàng tử ra đời, mà Hoàng thượng thì trước giờ vốn đã chẳng ưa gì Hoàng trưởng tử rồi.” Sau đó lại khẽ mỉm cười. “Kỳ thực làm gì có cái gọi là hết sức nguy ngập, Hoàng trưởng tử dẫu sao cũng lớn hơn hai tiểu Hoàng tử đến mười mấy tuổi, những đứa bé trong nội thì có gì đáng sợ đâu, chẳng qua là người ở Chiêu Dương điện không thể yên tâm đó thôi.”

Tôi không nói gì thêm, My Trang lại bình thản nói: “Cũng khó trách nàng ta, con của mình không nuôi lớn được, phải bỏ ra mười mấy năm tâm huyết mới có thể danh chính ngôn thuận giành Hoàng trưởng tử về tay mình. Nếu Hoàng trưởng tử không thể đăng cơ, bao nhiêu công sức trước đó của nàng ta há lại chẳng uổng phí hết sao?”

Tôi mân mê chiếc nhẫn ngọc lóng lánh trên tay, chẳng buồn ngẩng đầu, lạnh lùng cất tiếng: “Kỳ thực bất kể là vị hoàng tử nào đăng cơ thì rồi nàng ta cũng sẽ trở thành Mẫu hậu Hoàng thái hậu[31], hà có gì phải tham lam quá mức như thế chứ?”

My Trang cười khì một tiếng, đưa tay cốc nhẹ một cái lên trán tôi, nói: “Nếu sau này muội trở thành Thánh mẫu Hoàng thái hậu[32], muội không ăn tươi nuốt sống nàng ta mới là lạ đấy! Mà cho dù là người khác trở thành Thánh mẫu Hoàng thái hậu, sau này giữa hai cung ắt cũng sẽ có sự so kè, làm sao mà sáng khoái được bằng “một mình chiếm cả giang sơn”. Huống hồ nàng ta vốn là chủ nhân của lục cung, tất nhiên không muốn có người nào khác ngồi ngang hàng với mình.”

[31] Tức Hoàng hậu của Hoàng đế tiền nhiệm - ND.

[32] Mẹ ruột của hoàng đế nhưng không phải là hoàng hậu của hoàng đế tiền nhiệm. Tước hiệu này được phong trong trường hợp cùng lúc có hai thái hậu.

Tôi trêu chọc: “Tỷ tỷ còn chưa từng làm thái hậu, thế mà đã có được cái nhìn thấu triệt như thế rồi. A Di Đà Phật, tương lai ai mà biết được thế nào, chỉ e tỷ mới chính là Thánh mẫu Hoàng thái hậu ấy chứ!” My Trang cười vang không ngớt, làm bộ định đánh tôi. Tôi vội kêu Thái Nguyệt và Bạch Chỉ cẩn thận đỡ lấy tỷ ấy, rồi cười nói: “Tỷ cứ yên tâm mà đi ngủ đi, muốn đánh muội còn lo sau này không có thời gian hay sao.”

Sau đó tôi liền tới Ngọc Chiêu cung, vừa mới bước chân qua cửa cung đã nghe thấy tiếng trẻ con khóc ngằn ngặt không thôi, đi vào trong rồi thì quả nhiên nhìn thấy Dư Bái vừa thức giấc, đang quấy khóc trong lòng

nhũ mầu. Trình Quý tần vừa xót xa vừa nôn nóng, liên tục kêu nhũ mầu cố gắng đỡ thẳng bé, nhưng nhũ mầu dù có thể nào cũng không đỡ cho nó nín được, trên trán đã tuôn đầy mồ hôi lấm tấm.

Thấy tôi đi vào, Trình Quý tần vội cựa người định trở dậy hành lễ. Tôi giữ nàng ta lại, nói: “Thân thể đang không khỏe thì cứ nằm đó, còn câu nệ lễ tiết làm gì!”

Trình Quý tần thần sắc ủ dột, nước mắt lưng tròng. “Thần thiếp vô dụng, thân thể chẳng ra gì, ngay đến đỡ trẻ con cũng không làm được, thực đã thất lễ với nương nương quá.”

Tôi mỉm cười, nói: “Lời này thực là khách sáo quá rồi. Ta thấy tiếng khóc của nhị Hoàng tử nghe rất vang, đủ thấy thân thể rất khỏe mạnh, muội muội nên vui mới đúng.” Nói rồi liền đón lấy thẳng bé từ trong tay nhũ mầu, cất giọng dịu dàng: “Để Thực mầu phi bế con một chút nào, con phải ngoan đấy nhé!”

Trình Quý tần khi mang thai, thai khí vốn không ổn định, có mấy lần suýt nữa thì sẩy thai, về sau trong ngày sinh nở lại phải chịu rất nhiều nỗi khổ, do đó Dư Bái sinh đủ tháng bây giờ chỉ to ngang với Dư Hàm sinh non nửa tháng, có điều làn da của Dư Bái hơi sạm màu hơn một chút. Mà nếu không nhìn kĩ, Dư Bái quả thực trông giống với Dư Hàm vô cùng.

Kết Ngạnh đứng kế bên cười, nói: “Quả nhiên là hai huynh đệ ruột thịt, nhị diện hạ với tam diện hạ của nương nương cứ như được khắc ra từ cùng một khuôn vậy.”

Tôi vừa vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Dư Bái vừa khẽ nở nụ cười. “Đúng thế, có điều ca ca thì hay khóc, còn Dư Hàm thì cứ quấy suốt ngày.”

Trình Quý tần nói: “Thần thiếp thấy trẻ con hay quấy còn đỡ, chứ vừa nghe tiếng Bái Nhi khóc là thần thiếp lại nhói lòng.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh nàng ta, dịu dàng nói: “Trẻ con hay khóc là việc bình thường, trước đây Lung Nguyệt cũng vậy, Kính Phi thường phải cho nó ăn viên sữa bò để đỡ cho nín. Bây giờ ta cũng học theo cách này để đối phó với Linh Tê và Hàm Nhi, có lẽ trẻ con đứa nào cũng thích đồ ngọt, do đó hiệu quả vô cùng.”

Trình Quý tần mừng rỡ nói: “Vậy xin tỳ tỳ dạy uội đi, chưa biết chừng làm vậy lại có thể ngăn được cơn khóc của Bái Nhi.”

Tôi vội cười, nói: “Vậy thì có gì khó đâu, chỉ cần cô đặc váng sữa lại, khi nào ăn thì cho vào nước ấm ngâm một chút cho mềm bớt là được, trong túi của Cận Tịch giờ cũng có đấy.” Dứt lời liền bảo Cận Tịch lấy ra hai viên đem ngâm qua nước ấm rồi mớm cho Dư Bái, thẳng bé quả nhiên nín khóc ngay.

Nhũ mầu thấy vậy liền bế Dư Bái lui xuống, Cận Tịch cũng cùng Kết Ngạnh dẫn mọi người rời khỏi phòng. Tôi thấy xung quanh đã không còn ai, liền khẽ nói: “Nghe nói hôm nay Vinh Tuyền thị xúc phạm muội, do đó thân thể muội mới lại không khỏe. Muội đã mấy lần vì cô ta mà sức khỏe bị tổn hại rồi, ta nhất định phải răn dạy cô ta mới được.”

Thần sắc dần trở nên trầm lắng, Trình Quý tần xua tay, thốn thức nói: “Thôi bỏ đi, cô ta dù sao cũng được Hoàng hậu nâng đỡ, còn có Hoàng thượng bảo bọc, thêm một chuyện chẳng bằng bớt đi một chuyện.” Trên chiếc bàn trước giường có đặt một bó cúc vừa hái, ở bên những cánh hoa vàng tươi đó, sắc mặt Trình Quý tần lại càng có vẻ ảm đạm hơn.

Tôi không đành lòng, liền vỗ nhẹ vào mu bàn tay nàng ta. “Muội muội thực là tốt tính quá, nhưng như thế chỉ e cô ta sẽ lại càng được đà lấn tới. Chính bởi vì cô ta có Hoàng hậu nâng đỡ, Hoàng thượng thì khó tránh khỏi bị che mắt, do đó ta mới cần nhắc nhở cô ta một chút để cô ta biết thân biết phận.”

Trình Quý tần gượng cười buồn bã, gạt mấy lọn tóc rối ra sau tai, khẽ nói: “Mặc kệ thân phận thế nào, bây giờ cô ta đang được Hoàng thượng sủng ái, đâu còn biết sợ là gì.”

Tôi nghe vậy liền nghiêm túc nói: “Hoàng thượng hiện giờ có ba vị hoàng tử, thân mầu của Hoàng trưởng tử là Cận Phi đã qua đời từ sớm không cần xét tới, muội muội là mẹ ruột của nhị diện hạ, sao có thể để người khác khinh rẻ được. Hôm nay cô ta bất kính với muội, ta tức giận một phần là vì xót thương muội, một phần còn là vì nhìn muội mà nghĩ tới ta nữa.”

Nàng ta lại càng cúi đầu thấp hơn, để lộ chiếc cổ trắng ngần, miệng thì khẽ nói: “Thực ra cô ta cũng chẳng nói gì, chỉ kể với ta Hoàng thượng không bao lâu nữa sẽ thăng cô ta lên làm Nương tử. Nương tử...” Nàng

ta thấp giọng lầm bầm: “Đó quả đúng là một ngôi vị rất hay, chẳng trách cô ta lại vui mừng như thế.”

Tôi khẽ cười giấu cợt vẻ không tán thành. “Nếu là ở một gia đình bình thường, được làm nương tử quả thực không tệ. Nhưng trong chốn cung đình, xét về danh phận, cho dù là Phu nhân thì cũng chẳng đáng kể gì, chẳng qua chỉ là thiếp mà thôi.” Tôi đưa mắt nhìn nàng ta, chậm rãi nói tiếp: “Xích Thước chắc chỉ là hạng người nông cạn nên mới vì chuyện này mà đắc ý, muội muội hà tất phải suy nghĩ quá nhiều mà làm hại đến sức khỏe của bản thân, như thế thực không đáng chút nào.”

Trình Quý tần bắt giác hơi ngẩn ra, rồi liền dịu dàng nói: “Tỷ tỷ khuyên giải rất đúng.”

“Ta cũng chẳng phải là an ủi gì muội muội, chỉ nói sự thực với muội mà thôi. Chắc muội cũng đã nghe nói chuyện về Diệu Âm Nương tử và Hoa Phi ngày xưa rồi.” Tôi chậm rãi nói: “Sau khi sinh nở, muội vẫn luôn u uất không vui đến tận bây giờ, kỳ thực đều là do vương vấn quá nhiều mà ra cả. Nói một câu không dễ nghe thế này, muội với ta đều là người đã có con, từ lúc có thai muội đã bắt đầu phiền lòng vì Xích Thước rồi, nếu không mau mau điều chỉnh, lẽ nào muội định vì cô ta mà phiền lòng cả đời hay sao?”

Trình Quý tần mặt mày dờ dẩn, hai mắt chăm chú nhìn bó hoa cúc một hồi lâu, rồi bờ môi mới hơi máy động: “Muội biết.”

Sau một thoáng trầm lặng, bỗng Cận Tịch đứng ngoài bẩm báo: “Nương nương, người của phủ Nội vụ cầu kiến, quần áo mùa đông của nhị Hoàng tử được đưa tới đây rồi.”

Tôi gật đầu, nói: “Loại vải gấm được đưa tới hai ngày trước không tệ, những bộ quần áo trẻ con vừa may cũng đều rất tinh xảo. Ta đặc biệt giữ lại cho nhị Hoàng tử mấy chiếc thượng hạng, muội thử xem có vừa ý không.” “Tỷ tỷ đã tốn công rồi.” Trình Quý tần nghe vậy liền chỉnh lại búi tóc, đứng dậy khoác một chiếc áo ngoài màu xanh lam lên người, hô: “Mau vào đi!”

Một xấp quần áo rất dày lập tức được bung vào, từ áo lót tới áo ngoài, tất bọc đều được may bằng loại vải gấm mềm mại nhất, các hình thêu bên trên thì sử dụng lối thêu Tô Châu nên vô cùng tinh xảo, mỗi đường kim đều rất dày và khéo léo, ngay cả những viên minh châu đính trên đầu mũi giày cũng viên nào viên nấy đều tằm tấp, nhìn bắt mắt vô cùng. Hôm qua khi quần áo được mang tới cho tôi ghé mắt, tôi đã đích thân chọn những thứ tốt nhất ra, loại dùng cho Dư Hàm và Dư Bái đều giống hệt nhau, không có chút thiên vị nào.

Trình Quý tần vuốt ve bức hình Nhị long tranh châu được thêu trên một chiếc áo nhỏ, khẽ nói: “Những hình thêu này quả thực đều tinh tế vô cùng, đa tạ tỷ tỷ đã có lòng chiếu cố hai mẹ con muội.”

Tôi mỉm cười, nhìn nàng ta. “Muội muội với ta có duyên, Bái Nhi và Hàm Nhi lại cùng sinh một ngày, nên ta cũng rất thương yêu thằng bé, muội muội chớ nên ghen tị gì đấy nhé!”

Trình Quý tần lập tức nở nụ cười tươi. “Được tỷ tỷ thương yêu như thế, ấy là cái phúc của Bái Nhi.”

Tôi nhìn chiếc áo nhỏ trong tay nàng ta, chỉ vào lớp vải lót bên trong, nói: “Phần bên ngoài dù đẹp đến mấy cũng chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là khi mặc được thoải mái. Da trẻ con vốn non nớt, lớp lót trong cùng được làm bằng vải tổ cấm kia mới thực sự là tuyệt vời nhất.”

Nàng ta đưa tay vuốt thử, không kìm được lộ vẻ đắc ý, rồi khẽ gật đầu, nói: “Tổ cấm vốn nổi danh tác vải tác vàng, xem ra đúng là danh xứng với thực.” Sau đó hơi nghiêng đầu, dường như đã đắm chìm vào dòng hồi ức. “Khi xưa An Quý tần giỏi về nữ công, Hoàng thượng vì muốn cô ta thêu ra được những tác phẩm hài lòng nhất, mỗi ngày đều cho phủ Nội vụ mang tới mấy xấp tổ cấm để cô ta tùy ý cắt may. An Quý tần vốn truy cầu sự hoàn mỹ, thường chỉ cần thêu chệch một mũi kim thôi là sẽ mang cả miếng tổ cấm ra cắt bỏ luôn, thực khiến người ta phải than đáng tiếc.”

Tôi vẫn giữ nguyên nụ cười đầm đìa bên khóe miệng. “Ngày đó Hoàng thượng vì cô ta mà khiến muội muội bị động thai khí, bây giờ mấy tháng không gặp, chẳng rõ Hoàng thượng có còn nhớ tới cô ta nữa không đây?”

Trên khuôn mặt Trình Quý tần bắt giác lộ ra một tia xót thương. “Hồi sáng nay muội đi ngang qua Trường Dương cung, thấy cửa Cảnh Xuân điện đóng chặt, bên ngoài vắng lặng như chốn không người, các cung nữ, thái giám cũng đều lười nhác chẳng muốn hầu hạ, bụi bặm trước điện đã dày tới cả tấc. Nghe nói cô ta sau

khi thất sủng thì khá u uất, thường xuyên bỏ ăn bỏ uống, người lại càng gầy hơn. Bây giờ ai cũng coi cô ta là người chẳng lành, cứ tránh như là tránh ôn dịch vậy.”

Cảm giác khi thất sủng là như thế nào, tôi tất nhiên hiểu rõ hơn bất cứ ai, do đó cũng không nói gì nhiều, chỉ cúi đầu ngấm nghĩa hoa văn trên chiếc áo. Đang lúc nhìn đến say mê, tôi chợt không tìm được “ô” lên một tiếng, hơi cau mày lại, lạnh lùng nói: “Phủ Nội vụ ngày càng biết làm việc hơn rồi đấy, không ngờ chỉ một chiếc áo thôi mà cũng không thể bảo quản cẩn thận!”

Gã thái giám đưa quần áo đến bắt giắc cả kính, vội quỳ xuống, nói: “Nương nương bớt giận!”

Tôi chỉ tay vào chỗ ngay gần cổ áo của chiếc áo nhỏ, hỏi: “Đây là cái gì?” Chỉ thấy trên lớp tổ cảm trắng tinh có mấy đốm màu trắng sữa rất mờ, nếu không nhìn kĩ thì không thể nào phát hiện ra được.

Trình Quý tần ghé mắt quan sát một chút, rồi nở nụ cười tươi. “Có phải vấn đề gì nghiêm trọng đâu, vẫn mặc được mà, tỷ tỷ chớ nên tức giận làm gì.” Nàng ta nhìn gã thái giám đang quỳ trên mặt đất dập đầu lia lịa, bắt giắc lộ vẻ xót thương. “Cũng chưa chắc đã là do bọn họ bảo quản không cẩn thận, mấy vết bẩn này có thể ngay từ đầu đã có rồi.”

Sau khi hai vị Hoàng tử ra đời, những lời đồn thổi bấy bọ cứ lọt vào tai không ngớt, tôi rất lo sẽ xảy ra chuyện huynh đệ mâu thuẫn, thường ngày luôn rất quan tâm tới Trình Quý tần, chỉ sợ sẽ có chút sơ suất nào với hai mẹ con nàng ta, lúc này nghe thấy vậy liền giận dữ nói: “Chiếc áo này mới hôm qua ta còn tự tay kiểm tra thấy không có vết bẩn nào, thế là mới chọn lấy giao cho phủ Nội vụ. Bọn họ không cẩn thận thế này, rõ ràng là xem nhẹ muội muội và nhị diện hạ.” Tôi càng nghĩ lại càng giận hơn, vung tay vứt chiếc áo vào mặt gã thái giám đó, không nói gì thêm.

Gã thái giám sợ đến nỗi không cả dám thở mạnh, Cận Tịch lại bước tới nhặt chiếc áo đó lên, cười trừ nói: “Hôm qua là nô tỳ mang quần áo đã được chọn xong, tới phủ Nội vụ, có lẽ chuyện này là do lỗi của nô tỳ mà ra.” Dứt lời liền đưa chiếc áo lên soi trước ánh mặt trời để nhìn kĩ mấy vết bẩn đó.

Cận Tịch không nhìn thì thôi, vừa nhìn sắc mặt liền biến đổi hẳn. Nàng ta ngoảnh đầu lại nhìn tôi bằng ánh mắt vừa nghi hoặc vừa sợ hãi, do dự một hồi lâu không dám nói gì. Tôi thấy sắc mặt nàng ta có vẻ khác thường thì cũng nảy lòng nghi hoặc, cùng Trình Quý tần ngơ ngác nhìn nhau.

Giọng của Cận Tịch vang lên chậm rãi, bên trong như mang theo những tia đau đớn và nghi hoặc: “Năm đó nô tỳ từ Không Kim Động ở đất Vĩnh Châu cùng với ba mươi người đồng hương được chọn làm cung nhân đi một mạch lên phía bắc vào kinh, nửa đường không may gặp trận dịch đậu mùa, cả đoàn người chết mất quá nửa. Khi đó nô tỳ đã tự mình thiêu hủy những bộ quần áo mà bọn họ từng mặc, thấy vết bẩn do bị chất dịch từ nốt đậu rỉ ra trên những bộ quần áo đó giống hệt như vết bẩn trên chiếc áo này.” Cận Tịch mặt mày trắng bệch, quỳ sụp xuống, nói: “Nô tỳ chỉ cả gan phán đoán như vậy, còn phải chờ thái y đến xem cho kĩ rồi mới có thể đưa ra kết luận. Có điều để đề phòng bất trắc, xin hai vị nương nương chớ nên đụng vào chiếc áo này nữa.”

19. Q.6 - Chương 20: Mấy Tầng Mây Sâu Bao Nhung Nhớ

Một làn gió nhẹ thổi qua, từ sống lưng tôi bỗng truyền tới cảm giác lạnh ngắt, hóa ra những lời của Cận Tịch vừa rồi đã khiến tôi toát mồ hôi lạnh, lòng thâm kinh hãi tột cùng. Đậu mùa là chứng bệnh cực kỳ khó chữa khỏi, một khi nhiễm phải thì khó lòng sống sót, đặc biệt là trẻ con. Nghĩ tới đây, lòng tôi dựng đứng cả lên, chiếc áo này vốn là do tôi chọn cho Dư Bái mặc sát người, nếu như... Tôi thực không dám nghĩ tiếp nữa, một khi việc xảy ra, sau một hồi truy cứu ắt sẽ có thể tra ra được là chiếc áo đã qua tay tôi rồi mới tới chỗ Dư Bái. Giờ bên ngoài đang sục sôi tin tức về quyền thừa kế ngai vàng, nếu sự việc được xác thực tôi ắt sẽ mang tội mưu hại hoàng tử, dù có trăm cái miệng cũng khó mà biện bạch được.

Tôi không tìm được nhìn sang Trình Quý tần, trầm giọng nói: “Không phải ta.”

Trình Quý tần mặt mày tái nhợt, loạng choạng như muốn ngã, phải cố hết sức mới đứng vững được. “Muội biết.”

Tôi khẽ gật đầu. “Muội biết thì tốt rồi.”

Tới lúc này tôi vẫn còn run sợ, nếu Dư Bái bị nhiễm bệnh đậu mùa ắt sẽ khó mà sống nổi, còn tôi thì sẽ vì mắc tội hãm hại hoàng tử mà mất đi tính mạng, không chỉ có tôi, ngay đến Ngọc Diêu, Ngọc Nhiêu, ca ca và cha mẹ tôi cũng đều sẽ lãnh ít dữ nhiều, đến khi đó Dư Hàm và Linh Tê sẽ trở thành những đứa bé không nơi nương tựa. Tôi càng nghĩ lại càng cảm hận, hay cho cái kế một mũi tên trúng ba con chim kia!

Chỉ chừng nửa tuần hương sau, Ôn Thực Sơ và Vệ Lâm đã đồng thời chạy đến. Hai người bọn họ cầm chiếc áo kia lên xem xét tỉ mỉ một hồi, sau đó đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt lộ rõ vẻ kinh sợ. Tôi thấy bọn họ như vậy thì lập tức hiểu được là có chuyện gì. Ôn Thực Sơ và Vệ Lâm vội vàng kêu cung nữ mang nước nóng tới rửa tay, rồi Ôn Thực Sơ khom người, hỏi: “Chẳng hay chiếc áo này là từ đâu mà có?”

Tôi cười gượng, nói: “Là do ta tự tay lựa chọn rồi giao cho phủ Nội vụ bảo quản. Nếu không phải hôm nay ta tới đây đúng lúc, chỉ e chiếc áo này sớm muộn gì cũng được mặc lên người nhị Hoàng tử, từ đó gây ra đại họa!”

Trình Quý tần vốn im lặng một hồi lâu không nói năng gì, lúc này chợt ngẩng ngơ lẩm bẩm: “Trùng hợp vậy sao?”

Tôi còn chưa kịp nghe rõ, Ôn Thực Sơ đã cau mày, đột nhiên nghĩ tới một việc, bèn hỏi: “Vừa rồi sau khi lật xem chiếc áo này, nương nương và Trình Quý tần có dùng nước nóng và rượu mạnh rửa tay ngay không?”

Tôi kêu lên “a” một tiếng, cảm thấy lòng bàn tay lạnh giá tột cùng, hoang mang đáp: “Không.”

Sắc mặt đột nhiên tái nhợt chẳng còn chút huyết sắc, Ôn Thực Sơ bước vọt tới cầm lấy bàn tay tôi lật xem, cặp mắt lộ rõ vẻ kinh hoàng khó giấu, thấp giọng quát: “Nương nương thật hồ đồ! Tuy người trưởng thành không dễ gì bị đậu mùa, nhưng thể chất nương nương vốn có tính hàn, lỡ may nhiễm bệnh thì biết phải làm sao? Sao nương nương có thể quên rửa tay chứ?” Hết hét với phi tần chính là tội đại bất kính, Ôn Thực Sơ nhất thời nôn nóng nên quên cả quy củ, thể nhưng về quan tâm trong lời nói được thể hiện ra rất rõ ràng, Cận Tịch bất giác lộ vẻ xúc động.

Tôi lòng thầm cảm kích, nhưng cũng biết cứ thế này thì không ổn, vội rút tay về giấu vào trong tay áo. Vệ Lâm đứng bên cạnh vội vàng dặn dò Phỉ Văn vốn hầu hạ kẻ bên mang rượu mạnh và nước nóng tới, nói: “Mời hai vị nương nương rửa tay luôn đi, đợi lát nữa uống thêm chút thuốc trừ tà là không có gì đáng ngại rồi.”

Thế rồi Bùi Văn liền cẩn thận hầu hạ chúng tôi rửa tay, mọi việc coi như ổn thỏa. Phỉ Văn vốn là cung nữ hầu hạ ở khu vực bên ngoài trong cung của tôi, lẽ ra không được hầu cận thể này, nhưng vì hôm nay thị được sai đi mời Ôn Thực Sơ và Vệ Lâm tới, do đó mới tạm thời chưa lui ra ngoài. Lúc này tôi thấy thị chỉ cúi đầu làm việc, không để tâm gì tới mọi chuyện xung quanh, bất giác có chút kinh ngạc, thầm nghĩ trước đây mình quả có hơi sơ suất, ả cung nữ trước mắt rõ ràng thuộc loại có thể dạy dỗ được.

Cận Tịch thấy Phỉ Văn đã ra ngoài đổ nước, liền ghé đến bên tai tôi, khẽ nói: “Trong cung đã lâu lắm rồi chưa thấy bệnh đậu mùa, hôm nay đột nhiên xuất hiện hiển nhiên là có ý nhắm vào nhị Hoàng tử, không thể tùy tiện bỏ qua được. Hôm qua chiếc áo khi ở trên tay nương nương vẫn còn bình thường, chúng ta chỉ cần tới phủ Nội vụ điều tra một chút là ắt ra manh mối.”

Tôi khẽ “ừm” một tiếng, chợt thấy Vệ Lâm dùng một chiếc kẹp cặp chiếc áo đó lên bỏ vào trong khay, kêu một ả cung nữ đã bịt kín mũi miệng bưng ra ngoài. Tôi liếc nhìn Cận Tịch, khẽ dặn dò: “Đừng để tin tức lộ ra ngoài kéo đánh cỏ động rắn.” Cận Tịch hiểu ý, lập tức dẫn ả cung nữ kia đi, sau đó liền đích thân điều tra sự việc.

Cận Tịch giờ đang là Thượng cung, tính tình lại cẩn thận, chu đáo, tôi tất nhiên không lo lắng gì. Ôn Thực Sơ kê một đơn thuốc sai cung nữ đi sắc cho tôi và Trình Quý tần uống, sau đó mới yên tâm rời đi.

Sau một phen phong ba như vậy, Trình Quý tần sớm đã sợ đến nỗi mặt mày tái mét, hai tay run lẩy bẩy không ngừng. Tôi đỡ nàng ta ngồi xuống giường, cố gắng trấn định tâm thần, ôn tồn nói: “Muội yên tâm, ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng để có một câu trả lời thỏa đáng cho muội.”

Nàng ta bám tay phải vào thành giường, tay trái đặt lên lồng ngực, đôi bờ môi đã hơi tím tái, mấy lọn tóc rối bù xù sau tai, trong cặp mắt long lanh chứa đầy những tia sợ hãi sâu sắc. “Bái Nhi!” Nàng ta đột nhiên

đứng dậy gọi nhũ mẫu vào, đưa tay đón lấy Dư Bái đang ngủ say từ trong tay nhũ mẫu vốn còn chưa biết có chuyện gì xảy ra, ôm chặt thằng bé vào trước ngực, coi nó như báu vật quý giá nhất trên thế gian.

Tôi vội đuổi nhũ mẫu ra ngoài, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nàng ta. “Muội muội đừng sợ.”

Đôi môi nàng ta hơi máy động, hai hàng nước mắt trong veo chậm rãi chảy xuống. “Là ai muốn hại con của muội?” Nàng ta vừa giận dữ vừa đón đau, lớn tiếng nói: “Cô ta đã nhận được sự sủng ái của Hoàng thượng, sớm muộn gì cũng sẽ có đứa con của mình, tại sao lại còn muốn đoạt mạng con của muội như thế chứ?”

Thoáng trầm ngâm một chút, tôi chậm rãi nói: “Vinh Tuyền thị tuy đang đắc sủng, nhưng chưa chắc đã dám hãm hại con của muội đâu.”

Nàng ta khẽ lắc đầu, sắc mặt lộ rõ vẻ thê lương và căm phẫn. “Tỷ tỷ không biết đấy thôi, hôm nay gặp mặt ở Thượng Lâm uyển, Xích Thước nói với muội là Không Thụ điện thanh tịnh, cô ta muốn bỏ Ứng Thụ các để tới Không Thụ điện ở, hỏi muội có chịu nhường không.”

Tôi nghe thế thì cả giận, trầm giọng nói: “Cô ta lại dám vô lễ đến vậy sao? Chỉ là một Tuyền thị nhỏ nhỏ mà không ngờ cũng dám ngấp nghé ngôi vị Quý tần!”

Trình Quý tần mím chặt đôi môi, nhìn quanh Không Thụ điện, nói: “Tỷ tỷ chưa biết đấy thôi, Không Thụ điện vốn không mang tên là Không Thụ, mà là Hồng Nhụy đường, cái tên Không Thụ là do Hoàng thượng đặt trong lần đầu tiên giá lâm nơi đây. Ngài nói cái tên Hồng Nhụy quá tục, liền đổi tên mới cho nó, lấy đó để nói tới ưu điểm duy nhất của muội là thanh tịnh.” Nói tới đây, hai bờ má nàng ta bắt giác ửng hồng, để lộ mấy tia yêu kiều, e thẹn.

Chắc hẳn năm xưa khi mới vui vầy cá nước, Huyền Lăng cũng khá có tình cảm với nàng ta. Tôi nở một nụ cười tươi tắn. “Muội muội quả thực rất hợp với tòa Không Thụ điện này, nhưng ưu điểm của muội đâu phải chỉ có một, muội thực đã xem nhẹ bản thân quá rồi.”

“Không Thụ điện nguyên là ấn chứng cho tình cảm một thời của Hoàng thượng với muội, không ngờ cô ta lại được voi đòi tiên, ngay tới Không Thụ điện cũng muốn chiếm đi mất. Muội và Hoàng thượng chỉ có một đứa bé này thôi, cô ta hẳn cũng muốn hãm hại cho bằng được.” Nàng ta khẽ thở dài than: “Tỷ tỷ không biết đấy thôi, Xích Thước tâm tính cao ngạo, hoàn toàn không giống với các cung nữ bình thường.”

Thì ra sáng nay đã có chuyện như vậy, chẳng trách nàng ta lại đưa ra phán đoán này, có điều tôi vẫn không đồng tình với suy nghĩ của nàng ta lắm, bởi trong cung số người ghen tị với Trình Quý tần không hề ít, kể ra tay chưa chắc đã là Vinh Xích Thước. Tôi bèn nói: “Muội muội khó khăn lắm mới sinh được nhị điện hạ, bây giờ trong cung người đổ mắt với muội có rất nhiều. Ta khuyên muội chớ nên tự than tự vãn mà hãy tập trung toàn bộ tinh thần, cố gắng bảo vệ cho nhị điện hạ được bình an.”

Trình Quý tần nước mắt lưng tròng, đảo mắt qua nhìn tôi một chút rồi mới do dự hỏi: “Tỷ tỷ sẽ không hại muội chứ?”

Tôi bắt giác cả kinh. “Muội muội nghi ngờ ta?”

Nàng ta vội lau nước mắt, hạ giọng nói: “Yến Nghi không dám.” Sau đó lại cầm lấy bàn tay tôi, cất giọng khẩn thiết: “Yến Nghi thương tâm quá nên hồ đồ, khó tránh khỏi có chút thần hồn nát thần tính, mạo phạm nương nường, mong nương nường thứ tội.”

Lòng tôi trầm hẳn xuống, nhưng ngoài mặt lại không để lộ ra chút nào, kéo bàn tay nàng ta lại, nói: “Người làm mẹ có ai mà không lo lắng cho đứa con của mình đâu, muội muội nãy lòng nghi ngờ cũng là lẽ thường.” Sau đó liền lộ vẻ nghiêm túc. “Ta chỉ nói với muội một câu này thôi, năm xưa ta từng vì tin lời của kẻ tiểu nhân mà cái thai bốn tháng đã không giữ được, do đó hiểu rất rõ nỗi đau mất con to lớn đến nhường nào, quyết không bao giờ muốn khiến người khác phải chịu cùng một nỗi đau như thế.”

Trình Quý tần thoáng lộ vẻ hồ thẹn và không đành lòng, cúi đầu khẽ nói: “Khiến tỷ tỷ phải nhắc tới chuyện thương tâm như thế, đây quả thực là lỗi của muội.”

Tôi khẽ mỉm cười. “Đằng nào cũng là chuyện thương tâm, có nhắc đến hay không thì cũng đâu có gì khác biệt.” Sau đó lại đứng dậy, nói: “Muội muội nhất định phải giữ cho bản thân khỏe mạnh, như vậy mới có thể bảo vệ được những người bên cạnh mình, nhớ lấy, nhớ lấy.” Dứt lời liền cáo từ rồi đi.

Tôi đang trầm buồn bực, không muốn về cung ngay để khiến Ngọc Diêu và Ngọc Nhiêu phải lo lắng, thế là bèn quyết định đi tới cung của Kính Phi. Đi được nửa đường, từ ngã rẽ mép bên chợt có một nữ tử thân hình gầy guộc, eo lả chậm rãi bước ra, cúi đầu nhún gối hành lễ. “Thục phi nương nương kim an.” Nữ tử đó giọng khàn khàn, khi nói chuyện rõ ràng đã phải cố hết sức. Tôi nhất thời không nghe ra được là ai, bèn nói: “Ngẩng đầu lên ta xem nào!”

Nữ tử đó chậm rãi ngẩng lên, khoe miệng thấp thoáng một nét cười tủm tỉm, ung dung nói: “Mới mấy tháng không gặp mà tỷ tỷ đã không nhận ra Lăng Dung rồi sao?”

Nàng ta cài xéo một chiếc thoa bạc trên đầu, trên người là một chiếc áo lông màu đỏ nửa mới nửa cũ, phía dưới mặc một chiếc váy dài xanh biếc hơi nhăn, mà nếu tỉ mỉ nhìn kĩ, nơi mép váy và cổ tay áo của nàng ta đều có mấy chỗ sứt chỉ, lại càng khiến vẻ ảm đạm tăng thêm mấy phần.

Tôi mỉm cười thư thái. “Không phải là không nhận ra, ta chỉ thấy ngạc nhiên vì sao mới tháng Mười mà muội muội đã mặc áo lông thế này? Chắc hẳn muội muội thân thể yếu đuối, mà nổi giá lạnh trong lòng còn hơn là gió lạnh ngoài trời.”

An Lăng Dung không hề khó chịu, khoe miệng hơi nhếch lên tươi cười thản nhiên. “Lăng Dung đã quen thấy sự đời nóng lạnh, bị người ta khinh ghét cũng không tới mức quá buồn. Giờ đây Cảnh Xuân điện không có than sưởi ấm, Lăng Dung chẳng muốn xin người ta bố thí cho, chỉ đành tự mình tìm cách giữ ấm mà thôi.”

“Vậy sao?” Tôi chẳng buồn để ý tới nàng ta, cặp mắt chăm chú nhìn vào một gốc cổ thụ chọc trời xung quanh quần đầy dây leo xanh biếc. “Quý tần hãy nhìn những sợi dây leo kia xem, chúng cần phải bám vào thân cây thì mới có thể tiếp tục sinh tồn. Nhưng cây và dây leo tốt xấu gì cũng nương tựa vào nhau nhiều năm, đâu có thể nói vứt bỏ là vứt bỏ được.” Sau đó lại khẽ mỉm cười. “Lương Đa Thụy làm tổng quản phủ Nội vụ kiểu gì vậy? Muội muội tốt xấu gì cũng là Quý tần, chẳng qua chỉ tạm thời nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mà thôi.”

An Lăng Dung khẽ cười tự giễu: “Hoàng hậu phượng thể bất an, chắc chẳng có thời gian rảnh mà để ý tới việc này.” “Quả đúng là như vậy, hiện giờ Vinh Tuyền thị đang rất được Hoàng thượng sủng ái, cô ta xuất thân cung nữ, ắt có thể hầu hạ Hoàng thượng chu đáo vô cùng, Hoàng hậu cũng nhờ thế mà có thể nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng phượng thể.” Dường như chợt nhớ tới việc gì, tôi liền chậm rãi nói: “Hoàng thượng đã lệnh cho Quý tần phải ở yên trong cung để tránh gây chuyện thị phi rồi cơ mà, sao Quý tần lại ra ngoài thế?”

An Lăng Dung hồ hững liếc tôi, mỉm cười bước lại gần, giọng nói lộ rõ vẻ sắc bén: “Người ngoài chê muội chẳng lành, nhưng tỷ tỷ nhất định biết rõ muội có thật sự là chẳng lành hay không, chẳng lành ở chỗ nào.”

Khi nàng ta bước lại gần có một làn hương thơm bay tới, tôi vội nín thở theo bản năng, không muốn người thấy bất cứ thứ mùi nào bay ra từ người nàng ta, còn đưa khăn tay lên che mũi, cười lạnh, nói: “Bản cung chẳng qua chỉ nói vui một câu thôi, Quý tần hà tất phải nhắc lại việc mình mang tẩm thân chẳng lành như thế, vậy há chẳng phải là tự hạ thấp bản thân sao? Đã không tiện ra khỏi cửa, lại giữ nhiều tâm tư trong lòng như vậy, Quý tần rơi vào cảnh ngộ như ngày hôm nay, ai mà biết được liệu có phải là do thường ngày lo nghĩ quá nhiều hay không?”

“Tỷ tỷ vốn biết muội là người hèn mọn rồi, mà trên đời này quý nhân nhiều bao xiết, nên người ta lại càng coi rẻ muội hơn, Lăng Dung chỉ có thể tự cường mà thôi.”

“Tự cường tất nhiên là tốt, ai nói nữ nhi trên đời này đều chỉ là hạng liễu yếu đào tơ.” Tôi nhìn nàng ta bằng ánh mắt mang đầy những tia lạnh lùng khó giấu. “Nhưng đừng nên dùng nhăm tâm cơ kéo uống mất tính mạng của bản thân, con người vốn thường không biết thế nào là đủ, tự cường quá mức để rồi phải nhận kết cục đau thương.”

“Vậy cũng phải.” Giọng nói của An Lăng Dung tựa những lát dao mỏng cứa lên làn da tôi: “Bây giờ trong cung làm gì có ai đặc thế hơn tỷ tỷ đâu, và cũng chẳng có ai lẻ loi, cô quạnh như Lăng Dung.” An Lăng Dung chăm chú nhìn tôi, ánh mắt mang theo những tia tham lam như muốn nuốt chửng tôi vậy. Chỉ sau khoảnh khắc, nàng ta bất ngờ nở một nụ cười tươi. “Tỷ tỷ là người phúc phận sâu dày, Lăng Dung dù chẳng lành đến mấy thì cũng chỉ cần được hưởng sái một chút vận may của tỷ tỷ là có thể hóa nguy thành an thôi. Có tỷ tỷ ở đây rồi, Lăng Dung còn phải sợ gì nữa chứ?”

Nổi chán ghét nơi đáy lòng tôi cuộn cuộn trào dâng, tôi phải cố hết sức kiềm chế mới có thể chậm rãi nói ra từng từ: “Muội muội quá lời rồi, bản cung tất nhiên sẽ nhớ mãi tình nghĩa của muội muội với bản cung ngày trước, sau này hết lòng đáp đền, quyết chẳng dám quên.”

An Lăng Dung khom người hành lễ, bộ dạng kính cẩn vô cùng. “Muội muội cũng thế.” Dứt lời liền xoay người rời đi, nhanh chóng biến mất giữa cảnh sắc mùa thu đẹp như tranh vẽ.

Hoán Bích lặng lẽ bước ra từ sau lưng tôi, nhìn theo bóng lưng An Lăng Dung mà phỉ phui một cái, ngay sau đó liền cất giọng vui vẻ: “Nghe cô ta nói chuyện thì hình như giọng hát đã hỏng thật rồi.”

Tự nơi đáy lòng tôi cũng dâng lên một tia sáng khoái, bên khóe miệng thoáng hiện nụ cười. “Thủ đoạn của Hồ Chiêu nghi quả đúng là ghê gớm thật.”

Hoán Bích khẽ gật đầu, trong mắt lộ rõ sát cơ, quay qua phía tôi đưa tay làm động tác cửa cổ. Tôi nào phải không muốn như thế, nhưng lại chỉ có thể lắc đầu.

Hoán Bích nôn nóng nói: “Tiểu thư, cô ta bây giờ đã thất sủng, vừa hay có thể lẳng lặng giải quyết cô ta.” Trong cặp mắt trong veo của muội ấy lóe lên một tia sáng rực. “Chúng ta hoàn toàn có thể... bỏ độc.”

Chiếc vòng vàng chạm khắc hình “Hằng Nga lên cung trăng” trên tay tôi truyền tới cảm giác hơi lạnh lạnh, tựa như một chiếc khóa khóa chặt lấy sinh mệnh của tôi. Ánh dương dịp thu muộn mang theo mấy tia âm áp, nhẹ nhàng rải xuống mặt đất bao la, bao phủ lên mỗi một con người. Tôi ngẩng lên nhìn một con bồ câu trắng tự do bay lượn giữa bầu trời bao la, cất giọng nhẹ nhàng: “Trong chốn cung đình này, chết chính là cách giải thoát tốt nhất. Cô ta vốn được sủng ái rất mực, tính tình lại hiếu thắng, bây giờ thì thất sủng chịu nhục, quả thực là còn khó chịu hơn phải chết cả trăm lần.” Dừng một chút tôi lại tiếp: “Ta muốn giết cô ta tất nhiên dễ như trở bàn tay, nhưng bây giờ ta vừa được phong làm Thục phi, người ngoài ắt đều coi ta như cái gai trong mắt, muốn tìm cách lật đổ ta. Không đến lúc cần cơ vững chắc, ta mà ra tay sẽ chỉ khiến người ta tìm được cơ hội để lợi dụng, thực là được chẳng bằng mất.”

Hoán Bích giật mình hiểu ra, liền cười lạnh một tiếng, nói: “Nô tỳ hiểu rồi, chúng ta chỉ cần nhện cô ta một thời gian nữa thôi. Nô tỳ phải đi đánh tiếng với các vị nương nương, tiểu chủ trong cung để mọi người cùng quan tâm tới An Quý tần thật nhiều mới được.”

Nổi oán hận chất chứa trong lòng tôi nhiều năm lúc này rốt cuộc cũng đã bùng lên. “Cô ta trong thời gian đắc sủng vốn đã đắc tội với rất nhiều người rồi, chẳng cần muội khiêu khích thêm đâu. Bọn họ ai nấy đều mong có thể bước tới đạp cho cô ta một cái, chúng ta cứ đứng kẻ bên quan sát là được rồi.”

Tôi ở lại chỗ Kính Phi đến gần tối rồi mới trở về Nhu Nghi điện. Bây giờ tôi đã không còn nhắc gì tới việc đưa Lung Nguyệt về Nhu Nghi điện nữa, chỉ thường xuyên qua chỗ Kính Phi vui đùa cùng nó, nó rất cuộc cũng đã gần gũi với tôi hơn một chút. Khi tôi về đến nơi, chỉ thấy Cận Tịch dẫn theo các cung nhân chờ sẵn bên ngoài, lại đích thân bước tới đỡ tôi vào trong, dâng lên một chén trà Lục lập vân vụ, ôn tồn nói: “Trà này phải qua ba lần nước mới lên màu đấy, mời nương nương nếm thử xem có vừa ý không?”

Tôi khẽ nhấp một ngụm, tay cầm chén trà không nói năng gì. Hoán Bích hiểu ý, liền dẫn tất cả mọi người lui đi, chỉ để lại một mình Cận Tịch ở bên cạnh tôi. Tôi hơi nhướng mày lên một chút, Cận Tịch khẽ nói: “Cung nữ Mạt Nhi ở phủ Nội vụ là người quản lý chỗ quần áo này, nhưng khi nô tỳ tới nơi thì cô ta đã treo cổ chết trong phòng rồi. Cô ta từng là thị nữ hầu hạ bên cạnh Trình Quý tần, khi Trình Quý tần vừa có thai, trên cổ tay nổi một cái nốt độc, Mạt Nhi nói là rau sam tính hàn, có công hiệu hoạt huyết khử ứ, dùng nấu cháo có thể tiêu nốt, liền tự ý quyết định nấu cháo cho Trình Quý tần ăn. May mà Vệ thái y kịp thời nhìn thấy, nói là rau sam có thể gây sảy thai, đặc biệt là thai phụ vừa mang thai tuyệt đối không thể đụng đến. Y lại thấy trong chỗ đồ ngọt điểm tâm của Trình Quý tần có kẹo mạch nha, liền nói là phụ nữ đang mang thai không nên ăn nhiều. Trình Quý tần niệm tình cô ta vì thiếu hiểu biết nên mới gây ra rắc rối, do đó cũng không phạt nặng, chỉ đuổi khỏi cung của mình.”

“Người nghi ngờ Mạt Nhi vì ôm hận trong lòng nên mới trả thù Trình Quý tần sao?”

Cận Tịch nói: “Đó là kết luận của phủ Nội vụ, nhưng Mạt Nhi chưa từng xuất cung, làm sao kiếm được dịch độc của bệnh đậu mùa. Nô tỳ ngờ rằng cô ta sớm đã bị mua chuộc, luôn rình rập hãm hại Trình Quý tần, bây giờ thì bị người ta diệt khẩu, coi như là chết không có đối chứng.”

Tôi chậm rãi lần tràng hạt làm bằng ngọc bích trong tay, sau một thoáng trầm ngâm liền buồn bã nói: “Trinh Quý tần vốn tính tình nhạy cảm, chỉ e bây giờ đã sinh lòng nghi ngờ ta rồi.”

Cận Tịch lặng lẽ gật đầu. “Trước đây Trinh Quý tần không có con, bây giờ nhị Hoàng tử ngang tuổi với Hoàng tử của chúng ta, chỉ e sau này...”

Trinh Quý tần là một nữ tử thanh tân, thoát tục, hoàn toàn có thể làm bạn được, nếu sau này thật sự vì ngôi báu mà phải trở mặt với nàng ta... Tôi không kìm được khẽ thở dài một tiếng. Nghĩ tới tình cảnh năm xưa khi An Lăng Dung còn ở nhờ trong Chân phủ, sau đó cùng tôi vào cung, trong lòng tôi lại càng dâng lên muôn niềm cảm khái.

20. Q.6 - Chương 21: Xiết Nỗi Ưu Sầu Oán Hận Sinh

Sáng hôm sau thức dậy, tôi tới Chiêu Dương điện thỉnh an theo lệ thường. Các phi tần trong cung lúc này đã tới quá nửa, nhìn thấy tôi thướt tha đi tới, tất cả liền vội vàng khom người hành lễ, vô số tiếng châu ngọc va vào nhau vang lên nghe hết sức trong trẻo, êm tai. Nhìn những gương mặt xinh đẹp như hoa đang tỏ ra kính cẩn kia, tôi nở một nụ cười bình thản, bọn họ nào có thật lòng coi tôi ra gì, chẳng qua chỉ cúi mình trước quyền thế của tôi bây giờ mà thôi.

Từ sau khi tôi về cung, những lời đồn thổi chưa từng ngưng nghỉ, mãi tới khi tôi trấn áp Tường Tần, đè nén Kỳ Tần, lại sinh Hoàng tử và được phong làm Thục phi, tay nắm quyền hiệp trợ quản lý lục cung, những lời đồn ấy mới không còn xuất hiện bên tai tôi nữa, ngay đến những con người vốn đầy lòng ghen tức cũng đều đến trước mặt tôi mà trưng ra vẻ mặt tươi cười, xiêm nịnh.

Tôi bám vào tay Cận Tịch chậm rãi bước chân lên bậc thềm, khi đi ngang qua bên cạnh Mục Quý nhân thì đột nhiên dừng lại, mỉm cười, nói: “Mục Quý nhân vào cung cũng được mấy năm rồi đúng không?”

Nàng ta ngẩng lên, lộ vẻ ngẩn ngơ, bối rối, nhưng rất nhanh sau đó vẫn ân cần tươi cười. “Nương nương trí nhớ tốt quá, tần thiếp vào cung cùng năm với Phó Tiệp dư.”

Tôi dừng ánh mắt trên tà váy dài màu tím của nàng ta, hồ hững nói: “Giữ cho áo váy không dính bụi chính là bổn phận của một phi tần, cố sao Quý nhân mới sáng sớm thế này mà đã làm bẩn xiêm y như thế, là vì bản thân cầu thả, luộm thuộm hay là do chẳng coi việc thỉnh an Hoàng hậu ra gì?”

Trên tà váy của Mục Quý nhân có một vết bẩn màu nâu không bắt mắt lắm, chắc là do bị bụi đất bám vào lúc đi đường. Nàng ta bắt giác mặt đỏ tía tai, hoang mang nói: “Tần thiếp không dám bất kính với Hoàng hậu.”

Tôi gật đầu, nói: “Muội muội nói thì nói như vậy, nhưng làm lại không làm như vậy, rõ ràng là loại người tâm khẩu bất nhất. Thôi Thượng nghị.” Tôi quay đầu sang dặn dò Cận Tịch: “Đi mời ma ma dạy lễ nghi tới cung của Mục Quý nhân dạy dỗ cô ta một chút.” Sau đó liền thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Một tháng sắp tới Quý nhân nhớ học lễ nghi cho cẩn thận, không cần tới Chiêu Dương điện thỉnh an nữa. Quý nhân nên biết rằng hậu cung là chốn tai vách mạch rừng, chốn nên nói năng bừa bãi, nghĩ bậy làm bừa, chưa biết chừng lại có ai nghe thấy rồi đi báo với bản cung đấy. Đợi khi nào Quý nhân học được cách cư xử, không trước mặt nói một kiểu, sau lưng nói một kiểu thì hãy trở lại Chiêu Dương điện này thỉnh an.”

Mục Quý nhân mắt rơm rớm lệ, hổ thẹn đến nỗi mặt mày tím tái, hai bờ môi mím chặt không nói được gì. Tôi nhìn quanh mọi người, thấy ai cũng đều nín thở đứng im, không dám ho he tiếng nào, Nghiêm Tài nhân và Ngưỡng Thuận nghi thì lại càng nấp sau lưng người ta chẳng dám ngẩng lên. Tôi nói với giọng thích thú: “Nghiêm Tài nhân và Ngưỡng Thuận nghi xưa nay vẫn luôn thân thiết với Mục Quý nhân, chẳng rõ có nhiễm thói xấu kia không nữa, chỉ bằng hãy cùng Mục Quý nhân học lễ nghi luôn đi.”

Nghiêm Tài nhân và Ngưỡng Thuận nghi đều cả kinh, vội vàng nói: “Tần thiếp không dám.”

Mục Quý nhân biện bạch: “Tần thiếp hiểu ý của nương nương, nhưng An Quý tần là người chẳng lành, những lời bừa bãi bôi nhọ tần thiếp của cô ta, nương nương đừng tin, tần thiếp thực sự bị oan mà.”

Tôi biết nàng ta nghĩ nhất định là An Lăng Dung đã đem những lời của nàng ta ngày đó nói lại với tôi, bèn mỉm cười ung dung nói: “An Quý tần đâu có từng nói gì với bản cung, Quý nhân chốn nên cả nghĩ. Bản cung

chẳng qua chỉ nhắc Quý nhân về vấn đề lễ nghi mà thôi.” Sau đó lại căn dặn Hoa Nghi đang đi theo phía sau mình: “Bây giờ trời đã trở lạnh, người đi dạo dò phủ Nội vụ mang thêm ít chăn đệm tới Cảnh Xuân điện cho ta. An Quý tần tuy là người chẳng lành nhưng cũng không thể bạc đãi quá được. Nói gì thì nói, An Quý tần dù tệ đến mấy cũng còn hiểu chuyện hơn Mục Quý nhân một chút.”

Mục Quý nhân, Nghiêm Tài nhân và Ngưỡng Thuận nghi thoảng đưa mắt liếc nhau, ánh mắt lộ rõ vẻ căm hận, rất nhanh sau đó đã lại vội cúi đầu xuống.

Giữa gian điện uy nghi, hùng vĩ, Hoàng hậu lúc này đã ngồi vào ghế phượng, hồ hững cất tiếng: “Thực phi tới rồi.” Dứt lời liền chỉ vào bên cạnh, thế là mọi người mới lần lượt an tọa.

Hoàng hậu hôm nay mặc một chiếc áo gấm kiểu dáng đơn giản, bên trên chỉ thêu những bông hoa lãng màu trắng bình dị, dễ gần, hoàn toàn không có cái bộ dạng uy nghiêm, ngạo nghễ như thuở trước.

Sau một hồi tán gẫu, Hồ Chiêu nghi đột nhiên ngoảnh đầu nhìn sang phía tôi. “Nghe nói hôm qua có một cung nữ của phủ Nội vụ tự vẫn thì phải?”

Tôi khẽ gật đầu, mỉm cười, nói: “Tin tức của Chiêu nghi đúng là nhanh nhạy thực.”

Hồ Chiêu nghi nở nụ cười tươi, đôi hàng lông mày được vẽ rất tinh tế hơi nhếch lên mang theo một tia ý vị sâu xa. “Thần thiếp vốn là một người nhân tử, do đó mới nghe được nhiều tin đồn.” Dừng một chút rồi lại tiếp: “Trong chốn cung đình phi tần tự vẫn là trọng tội, cung nữ tự sát cũng không thể tùy tiện dung thứ, Thực phi định xử trí thế nào đây?”

Tôi đưa mắt nhìn mười đầu ngón tay lộ ra nơi ống tay áo, cất giọng hững hờ: “Cứ dùng phép liên đới theo như quy củ, thân tộc của thị nếu là nam thì cho đi lưu đầy, nếu là nữ thì mang vào cung cho làm loại nô tỳ hạ tiện nhất.” Hoàng hậu vốn một mực im lặng lắng nghe, lúc này đột nhiên cất tiếng: “Thực phi thực đã nhân từ quá rồi.” Nàng ta đưa mắt nhìn tôi chăm chú, trên mặt không có lấy một tia cười thừa thãi nào. “Mạt Nhi hiện mang mối hiểm nghi mưu hại nhị Hoàng tử, mà trong chuyện này còn rất nhiều điều chưa rõ, như dịch độc đậu mùa từ đâu mà tới, có kẻ nào đứng sau xúi giục hay không, thị là sợ tội tự vẫn hay là bị người ta diệt khẩu. Nhưng bất kể là như thế nào thị cũng đều là kẻ mang tội, sao có thể dễ dàng cho qua được. Mưu hại hoàng tử là trọng tội, theo luật thì nam quyến phải bị chém đầu, nữ quyến thì bị sung làm quan kỹ, vậy mới có thể giết gà răn khỉ.”

Giọng của Hoàng hậu tuy không lớn, thế nhưng cái ý tứ bên trong thì lại hoàn toàn khác biệt với bộ dạng bên ngoài của nàng ta, từng từ đều như chém đinh chặt sắt, nện vào tai tất cả những người đang có mặt.

Tôi ngoảnh đầu qua nhìn nàng ta. “Chuyện này Hoàng hậu cũng đã biết rồi sao? Vốn thần thiếp định chờ điều tra rõ ràng xong rồi mới bẩm lên Hoàng hậu, do đó vừa rồi mới không nhắc tới. Thần thiếp cũng rất muốn biết rốt cuộc là kẻ nào đứng phía sau xúi bẩy, làm ra một việc không bằng cảm thú thế này!” Ánh mắt tôi nhìn lướt qua mọi người trong điện, chậm rãi nói tiếp: “Con người ta sống trên đời làm việc gì cũng nên nghĩ tới người khác một chút, có ai mà chưa từng làm con cái của cha mẹ, sao có thể nhẫn tâm dùng dịch độc đậu mùa để hãm hại con của Trinh Quý tần như thế chứ?”

Hoàng hậu hơi nhếch khóe môi để lộ một nụ cười đầy ý vị, trầm giọng nói: “Thực phi đúng là người đã có hoàng tử rồi có khác, hiểu rất rõ cái tình mẹ con sâu nặng thế nào.” Sau đó lại nhìn mấy chục phi tần phía dưới, vẻ mặt trầm lặng như làn nước mùa thu. “Hoàng thượng hiện giờ đã có ba vị hoàng tử, thế nhưng vì sự hưng thịnh muôn đời của Đại Chu ta, hy vọng các vị muội muội hãy cố gắng nhiều hơn nữa. Bản cung chẳng thể sinh nở, ắt sẽ coi con của mọi người như con mình, nhất loạt đối xử bình đẳng.”

Mọi người nghe thế liền vội vàng đứng dậy, nói: “Chúng thần thiếp xin vâng theo lời dạy của Hoàng hậu.” Bỗng có một nữ tử bước ra phía trước, cất giọng cao vang rành rọt: “Hoàng hậu nương nương nói rất phải. Thân mẫu của Hoàng trưởng tử đã qua đời từ sớm, nếu không có nương nương dạy bảo, Hoàng trưởng tử làm sao có thể trở thành một nhân tài xuất chúng như ngày hôm nay, tấm lòng hiền từ của nương nương chính là tấm gương ọi nữ tử trong thiên hạ.” Người này hóa ra là Dung hoa Triệu thị, nàng ta lớn hơn tôi ba tuổi, chính là Vận Tần ngày trước. Tôi và nàng ta vốn chẳng qua lại với nhau nhiều, những năm nay nàng ta tuy không đắc sủng lắm nhưng cũng chưa từng thất sủng, có thể coi là khá có thâm niên trong cung.

Hồ Chiêu nghi ngoảnh đầu qua một bên vẻ không tán đồng, Hoàng hậu chỉ coi như không nhìn thấy, nở nụ cười tươi. “Bản cung chẳng qua chỉ dặn dò đôi câu như vậy thôi, các vị muội muội hà tất phải đứng lên làm

gì, mau ngồi xuống cả đi.”

Tôi cố đè nén lửa giận nơi đáy lòng, ôn tồn nói: “Hoàng hậu là đích mẫu của tất cả các vị hoàng tử và công chúa trong cung, còn bọn thần thiếp thì chỉ là thứ mẫu mà thôi.” Tôi chăm chú nhìn khuôn mặt đoan trang, hiền từ của Hoàng hậu, chậm rãi nói: “Nếu ai ai cũng hiền thực như Hoàng hậu thì thật là tốt quá!”

Trong mắt Hoàng hậu thấp thoáng một nét cười lạnh lùng, ánh mắt nàng ta dừng lại trên người tôi tựa như mang theo một làn sương lạnh, nhưng giọng nói cất lên thì lại tỏ ra thân thiết vô cùng: “Thục phi là người đứng đầu trong các phi tần, vậy mà vẫn hiểu về tôn ti đích thứ, chẳng trách lại được Hoàng thượng thương yêu như vậy.” Nàng ta hơi ngả người về phía sau, chậm rãi nói: “Bản cung mệt rồi, các người tạm lui đi. Thục phi và Trinh Quý tần hãy ở lại thêm một lát, bản cung có mấy lời muốn dặn dò về vấn đề nuôi con.”

Mọi người nghe thế đều im lặng không nói, có mấy phi tần nông nổi, bộp chộp còn không kịp được lộ ra mấy tia ghen tị. Khóe mắt tôi liếc thấy Mục Quý nhân đã vội vã cất bước ra ngoài điện, Nghiêm Tài nhân và Ngưỡng Thuận nghi trong mắt đều có vẻ giận dữ khó giấu, rất nhanh sau đó đã rảo bước theo sau Mục Quý nhân.

Bên ngoài ánh bình minh rạng rỡ, mấy khóm hoa hồng trong sân đều biên biếc xanh um, không hề nhuốm chút sắc thu nào. Lúc này đã có mấy nụ hoa hồng nhỏ xinh chớm hé, trông thực là kiều diễm vô cùng. Ngay gần đó còn có mấy bụi sơn trà hoa đã nở bung, mấy chục bông to bằng miệng bát đua nhau khoe sắc, tỏa hương thơm lừng, khiến khung cảnh như có thêm mấy phần náo nhiệt. Nhưng bên trong Chiêu Dương điện, bị những ô cửa sổ trở hoa sơn màu đỏ sậm ngăn cản, ánh dương dù có chiếu được vào cũng chỉ còn lại mấy tia lẻ loi mờ昧, cái gọi là đình viện thâm sâu chắc hẳn chính là như thế này đây.

Hoàng hậu khép hờ đôi mắt, dáng vẻ hết sức bình thản, khoan thai, chừng như đã mơ màng sắp ngủ. Tôi im lặng chẳng nói gì, nhưng lòng thì âm thầm cảnh giác, biết rõ rằng Hoàng hậu giữ tôi và Trinh Quý tần lại nhất định là có mục đích của nàng ta.

Sau một hồi lâu trầm lặng, Hoàng hậu thấy Trinh Quý tần có vẻ hơi lúng túng, bèn khẽ nở nụ cười. “Vốn muốn nói chuyện vài câu, hiềm rằng ta thật sự đã già, người mỗi một quá, thành ra uống công lưu hai vị muội muội lại rồi.”

Trinh Quý tần chẳng hiểu ra sao, chỉ đành đứng dậy, nói: “Nương nương nặng lời rồi.” Sau đó lại đưa mắt liếc tôi. “Vây, thần thiếp xin phép cáo từ.”

Tôi chỉnh lại xiêm y một chút, đứng dậy hành lễ cáo lui, nhưng vừa đi được ba bước chợt nghe giọng nói hững hờ của Hoàng hậu vang lên sau lưng. “Hôm qua may mà có Thục phi ở đó, ngấm lại mới thấy đúng là trùng hợp thật.”

Trinh Quý tần lập tức dừng chân ngoảnh đầu, tôi không vui, nhưng vẫn quay đầu lại hỏi: “Hoàng hậu có sao lại nói vậy?”

Hoàng hậu khẽ vuốt ve chuỗi ngọc minh châu đeo trên cổ tay, những viên ngọc trên đó viên nào viên nấy đều to như ngón tay cái, tỏa ra ánh sáng màu hồng dịu dịu, lại càng làm nổi bật cổ tay gầy guộc như củi khô của nàng ta. Trên mặt bôi một lớp son phấn rất dày, trông Hoàng hậu có vẻ hết sức nặng nề, ngày xưa dù là đang trong cơn bệnh, nàng ta cũng vẫn luôn trang điểm cẩn thận, không dám có chút sơ suất nào, sợ đánh mất tôn nghiêm của Hoàng hậu. Thoáng trầm ngâm một lát, nàng ta chậm rãi nói: “Chẳng phải thế sao? Khi phủ Nội vụ không cẩn thận đưa chiếc áo bị dính dịch độc đậu mùa tới cung của Quý tần, Thục phi lại vừa khéo ở bên, còn vô tình phát hiện ra chỗ nguy hiểm trên chiếc áo, qua đó đủ thấy Thục phi rất mực quan tâm tới Quý tần, bản thân thì phúc Trạch sâu dày, có thể mang tới vận may cho nhị Hoàng tử, giúp nhị Hoàng tử hóa nguy thành an, sau này nhị Hoàng tử trưởng thành nhất định phải cảm tạ Thục phi một phen mới được.” Sau đó lại khẽ ho hai tiếng, mỉm cười, nói tiếp: “Có thể thấy Thục phi hiệp trợ quản lý hậu cung hết sức tận tâm, mà mọi việc đều quý ở hai chữ “trùng hợp”.”

Nàng ta đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “trùng hợp” đó, tôi nghe mà thâm kinh sợ, vừa rồi ở trước mặt các phi tần, nàng ta như vô tình như hữu ý nói tới việc tôi và Trinh Quý tần đều có con ruột là hoàng tử, bên ngoài thì sớm đã có lời đồn đại về việc tranh giành ngôi báu, chắc hẳn ai nghe thấy rồi cũng sẽ nghi ngờ rằng tôi ngấm ngấm ra tay. Bây giờ ở trước mặt Trinh Quý tần, nàng ta lại cố tình nhắc đến hai chữ “trùng hợp”, rõ ràng là có ý nói tôi cố tình làm bộ làm tịch để lôi kéo nàng ta.

Trình Quý tần hơi cau mày, nhưng ngay sau đó đã cụp mắt xuống, chỉ nhìn nền gạch dưới chân không nói năng gì.

Tôi đang định đáp lại, chợt thấy vẻ mặt của Trình Quý tần, thế là đành hít vào một hơi thật sâu cố gắng kìm nén, nói: “Hoàng hậu nương nương tâm tư tinh tế, thấu hiểu rõ ràng mọi việc trong cung, thần thiếp quả thực không thể nào so sánh được.”

Hoàng hậu phất tay áo đứng dậy, cố làm ra vẻ chân thành nói: “Trình Quý tần, nhớ trông nom con mình cho cẩn thận.” Dứt lời lại quay sang nhìn tôi. “Thực phi cũng thế.”

Trình Quý tần khom người thật sâu hành lễ, cất giọng kính cẩn: “Đa tạ Hoàng hậu quan tâm.”

Hoàng hậu khẽ gật đầu, bám vào tay Tiễn Thu chậm rãi trở vào hậu điện. Dưới làn ánh sáng lờ mờ, bóng dáng gầy guộc của Hoàng hậu thoáng ẩn thoáng hiện phía sau cây cột vàng cao lớn khắc hình rồng cuộn gần như có chút dữ dằn, trông nàng ta cứ như một con hung thú mang theo sát khí đã sẵn sàng chuẩn bị, tất thấy đều được giấu sau bộ dạng cao quý, ung dung.

Tôi để Cận Tịch dìu đỡ, chậm rãi cất bước ra ngoài, khi đi tới Thượng Lâm uyển thì chợt phát hiện có mấy khóm Văn tâm lan đang nở hoa rực rỡ, những chiếc lá thon dài, mảnh khảnh lá lướt vươn mình, cành hoa xanh biếc màu ngọc, và mỗi bông hoa thì đều giống như một chú bướm vàng đang bay liệng, đáng yêu vô cùng.

Hoán Bích cười, nói: “Trời vừa vào thu liền chẳng còn con bướm nào, nhưng hoa này nở cứ như là bướm vậy, thật đẹp quá!”

Cận Tịch cũng góp vui: “Quả đúng thế, hoa này vốn phải mọc ở nơi nóng ẩm thì mới nở được đẹp, bây giờ lại có thể um tùm xanh biếc thế này, đủ thấy hoa tượng[33] đã phải bỏ ra không ít tâm tư.”

[33] Hoa tượng: thợ trồng hoa.

Tôi cười nói: “Người hãy đi nói với sư phụ của Hoa phòng, bảo y đưa mấy chậu thật đẹp tới cho Thẩm Thực viện ngắm, lại đưa thêm mấy chậu nữa tới Nhu Nghi điện. Mà thôi, người tìm y tới đây cho ta, để ta ban thưởng và dặn dò luôn thế.”

Cận Tịch lập tức đi tìm, một hồi lâu sau mới dẫn theo người của Hoa phòng tới tạ ơn. Hoán Bích có chút không vui, trầm giọng nói: “Kêu Hà sư phụ tới đây lĩnh thưởng, cứ sao lại giống như là đi nhận hình phạt vậy? Mãi bây giờ mới tới.”

Hà sư phụ vội cười trừ, nói: “Không phải nô tài cố tình chậm trễ, mà quả thực là có điều bất đắc dĩ.” Y sợ tôi trách tội, vội vàng nói tiếp: “Vinh Tuyền thị rất thích hoa thực được, bây giờ lại không đúng mùa hoa, nên tiểu chủ cứ một ngày ba bận cho người đến thúc giục bọn nô tài phải mau mau trồng hoa trong phòng ấm rồi đưa tới, sau đó lại chê là trong đó có mấy chậu không đẹp, mắng cho bọn nô tài một trận, còn kêu người đi vứt chúng tới chỗ mộ của Thuận Tuyền thị nơi bãi tha ma.” Y không giấu được vẻ kinh ngạc. “Chẳng rõ Vinh Tuyền thị bị làm sao nữa, mấy chậu thực được mà Tuyền thị chê đó nô tài phải bỏ biết bao công sức mới trồng ra được, chậu nào chậu nấy đều thuộc vào hàng thượng phẩm, thế mà lại bị vứt đến bãi tha ma, đúng là đáng tiếc! Đáng tiếc!” Nói rồi liền giậm chân bình bịch, lộ vẻ buồn bực vô cùng.

Tôi nhất thời có chút ngơ ngẩn. “Thuận Tuyền thị?”

Cận Tịch nhíu chặt đôi mày, thấp giọng nói: “Là Hoa Phi.”

Trái tim tôi như bị một lưỡi dao rất mảnh cứa vào, tự nơi đáy lòng trào lên muôn vàn nỗi đau đớn. Mộ Dung Thế Lan! Nữ tử xinh đẹp và tàn nhẫn đó hình như cũng từng rất yêu hoa thực được.

Hoán Bích đứng kế bên thấy tôi trầm tư không nói năng gì, vội quát lớn: “Ăn nói bừa bãi cái gì thế, gì mà Thuận Tuyền thị với không Thuận Tuyền thị, thật chẳng lành chút nào!” Kể đến lại nói: “Còn không mau chọn mấy chậu Văn tâm lan thật đẹp đưa tới Đường Lê cung và Nhu Nghi điện.”

Hà sư phụ vội vàng vâng lời rời đi, tôi trầm ngâm nói: “Bây giờ nghĩ lại, cái tính kiêu căng, ngang ngược của Vinh Tuyền thị quả đúng là rất giống với người đó.”

Cận Tịch khẽ nói: “Nô tỳ từng xem những ghi chép về cô ta, thấy bên trên chỉ viết cô ta mấy năm trước từng làm việc ở Hoán Y cục, về sau được điều tới Lăng Ba điện quản việc nhang đèn, hai năm trước mới tới bên Trình Quý tần, lại vì thông minh, lanh lợi và biết chút chữ nghĩa mà được Trình Quý tần coi trọng, giữ lại bên người làm thị tỳ hầu cận.” “Vậy trước khi vào Hoán Y cục thì sao?”

Cận Tịch nói: “Việc này thì nô tỳ không rõ.” Tôi đưa mắt liếc Hoán Bích, Hoán Bích hiểu ý, liền nói: “Nô tỳ sẽ đi nghe ngóng thử xem.”

Trong lúc cất tiếng, muội ấy hơi nghiêng đầu một chút, bông đỗ quỳen cài trên búi tóc bị rụng mất một cánh hoa. Tôi đưa tay hái lấy một bông Văn tâm lan, nhẹ nhàng cài lên búi tóc đen nhánh của Hoán Bích, mỉm cười khẽ nói: “Hoa đỗ quỳen tuy rất đẹp, nhưng muội thử cài những loại hoa khác nữa xem, như vậy sẽ mới mẻ hơn.”

Hoán Bích thoáng lộ vẻ ngượng ngùng, ngay sau đó liền cười, nói: “Từ hôm qua tới giờ nô tỳ còn chưa gội đầu, chỉ sợ sẽ làm hỏng mùi của bông Văn tâm lan này mất.” Dừng một chút muội ấy lại tiếp: “Huống chi đây là hoa tiểu thư tặng, cài ở ngực sẽ trịnh trọng hơn.” Dứt lời liền gỡ chiếc kim băng trên vạt áo trước ngực xuống, xỏ bông Văn tâm lan qua đó rồi cài lại vào chỗ cũ.

Lòng tôi bất giác dâng lên mấy niềm cảm khái, còn sinh ra mấy nỗi thê lương, tôi và Hoán Bích kỳ thực đều là những con người bất hạnh. Một hồi lâu sau tôi mới cười một tiếng, khẽ thở dài than: “Đều là người si dại cả thôi.”

Bỗng sau lưng tôi vang lên một âm thanh dịu dàng, uyển chuyển: “Có sao nương nương lại nói vậy? Chắc vì gió thu xao xuyến, trong lòng nương nương cũng sinh ra mấy nỗi thu buồn.”

Tôi xoay người lại, mỉm cười, nói: “Bản cung không biết tham thiền, chẳng qua vì nhìn thấy hoa lá rơi rụng, cảnh vật điêu hiu nên bỗng dưng cảm thấy hồng trần như mộng, trên đời này toàn là những con người si dại mà thôi.”

Trình Quý tần cũng khẽ nở nụ cười. “Người si dại tuy rằng si dại, thế nhưng cứ mãi đắm say giữa chốn hồng trần không bao giờ tỉnh lại cũng có những thú vui riêng. Đau khổ nhất trên đời không ai khác ngoài những con người thoát ly thế tục, âm lạnh chỉ mình mình hay.”

Cầm một bông Văn tâm lan mỏng manh trong tay, tôi trầm ngâm nói: “Cứ như vậy kỳ thực cũng tốt, bởi chốn hồng trần thị phi quá nhiều, đâu đâu cũng có những sự mê hoặc, khiến người ta khó lòng phân biệt thật giả.”

Trình Quý tần vai mảnh eo thon, thật giống như một bông thủy tiên thanh nhã, khi bước tới gần liền có một làn hương thơm thoang thoảng bay lại khiến người ta cảm thấy thư thái. “Nương nương nói rất phải, chỉ là nhiều lúc thật giống như giả mà giả lại như thật, thần thiếp chẳng thể nào phân biệt được rạch ròi.”

Tôi nhìn nàng ta chăm chú. “Ta với muội muội tuy giao tình không sâu, thế nhưng cái lòng cảm mến của ta không phải là giả.”

Trình Quý tần chậm rãi ngẩng lên, ánh mắt nhìn về phía tôi lộ ra mấy tia mơ màng. “Yến Nghi rất cảm kích tấm lòng cảm mến của nương nương, thế nhưng có một chuyện đến bây giờ muội hã còn chưa rõ.”

“Muội muội cứ nói.”

“Nương nương hẳn phải yêu Hoàng thượng vô cùng, do đó mới bất chấp thân phận phế phi mà trở lại chốn hậu cung. Nhưng nương nương đã yêu Hoàng thượng như thế, tại sao lại có thể chấp nhận tình cảm của Yến Nghi với Hoàng thượng?” Dừng một chút nàng ta mới tiếp: “Chỉ bởi vì Yến Nghi không mấy đặc sủng sao?”

Trong khoảnh khắc lặng im, vô số chuyện xưa đồng loạt dâng lên trong đầu tôi như dòng nước lũ, những mảnh ký ức rời rạc dần ghép lại thành một bức tranh yêu kiều tha thướt giữa chốn thâm cung, thực cũng khiến tôi sinh ra mấy tia cảm khái. Đến cuối cùng, tôi cất giọng lạnh lùng tựa như dòng nước dưới đáy đầm sâu. “Tình ý của muội muội với Hoàng thượng rất giống ta thuở trước.”

Nàng ta hơi trầm ngâm, chợt khẽ mỉm cười. “Thuở trước? Vậy bây giờ thì sao? Chẳng lẽ nương nương trở lại Tử Áo Thành không chỉ là vì Hoàng thượng?”

Mấy lọn tóc rối buông lơ bị gió thổi cọ vào cổ tôi mang tới cảm giác hơi ngứa ngáy, tôi cất giọng hững hờ: “Bản cung giờ không phải là nữ tử chỉ có lòng ái mộ với đấng quân vương như trước, mà còn là mẹ của ba đứa bé nữa.”

Nàng ta thoáng lộ vẻ trầm tư, trong cặp mắt trong veo in bóng những chiếc lá phong màu đỏ. “Hoàng hậu nói, các phi tần đã sinh con để cái đều sẽ có một chút tư tâm của người làm mẹ.”

“Hoàng hậu chỉ nói đúng một nửa thôi.” Tôi đứng lặng im giữa gió, tay áo rộng lất phất tung bay. “Người làm mẹ ai cũng muốn bảo vệ con cái của mình, do đó mà có tư tâm, nhưng như thế không hề đáng sợ. Điều đáng sợ là ở cái dự vọng vô biên vô tận của con người, càng muốn bù đắp thì lại càng gặp nhiều ma chướng.”

“Vậy nương nương có điều mong cầu gì không?”

Mặt hồ Thái Dịch rung rinh gợn sóng, những gốc lau sậy nhẹ nhàng đưa, bầu không khí ngợp một vẻ thanh tân khiến người ta bất giác thư thái tinh thần. Tôi chăm chú nhìn nàng ta, cất giọng bình thản: “Có. Một hơi thở, một tính mạng, một đời bình an.”

Nụ cười của nàng ta thấp thoáng một tia xa cách. “Muốn được vậy không hề khó.”

“Càng đơn giản lại càng khó cầu, may mà còn chưa đến mức trở thành tâm ma.”

Nàng ta không bày tỏ thái độ gì, nụ cười lại càng thêm xa cách, dần ngưng tụ thành một đường cong cứng đờ bên khóe miệng. Trên mặt nàng ta lộ ra một tia đỏ bừng kỳ lạ, lồng ngực phập phồng liên tục, rồi kính cẩn cáo từ rời đi.

Chỉ mấy ngày sau, Ngọc Chiêu cung truyền tới tin tức, Trinh Quý tần bị trúng gió độc, thêm vào đó sau khi sinh nở vốn điều dưỡng không tốt, do đó dễ bệnh không thể trở dậy khỏi giường. Con bệnh ấy kéo dài mãi không khỏi, nàng ta chẳng có sức mà chăm sóc Dư Bái, thế là trong một ngày thì có quá nửa thời gian phải gửi thẳng bé tới chỗ My Trang rồi nhờ Đoan Phi và Phúc Tần cùng chăm sóc hộ.

21. Q.6 - Chương 22: Mây Vén Trắng Lên Hoa Giỡn Bóng

Trích Thiên tiên tử, Trương Tiên. Dịch thơ Nguyễn Xuân Tảo. Nguyên văn Hán Việt: Vân phá nguyệt lai hoa lộng ảnh - ND. Đêm ấy Huyền Lăng nghỉ lại chỗ Diêm Quý nhân. Trong tiết trời thu khô hanh se lạnh, nửa đêm Linh Tê chợt ho lên mấy tiếng, nhũ mẫu vội vàng sai người đi nấu canh lê đường phèn. Chái điện mà Linh Tê và Dư Hàm ở được trang hoàng hết sức sắc sỡ, khắp nơi đều là những món đồ chơi nhỏ dành cho trẻ con. Chiếc siêu bạc bắc trong điện đang sôi lên sùng sục, mùi thơm của lê và đường phèn trộn lẫn vào nhau bay lan ra xung quanh, bầu không khí trong điện ngập tràn cảm giác ấm áp.

Linh Tê rất ngoan ngoãn, tôi xúc từng thìa canh lê lên thổi mát rồi cho nó uống, Hoán Bích thì mỉm cười đứng kế bên cẩn thận giúp nó lau đi chỗ nước canh rỉ ra bên khóe miệng, con bé liên tục chớp chớp cặp mắt to tròn cười tươi ngọt ngào.

Linh Tê đúng là một đứa bé rất ngoan, tôi vui vẻ nghĩ thầm.

Một làn gió mát thổi tới, Hoa Nghi đẩy cửa đi vào, tươi cười nói: “Nương nương, nghe nói vừa rồi Mục Quý nhân đã dẫn theo Ngưỡng Thuận nghi và Nghiêm Tài nhân tới Cảnh Xuân điện đại náo tung bừng, làm nhục An Quý tần một trận.”

Tôi khẽ thổi thìa canh lê vừa xúc, chậm rãi nói: “Đúng là một lũ ngu xuẩn! Bọn họ lấy cớ gì mà náo loạn như vậy?”

“Mục Quý nhân nói An Quý tần là người chẳng lành, liền đến Thông Minh điện xin một ít giấy bùa về dán khắp nơi trong Trường Dương cung để trừ tà, còn đốt rất nhiều giấy vàng và vẩy nước phép gì đó nữa, làm mọi thứ đều rối tung rối mù cả lên.” Hoa Nghi lộ vẻ lo lắng nói: “An Quý tần tốt xấu gì cũng là chủ vị một cung, Mục Quý nhân làm vậy thực quá bất kính, nương nương có qua đó xem một chút không?”

“Xem gì chứ?” Tôi đặt mạnh chiếc thìa bạc trên tay vào trong bát. “Hoàng thượng đã nói cô ta là người chẳng lành, Mục Quý nhân tuy quá đáng nhưng cũng chỉ là làm việc theo ý chỉ mà thôi, không có vấn đề gì cả.” Rồi tôi lại dằn dò Hoa Nghi: “Đi nói với người bên ngoài là ta đã ngủ, không gặp ai hết.”

Hoán Bích cười phì một tiếng, lộ rõ vẻ thích chí. “Hay cho Mục Quý nhân, coi như đã giúp chúng ta trút giận một phen rồi.”

Ngày hôm sau Hoàng hậu quả nhiên đã hỏi tới việc này trước mặt mọi người, Mục Quý nhân liền đáp: “Thần thiếp làm sao dám bất kính với An Quý tần, mang chỗ giấy bùa, nước phép đó tới không chỉ là để giúp An Quý tần xua đuổi tà khí, còn vì mong lục cung được an định.”

Thế là Hoàng hậu liền không nói gì nữa. Mục Quý nhân thấy Hoàng hậu không hỏi gì thêm, bất giác lộ rõ vẻ đắc ý, đồng thời lại càng coi thường An Lăng Dung.

Cứ như vậy nửa tháng trôi qua, gió tây kéo về, trời dần lạnh hẳn. Trong Nhu Nghi điện, lò sưởi đốt suốt cả ngày, còn được đặt thêm mấy chậu than, thỉnh thoảng than trong chậu lại phát ra những tiếng nổ lộp độp, càng khiến người ta cảm thấy ấm áp hơn.

Bên dưới cửa sổ trong tấm điện có kê một chiếc sập quý phi dài đóng bằng gỗ đàn hương, hai bên sập đặt hai chiếc kỷ nhỏ kiểu hoa mai, bên trên để rượu nóng và đồ điểm tâm. Cạnh tường có đặt mấy chậu sơn trà vốn được trồng trong phòng ươm, những cánh hoa đỏ tươi căng đầy như nhung, được hơi ấm phả vào lại càng toát ra một thứ mùi thơm thanh nhã.

Bên ngoài trời lúc này gió tây cuộn cuộn, tiếng gió vù vù vọng vào nghe như thể bên ngoài có vô số con sài lang hổ báo đang chạy rầm rầm. Tội ngồi trên chiếc sập, ngoảnh đầu qua bưng chén bạc lên đưa về phía người trước mặt mà khẽ nở nụ cười. “Mời tứ lang uống cạn chén này.”

Y ngẩng đầu một hơi uống cạn, trên khuôn mặt bất giác thấp thoáng mấy tia ửng đỏ vẻ say sưa. “Rượu chẳng say người người tự say, trẫm xem ra thực sự đã say rồi.”

Mái tóc tôi lúc này chỉ được cố định qua loa bằng một cây trâm ngọc, mấy lọn tóc mềm mại buông lơ lửng bên tai, đôi hàng lông mày vẽ theo kiểu Giảo lê trang nhìn đáng yêu rất mực, còn mang theo nét xuân tình. Tôi phì phui một tiếng, bàn chân trần trắng muốt đá nhẹ vào chiếc chậu nhỏ tráng men bên cạnh. “Tứ lang chẳng nghiêm túc gì cả.” Rồi lại cười, nói: “Tứ lang vừa mới đổ Hàm Nhi ngủ xong, chẳng lẽ bây giờ lại định làm nó thức dậy? Như thế thì thực chẳng ra sao cả!”

Chiếc áo tơ mỏng màu ngó sen được kéo xuống tới cánh tay, đầu bút ươn ướt mềm mại lướt đi nhẹ nhàng trên bờ vai lỏa lồ trắng nõn, y đang lúc cao hứng, liền vẽ lên vai tôi một bức hình Hải đường xuân thụy đầy nét hữu tình. Đầu bút vừa nhúng đắm mực chạm vào da làm tôi thấy hơi ngứa ngáy, liền không kìm được cười khi một tiếng. Y vội giữ tôi lại, dịu dàng nói: “Đừng động đây, sắp xong tới nơi rồi.” Tôi lúc này cũng đã hơi say, sắc mặt lộ ra mấy tia ửng oải, ngoảnh đầu lại thấy trên vai có mấy điểm đỏ tươi tựa như san hô lóng lánh, lại càng làm tôn lên làn da trắng ngần, liền không kìm được cất tiếng ngâm nga: “Lương thân mỹ cảnh nại hà thiên, thưởng tâm nhạc sự thù gia viện[35]...”

[35] Đây là lời hát được trích từ vở kịch Mẫu Đơn đình của Thang Hiển Tổ. Dịch nghĩa: Thời tiết và cảnh vật đều đẹp mê hồn, nhưng lòng ta sao quá ư buồn chán, những việc vui vẻ thú vị đang diễn ra ở nhà ai đây? - ND.

Về mê say trong mắt y lại càng thêm nồng đậm. “Hiếm khi được nghe nàng hát một câu thế này.”

Chiếc váy dài màu hồng phấn lẳng lẳng buông lơ bên mép sập, tôi cất giọng lả lướt: “Trong cung đã có An muội muội rồi, Hoàn Hoàn thực thẹn không dám mở miệng.” Y hơi ngẩn ra. “Giọng hát của nàng ta đã hồng rồi.”

Tôi đưa tay chỉnh lại búi tóc đã hơi trĩu xuống, cất giọng dịu dàng: “An muội muội quả thực rất đáng thương, Hoàng thượng cũng nên qua thăm muội ấy một chút.”

Y khẽ “ồ” một tiếng, hờ hững nói: “Vào lúc này, chớ nên nhắc tới nàng ta làm gì ắt hứng.” Dứt lời liền khom người xuống, khẽ hôn lên bờ vai trần của tôi. “Trước mặt đang có cảnh xuân tươi đẹp, muôn hồng ngàn tía thế này, ta đâu còn tâm trạng nào mà nghĩ tới vách nát tường xiêu...”

Giữa ánh nến đỏ dịu êm, chiếc màn hồng không ngớt đung đưa nhẹ nhàng.

Khi tôi thức dậy thì đã là nửa đêm, chín ngọn nến trong điện đều đã gần cháy hết, ánh nến như tỏa ra những tia đỏ mờ mờ lung. Mùi thơm ngọt ngào của Nga lê trưởng trưng hương vương vất trong không khí,

khi vừa thức giấc tôi bắt giấc có chút mơ màng, cảm thấy mình như chẳng ở nhân gian. Mãi đến khi bắt gặp ánh mắt chăm chú của Huyền Lăng, tôi mới lập tức bừng tỉnh, cất giọng dịu dàng: “Tứ lang sao vẫn còn thức thế?”

Một lọn tóc mềm bị y quấn vào đầu ngón tay. “Trẫm muốn ngắm cảnh hải đường ngủ xuân, do đó không đành lòng đi vào giấc mộng.”

Tôi hơi nhích về phía y một chút. “Hoàn Hoàn thì muốn được ngủ mãi bên cạnh tứ lang thế này, vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại.”

Y nở một nụ cười dịu dàng, đưa tay ôm tôi vào lòng. “Trẫm có việc này muốn nói với nàng.” Y dừng một chút rồi mới tiếp: “Trẫm chuẩn bị tấn phong cho Xích Thước.” Xích Thước vừa mới trở thành Tuyền thị chưa lâu, bây giờ lại chuẩn bị được tấn phong tiếp, đủ thấy cô ta đang đắc sủng thế nào. Tôi từng nghe Yến Nghi nhắc tới việc này, do đó không mấy ngạc nhiên, chỉ khẽ nở nụ cười. “Mấy việc như thế này Hoàng thượng nên thương lượng với Hoàng hậu mới đúng.”

Huyền Lăng nói: “Hoàng hậu ắt sẽ không phản đối...”

Tôi mỉm cười cắt ngang lời y: “Lẽ nào Hoàng thượng nghĩ là thần thiếp sẽ ghen sao?”

Y bật cười, đưa tay tới gài lại mép chăn giúp tôi. “Nàng là Thục phi, có quyền hiệp trợ quản lý lục cung, trẫm tất nhiên phải nói với nàng rồi. Nếu nàng không muốn, trẫm không tấn phong cho nàng ta cũng được.”

Tôi đưa mắt lườm y một cái. “Hoàng thượng nghĩ thần thiếp thế nào vậy chứ? Vinh Tuyền thị nếu hầu hạ tốt thì tấn phong cũng là điều nên làm. Chỉ là Hoàng thượng nhớ dạy dỗ quy củ cho nàng ta một chút, chớ để nàng ta được sủng ái quá mà kiêu ngạo, kéo rồi lại giẫm vào vết xe đổ của Diêu Âm Nương tử ngày trước.”

Y khẽ mỉm cười. “Xích Thước tuy xuất thân nô tỳ nhưng quả là có chút kiêu ngạo, sau này nàng cứ dạy dỗ nàng ta cho cẩn thận là được rồi.”

“Nàng ta được Hoàng thượng sủng ái, có kiêu ngạo một chút cũng không phải vấn đề gì cả, nhưng bây giờ dù sao cũng là tiểu chủ rồi, nếu tính khí lớn quá đi xem thường người khác thì sẽ làm tổn thương tới hòa khí giữa các phi tần, cũng không nên được người dưới, sẽ chẳng có chút bộ dạng nào của một tiểu chủ cả.”

Y lộ vẻ trầm ngâm. “Quả đúng là như vậy. Trẫm từng nói với Yến Nghi là muốn phong nàng ta làm Nương tử, Yến Nghi không có ý kiến gì. Về sau thấy Xích Thước hầu hạ rất âm cần, chu đáo, trẫm liền nghĩ phong cho nàng ta làm Tài nhân cũng không sao. Nhưng bây giờ mà phong như vậy thì có phần vội quá, tạm thời cứ phong làm Nương tử là được rồi.” Y đưa tay chống cằm, nói tiếp: “Cũng không cần chọn chữ tốt lành gì cả, Xích Thước thích hoa thước được, cứ tìm một biệt danh nào đó của hoa thước được làm phong hiệu là được rồi.” Y vạch ngón tay, nói: “Thước được còn được gọi là tương ly, kiều khách, dư dung, lam vĩ xuân, trẫm thấy đặt phong hiệu cho nàng ta là lam xuân hay dư dung đều ổn cả, nàng nghĩ sao?”

“Cả hai nghe đều rất hay, Hoàng thượng cứ tự mình quyết định là được rồi.”

Huyền Lăng gấp dài một cái, uể oải nói: “Nàng ta vốn họ Vinh, vậy sau này hãy gọi là Dư Dung Nương tử đi[36].”

[36] Ở đây chữ “vinh - ” và chữ “dung - ” đồng âm - ND.

Tôi khoác áo đứng dậy đi tới bên bàn rót một chén trà, đang định xoay người đưa cho Huyền Lăng thì chợt thấy y cũng đã rời giường, lúc này đang đi chân trần đứng sau lưng tôi. Y ôm chặt lấy tôi từ phía sau, khẽ hôn lên má tôi một cái, cất giọng áy náy: “Hoàn Hoàn, có chuyện này... trẫm thật sự rất khó xử.”

Tôi cười, nói: “Tứ lang có gì xin cứ nói, Hoàn Hoàn tuy chưa chắc đã có thể phân ưu cho tứ lang nhưng lúc nào cũng sẵn lòng nghe tứ lang giải bày tâm sự.”

Hơi trầm ngâm một chút, y chậm rãi nói: “Trẫm đã sai người đón hai vị muội muội của nàng vào cung bầu bạn với nàng, nàng vừa lòng chứ?”

“Đa tạ tứ lang, bọn họ lúc này sống trong cung cũng đã khá quen rồi. Có bọn họ bầu bạn, thần thiếp thấy thoải mái hơn nhiều lắm.” Dừng một chút, tôi chăm chú nhìn hai cái bóng thành đôi thành cặp của mình

và y trong chén trà xanh biếc. “Nghe hai vị muội muội nói cha mẹ thần thiếp cũng sẽ vào kinh ở lại lâu dài, không biết giờ đã khởi hành chưa? Từ khi vào cung đến giờ, thần thiếp đã lâu lắm không được gặp lại song thần rồi. Có lúc thần thiếp thật sự rất ngưỡng mộ Hồ Chiêu nghi vì Tần Khang Quận chúa có thể thường xuyên vào cung thăm nom, hưởng niềm vui mẹ con đoàn tụ.”

Y đặt bàn tay lên cánh tay tôi, cất giọng hơi trầm thấp: “Điều trăm muốn nói chính là về cha mẹ nàng... Trong thời gian tới chỉ sợ là bọn họ không thể vào kinh được.”

Lòng tôi trầm hẳn xuống, khẽ “ưm” một tiếng bằng giọng nghi hoặc. Y lại nói tiếp: “Huynh trưởng của Kỳ Tần là Quản Khê và Quản Lộ cực lực phản đối, cha anh của Tường Tần cũng đều không tán thành, đáng tấu nói cha nàng vốn là tội thần đã bị biếm đi xa, nếu vì nàng đắc sủng mà được vào cung, chỉ e người trong thiên hạ ai cũng sẽ nói là trăm dùng người chỉ theo tình cảm cá nhân, không hợp lẽ công bằng.”

Năm xưa sau khi bình định Nhữ Nam Vương, Huyền Lăng đã tuyển vào cung bốn phi tần mới là người của các gia tộc vừa nổi lên trong triều. Đến bây giờ, nhà họ Lạc của Thụy Tần sớm đã suy bại, trong ba nhà còn lại thì nhà họ Lê của Phúc Tần cũng dần thất thế, chỉ có nhà họ Nghê của Tường Tần và nhà họ Quản của Kỳ Tần là vẫn khá có quyền lực.

Tay tôi bắt giắc run run, nước trà trong chén theo đó hơi sóng sánh làm chiếc bóng của tôi và y tan vỡ cả. Tôi gượng cười, hỏi: “Hoàng thượng rất để ý đến lời can gián của bọn họ ư?”

Y đưa tay khẽ vuốt mái tóc mềm mại của tôi. “Không phải vì mấy lời can gián đó, trăm chỉ lo cho nàng thôi. Khi nàng về cung các đại thần đã dị nghị rất nhiều rồi, nếu bây giờ lại sinh thêm thị phi, chỉ e danh dự của nàng sẽ bị tổn hại.” Đôi mắt y lóe lên những tia sâu thẳm, tựa như ánh sáng của những vì sao giữa bầu trời đêm mịt mùng. “Hơn nữa, như thế sẽ không có lợi cho tương lai của Hàm Nhi sau này.”

Tôi lơ mơ hiểu được thâm ý trong lời nói của y, trong lòng dâng lên muôn niềm cảm khái: “Dư Hàm hãy còn nhỏ, còn có Dư Bái nữa mà.”

Y khẽ gật đầu, bàn tay hơi dùng sức hơn một chút. “Đúng là còn nhỏ, nhưng trăm cũng chưa già, vẫn có thể cẩn thận dạy dỗ nó từ bé, không thể để nó giống như Dư Ly được.”

Tôi định thần lại, nói: “Hoàng thượng muốn dạy dỗ con trẻ không có gì là sai, nhưng tiền triều cũng cần ổn định, không thể để xảy ra biến cố Nhữ Nam Vương và nhà họ Mộ Dung như ngày xưa được.” Tôi ngoảnh đầu nhìn y. “Kỳ thực Hoàng thượng hẳn cũng rõ, việc của nhà mẹ đẻ thần thiếp năm xưa rõ ràng có rất nhiều ẩn tình. Hoàng thượng đã suy nghĩ cho tương lai của Dư Hàm, vậy không thể để nhà ngoại của nó mãi mãi mang tiếng tội thần được. Hoàng thượng có từng nghĩ tới việc điều tra lại vụ án năm xưa không?”

Huyền Lăng mím chặt đôi môi tạo thành những đường cong cứng đờ, tôi chăm chú nhìn y, thấy những nếp nhăn nơi khóe mắt y đã lan tới tận khóe miệng y rồi, mang theo những tia lạnh lẽo. Ngọn nến chợt nổ độp một tiếng giòn tan, rồi y cũng cất giọng nhẹ nhàng: “Kỳ Tần chưa phạm phải lỗi lầm gì lớn trong cung, nhà họ Quản tạm thời cũng không có sai sót gì, tùy tiện lật lại bản án năm xưa sẽ chỉ khiến triều chính rối ren xao động.”

Vậy lẽ nào chỉ có thể để cha anh thần thiếp vĩnh viễn chịu mỗi oan khuất đó sao? Tôi rất muốn lớn tiếng hét lên như vậy, thế nhưng khi lời ra đến bên miệng thì lại biến thành một câu nói điềm nhiên, bình thản vô cùng, là nói với y mà cũng là nói với bản thân tôi nữa: “Thần thiếp có thể đợi.”

Ngày hôm sau, Huyền Lăng truyền chỉ phong Vinh Xích Thước làm Dư Dung Nương tử chính thất phẩm. Các phi tần theo lệ đều phải tới chúc mừng, nhưng vì Xích Thước xuất thân hàn vi, các phi tần trong cung hầu hết đều xuất thân thế gia cả, do đó chẳng muốn tới bọ đỡ nàng ta làm gì. Mấy ngày nay trời đổ mưa liên tục, đường lầy lội khó đi, mọi người vừa hay có thể dùng làm cái cớ. Lại vì trời lạnh, thời gian này Đoàn Phi và Thái hậu đều tái phát bệnh cũ, Trình Quý tần thì vẫn nằm bệnh từ trước, ngay đến Mục Tần khi ra ngoài cũng trượt chân ngã bị thương, thế là Hoàng hậu liền iễn luôn việc thỉnh an trong mấy ngày này, các phi tần đều có thể ở trong cung của mình tránh rét.

Ra ngoài không tiện, bên ngoài trời lại vừa lạnh vừa ẩm ướt, mọi người cả ngày ở trong cung đều thấy nhạt nhẽo vô cùng. Cái thai của My Trang lớn dần, vì đề phòng sơ sẩy nên lại càng chẳng bao giờ bước chân ra khỏi cửa. Tôi thì không có việc gì làm, ngày ngày đều bầu bạn bên Dư Hàm và Linh Tê, lấy đó làm niềm vui thú.

Buổi trưa hôm ấy, tôi vừa dùng bữa xong, bên ngoài mây đen phủ kín, trời mịt mù âm u, chừng nửa canh giờ sau thì mưa bắt đầu rơi, những hạt mưa nhỏ va vào lớp ngói lưu ly làm vang lên những tiếng tinh tinh, nghe lâu rồi, tôi cảm thấy toàn thân đều uể oải, tất cả sức lực dường như đã bị hút cạn. Trong điện rèm ngọc buông lơi, mùi hương bách hợp theo một làn khói trắng từ trong lò hương bay ra vương vất lan tỏa. Tôi dần cảm thấy buồn ngủ, cứ ôm chiếc lò sưởi cảm tay trong lòng mà ngẩn ngơ nhìn làn khói trắng kia.

Chẳng biết đã bao lâu trôi qua, que hương trong lò hương hình như đã cháy hết. Trước mắt bỗng lóe hiện một cái bóng màu xanh, thì ra là Hoán Bích đang vui vẻ bước vào. Muội ấy vừa xoa tay vừa hà hơi liên tục, sau đó mới nói: “Thời tiết chết tiệt này, vừa lạnh vừa ẩm ướt, khiến người ta khó chịu chết mất.”

Hoán Bích là a hoàn tùy giá của tôi, trong số các cung nữ ở Nhu Nghi điện, tất nhiên là tôn quý nhất, dùng lời của Cận Tịch để nói thì “coi như là một nửa chủ nhân rồi”. Hôm nay muội ấy mặc một chiếc áo màu xanh may bằng vải đoạn, bên trên có mấy hình thêu như ý khá tinh xảo, tất cả đều được dùng chỉ bạc; nơi eo có một dải dây lụa thêu hoa màu vàng nhạt quấn quanh, phía dưới đeo một khối ngọc bội xanh biếc. Búi tóc muội ấy được búi khá đơn giản theo kiểu Lưu tô, trên đầu chỉ có một cây trâm đính trân châu cùng vài bông hoa tô điểm, nhìn tổng thể thì khá hài hòa.

Muội ấy cầm một chiếc áo dài lại khoác lên vai cho tôi, cất giọng ôn tồn: “Tiểu thư đã mệt rồi, chi bằng hãy vào nội điện nằm nghỉ một lát đi.”

Tôi đưa tay dụi mắt, lại vừa đắm vai vừa nói: “Hôm nào cũng nằm người nhúc nhích mãi, ta cứ ngồi thế này là được rồi.”

Hoán Bích mặt mày tươi rói, lộ ra vẻ hưng phấn không cách nào giấu được. “Chúng ta ở đây nhạt nhẽo, nhưng bên ngoài thì náo nhiệt lắm đấy!”

Tôi bật cười, hỏi: “Có chuyện gì thú vị thế? Muội kể ta nghe xem nào.”

“Có người không chịu được nỗi buồn tẻ, liền đến Cảnh Xuân điện gây chuyện thị phi.”

Tôi cười khẩy, nói: “Còn có thể là ai đây? Nhất định là đám người Mục Quý nhân rồi.”

“Tiểu thư nói rất đúng.” Hoán Bích ngồi xuống bên cạnh tôi, cười nói tiếp: “Than sưởi ấm của Cảnh Xuân điện không đủ dùng, Mục Quý nhân liền sai người mang một rổ than ướt đến, nói là để cho An thị đốt lửa sưởi ấm. Chỗ than ướt đó đã bị ngâm qua nước từ trước rồi, tuy đốt thì vẫn cháy được nhưng lại làm khói bốc lên mù mịt khắp Cảnh Xuân điện, khiến An Lăng Dung bị sặc gần chết.” Hoán Bích càng nói lại càng hưng phấn, đôi bông tai phi thúy không ngớt lắc lư chừng như muốn bay ra ngoài.

Tôi nở nụ cười tươi. “Mục Quý nhân trước đây chẳng qua chỉ đánh đá, ghê gớm, sao bây giờ cũng học được mấy thủ đoạn ma lanh này vậy?”

Hoán Bích thích chí nói: “Kẻ ác tự sẽ có kẻ ác giày vò. Những thủ đoạn đó năm xưa Hoa Phi vốn từng dùng để làm nhục Kính Phi nương nương, bây giờ được bọn họ mang ra dùng lại thực không tệ chút nào!”

“Vậy An Lăng Dung cứ mặc kệ bọn họ, không ho he tiếng nào sao?”

Hoán Bích hơi cau mày, nói giọng chán ghét: “Ả Bảo Quyên bên cạnh cô ta xem ra cũng khá lạnh lợi, lập tức chuồn ra ngoài đi bẩm việc này với Hoàng hậu, Hoàng hậu liền sai Tiểu Thu tới trách mắng mấy câu, thế là bọn họ mới chịu bỏ đi.”

Trong mắt bỗng lóe lên một tia cảm xúc phức tạp, vừa có đau buồn, xót xa lại vừa có sướng khoái, Hoán Bích nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cận Tịch phụ trách quản lý các cung nữ trong cung, liền nói cung nữ của Trường Dương cung không hết lòng bảo vệ chủ, còn trách phạt cả thị nữ tùy thân của Mục Quý nhân, chỉ trích bọn họ xúi bẩy tiểu chủ nhà mình đi gây chuyện. Mà càng quan trọng hơn là Cận Tịch đã nhận ra gã thị vệ Tổng Khảm canh gác bên ngoài Trường Dương cung chính là kẻ...” Nói đến đây, giọng muội ấy bỗng trở nên ghen ghét: “Lưu Chu khi xưa chính vì lao đầu vào đao của hắn nên mới chết thảm như vậy.”

Tôi nắm chặt hai tay, vết thương đã khép ặng trong lòng lại một lần nữa rách toạc. Lưu Chu, Lưu Chu, những tháng ngày đi theo tôi, nàng ta đã phải chịu biết bao nhiêu nỗi khổ, mỗi lần tới Đường Lê cung, tôi đều bất giác ngẩn ngơ, cảm thấy nàng ta dường như chưa từng rời khỏi thế gian này, vẫn mặc bộ đồ màu đỏ rực rỡ mà đứng đó cười tươi.

Một hồi lâu sau, tôi lạnh lùng hỏi: “Đã chết chưa?”

Hoán Bích cười lạnh một tiếng. “Cận Tịch ghép cho đám thị vệ đó tội thất trách, không biết bảo vệ chủ, đã đuổi vào Bạo thất rồi.” Trên khuôn mặt Hoán Bích bắt gặp lộ ra một tia dữ dằn và sững khoái. “Tiểu thư yên tâm, Cận Tịch nhất định đã dặn dò người ở đó phải chăm sóc Tống Khảm thật cẩn thận rồi.”

Tôi lẳng lặng gật đầu. “Phải khiến hần muốn sống không được, muốn chết chẳng xong.” Tôi ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi: “Nếu không có Bảo Quyên đi báo tin cho Hoàng hậu, lẽ nào An Lăng Dung lại để mặc Mục Quý nhân can quấy mà không hề phản kháng ư?”

Hoán Bích trầm ngâm đáp: “Việc này... Cô ta quả thực không nói gì cả, chỉ đứng nhìn thôi.” Dừng một chút rồi lại tiếp: “Có lẽ cô ta chẳng còn sức mà phản kháng nữa rồi.” Đôi hàng lông mày của muội ấy nhướng hần lên. “Cô ta giờ là người chẳng lành, còn giữ được tính mạng mà sống trong cung đã là tốt lắm rồi, nếu không nhần nhục thì có thể thế nào nữa chứ?”

Tôi khẽ lắc đầu, trầm giọng nói: “Nhớ bảo Cận Tịch cẩn thận để ý mọi động tĩnh của Cảnh Xuân điện.”

Tôi ngủ thiếp đi được một lát, phía đằng xa chợt có tiếng đàn hát văng vẳng vang tới Nhu Nghi điện. Giữa màn mưa mịt mùng, giọng hát của người ca nữ nghe dịu dàng mà trầm thấp, mang theo một nỗi khắc khoải mênh mang: “Lạnh buốt thổi mấy luồng gió bắc, mưa tuyết bay chiều đặc khắp trời. Cùng ta thân ái những người, nắm tay dắt díu cùng rời khỏi đây... Gió bắc thổi mấy luồng vi vút, mưa tuyết vừa bay trút tới bởi. Cùng ta thân ái những người, dắt tay về hần mau rời khỏi đây[37]...”

[37] Trích Bắc phong, Kinh Thi. Dịch thơ Tạ Quang Phát. Toàn bài: Lạnh buốt thổi mấy luồng gió bắc, mưa tuyết bay chiều đặc khắp trời. Cùng ta thân ái những người, nắm tay dắt díu cùng rời khỏi đây. Sao lại còn khoan thai lần lữa? Nguy loạn đã sắp sửa gấp rồi. Gió bắc thổi mấy luồng vi vút, mưa tuyết vừa bay trút tới bởi. Cùng ta thân ái những người, dắt tay về hần mau rời khỏi đây. Sao lại còn khoan thai lần lữa? Nguy loạn đã sắp sửa gấp rồi. Chẳng phải chồn không gì là đỏ, chẳng phải quạ không phải sắc đen. Cùng ta những kẻ thuộc quen, chung xe dắt díu bỏ ền này đây. Sao lại còn khoan thai lần lữa? Nguy loạn đã sắp sửa gấp rồi. Nguyên văn Hán Việt: Bắc phong kỳ lương, vũ tuyết kỳ bàng. Huệ nhi hiếu ngã, huê thủ đồng hành. Kỳ hư kỳ tà? Ký cước chỉ thư! Bắc phong kỳ kê, vũ tuyết kỳ phi. Huệ nhi hiếu ngã, huê thủ đồng quy. Kỳ hư kỳ tà? Ký cước chỉ thư! Mạc xích phỉ hồ, mạc hắc phi ô. Huệ nhi hiếu ngã, huê thủ đồng xa. Kỳ hư kỳ tà? Ký cước chỉ thư - ND.

Trong cơn mơ màng giữa mê và tỉnh, tự nơi đáy lòng tôi bỗng dâng lên một tia ký ức vô cùng rõ nét, một ngày đông nào đó trên đỉnh Lăng Vân, y đập tuyết mà tới, chỉ vì muốn đưa tặng tôi một bó mai xanh vừa nở.

Tôi bắt gặp giấc trở dài than: “Thực là có nhã hứng quá, giọng ca nghe cũng hay nữa.”

Vừa khéo lúc này Hoa Nghi bưng một đĩa cam tươi bước vào, những quả cam quả nào quả nấy đều có màu vàng tươi, nhìn như những chiếc đèn lồng nhỏ. Nàng ta nói: “Là Hồ Chiêu nghi ở Yến Hy điện cho gọi ca nữ đến hát giúp vui đấy!”

Tôi khẽ gật đầu, cố che giấu tâm trạng buồn bã nơi đáy lòng, cất tiếng khen: “Thì ra là thế. Hồ Chiêu nghi xuất thân thế gia danh môn, quả nhiên là người tao nhã.”

Hoa Nghi mỉm cười, bóc một quả cam đưa cho tôi, nói: “Đây là cam ngọt vừa tiến cống, chắc là không tệ, nường nường hãy nếm thử xem.”

Tôi vừa mới tách một múi cam bỏ vào ệng thì Cận Tịch rảo bước đi vào, ghé đến bên tai tôi, khẽ nói: “An Quý tần vừa mới ngắt lịm ở Cảnh Xuân điện.”

Tôi “ồ” lên một tiếng, chậm rãi hỏi: “Thái y đã tới xem chưa? Là vì cơn kinh sợ hôm nay hay là do ăn mặc thiếu thốn? Bản cung đâu có bạc đãi cô ta về vấn đề ăn uống, ngủ nghỉ chút nào.”

Hoa Nghi phán đoán: “Liệu có phải là cô ta giả bệnh để mong được Hoàng thượng xót thương không?”

Tôi thần nhiên lắc đầu. “Hoàng thượng vốn đã cảm thấy cô ta chẳng lành, nếu lại bị bệnh nữa ắt sẽ càng chẳng coi ra gì.”

Cận Tịch khẽ nói: “Thái y đã tới tận cửa rồi, vậy mà An Quý tần lại nhất quyết không cho xem, nhưng nghe tiểu cung nữ đi mời thái y nói, hình như An Quý tần đã nhịn ăn quá độ.”

“Nhịn ăn?” Tôi lộ vẻ nghi hoặc. “Đang yên đang lành cô ta nhịn ăn làm gì?”

Cận Tịch lại ghé đến bên tai tôi nói: “Nô tỳ nghe nói An Quý tần từ sau khi thất sủng liền ngày ngày khổ luyện Kinh Hồng vũ ở những chỗ không người.”

Tôi bất giác ngẩn ra, kể đó bên khố ệnh liền thoáng hiện một nét cười hờ hững. “Thực vất vả cho cô ta quá! Giọng hát của cô ta đã hỏng, căn nguyên của sự sủng ái chẳng còn, bây giờ dốc hết tâm sức học múa hồng mong được sủng ái trở lại cũng là điều hợp tình hợp lý.”

Cận Tịch hơi cau mày. “Trước khi nương nương về cung, Hoàng thượng từng hết sức ân sủng An Quý tần, nếu không phải An Quý tần xuất thân thấp kém chỉ sợ sớm đã được phong Phi. Tuy bây giờ đang thất sủng, nhưng tâm kế của cô ta không phải tầm thường, lại dốc lòng mê hoặc Hoàng thượng như thế, e là không dễ ứng phó.”

Tôi tách một múi cam nữa bỏ vào ệnh chậm rãi ăn, sau đó mới ung dung nói: “Kinh Hồng vũ vốn là do Thuần Nguyên Hoàng hậu sáng tác ra, ngày xưa ta cũng từng múa. Tiếc rằng bây giờ ta vừa sinh nở xong, thân thể còn nặng nề, không thể múa điệu ấy được. An Lăng Dung cũng coi như là tâm tư ghê gớm, không ngờ lại nghĩ ra cách này hồng mong tranh sủng, quả nhiên xảo quyết.” Tôi nhúng tay vào chậu nước rửa sạch nước cam dính trên mấy ngón tay, cười lạnh, nói: “Có điều ta làm sao chịu để cô ta đạt được ý nguyện cơ chứ!”

“Tuy bây giờ cô ta là người chẳng lành, Hoàng thượng chưa chắc đã để ý tới cô ta, nhưng việc gì cũng cần phải đề phòng thì hơn.” Cận Tịch thoáng lộ vẻ âu lo. “Nương nương đã có cách ứng phó nào chưa?”

Tôi vẫn bình thản cười tươi. “Căn bản chẳng cần ứng phó gì cả, cô ta làm như thế chính là tự tìm đường chết.”

Cận Tịch lộ vẻ khó hiểu. “Nô tỳ ngu độn.”

“Cái chỗ cốt yếu của điệu Kinh Hồng vũ này là tư thái uyển chuyển, thướt tha, thân hình thì nhẹ nhàng như cánh chim hồng lướt qua mặt nước, vừa đẹp lại vừa phiêu dật mềm mại, không có bầy, tám năm khổ công thì ắt chẳng thể luyện thành. Hơn nữa người múa còn cần có thân hình mảnh mai, mềm mại như không xương, điều này thì lại càng chẳng thể làm được trong một sớm một chiều. An Lăng Dung tuy người cũng mỏng manh, nhưng ăn sung mặc sướng đã mấy năm rồi, sao còn có thể nhẹ nhàng, thướt tha được nữa, chẳng trách lại phải dùng đến chiêu nhịn ăn này. Nhưng nhịn ăn rồi người cô ta sẽ vàng vọt gầy nhom, khi múa há còn gì là đẹp.”

Đôi hàng lông mày dân hăn ra, Cận Tịch cười, nói: “Nương nương nói rất phải.”

“Nhưng thấy nhịn ăn vừa tổn hại tới nhan sắc vừa không có hiệu quả ngay, chắc bây giờ cô ta cũng đang nôn nóng lắm rồi.” Tôi ném chỗ vỏ cam vừa bóc vào trong lò hương, trong không khí lập tức vương vất đầy mùi cam thanh tân làm lòng người thư thái. “Kỳ thực cũng có cách cho hiệu quả ngay, nếu có người nào đó đi nói với cô ta, cô ta nhất định sẽ mừng rỡ như bắt được vàng.”

“Vậy chúng ta quyết không thể để cô ta biết cách này được.”

“Không, chúng ta phải cho cô ta biết chứ!” Tôi thấy Cận Tịch lộ vẻ nghi hoặc, bèn mỉm cười, nói: “Khi xưa Triệu Phi Yến được Hán Thành Đế sủng ái chính bởi vì người nhẹ như chim én, gần như có thể múa trên lòng bàn tay người ta, kỳ thực đều là nhờ dùng thuốc nên mới được như vậy. Thứ thuốc đó có tên là “Túc cơ hoàn”, chỉ cần nhét nó vào rốn cho tan vào trong cơ thể là có thể khiến làn da trắng ngần, hai mắt sáng như sao, thân thể mảnh mai, nhẹ nhàng, dung mạo long lanh, rực rỡ, chỉ có điều loại thuốc đó có chứa xạ hương bên trong mà thôi.”

Cận Tịch lập tức hiểu ra, nhưng vẫn có chút lo lắng. “Nô tỳ sẽ tìm cách để An Quý tần biết tới phương thuốc này. Có điều xạ hương gây tổn hại rất lớn cho thân thể nữ tử, khiến người ta khó lòng có thai, mà cho dù có thai rồi đứa bé sinh ra cũng sẽ chết yểu. An Quý tần rất hiểu về hương liệu, chỉ e việc này không thể giấu được cô ta.”

Tôi cúi đầu cười, nói: “Ta biết là không giấu được cô ta, mà ta cũng không muốn giấu. Người chỉ cần tìm cách cho cô ta biết tới phương thuốc này là được rồi, còn dùng hay không dùng thì tùy thuộc vào bản thân cô ta thôi.”

Cận Tịch thoáng lộ vẻ trầm ngâm. “Nô tỳ còn nghe nói dùng dương hoa nấu nước để tắm có thể giải được chất độc của xạ hương, nếu cô ta biết tới cách này...”

“Vậy ư...” Tôi bắt giác nở nụ cười mỉm. “Người cứ tự mình đi hỏi Vệ Lâm thì sẽ biết thôi. Chỉ là nếu cách này thật sự hữu hiệu như vậy, năm xưa khi Phi Yến, Hợp Đức nắm quyền thiên hạ, có gì đã nấu bao nhiêu dương hoa mà vẫn chẳng thể sinh nở được đây?” Tôi suy nghĩ một chút rồi tiếp: “Cứ để cô ta biết cũng tốt, nghĩ dương hoa có tác dụng rồi, cô ta khi dùng Tức cơ hoàn ắt sẽ lại càng chẳng kiêng kỵ gì cả.”

Cận Tịch đưa tay chỉnh lại cây trâm cài trên búi tóc, cười nói: “An Quý tần vốn giỏi dùng hương liệu, chắc hẳn đã dùng xạ hương để làm chuyện xấu xa không ít lần. Hơn mười năm nay cô ta không thể sinh nở, ai mà biết được liệu có phải là do âm đức bị tổn hại mà ra không.”

Tôi khẽ nở nụ cười, cúi đầu nhìn những chiếc móng tay được sơn màu đỏ sẫm của mình, hồ hững nói: “Ta dùng xạ hương để bày mưu với cô ta thực là múa rìu qua mắt thợ, có điều bây giờ ta cũng giống cô ta, đều chẳng sợ tổn hại gì tới âm đức cả!”

Cận Tịch vội nghiêm túc nói: “Nương nương phúc đức đầy mình, đâu có giống với cô ta.”

Vì muốn tạo công hiệu “trần tâm, định trí, an hồn”, những bức rèm châu trong nội điện đều được khâu thành từ những viên trân châu màu hồng phớt, mỗi viên đều tròn xoe và có kích thước giống hệt nhau, tỏa ánh sáng dịu dịu tựa như ánh nguyệt. Nhìn vào đó lâu rồi, con người ta cũng cảm thấy tâm thần thư thái hơn. Tôi khẽ đưa tay lên vuốt mặt, mỉm cười, nói: “Ta vốn là người vô đức, do đó chẳng sợ bị giảm phúc gì cả. Nhưng ta thật sự hy vọng cô ta có thể tích đức nhiều một chút, kẻo không sau này lại bị đầy xuống địa ngục A Tỳ, vĩnh viễn không thể siêu sinh.” Tôi không nói nhiều thêm nữa, chỉ khẽ dặn: “Ta đi thăm hai đứa bé đây, người cứ làm việc này cho tốt là được rồi.” Cận Tịch hơi khom người hành lễ, vội vàng cáo lui.

22. Q.6 - Chương 23: Kinh Hồng Diệu Vũ Nhẹ Nhàng Trên Tay

Thời gian chậm rãi trôi đi, tuy Mục Quý nhân thỉnh thoảng không kìm được mà tới Cảnh Xuân điện náo loạn, thế nhưng rốt cuộc cũng không gây ra cơn phong ba nào lớn nữa, chẳng qua chỉ khiến mấy cuộc chuyện trò trong lúc rỗi rãi của mọi người trong cung có thêm đề tài. Tôi vừa nắm quyền hiệp trợ quản lý lục cung nên việc gì cũng phải cẩn thận, thêm vào đó năm mới sắp tới, việc trong tay có rất nhiều, lần nào cũng phải thương nghị với Đoan Phi và Kính Phi, đã thế còn phải chăm sóc cho hai đứa bé mới sinh, thực sự là bận rộn vô cùng. Hiện giờ người bầu bạn với Huyền Lăng nhiều nhất là Hồ Chiêu nghi, My Trang và Diễm Quý nhân, kể tới là Chu Dung hoa và Dư Dung nương tử, tiếp nữa thì là mấy người Trinh Quý tần. Hoàng hậu cười nói rằng mình rốt cuộc cũng có thể nhàn nhả mấy buổi, thường ngày chỉ kêu Triệu Dung hoa đi bầu bạn với thánh giá, do đó Triệu Dung hoa tuy thất sủng đã lâu nhưng vì thường xuyên gặp mặt, lại thêm là người cũ trong cung, hiểu được tính tình Huyền Lăng, hầu hạ hết sức chu đáo, thế là dần dần sủng trở lại. Ngày Hai mươi lăm tháng Chạp, Hoàng hậu đề nghị phong Triệu thị làm Tiếp dư, tôi cũng thuận nước dòng thuyền xin phong Dung hoa Chu Bội làm Tiếp dư, Đức nghi Lưu Lệnh Nhân thì vì lúc trước đã ở bên giúp đỡ Trinh Quý tần sinh nở nên cũng được thăng làm Dung hoa chính tứ phẩm. Kể từ đó Chu Bội lại càng chăm tới Nhu Nghi điện hơn, mà vì nàng ta vốn thông minh, lanh lợi nên lại càng được Huyền Lăng sủng ái hơn trước.

Ngày Ba mươi Tết, bữa tiệc mừng năm mới được tổ chức tại Trọng Hoa điện, hoàng cung náo nhiệt vô cùng, vì vừa có hai vị hoàng tử chào đời nên khắp nơi đều được trang hoàng rạng rỡ, hết sức xa hoa. Lúc ban ngày các đoàn kịch không ngừng diễn những trò tạp kỹ như tung hứng, nuốt dao, phun lửa, điều khiển sư tử hổ báo, phi đao, khiến các phi tần cung nữ vốn quanh năm phải sống trong chốn thâm cung vui vẻ cười vang không ngớt. Khi hoàng hôn đến, những khúc nhạc sôi nổi lần lượt được tấu lên, các vũ cơ từng bừng nhảy múa theo điệu nhạc, bầu không khí ngập trong sự mừng vui.

Trận tuyết lớn rơi suốt ba ngày ba đêm đã dừng, nhưng ngoài cửa sổ, thế giới vẫn ngập trong một màu trắng bát ngát mênh mang. Những lùm cây ngoài điện đều bị tuyết phủ dày, trên cành cây có rất nhiều nhũ

bằng chìa mũi nhọn xuống đất, ánh đèn lồng từ khắp nơi chiếu đến khiến chúng lại càng thêm rực rỡ, long lanh, tạo nên một thế giới vô cùng hư ảo.

Trong một đêm từng bừng như vậy, chắc bất cứ ai cũng chẳng thể buồn thương.

Rượu được vài tuần, tôi đã thoảng có chút men say, khuôn mặt hơi ửng đỏ, người ngả về phía trước, vừa khẽ nhấp rượu nho trong chén vừa như vô tình như hữu ý dừng ánh mắt lại trên người Huyền Lăng lúc này đang nói chuyện với Triệu Tiệp dư. Giữa ánh đèn rực rỡ, muôn vàn tia sáng dường như đều tập trung trên bộ quần áo hoa lệ của Hoàng hậu, thể nhưng vẻ trống vắng của một nữ tử đã ở vào độ tuổi xế chiều và không còn được sung ái vẫn không thể nào giấu nổi, khiến người ta bất giác phải cảm thán sự vô tình của thời gian.

Trong điện trái đầy thắm gấm đỏ tươi, bên trên dọc ngang bàn ghế. Huyền Lăng giờ đang ngồi uống rượu trò chuyện với Kỳ Sơn Vương, Kỳ Sơn Vương trước nay vốn chẳng có sở thích gì, chỉ ưa nuôi những cơ thiếp xinh đẹp trong nhà, người cùng tới hôm nay là một vị trắc phi cực kỳ trẻ trung, xinh đẹp. Huyền Thanh và Huyền Phần ngồi ở dãy ghế phía bên trái thì đang tươi cười trò chuyện với nhau, ngón tay y chậm rãi gõ xuống bàn theo điệu nhạc, khí độ ung dung, tao nhã. Sau lưng y là mấy cành mai đỏ khảnh khieu, vừa khéo làm tôn lên chiếc áo khoác lông xanh biếc.

Ngụm rượu chảy vào trong cổ họng truyền tới một mùi thơm nồng đậm, tôi ngồi bên cạnh Huyền Lăng, vô tình đón gặp ánh mắt quan tâm của y từ xa chiếu tới, bất giác thầm hổ thẹn, vội vàng cúi đầu xuống. Trong điện lúc này trưng đầy hoa mai đỏ, hương thơm lẫn trong hơi ẩm truyền đi lại càng khiến lòng người mê say. Sau một khoảnh khắc ngẩn ngơ, tôi bất chợt nhớ tới những bông mai xanh nơi Tiêu Nhân quán, năm nay chẳng biết chúng có còn nở hoa nữa không? Một cảnh tượng đẹp như thế, cho dù chỉ được sở hữu trong khoảnh khắc thì con người ta cũng đủ thỏa mãn rồi.

Tôi ngoảnh đầu qua một bên, sợ rằng sự ầm áp ngày xưa sẽ tràn lên làm con tim tôi không còn tỉnh táo. Rượu được nửa hời, nơi đuôi mắt mọi người lúc này đều đã mang theo mấy phần xuân ý, Hoàng hậu bám vào tay Tiền Thu, chậm rãi đi tới trước cửa đại điện, chăm chú nhìn ra xa một chút rồi ngoảnh đầu lại, khẽ mỉm cười. “Hoàng thượng, tuyết lớn vừa ngừng rơi, phong cảnh bên ngoài bây giờ thực không tệ chút nào.”

Hồ Chiêu nghi rót rượu đưa tới bên môi Huyền Lăng, mắt sáng lung linh, cười tươi làm nũng: “Biểu ca, bên ngoài trời lạnh, muội sợ lắm!” Hồ Chiêu nghi vốn là hạng nữ tử không cần điểm tô gì cũng xinh đẹp sẵn, hôm nay lại cẩn thận trang điểm một phen, thực là điểm lệ tuyệt trần, so với Hoàng hậu thì hơn nhiều lắm.

Hoàng hậu cúi đầu nhấp một ngụm rượu, đem đồ nửa chén rượu còn lại xuống đất, khi ngoảnh đầu nhìn Huyền Lăng trong mắt đã rơm rớm ánh lệ, đoạn chậm rãi thở dài. “Tuyết đông vẫn hết như xưa, chẳng biết hoa mai trong Ý Mai viên bây giờ liệu chẳng có còn điểm lệ?”

Huyền Lăng vốn đã định đồng ý với Hồ Chiêu nghi, nhưng nghe thấy lời này chén rượu trong tay bất giác hơi run rẩy, nét cười bên khóe miệng cũng lập tức tan biến chẳng còn, thần sắc đượm một vẻ cô quạnh, buồn thương.”

Ngưỡng Thuận nghi thất sủng đã một thời gian, đang muốn tìm thời cơ nịnh nọt Huyền Lăng mà không được, lúc này liền đánh bạo bước lên phía trước, tươi cười nói: “Hoa mai trong Ý Mai viên dù đẹp đến đâu đi chăng nữa thì cũng chỉ có vậy thôi, bên ngoài trời lạnh, Hoàng thượng muốn ngắm thì cứ kêu người đi hái về là được rồi, dù sao long thể cũng là quan trọng nhất.” Nàng ta cầm một chén rượu đưa tới trước mặt Huyền Lăng, ân cần nói: “Mời Hoàng thượng uống cạn chén này cho ấm người.”

Huyền Lăng nghe nàng ta nói vậy, trong mắt ánh lên mấy tia lạnh lùng, chẳng buồn đưa mắt liếc nhìn nàng ta. “Sao nàng biết hoa mai trong Ý Mai viên không đẹp?”

Ngưỡng Thuận nghi chẳng hiểu ra sao, chỉ đành cười trừ, đáp: “Thần thiếp thấy những gốc mai bây giờ đến lá cũng chẳng có, nhìn cứ trơ trọi, còn chẳng đẹp được bằng hoa thủy tiên.”

Huyền Lăng đón lấy chén rượu trong tay nàng ta, vung tay một cái, nguyên một chén rượu nho đầy bị hất cả vào mặt Ngưỡng Thuận nghi, tức thì từ đầu tóc, mặt mũi đến quần áo của nàng ta đều dính đầy rượu nho màu tím, trông nhếch nhác, thảm hại vô cùng, khuôn mặt thì đã tái nhợt đi vì sợ hãi. Đột nhiên xảy ra biến cố này, mọi người trong điện không kim được đưa mắt nhìn nhau, không ai dám nói gì. Tôi vô tình bắt gặp ánh mắt của Hồ Chiêu nghi, rồi cả hai đồng thời để lộ vẻ thấu hiểu.

Ngũơng Thuận nghi còn chưa rõ nguyên cớ vì đâu, chỉ biết vội vã quỳ rạp xuống khấu đầu lia lịa. Giọng nói lạnh lùng tựa như băng giá của Huyền Lăng đột ngột vang lên giữa Trọng Hoa điện, bên trong không có một chút nhiệt độ nào: “Ngũơng thị mắc tội đại bất kính, phế bỏ ngôi vị, cho đến Hoa phòng trồng hoa thủy tiên.”

Mục Quý nhân vốn giao hảo với Ngũơng Thuận nghi, thấy nàng ta đột nhiên mắc tội như thế thì vội quỳ xuống cầu xin giúp: “Hoàng thượng bớt giận, thần thiếp nghĩ Ngũơng Thuận nghi không cố ý đâu. Hôm nay là ngày mừng, mong Hoàng thượng tha thứ cho tỷ ấy một lần.”

Huyền Lăng hơi nhướn mày lên, lạnh lùng nói: “Trẫm đã phế bỏ ngôi vị của cô ta rồi, nàng còn gọi cô ta là Thuận nghi nữa sao?”

Mục Quý nhân cả kinh, sắc mặt tái đi mấy phần, gượng cười, nói: “Thần thiếp không dám. Ngũơng tỷ tỷ tuy có lỗi, nhưng mong Hoàng thượng hãy nể tình tỷ ấy thường ngày hết lòng hầu hạ mà xử phạt nhẹ tay.”

Huyền Lăng lặng im trong khoảnh khắc, ánh mắt băng giá lướt qua khuôn mặt đang tái nhợt đi vì sợ hãi của Ngũơng thị. “Được rồi, nếu ả tiện tỷ này có thể trồng ra hoa thủy tiên giữa mùa hè, trẫm sẽ miễn tội cho cô ta.”

Thủy tiên vốn là hoa của mùa đông, giữa hè làm sao mà trồng ra nổi. Ngũơng thị nghe thấy lời này thì biết là không thể vãn hồi, lập tức bất tỉnh nhân sự, bị người ta kéo ra khỏi Trọng Hoa điện.

Tôi lặng lẽ nhìn Ngũơng thị bị kéo ra ngoài, bất giác thầm thở dài buồn bã, nàng ta của ngày hôm nay cũng vô tri như tôi năm nào. Nghĩ tới đây tôi có chút không đành lòng, bèn lên dặn dò Cận Tịch: “Chiếu cố cô ta một chút, đừng để cô ta phải chịu khổ nhiều quá.”

Hoàng hậu làm như chẳng hề nhìn thấy những việc vừa xảy ra, vẫn tươi cười đoan trang, nhen nã, thế nhưng từ trong giọng nói lại toát ra đầy vẻ thê lương: “Ngày đó Hoàng thượng và tỷ tỷ tự tay trồng xuống mấy gốc mai quý trong Ý Mai viên, bây giờ mùa đông lại tới, thần thiếp thực sự rất nhớ tỷ tỷ.”

Huyền Lăng lặng lẽ gật đầu, đứng dậy đi tới bên cạnh Hoàng hậu, dắt tay nàng ta, nói: “Đi thôi!” Y chợt dừng lại, đưa mắt nhìn qua phía Tiễn Thu bên cạnh Hoàng hậu. “Tay Hoàng hậu lạnh quá, người đi lấy một chiếc áo choàng tới đây.” Tiễn Thu vội vàng chạy đi mang một chiếc áo choàng gấm thêu hoa tới khoác lên người cho Hoàng hậu. Huyền Lăng ân cần nói: “Trời đang lạnh thế này, nàng cũng phải chú ý giữ gìn thân thể mới được.”

Hoàng hậu nở một nụ cười cảm kích, cất giọng dịu dàng: “Đa tạ Hoàng thượng quan tâm!”

Huyền Lăng sánh vai cùng đi với Hoàng hậu, nhưng vừa đi được hai bước thì chợt quay sang vẫy tay với tôi, cất lời cảm thán: “Ý Mai viên cũng là nơi mà trẫm và Hoàn Hoàn gặp mặt lần đầu, người cũ thì đã đi rồi, nhưng nàng lại vẫn còn ở ngay trước mắt, đi cùng trẫm luôn nào.” Chờ tôi đi tới liền cũng nắm lấy bàn tay tôi.

Hồ Chiêu nghi hơi đảo mắt một chút, lập tức cười tươi. “Hoa mai trong Ý Mai viên là do Hoàng thượng và tiên Hoàng hậu cùng trồng, chắc những cây mai khác trên thế gian này đều không thể nào so sánh, thần thiếp cũng muốn được ngắm thử một phen.”

Huyền Lăng gật đầu, nói: “Nàng có lòng như vậy quả đúng là hiếm có.” Thế rồi liền kêu các phi tần khác đi cùng luôn, cả một đoàn người rầm rộ cùng tiến về phía Ý Mai viên.

Tuyết vừa rơi mấy ngày liền nên đường rất khó đi, các phi tần thường ngày đã quen sống trong nhung lụa, bây giờ lại không ngồi kiệu, thành ra ai nấy đều cảm thấy khó chịu vô cùng, nhưng vì sợ gặp tai họa như Ngũơng thị nên không dám ho he gì, chỉ biết cầm đầu mà đi, trong lòng thì ngậm ngậm kêu khổ.

Đi được chừng nửa canh giờ, tất thấy mọi người đều vừa lạnh vừa mệt, duy có Huyền Lăng và Hoàng hậu là vẫn cực kỳ hào hứng, thần thái không thay đổi chút nào.

Lúc này tuyết lớn vừa ngừng rơi, hoa mai khắp vườn nở rộ, khung cảnh ngợp trong hai màu đỏ trắng, vương vấn hương thơm. Những cành mai bị tuyết đè cong xuống, nhưng vẫn ngạo nghễ vươn mình, những bông mai đỏ rực như lửa nổi bật lên giữa nền tuyết trắng, toát ra một vẻ yêu kiều, diễm lệ vô song.

Tử Áo Thành phồn hoa náo nhiệt ngày xưa nay đã bị tuyết phủ dày, toát ra một vẻ thoáng đãng và cô quạnh, thỉnh thoảng lại có làn gió lạnh căm thổi tới làm cho tuyết đậu trên cành mai rơi xuống lả tả.

Huyền Lăng khẽ thở dài một tiếng, âu yếm đưa mắt nhìn tôi. “Nếu gió đông hiểu ý, xin đừng hại đến hoa. Ngày đó trăm và nàng đã nên duyên ở chính nơi này.”

Tôi cười e thẹn. “Thì ra Hoàng thượng vẫn còn nhớ.”

Y vẫn còn nhớ, tôi cũng làm sao mà quên được. Không chỉ có y, ngay tới Huyền Thanh... Tôi cố dè nén nỗi xúc động muốn ngoảnh đầu lại nhìn y, chẳng hề động dậy chút nào. Nếu thời gian có thể trôi ngược, tôi thà rằng mình chưa từng đến nơi này, chưa từng quen biết người trước mắt, mãi mãi làm một Quý nhân nhỏ nhỏ vì cáo bệnh mà không được sủng ái trong Đường Lê cung, như thế cuộc đời tôi sẽ có thể trôi qua trong bình lặng, không phải trải qua những cơn phong ba làm người ta đau đến nhói lòng.

Hoàng hậu hơi ngược mắt lên, cất tiếng ngâm khe khẽ: “Mấy nhành mai ngâm tuyết, tro ngọn xiết thanh cao. Hương mang đầy ý vị, mặc gió lạnh thổi vào. Khẳng khiu cành xuôi ngược, nhìn như bệnh tựa sầu. Nếu gió đông hiểu ý, xin đừng hại đến hoa.” Nàng ta hơi dừng một chút, chăm chú nhìn Huyền Lăng. “Hoàng thượng còn nhớ không? Hồi mới vào cung, tỷ tỷ vẫn thường ngâm bài Mai hoa này của Thôi Đạo Vinh.”

Tôi bất giác ngẩn ngơ, thì ra ngay đến một chút ký ức ảm áp sót lại từ thuở ban sơ gặp mặt kia cũng chỉ là giả dối, ẩn đằng sau đó còn có một duyên cớ thế này. Thế nhưng chỉ sau khoảnh khắc tôi đã khẽ cười tự giễu, trong lòng Huyền Lăng tôi chẳng qua chỉ là cái bóng của nàng ta, đã hiểu được điều này rồi, hà tất phải tính toán quá nhiều làm gì nữa? Thế là tôi bèn đưa mắt liếc nhìn Huyền Lăng, cất giọng nhẹ nhàng: “Thì ra Thuần Nguyên Hoàng hậu cũng giống như thần thiếp, đều vô cùng tán thưởng cái sự thanh cao, thuần khiết của hoa mai.”

Trong mắt thoáng lộ vẻ áy náy và an ủi, y khẽ nắm lấy bàn tay tôi, lại ngoảnh đầu qua nhìn Hoàng hậu, hồ hững nói: “Chẳng qua chỉ có mấy ngày đầu là như vậy thôi, Nhu Tắc lúc đó mới vào cung, gặp hoàn cảnh mới nên khó tránh khỏi có chút buồn bã. Kỳ thực nàng ấy tính tình ngây thơ, trong sáng, không hề có nhiều tâm tư phiền muộn như vậy.”

Tôi bình thản cười, vừa định nói thì chợt nghe thấy có tiếng nhạc du dương chậm rãi vang lên.

Từ trong mảnh rừng mai mé đông, một nữ tử vận xiêm y màu vàng nhạt vừa nhảy múa vừa tha thướt bước ra, trên váy áo đính đầy những viên đá quý tỏa sáng lấp lánh. Kết hợp với bộ đồ lông lầy đó của nàng ta là mái tóc được búi lại gọn gàng, bên trên cài đầy những món đồ trang sức châu ngọc. Theo mỗi bước nhảy của nàng ta, những dải tua đính trên mấy món đồ trang sức trên đầu không ngừng lay động, ngoài ra xung quanh nàng ta còn có một vài bông tuyết và mấy cánh hoa mai lất phất tung bay, hoàn toàn hòa theo điệu nhạc, tạo nên một khung cảnh đẹp đẽ vô cùng.

Ánh mắt Huyền Lăng lập tức bị hấp dẫn, lộ vẻ si mê. Mọi người nhìn mà vừa kinh hãi vừa ngơ ngẩn, nữ tử đó đột nhiên xoay người lộ làn thu ba lóng lánh, cặp mắt sáng rực như hút đi hồn phách của người ta. Trong các phi tần đã có người không kìm được ngạc nhiên hô lên: “An Quý tần!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ tử đó phơn phớt hồng tựa như một cánh hoa đào, ngợp đầy sắc xuân. Từ trên người nàng ta tỏa ra từng làn hương thơm nồng đậm, cánh mũi Huyền Lăng bất giác hơi hấp háy, ánh mắt lộ vẻ mê say, bất tri bất giác buông bàn tay tôi ra.

Tôi lặng lẽ lùi về phía sau một bước, đưa tay với lấy một cành mai trắng, kéo nó tới trước mũi khẽ hít vào một hơi, lập tức cảm thấy có một làn hương thơm lạnh lẽo thấm vào tận trong tim phổi. Mùi thơm của hoa mai trong Ý Mai viên vẫn giống hệt năm xưa, điệu múa của An Lăng Dung tuy rằng đẹp, thế nhưng so với Thuần Nguyên Hoàng hậu năm nào chắc hẳn là còn thua kém rất nhiều.

Đang lúc tôi suy nghĩ vẩn vơ, Hồ Chiêu nghi vốn đứng sau lưng tôi hiển nhiên đã tức giận tột cùng, liền “hừ” lạnh một tiếng, thấp giọng hậm hực nói: “Đồ lẳng lơ!”

Nghe thấy lời này tôi bèn nhẹ nhàng cất tiếng: “Chiêu nghi từng nghe nói tới bốn chữ “Đông Sơn tái khởi” chưa?” Hơi dừng một chút, tôi đưa mắt nhìn thần sắc say mê của Huyền Lăng, thở dài than: “Cứ nhìn tình hình trước mắt, e là chúng ta chẳng thể ngăn cản được nữa rồi.”

Hồ Chiêu nghi cố đè nén cơn tức giận, hai bàn tay nắm chặt, thấp giọng nói: “Chỉ tại ta ngày đó mềm lòng!” Rồi lại hờ hững cười lạnh. “Khi đó cô ta đau ốm tiêu tụy như thế chỉ còn một hơi thở, nếu không như vậy làm sao mà có được cái vẻ lẳng lơ, quyến rũ của ngày hôm nay! Bụng dạ cô ta đúng là sâu thật!”

Tôi khẽ thở dài một tiếng, buồn bã than: “Ta tuổi tác lớn dần, lại vướng bận vì con cái, chẳng qua chỉ có cái tiếng Thực phi mà thôi. An Quý tần xưa nay vốn được lòng Hoàng hậu, chắc hẳn sau này sẽ đắc sủng vô cùng.”

Hồ Chiêu nghi hơi nhướn đôi mày liễu, lạnh lùng nói: “Thực phi thực khiêm tốn quá rồi. Vả chăng Tứ Áo Thành này lớn như vậy, có nhiều người như vậy, ta không tin không có người nào đè nén được cô ta!”

Bên cạnh, Huyền Lăng đang mặt mày dờ dẩn, Hoàng hậu vẫn hết sức nghiêm túc, đoan trang, thần thái không có lấy một tia sơ hở nào. Tôi lòng thầm giá lạnh, múa điệu vũ Kinh Hồng do Thuần Nguyên Hoàng hậu sáng tác ở ngay Ý Mai viên - nơi ân ái giữa Huyền Lăng và Thuần Nguyên Hoàng hậu, quả nhiên là một mưu kế kín kẽ vô cùng.

An Lăng Dung múa xong liền đứng im một chỗ, nền tuyết trắng phau lại càng làm tôn lên những viên châu ngọc lóng lánh trên người nàng ta. Nhìn nàng ta lúc này hết như vừa chui ra từ dưới tuyết, tuy không quá diễm lệ nhưng lại toát ra một vẻ yếu đuối, nhu mì khiến người ta rất dễ sinh lòng xót thương.

An Lăng Dung cứ đứng lặng im như thế, bên khóe miệng thấp thoáng một nét cười như có như không. Huyền Lăng ngẩn ngơ một hồi lâu, rồi vẫy vẫy tay với nàng ta. “Lại đây!”

Trong giọng nói của y thấp thoáng một tia ghen ngào mà nếu không nghe kĩ thì khó lòng phát giác, tôi ngoảnh mặt nhìn qua, thấy sắc mặt Hồ Chiêu nghi lúc này đã tái đi nhiều. Quay lại nhìn thân hình yếu điệu của An Lăng Dung, tự nơi đáy lòng tôi thầm thở dài một tiếng, bên khóe miệng thì lộ ra một tia cười lạnh.

An Lăng Dung thướt tha quỳ xuống, giọng nói tuy réo rắt nhưng vẫn mang theo một tia khàn khàn rất rõ ràng: “Hoàng thượng vạn phúc kim an. Thần thiếp đã lâu rồi chưa được gặp Hoàng thượng, thấy Hoàng thượng vẫn khỏe mạnh như xưa, thần thiếp rất mừng đã có thể yên lòng rồi.”

Huyền Lăng đỡ nàng ta đứng dậy. “Giọng của nàng vẫn chưa khôi phục được ư?”

Nàng ta nở một nụ cười buồn hệt hăng, ánh mắt thoáng liếc qua chỗ Hồ Chiêu nghi, rồi cuộc vẫn để lộ mấy tia khác lạ. “Cổ họng thần thiếp bị tổn thương quá nặng, sợ là không thể khỏi được nữa.”

“Tay nàng lạnh quá!” Huyền Lăng nắm lấy bàn tay nàng ta. “Người còn chưa khỏe mà sao lại ăn mặc mỏng manh thế này?” Rồi y bèn ngoảnh đầu lại dặn dò Lý Trường: “Đi lấy áo lông chồn của trẫm lại đây.”

Chiếc áo lông chồn đen nhánh được khoác lên tấm thân gầy guộc của nàng ta, khiến khuôn mặt nàng ta trông lại càng thêm nõn nà, trắng bóng. Nơi cổ áo còn có một lớp lông mềm mại, mỗi khi nàng ta hít thở hay nói chuyện, những sợi lông lại khẽ lay động phớt qua má nàng ta, hết sức động lòng người.

Nàng ta gật đầu một cái, cặp thu ba lóng lánh như sao giữa màn đêm đen. “Thần thiếp không có phúc hầu hạ Hoàng thượng, ấy là thần thiếp thất đức. Tất cả đều là lỗi của thần thiếp, Hoàng thượng trừng phạt như vậy cũng là lẽ thường. Hôm nay có thể dâng điệu múa này lên khiến Hoàng thượng nở nụ cười, ấy đã là vận may ba kiếp của thần thiếp. Thần thiếp vốn không được tùy tiện ra khỏi cửa, nay điệu múa đã xong, xin Hoàng thượng giáng tội, thần thiếp quyết không dám oán hận điều gì.” Dứt lời lại định quỳ xuống.

Huyền Lăng khẽ thở dài một tiếng, đưa tay ngăn nàng ta lại. “Trời đang rét lạnh, nàng cẩn thận kéo bị ốm đấy!” Y thoáng lộ vẻ ngẩn ngơ. “Đáng tiếc giọng hát của nàng...”

An Lăng Dung cúi đầu không nói, Hoàng hậu lại dịu dàng cất tiếng: “Tỷ tỷ từ nhỏ đã có giọng hát như tiếng nhạc trên trời, Hoàng thượng còn nhớ không? Có một năm tỷ tỷ bị nhiễm phong hàn nên mất giọng, cũng giống như An Quý tần bây giờ vậy.”

Huyền Lăng ngẩn ra, ánh mắt nhìn về phía An Lăng Dung chứa chan tình ý. “Phải rồi, năm đó còn là nàng tự tay kê đơn sắc thuốc cho nàng ấy, sau đó thì trẫm bón thuốc cho nàng ấy từng thìa, nhờ thể bệnh tình của nàng ấy mới dần thuyên giảm.”

“Hoàng thượng thương yêu tỷ tỷ, mỗi lần tỷ tỷ uống thuốc đều là Hoàng thượng tự tay bón cho, thần thiếp thực sự rất cảm động.” Trong mắt Hoàng hậu thoáng qua một tia lạnh lẽo tựa băng hàn, thế nhưng chỉ sau khoảnh khắc đã lại khôi phục vẻ ôn tồn, thân thiết thường ngày. “Việc trên đời nhiều lúc chính là như vậy, mất cái này rồi lại được cái kia. An Quý tần tuy giờ đã vỡ giọng, thế nhưng điệu vũ Kinh Hồng vừa rồi quả thực là tuyệt diệu vô cùng.”

Huyền Lăng nghe thấy lời này thì không kìm được nói: “Tư thế thì đúng là có giống, nhưng Nhu Tắc khi múa điệu này không bao giờ ăn mặc xa hoa, cũng không đeo đồ trang sức châu ngọc, chỉ vận một bộ đồ trắng muốt như tuyết, hoàn toàn là lấy ý để giành phần hơn, hai bên không thể đem ra so sánh với nhau được.”

Kính Phi sau khi ra ngoài vẫn luôn im lặng, lúc này mới chậm rãi cười, nói: “Ngày đó Thục phi cũng từng múa điệu Kinh Hồng ở Phù Lê điện, quả thực là cực kỳ yếu diệu, thướt tha.”

Huyền Lăng chăm chú nhìn tới một lát, sau đó mới khoan thai nói: “Hoàn Hoàn tự đi theo một lối riêng, tuy cũng có cái thần vận Kinh Hồng, thế nhưng bước múa hơi nghiêng về phong cách của Mai Phi, có thể nói là mỗi người mỗi vẻ.” Tôi và y nhìn nhau cười khẽ, không nói gì thêm.

An Lăng Dung vội vàng khom người, mặt đầy nét cung kính. “Thần thiếp làm sao dám so sánh với tiên Hoàng hậu, cũng không dám so với Thục phi tỷ tỷ. Điệu múa của tiên Hoàng hậu tất nhiên giống như phượng hoàng trên trời, thần thiếp chẳng qua chỉ là hạng phàm tục dưới đất, quyết không dám có chút mạo phạm nào.”

Thấy Huyền Lăng lộ vẻ hết sức tán đồng, Hoàng hậu cười tủm tỉm, nói: “Người đúng là rất hiểu chuyện đấy!” Dứt lời liền nhìn nàng ta chăm chú. “Điệu múa cũng có được chút thần vận của tiên Hoàng hậu năm xưa, chắc đã phải tốn mấy năm công sức rồi đúng không?”

An Lăng Dung nhìn tới cười khẽ, khiêm tốn nói: “Chuyện này kỳ thực còn phải cảm ơn Thục phi tỷ tỷ. Năm xưa tỷ tỷ múa điệu Kinh Hồng chẳng khác gì người trời, thần thiếp trước giờ vốn giao hảo với tỷ tỷ, đâm ra lòng thầm mê mẩn không thôi, đồng thời còn vì điệu vũ đó mà hết sức ngưỡng mộ Thuần Nguyên Hoàng hậu, thế là bèn đi thỉnh giáo các vị vũ sư trong cung, sau mấy năm trời rèn luyện rốt cuộc cũng có được chút thành tựu nhỏ.”

Hoàng hậu nở một nụ cười đầy thâm ý, khẽ gật đầu, quay sang nói với Huyền Lăng: “An Quý tần dụng tâm vất vả như vậy, quả là tấm gương cho các phi tần.”

An Lăng Dung tỏ ra hết sức rụt rè, chùng chùng không thể nhận nổi lời khen đó của Hoàng hậu. “Có thể phân ưu cho Hoàng thượng, dù phải chịu khổ chịu mệt thế nào thần thiếp cũng đều nguyện lòng.” Dứt lời bèn ngoảnh đầu nhìn tới, cất lời thành khẩn: “Tỷ tỷ sau khi sinh xong người còn mỗi mệt, giờ lại phải hiệp trợ Hoàng hậu quản lý lục cung, khi rảnh rỗi nhớ phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt, đừng lao tâm lao lực quá kéo làm tổn thương đến thân thể.” Sau đó lại quay sang phía Huyền Lăng, nói tiếp: “Thần thiếp tự biết mình có tội, không dám ở đây thêm nữa, xin phép cáo lui.”

Nơi đáy lòng trào lên cảm giác chán ghét, tôi nhìn chăm chăm vào nàng ta. “Khiến muội muội phải nhọc lòng rồi. Hôm nay thấy muội muội múa điệu Kinh Hồng này, bản cung thực là vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.”

Huyền Lăng hơi cup mắt, thoáng trầm ngâm một chút, giọng nói bất giác mang theo mấy tia âu yếm, dịu dàng: “Hôm nay Trọng Hoa điện đang có ca múa rất hay, Chiêu viện hãy qua xem cùng trẫm luôn đi.”

Vừa nghe thấy lời này, An Lăng Dung lập tức tuôn trào lệ nóng, các phi tần khác không ai là không biến sắc. Tôi dù biết An Lăng Dung sau khi múa điệu Kinh Hồng nhất định sẽ Đông Sơn tái khởi, nhưng không ngờ Huyền Lăng lại bất chấp chuyện cũ, lập tức phong nàng ta làm Chiêu viện tòng nhị phẩm, còn là trong đêm trừ tịch, bất giác ngây người. Tôi khẽ nắm lấy bàn tay giá lạnh của Hoán Bích, vừa là nói với muội ấy cũng là nói với mình. “Bất kể thế nào, hãy nín nhịn!”

Lý Trường đông dục đáp “ạ”, rồi bèn lớn tiếng nói: “An nương nương quả đúng là song hỷ lâm môn, hôm nay là ngày trừ tịch, nương nương còn được tấn phong nữa.” Ý ngó quanh bốn phía, ánh mắt mang theo nét cười sâu sắc nhìn lướt qua các phi tần. “Các vị nương nương nói xem có đúng vậy không?”

Hồ Chiêu nghi không sao kìm nén được nữa, bước lên trước một bước, nói: “Hoàng thượng, cô ta là người chẳng lành, thực sự không nên tấn phong!”

Lúc này Huyền Lăng đã kéo An Lăng Dung qua một bên, cất giọng rử rử rất mực dịu dàng: “Sao nàng lại tới Ý Mai viên thế?”

An Lăng Dung tựa người vào lòng Huyền Lăng, ra vẻ yếu đuối. “Thần thiếp biết Hoàng thượng một dạ tình sâu với tiên Hoàng hậu, do đó mới tới nơi này thăm viếng. Hơn nữa thần thiếp cũng rất nhớ Hoàng thượng, tuy tuyết lớn vừa dừng, nhưng thần thiếp đoán Hoàng thượng rất trọng tình xưa, có lẽ sẽ tới Ý Mai viên, thần thiếp chỉ cần được nhìn Hoàng thượng từ xa là đã thỏa lòng lắm rồi.”

Hai người âu yếm chuyện trò, chẳng để ý gì tới Hồ Chiêu nghi. Hồ Chiêu nghi mặt đỏ tía tai cơ hồ muốn rỉ máu, không kìm được lớn tiếng gọi: “Biểu ca!”

Huyền Lăng tới lúc này mới chịu ngoảnh đầu lại, khẽ cười nói: “Thục phi và Yến Nghi hiện giờ đều đã bình an sinh được hoàng tử, nàng đã nói như vậy...” Y hơi dừng một chút, quay qua nhìn An Lăng Dung. “Dung Nhi, trước khi Thục viện sinh nở, nàng dừng tới Đường Lê cung của nàng ta nữa là được rồi.”

An Lăng Dung thoáng lộ ra vẻ ảm ức. “Thần thiếp xin vâng theo ý chỉ của Hoàng thượng, có điều thần thiếp và Thục viện tỷ tỷ vào cung cùng ngày, xưa nay vẫn luôn giao hảo, vậy mà lại không thể tự mình đi chăm sóc, thực thấy thẹn với lòng.”

Hoàng hậu mỉm cười nhắc nhở: “Chiêu viện thuộc hàng tông nhị phẩm, Hoàng thượng nên chọn ngày lành cử hành lễ sắc phong để Chiêu viện được danh chính ngôn thuận.”

Huyền Lăng ôm An Lăng Dung dần đi xa, chỉ để lại một câu nói vang lên trong gió: “Ngày mừng Một tháng Hai chính là ngày lành.”

Tôi theo mọi người trở lại Trọng Hoa điện, thấy hai người kia ân ái liên tiếp thấy hơi khó chịu, lấy cớ phải chăm sóc hai đứa bé mà cáo từ rời đi. Cuộc ca múa đêm ấy diễn ra tới lúc nào mới dứt tôi không hề hay biết, khi trở lại Nhu Nghi điện, Hoán Bích đi thấp hương, hai tay run lẩy bẩy, đôi bờ môi mím chặt, đỏt mấy lần mà que hương vẫn không chịu cháy.

Tôi sai người đóng cửa điện, chỉ giữ Cận Tịch lại, rồi bước tới, đặt tay lên vai Hoán Bích, khẽ nói: “Ta biết là muội rất cảm hận!”

Đôi bờ vai Hoán Bích run rẩy không ngừng, rốt cuộc đã rơi nước mắt. “Tiểu thư thực là mềm lòng quá, ngày đó nên giết chết cô ta mới phải!” Muội ấy vừa khóc vừa nhìn tôi, nói tiếp: “Sớm biết thế này, việc gì phải tìm cách giày vò hành hạ cô ta cho rắc rối, cứ kết liễu tính mạng cô ta luôn là gọn nhẹ nhất!”

Nỗi căm phẫn không ngớt trào dâng làm lồng ngực tôi bất giác nhói đau. “Ngày đó cô ta thất sủng chịu nhục, nhưng ta lại không thừa cơ ra tay, muội có biết là vì sao không?”

Hoán Bích nghẹn ngào nói: “Tiểu thư tất nhiên có thể mượn tay người khác rồi.”

Tôi buồn bã ngồi xuống, kéo tay muội ấy, khẽ nói: “Ta muốn khiến cô ta sống không bằng chết, thứ nhất là vì không cho phép cô ta chết dễ dàng như thế, thứ hai là ta không thể giết cô ta được.” Tôi hơi dừng một chút, chậm rãi nói tiếp: “Không phải ta không muốn, mà dùng sức của ta bây giờ thì còn chưa làm nổi việc đó. Cô ta tuy thất sủng nhưng Kỳ Tần lại chẳng ra gì, Hoàng hậu còn chưa coi cô ta là con cờ bỏ đi, sau khi cô ta thất sủng, Cận Tịch từng nhìn thấy Tiễn Thu ra vào Cảnh Xuân điện lúc nửa đêm hai lần. Nếu ta không kìm nén được mà ra tay, ắt sẽ bị người ta nắm thóp, từ đó vĩnh viễn chẳng thể trở mình.”

Hoán Bích im lặng một hồi lâu, cuối cùng khẽ thở dài, đồng thời ngưng khóc. Đầu ngón tay muội ấy dần ấm lại, tôi cất giọng vừa kiên định vừa dịu dàng: “Muội yên tâm. Ta không thể ngăn cản cô ta đắc sủng trở lại, nhưng sau này quyết không buông tha cho cô ta.”

23. Q.6 - Chương 24: Ai Kia Tha Thước Tựa Nhành Hoa Xuân

Đêm trừ tịch, theo lệ thường các phi tần không được phép thị tẩm, thế nhưng suốt ba ngày liền sau đó, Huyền Lăng đêm nào cũng nghỉ lại Cảnh Xuân điện, An Lăng Dung lập tức trở thành nhân vật nổi bật nhất

trong Tử Áo Thành.

Thái hậu hay tin thì rất bất mãn, gọi Huyền Lăng tới nhắc nhở. Huyền Lăng chỉ cười, nói: “Mẫu hậu không cần lo lắng, Dung Nhi có bài học lần trước rồi, quyết không dám làm việc gì thiếu suy nghĩ nữa đâu. Huống hồ thiên tượng thường xuyên biến hóa, như lời mẫu hậu từng nói đó, lẽ nào ách vận mãi vẫn không lui sao?”

Thái hậu bị ốm lâu ngày thân thể mỗi một, chỉ đành thở dài. “Con hãy cẩn thận, đừng để như Phó Như Kim nữa là được, nhớ bảo Thục phi và Kính Phi dạy dỗ cô ta thêm một chút.”

Hôm ấy, chúng tôi ngồi trò chuyện trong Đường Lê cung, Kính Phi khi nhắc tới chuyện này không kìm được cười gượng. “Rõ ràng là Hoàng hậu một tay cất nhắc, làm gì tới lượt ta dạy dỗ cô ta!”

Tôi cúi đầu mân mê chiếc lò sưởi cầm tay, hờ hững nói: “Đâu chỉ có thế, nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ e sau này sẽ là cô ta dạy dỗ chúng ta ấy chứ.”

My Trang cầm chén trà lên khẽ nhấp một ngụm, cất giọng lạnh lùng: “Thật đáng tiếc, ta đang có thai không tiện ra ngoài lúc trời lạnh, thành ra bỏ lỡ mất vở kịch hay này. Có điều nghe các cung nhân kể lại sống động như thật, ta cũng có thể tưởng tượng ra được tình hình khi đó như thế nào.” Hơi dừng một chút, tỷ ấy khẽ nở nụ cười. “Chỉ e Uẩn Dung phải tức đến hộc máu mất.”

“Tỷ tỷ nói đùa rồi!” Tôi hơi cau mày, trầm ngâm nói: “Tình hình cứ tiếp diễn thế này, chắc chẳng bao lâu nữa An Lăng Dung sẽ được phong Phi. Tam phi bây giờ vẫn còn trống một vị trí, nếu như An Lăng Dung có thể trở thành Phi tử chính nhị phẩm trước Hồ Uẩn Dung, sợ là Hồ Uẩn Dung sẽ sinh lòng muốn ăn tươi nuốt sống cô ta luôn ấy chứ!”

Kính Phi cả kinh, không kìm được đứng bật dậy, ngay sau đó liền phát hiện mình hơi thất thố, vội vàng ngồi xuống. “Phong Phi? Chắc không thể nào đâu!”

My Trang hơi ngược mắt lên. “Chỉ cần Hoàng thượng muốn, có việc gì là không thể? Nghe nói trong năm nay, Diêm Quý nhân lại sắp được tấn phong nữa đấy.”

Kính Phi gượng cười, nói: “Hồ Chiêu nghi xưa nay vẫn luôn tâm cao khí ngạo, ngoài Hoàng hậu và Thẩm Thục viện ra thì không để ai vào trong mắt. Bây giờ An Lăng Dung đã ngang vai ngang vế với cô ta, nếu sau này lại ở trên cô ta nữa, cô ta không tức điên lên mới là lạ.”

Tôi đưa mắt liếc nhìn Kính Phi. “Muội xem ghi chép ở Kính sự phòng rồi, mười một ngày nay An Lăng Dung rất được ân sủng, Hồ Chiêu nghi thì liên tục bày trò làm nũng, thành ra phần lớn thời gian Hoàng thượng đều ở chỗ hai người bọn họ.”

Cái thai của My Trang giờ đã lớn, không thể ngồi thẳng người quá lâu, lúc này chỉ đành tựa lưng vào chiếc gối mềm kê sẵn phía sau rồi mới ung dung nói: “Bọn họ có đối chọi gay gắt cũng chẳng sao, Hoàng thượng nếu muốn đối xử công bằng với cả hai thì chỉ cần phong cho Hồ Chiêu nghi làm Phi nữa là được rồi.”

Tôi ngẩn ra. “Tam phi đã có hai người rồi, lẽ nào lại phải vì cô ta mà phá vỡ quy củ hay sao?”

Ngoài trời tuyết rơi lả tả, nụ cười bên khóe môi My Trang lúc này lạnh hết như băng tuyết. “Cũng không cần phải vậy. Đoan Phi và Phùng tỷ tỷ đều vào cung đã lâu, phong làm Phu nhân cũng không sao cả.” Kính Phi bắt giác hơi biến sắc, My Trang lập tức cười, nói tiếp: “Muội biết tỷ tỷ ngại việc Ngọc Ách phu nhân và Tích Hoa phu nhân đều không có kết cục tốt, nhưng chuyện gì cũng có hai mặt, lẽ nào chỉ bởi vì hai tội nhân mà trong cung vĩnh viễn không bao giờ lập Phu nhân nữa hay sao?”

Kính Phi cúi đầu không nói, tôi vừa bók quýt vừa chậm rãi nói: “Tỷ tỷ đang có thai tất nhiên không thể lao tâm lao lực quá, muội và Kính Phi tỷ tỷ thì phải lo liệu việc trong cung, cũng không thể không kiêng dè Hoàng hậu, hiện giờ thực chẳng thể làm gì cô ta được.”

My Trang bây giờ cả ngày không bước chân ra khỏi cửa, do đó ăn mặc rất giản dị, trên đầu chỉ cài duy nhất một cây trâm bạc, bên trên đính một viên trân châu to bằng ngón tay út, tỏa ra những tia sáng dịu dịu. Tỷ ấy hơi cau mày, nói: “Các phi tần trong cung có đắc sủng thì cũng phải có thất sủng, ngay từ năm xưa cô ta đã chuẩn bị sẵn cho ngày Đông Sơn tái khởi bây giờ rồi, đủ thấy tâm kế rất sâu, không dễ gì lật đổ, muội nhất định đừng tùy tiện ra tay.”

Tôi khẽ nở nụ cười, cùng Kính Phi đưa mắt nhìn nhau. Phía sau nụ cười đôn hậu, Kính Phi để lộ ra một tia nghiêm túc, khẽ nói: “Chúng ta tất nhiên không thể ra tay được.” Khóe miệng nàng ta hơi nhếch lên, trở tay về ô cửa sổ phía nam. “Nhưng còn có Hồ Chiêu nghi nữa cơ mà.”

My Trang hôm nay vận một bộ cung trang màu xanh nhạt, bên trên có thêu bức hình đàn bướm vờn hoa, trông chan chứa đầy xuân ý. “Nàng ta cũng thực là lỗ mãng, chẳng lẽ lại không biết nể mặt Hoàng hậu chút nào sao?”

Tôi không nói gì, chỉ đứng dậy nhìn cảnh tuyết rơi bên ngoài cửa sổ, Kính Phi thì ngập ngừng nói: “Hồ Chiêu nghi nổi cơn ghen như vậy, ta thấy chưa chắc chỉ là ghen với An Lăng Dung. An thị rõ ràng là người của Hoàng hậu, vậy mà Hồ Chiêu nghi còn chẳng nể mặt Hoàng hậu chút nào, chỉ sợ...”

Tôi lướt nhẹ ngón tay trên khung cửa sổ trở hoa, tâm trạng dần bình tĩnh trở lại, nhẹ nhàng nói: “Tỷ tỷ, đây không phải việc mà chúng ta có thể quản được, cứ đứng một bên nhìn là được rồi.”

Tháng Giêng cứ thế trôi qua trong sự bận rộn và náo nhiệt, hôm nay là mừng Một tháng Hai, cũng chính là ngày An Lăng Dung được sắc phong làm Chiêu viện. Chiêu viện là một trong Cửu tần, thuộc hàng tông nhị phẩm, An Lăng Dung có thể nhảy vọt lên vị trí này, ngang hàng với Lữ Chiêu dung đã sinh được Hoàng trưởng nữ và Hồ Chiêu nghi xuất thân cao quý, thực là một niềm vinh hạnh to lớn vô cùng.

Hoán Bích cười lạnh, nói: “Cô ta dung mạo không phải là hạng nhất, gia thế lại tầm thường như vậy, còn chưa sinh nở lần nào, không ngờ cũng leo được tới ngôi Cửu tần, đúng là chẳng dễ dàng gì.”

Tôi cầm chiếc vòng phi thúy để trong chiếc hộp gấm trên bàn lên soi trước ánh mặt trời, hơi nhếch khóe môi, nói: “Đúng là chẳng dễ dàng gì, năm xưa mười lăm phi tần cùng nhau vào cung, bây giờ người thì chết, người thì bị phế, những người còn sót lại gần như đều thất sủng cả, ngoài ta và My Trang tỷ tỷ ra, chỉ còn có cô ta là vẫn đắc sủng thôi.”

Khóe mắt Hoán Bích thoáng lộ vẻ xem thường. “Để đạt được địa vị hôm nay, tiểu thư đã phải nếm trải biết bao khó khăn, vất vả, lại phải nhờ vào các vị công chúa và hoàng tử mới ngồi vững được vị trí, còn cô ta chỉ dựa vào việc quyến rũ Hoàng thượng, không ngờ cũng có thể làm được Chiêu viện như bây giờ.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh cửa sổ, Hoán Bích buông tấm rèm làm bằng gấm đỏ xuống, căn phòng lập tức u ám đi mấy phần.

Tôi đặt chiếc vòng trở lại trong hộp, tùy tiện để tay trên bàn. “Đây chính là bản lĩnh của cô ta. Bao nhiêu năm trôi qua mà Hoàng hậu vẫn chịu nâng đỡ cô ta như thế, quả thực là không đơn giản chút nào.”

Hoán Bích cười lạnh không ngớt, khẽ phì phui một tiếng: “Không phải chỉ là một mực giả bộ đáng thương thôi sao, thế mà Hoàng thượng lại cứ thích cô ta quá thế.”

Tôi cười nhạt, nói: “Hoàng thượng? Đối lại là bất cứ nam nhân nào khác trong thiên hạ cũng đều như vậy cả thôi.”

Hoán Bích nghe tôi nói vậy thì bất giác ngây ra, một hồi lâu chẳng nói năng gì.

Mãi sau muội ấy mới chú ý tới chiếc hộp gấm trên bàn, kêu lên “úi chao” một tiếng, nói: “Không phải tiểu thư vẫn luôn cất kỹ chiếc vòng này sao, sao bây giờ tự động lại lấy ra vậy?”

Tôi đưa mắt liếc chiếc vòng phi thúy đó. “Thứ này là do nước Ác Nam tiến cống từ lần trước, Hoàng thượng thưởng cho ta, đến giờ ta vẫn chưa từng đeo lần nào. Điều hiếm có là nó mang màu xanh biếc, lại có đường vân rất đẹp, những thứ như thế này bây giờ đã rất hiếm.” Dừng một chút, tôi mỉm cười, nói tiếp: “Đợi lát nữa muội hãy gói lại cẩn thận rồi đích thân mang tới Cảnh Xuân điện tặng cho cô ta giúp ta.”

Hoán Bích ghé lại gần xem, đoạn lắc đầu, nói: “Chiếc vòng này tất nhiên là rất đẹp, nô tỳ vào cung cũng khá lâu rồi, thấy hình như chỉ có món quà mà Đao Phi tặng cho Ôn Nghi Công chúa năm xưa là có thể sánh với nó. Có điều đó là đồ tùy giá của Đao Phi nương nương, không phải vật trong cung. Bây giờ phi thúy mà nước Ác Nam tiến cống năm sau không bằng năm trước, đồ tốt gì cũng ít đi nhiều, thế mà tiểu thư lại định tặng chiếc vòng này cho cô ta, nô tỳ thấy thực là đáng tiếc.”

Tôi vừa ngoảnh đầu qua nhìn muội ấy, chợt thấy Huyền Lăng tươi cười vui vẻ bước vào, cất giọng sang sảng nói: “Cái gì mà đáng tiếc với không đáng tiếc thế? Nói trầm nghe nào!”

Tôi vội vàng đứng dậy, dẫn Hoán Bích đi tới thính an rồi mới cười, nói: “Lũ nô tài bên ngoài thực là không hiểu chuyện, thấy Hoàng thượng tới mà không biết thông báo một tiếng.”

Huyền Lăng nói: “Trẫm cứ ngỡ là lúc này nàng còn đang ngủ trưa, nên mới dặn dò bọn họ đừng đánh thức nàng. Không ngờ chủ tớ các nàng lại đang rủ rỉ trò chuyện với nhau.” Rồi y cất giọng trìu mến: “Ngay từ sáng sớm đã phải bận rộn chuyện sắc phong cho Dung Nhi, chắc nàng cũng mệt lắm rồi.”

Hoán Bích bưng trà và bánh ngọt điểm tâm tới, tôi ngồi xuống cùng y, sau đó mới nói: “Cũng không có gì là mệt cả, An muội muội được tấn phong, thần thiếp là người làm tỷ tỷ cũng vui mừng thay cho muội ấy, do đó vừa rồi mới kêu Hoán Bích đi tìm đồ giúp.” Nói rồi bèn đưa chiếc vòng ngọc phỉ thúy kia cho Huyền Lăng. “Hoàng thượng thử nhìn xem thứ này thế nào!”

Huyền Lăng đón lấy, đưa lên trước ánh sáng chăm chú nhìn một lát, đôi hàng lông mày bất giác hơi nhướng lên. “Đây hình như là thứ trẫm thưởng cho nàng lần trước.”

Tôi đưa mắt liếc y, khẽ mỉm cười, nói: “Hoàng thượng có trí nhớ tốt quá!”

Y tò mò hỏi: “Không phải nàng vẫn luôn không nỡ đeo sao, tự đứng lại mang nó ra làm gì vậy?”

Tôi khẽ cười, nói: “Chính vì thần thiếp không nỡ đeo, do đó mới kêu Hoán Bích lấy nó ra để làm quà cho An muội muội.” Tôi cúi xuống, vừa nói vừa khẽ vuốt ve chiếc vòng. “An muội muội vừa được tấn phong làm Chiêu viện, quà tặng cũng cần trang trọng một chút mới được. Vừa rồi Hoán Bích cũng nói một chiếc vòng ngọc phỉ thúy đẹp thế này, nếu cứ để yên một chỗ mãi thì quá ư đáng tiếc.”

Dứt lời tôi bèn đưa mắt nhìn sang Hoán Bích, thấy muội ấy hơi cụp mắt xuống, xoay người ra ngoài, cho thêm hương vào trong lò, sau đó liền buông thông hai tay đứng lặng lẽ bên ngoài.

Huyền Lăng không hề phát giác, nghe thấy lời của tôi thì tỏ ra ngạc nhiên. “Tự nàng không nỡ đeo, sao lại mang đi tặng cho nàng ấy làm gì?” Rồi lại cười, nói: “Dung Nhi được phong làm Chiêu viện, Hoàng hậu đã thưởng cho nàng ấy không ít đồ rồi, mà riêng đồ từ phủ Nội vụ đưa tới cũng đã đủ hậu hĩnh.”

Tôi mỉm cười, nhón một quả mơ lên đưa tới bên miệng Huyền Lăng, nói: “An muội muội có nhiều đồ trang sức là một chuyện, tâm ý của thần thiếp lại là chuyện khác, có điều chiếc vòng này dù sao cũng là đồ mà Hoàng thượng thưởng cho, do đó thần thiếp mới phải xin ý kiến của Hoàng thượng.”

Y vui vẻ ngậm quả mơ đó vào miệng, hơi cau mày, nói: “Chua quá!” Rồi lại khẽ cười. “Đâu phải là nàng không có đồ tốt, thế mà lại mang đồ trẫm lên thưởng cho nàng đi tặng người khác, thực là nhỏ mọn quá chừng. Nàng còn nhớ chứ, chiếc vòng này không được ghi vào sổ đâu đấy.”

Tôi che miệng khẽ cười. “Chính vì biết như vậy nên thần thiếp mới dám mang đi tặng chứ, bằng không dù có mười lá gan thần thiếp cũng chẳng dám làm việc này.” Dứt lời tôi liền ngừng cười, lúng liếng đưa mắt nhìn y. “Những thứ coi được của thần thiếp đều do Hoàng thượng ban thưởng cho cả, tự bản thân thì đâu có thứ gì đáng để lấy ra đâu.”

Huyền Lăng đưa tay vuốt ve cổ tay tôi, mỉm cười, nói: “Trẫm thấy trước đây nàng có đeo một chiếc vòng san hô, màu đẹp mà kiểu dáng cũng đẹp nữa, hiếm có nhất là mỗi viên san hô đều căng tròn, làm tôn lên làn da trắng như tuyết của nàng, thực là không tệ chút nào.”

Tôi biết y đang nói tới món quà mừng Huyền Thanh tặng tôi trong ngày tôi được phong làm Thục phi, trái tim bất giác nhói đau, nhưng ngoài mặt vẫn phải làm bộ bình thản, còn cất tiếng cười khúc khích, nói: “Hoàng thượng nói đến chiếc vòng đó ư, thần thiếp nhớ nó là món quà mà lục Vương gia đưa tặng trong ngày thần thiếp được phong làm Thục phi thì phải. Thứ ấy quả đúng là rất đẹp, nhưng thường ngày Hoàng thượng thưởng cho thần thiếp không ít đồ tốt, thành ra thần thiếp cũng chỉ đeo nó trong mấy hôm đầu vì thấy mới mẻ, về sau liền kêu Hoán Bích cất nó đi, bây giờ nghĩ lại thấy thật là có lỗi với tâm ý của lục Vương gia quá!” Tôi cười tủm tỉm, nhìn y chăm chú. “Hoàng thượng mà không nói, chắc thần thiếp đã quên mất là mình còn có một chiếc vòng như thế rồi. Tiếc là san hô chẳng phải thứ gì quý báu cả, ngoài ra An muội muội còn rất thích phỉ thúy, mang chiếc vòng phỉ thúy này đi làm quà chắc sẽ hợp ý muội ấy hơn. Mà Hoàng thượng cũng thật là, không ngờ lại thay An muội muội đi nghĩ tới những món đồ khác của thần thiếp như thế đấy.”

“Trẫm chẳng qua chỉ nói có một câu thôi, không ngờ lại nhận lại được một tràng dài, nghe cứ như là trẫm chỉ thương Dung Nhi chứ không thương nàng vậy.” Huyền Lăng ôm tôi vào lòng, âu yếm nói: “Nàng rộng rãi như vậy quả là hiếm có. Dung Nhi xuất thân không cao, lá gan lại nhỏ, trong cung có quá nhiều phi tần không thích nàng ấy, may mà Hoàng hậu còn chịu xót thương nàng ấy một chút. Suốt bao năm nay, chỉ duy có nàng là vẫn luôn đối tốt với nàng ấy, coi nàng ấy như tỷ muội, điều này lại càng hiếm có hơn.” Dứt lời, y khẽ thở dài một tiếng, dáng vẻ cảm khái vô cùng.

Tôi nhìn lướt qua thân thể y một chút, cúi đầu, nói: “Có thể cùng hầu hạ Hoàng thượng vốn là duyên phận của tỷ muội thần thiếp. An muội muội và thần thiếp vào cung cùng năm, quan hệ xưa nay vẫn luôn không tệ, sao thần thiếp có thể vì chuyện gia thế chênh lệch mà làm tổn hại tới tình tỷ muội chứ!”

Huyền Lăng khẽ vuốt ve bờ vai tôi, dịu dàng nói: “Nàng trước giờ vẫn luôn thấu hiểu lòng người, đó chính là chỗ đáng quý nhất của nàng.”

Tôi mỉm cười điềm đạm, lặng lẽ tựa đầu vào bờ vai y không nói năng gì, nhưng bàn tay thì lại nắm chặt lấy chiếc khăn tay, chùng như muốn bóp nát nó ra.

Cùng dùng bữa tối xong, Huyền Lăng sai nhũ mẫu bé Dư Hàm và Linh Tê tới. Chơi đùa với hai đứa bé được một lúc, thấy chúng đã có vẻ buồn ngủ, y mới sai nhũ mẫu bé chúng về cho đi ngủ.

Giữa đêm gió nổi bốn bề, chuông gió ngoài hiên vang lên đinh đang không ngớt. Chừng một tuần trà sau, trời bắt đầu đổ mưa rả rích, hồ nước trước Nhu Nghi điện bị nước mưa rơi xuống làm nổi lên những gợn sóng lăn tăn, lại được ánh đèn sáng trưng chiếu tới, khiến người ta có cảm giác như đang ngắm cảnh lúc ban ngày.

Tiểu Doãn Tử vội vàng bước vào bẩm báo: “Vì trời mưa, thái giám trong cung của Hoàng hậu đến truyền lệnh rằng Hoàng hậu sợ trời mưa đường trơn, các cung đều phải thấp đèn nhiều một chút.”

Tôi nghe thế thì chỉ im lặng không nói, Huyền Lăng vốn đang nói chuyện với tôi, nghe nói là trời mưa thì liền đưa mắt nhìn ra ngoài, sau đó cười, trách cứ: “Đúng là hồ đồ quá thể! Trời đang mưa thế này mà lại sai thấp đèn sáng lên, chẳng còn gì là thú vị nữa cả.”

Tiểu Doãn Tử vội đáp “ạ” một tiếng, tôi không kìm được bật cười. “Còn ạ cái gì nữa? Mau đi bỏ bớt một nửa số đèn xuống cho ta. Nếu sợ trời mưa đường trơn, cứ thấp nhiều đèn một chút ở mấy chỗ tối tăm trơn trượt dễ ngã là được rồi.”

Chẳng bao lâu sau đèn đã bị bỏ xuống quá nửa, khung cảnh lập tức trở nên mờ ảo mông lung, ngay đến những hạt mưa cũng đượm nét dịu dàng. Huyền Lăng nhìn tôi, cười nói: “Như thế này mới đúng là cảnh mưa đêm chứ!”

Tôi đưa tay che miệng cười khẽ. “Hoàng hậu cũng vì có lòng tốt nên mới ra lệnh vậy thôi. Có điều thấp đèn sáng trưng lên như ban ngày thứ nhất là tiêu tốn tiền bạc trong cung, thứ hai là chưa chắc đã có thể làm giảm bớt số người bị ngã. Kỳ thực chỉ cần treo thêm mấy ngọn đèn lồng ở những góc tối tăm là cũng đủ rồi.” Dừng một chút, tôi lại tiếp: “Không phải thần thiếp nhỏ mọn, nhưng sau cơn mưa xuân này dân chúng sắp bắt đầu gieo hạt cày cấy rồi, chỗ dầu nến tiết kiệm được ở trong cung chúng ta có thể dùng để trợ giúp phần nào cho trăm họ.”

Huyền Lăng bất giác lộ ra một tia tán thưởng. “Hoàng hậu cứ luôn như vậy, vẫn là Hoàn Hoàn nàng tinh tế hơn.”

Tôi hơi khom người, dịu dàng cười, nói: “Mưa xuân quý như dầu, Hoàng thượng lại chịu xót thương dân chúng, ấy chính là cái phúc lớn của thiên hạ. Chắc hẳn khi lên triều, Hoàng thượng sẽ có thể ung dung trị nước, không gặp phải chuyện khó khăn nào.”

Y gật đầu, nhìn tôi trìu mến. “Vẫn là nàng hiểu tâm ý của trẫm.” Hơi dừng một chút y lại tiếp: “Một đêm đẹp như thế này mà vừa rồi lại bị ánh đèn sáng trưng làm hỏng hết cả, thực chẳng khác gì bò nhai hoa mẫu đơn.”

Tôi nghiêng đầu cười khẽ. “Giữa đêm mưa rả rích, nên làm việc gì cho xứng với thời khắc tươi đẹp bây giờ đây?” Huyền Lăng nắm lấy bàn tay tôi, nói: “Lò nhỏ đất hồng pha, nên chăng một chén khà[38]?”

[38] Đây là hai câu trong bài Vãn Lưu thập cửu của Bạch Cư Dị, dịch thơ Lê Nguyễn Lưu. Toàn bài: Rượu nguyên tấm lục sủi, lò nhỏ đất hồng pha. Chiều xuống trời rơi tuyết, nên chăng một chén khà? Nguyên văn Hán Việt: Lục nghị tân phơi tửu, hồng nê tiểu hoà lô. Vãn lai thiên dục tuyết, năng ẩm nhất bôi vô? - ND.

Tôi bật cười khúc khích, đưa tay khẽ nhéo mũi y một cái. “Chiều xuống trời rơi tuyết, hâm rượu nói chuyện đêm, quả đúng là hợp cảnh.”

Huyền Lăng mỉm cười khe khẽ, ánh mắt chăm chú nhìn khuôn mặt tôi. “Trẫm rất thích nhìn cái bộ dạng yêu kiều uể oải, nửa tỉnh nửa say của nàng.”

Tôi xoay người lại, dõi mắt nhìn những đốm xanh non mới nhú ngoài sân, đưa tay ra đón lấy mấy hạt mưa li ti nhỏ xíu, cảm thấy hơi giá lạnh. Một lát sau, tôi đứng bên cạnh y, ngoảnh đầu qua, cười nói: “Không phải là Hoàn Hoàn không dám uống rượu, có điều hôm nay dù sao cũng là ngày vui của An muội muội, tứ lang nên tới chỗ An muội muội mới phải, lẽ nào lại muốn say lướt khứot trong Nhu Nghi điện của Hoàn Hoàn hay sao?”

Huyền Lăng không nhắc tới chuyện này nữa, chỉ nói: “Một đêm mưa đẹp thế này, không thể tùy tiện bỏ phí được.” Sắc mặt ngợp nét dịu dàng, y nhìn tôi, nở một nụ cười ấm áp như làn gió xuân. “Giữa một phen cảnh sắc thế này mà được nghe đàn thì đúng là không gì hơn được.”

Tôi nghe thế bèn quay sang ra lệnh cho Hoán Bích: “Đi lấy cây đàn Phượng ngô của bản cung lại đây.”

Huyền Lăng đưa tay ngăn lại: “Như vậy thì không ổn.”

Tôi không kìm được thở dài một tiếng, giọng nói vẫn rất mực bình thản, nhẹ nhàng: “Đi lấy Trường tương tư lại đây.” Nói rồi bèn tươi cười nhìn Huyền Lăng. “Hoàng thượng của chúng ta kén chọn lắm, không dễ gì mà ứng phó qua quýt được đâu.”

Huyền Lăng ghé lại gần tôi, nở nụ cười phong lưu bên khóe miệng. “Nàng định ứng phó qua quýt với trẫm sao?” Dứt lời liền đưa tay tới.

Tôi xoay người chạy vọt đi, tươi cười, nói: “Hoàn Hoàn chẳng qua chỉ không muốn bỏ phí một buổi đêm tươi đẹp mà thôi!”

Y đưa tay tới mà không bắt được tôi, liền nói: “Nha đầu, nàng chạy cũng nhanh thật đấy!”

Tôi bật cười. “Tứ lang quên là Hoàn Hoàn giỏi múa sao, tuy giờ đã là mẹ của ba đứa con nhưng còn chưa tới mức không né tránh được. Tứ lang tốt cuộc là coi thường Hoàn Hoàn hay là chỉ nhớ tới điệu múa của An muội muội thôi đấy?”

Y cười sang sảng, nói: “Nhìn bộ dạng ghen tuông của nàng kia, trẫm làm sao dám coi thường nàng chứ. Được rồi, ngồi xuống đàn một khúc đi, trẫm không quấy rầy nàng nữa là được.”

Ngoài trời mưa rơi rả rích, trong phòng chan hòa ánh nến màu vàng cam, vô cùng ấm áp. Tôi gảy đàn không hề nhập tâm, chỉ cúi đầu lướt nhẹ hai bàn tay trên những sợi dây đàn. Huyền Lăng ngồi bên cạnh, tựa hồ người vào chiếc án ngọc gần kề, vừa lắng nghe tiếng đàn vừa uống rượu hoa quế.

Thứ rượu đó không mạnh, còn có vị ngọt thơm nên uống rất thoải mái, tôi không hề lo rằng y sẽ uống say.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi, trời thì mưa rả rích, tiếng đàn vang lên tản mạn, còn người bên cạnh tôi thì cứ tự rót tự uống một mình.

Mấy sợi tóc khẽ mơn man trên mặt, giống hệt những ngón tay của y, mang tới cảm giác hơi giá lạnh, nhưng đồng thời còn có mấy tia ngọt ngào, ấm áp. Lòng tôi xao xuyến không thôi, những chuyện cũ từ mấy năm trước trào dâng không ngớt, tựa như vô số sợi lông vũ mềm mại lướt qua lăng đặng.

Trong lúc tâm thần ngơ ngẩn, tôi tiện tay gảy bài Bắc phong:

Lạnh buốt thổi mấy luồng gió bắc, mưa tuyết bay chiếu đặc khắp trời. Cùng ta thân ái những người, nắm tay đất diu cùng rời khỏi đây. Sao lại còn khoan thai lần lửa? Ngụy loạn đà sắp sửa gấp rồi.

Gió bắc thổi mấy luồng vi vút, mưa tuyết vừa bay trút tới bờ. Cùng ta thân ái những người, dắt tay về hân mau rời khỏi đây. Sao lại còn khoan thai lần lửa? Ngụy loạn đà sắp sửa gấp rồi.

Chẳng phải chồn không gì là đỏ, chẳng phải quạ không phải sắc đen. Cùng ta những kẻ thuộc quen, chung xe dất dứu bỏ miền này đây. Sao lại còn khoan thai lần lữa? Nguy loạn đà sắp sửa gấp rồi.

Khúc nhạc tấu xong, tôi hãy còn chưa phát giác thì Huyền Lăng đã vỗ tay cười, nói: “Hoàn Hoàn, lâu lắm rồi trẫm chưa nghe nàng gảy đàn, không ngờ cầm nghệ của nàng bây giờ lại tiến bộ như vậy, thật khiến người ta phải giật mình tán thán.”

Tôi vội vàng kéo mình trở về với thực tại, tỏ vẻ khiêm tốn nói: “Thần thiếp đâu có gì là tiến bộ đâu, chẳng qua là lâu ngày thành quen mà thôi. Hoàng thượng quá khen rồi!”

Huyền Lăng trở Hoán Bích, cười nói: “Nàng nhìn bộ dạng Hoán Bích kìa, chỉ từ đó thôi cũng đủ biết là trẫm không hề quá khen.”

Tôi ngoảnh đầu qua, thấy Hoán Bích quả nhiên đang đứng ngẩn ngơ bên cây cột trong điện, hai tay ôm theo chiếc áo choàng của tôi, chẳng biết đã trầm tư như thế từ bao giờ.

Huyền Lăng tò mò hỏi: “Trẫm rất ít khi nghe thấy nàng gảy khúc nhạc này, hôm nay sao tự dưng lại nghĩ tới nó vậy?”

Tôi mỉm cười, đáp: “Vừa rồi tứ lang không phải có nhắc tới cảnh tượng “chiều xuống trời rơi tuyết” sao, do đó Hoàn Hoàn mới gảy bài Bắc phong phát phơ gió tuyết này cho hợp cảnh.”

Huyền Lăng thoáng trầm ngâm một chút, trong mắt lộ ra một tia dịu dàng, còn đượm nét mê say. “Lời của trẫm, không ngờ nàng lại ghi nhớ vào lòng như thế.”

Tôi hơi nghiêng đầu một chút, vừa như trả lời y lại vừa như tự hỏi mình: “Thần thiếp có lúc nào mà không ghi nhớ hay sao chứ?”

Đang lúc nói cười, Lý Trường chợt bước tới cung kính cất tiếng bẩm: “Hoàng thượng, thời gian không còn sớm nữa, người có qua Cảnh Xuân điện không ạ?”

Huyền Lăng khẽ gật đầu, đưa tay đón lấy chiếc áo choàng từ trong tay Hoán Bích, khoác lên người cho tôi, dịu dàng nói: “Nửa đêm trời lạnh, nàng nhớ nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tôi làm như không nghe thấy, cũng không đứng dậy đưa tiễn y, chỉ lẳng lặng gục người trên cây đàn, thỉnh thoảng lại gảy nhẹ dây đàn làm phát ra một tiếng “tưng” lạnh lẽo. Tiếng đàn của Trường tương tự nghe thật hay biết mấy, cứ hết như là... đang thổ lộ những nỗi tương tư vô biên vô tận.

Huyền Lăng thấy tôi không trả lời, liền bước lại gần, khẽ gọi: “Hoàn Hoàn.” Tôi hững hờ đáp lại một tiếng, y đặt tay lên cánh tay đang lơ lửng bên ngoài của tôi. “Hoàn Hoàn?”

Tôi ngạc nhiên ngẩng lên, khẽ kêu “a” một tiếng, buồn bã thẫn thờ hỏi: “Tứ lang đang gọi thiếp đó sao?”

Chợt có một làn gió nhẹ thổi tới, mấy hạt mưa nhỏ li ti theo đó hắt lên mặt tôi, chẳng khác gì nước mắt. Y ngồi xuống bên cạnh tôi, cất giọng dịu dàng: “Đêm nay trời lạnh, trẫm sẽ ở lại đây nghỉ ngơi cùng nàng.”

Lý Trường đứng một bên nhắc nhở: “Hoàng thượng...”

Tôi dường như nhớ lại việc gì, liền đứng dậy, nói: “Không phải Hoàng thượng cần tới chỗ An muội muội sao?” Sau đó liền ngoảnh đầu qua nhìn Lý Trường, chậm rãi nói tiếp: “Bên ngoài tuy mưa không lớn nhưng khi che ô cũng cần cẩn thận mới được. Lý Trường, người nhớ phải tự mình hầu hạ đấy. Còn nữa, đêm đang lạnh thế này, áo choàng của Hoàng thượng đâu rồi?” Dứt lời tôi liền buồn bã xoay người bước đi.

Huyền Lăng khẽ lắc đầu, đưa tay nắm lấy bàn tay tôi.

“Không phải thế. Trẫm không đi, đêm nay trẫm sẽ nghỉ lại Nhu Nghi điện của nàng.”

Nhưng tôi lại lắc đầu, nói: “Hôm nay là ngày mừng của An muội muội, muội ấy nhất định là đang đợi Hoàng thượng tới đấy!” Sau đó lại định rời đi lần nữa.

Huyền Lăng nắm chặt tay tôi, trầm ngâm nói: “Tuy hôm nay là ngày nàng ấy được tấn phong, nhưng trong cung cũng đâu có quy định rằng trẫm nhất định phải qua chỗ nàng ấy. Mà nàng ấy bận rộn cả ngày, chắc bây giờ cũng mệt rồi.” Sau đó y liền ngoảnh đầu qua nhìn Lý Trường. “Người hãy tới Cảnh Xuân điện nói cho An Chiêu viện biết ý của trẫm, bảo nàng ấy nghỉ ngơi sớm một chút.”

Lý Trường cung kính đáp “ạ” một tiếng, sau đó liền cáo lui rồi đi.

Tôi bất giác nước mắt lưng tròng, tựa người vào lòng y, rủ rủ nói: “Hoàng thượng kỳ thực không cần phải để tâm tới thân thiếp như vậy.”

Y đưa tay vuốt nhẹ má tôi, cất giọng dịu dàng tựa như làn gió xuân ấm áp: “Trẫm biết là nàng không muốn trẫm đi. Những ngày vừa rồi đúng là trẫm đã sơ suất, không thường xuyên ở bên nàng. Lúc này đã tới đây rồi lại lập tức qua cung của người khác như thế, đừng nói là nàng không muốn, ngay tới trẫm cũng không đành lòng.” Càng nói giọng y lại càng dịu dàng, trầm thấp hơn: “Ồi, đừng khóc!”

Tôi rơm rớm nước mắt bật cười, vội cúi đầu không để y nhìn thấy, thấp giọng lẩm bẩm: “Ai khóc chứ, tứ lang toàn đổ oan cho Hoàn Hoàn thôi, Hoàn Hoàn đâu phải là người nhỏ nhen như vậy.”

Y không kìm được vừa tức giận vừa tức cười. “Vừa rồi nhìn nàng nước mắt lưng tròng như vậy, trẫm thật sự đau lòng lắm.”

Tôi đưa tay khẽ dấm một cái vào ngực y, nói: “Hoàn Hoàn đâu phải là vì không muốn để tứ lang tới chỗ An muội muội nên mới khóc. Chỉ vì cảm nhận được tình ý sâu sắc của tứ lang với mình nên Hoàn Hoàn mới mừng quá mà khóc đấy thôi.” Tôi khẽ hỏi: “Hoàng thượng không qua đó, liệu An muội muội có giận không?”

Y thoáng lộ vẻ trầm ngâm. “Nàng ấy tính tình ôn hòa, thuần hậu, chắc sẽ không đâu.” Y thì cầm lên trán tôi, cười nói: “Cho dù nàng ấy tức giận, chẳng lẽ trẫm lại sợ sao?”

Tôi khẽ đẩy y một cái, cất giọng yêu kiều: “Đang trong ngày mừng thế này, nếu An muội muội mà tức giận thì không được hay lắm.”

Y ngẫm nghĩ một chút rồi bèn dặn dò Cận Tịch: “Người hãy đi tìm Phương Nhược, bảo thị tới phủ Nội vụ chọn lấy ít đồ vàng mang qua Cảnh Xuân điện, nói là trẫm thưởng cho An Chiêu viện.”

Tôi còn đang định cất tiếng thì Huyền Lăng đã bế thốc tôi lên đi thẳng vào nội điện, khẽ cười, nói: “Cứ nghĩ đến chuyện của người khác làm gì, chúng ta bây giờ lo chuyện của chúng ta là được rồi.”

24. Q.6 - Chương 25: Áo Xanh Phát Phơi Bay Theo Gió

Giữa làn gió hiu hiu thổi nhẹ, Thượng Lâm uyển dần được sắc xuân, những bông hoa đào thắm nước mưa càng thêm kiều diễm, đôi nhành liễu hơi nhũ lộc non, khắp nơi đều là vẻ mơn mẩn tươi mới, đẹp như trong tranh. Mới thoáng đó mà bây giờ đã là đầu tháng Ba rồi.

Hôm ấy tôi bế Linh Tê và Dư Hàm tới chỗ Thái hậu thỉnh an, mỗi dịp đông đến, bệnh cũ của Thái hậu đều phát tác, khi vào xuân mới dần đỡ hơn. Những lần như vậy, Tôn cô cô thường cất lời than vãn: “Nếu không phải năm xưa bị phế Hậu và Ngọc Ách phu nhân liên thủ với nhau làm nhục, Thái hậu bây giờ đã chẳng như vậy rồi.”

Khi tôi tới Di Ninh cung thì Hồ Chiêu nghi đã ở đó rồi, đang cùng Hòa Mục Công chúa ngồi bên cạnh Thái hậu ân cần trò chuyện, mà càng hiếm có hơn là Hoàng hậu cũng có mặt. Thái hậu xưa nay vốn không thích Hoàng hậu lắm, rất ít khi gọi nàng ta tới hầu hạ, tôi thấy cảnh này thì không khỏi thán ngạc nhiên, xem ra hôm nay là ngoại lệ rồi.

Bởi vì mùa xuân đã tới, rèm cửa sổ trong cung của Thái hậu nhất loạt được đổi thành loại rèm cánh ve mỏng tang, gần như có thể nhìn xuyên thấu qua được để thấy cảnh xuân bên ngoài, vừa có cái vận vị của cảnh mây khói đất Giang Nam lại vừa mang theo mấy nét mộng lung, mờ ảo, khiến người ta bất giác mê mẩn, đắm say.

Trên chiếc bàn chân ngắn bên cạnh Thái hậu có mấy bông ngênh xuân vừa hái được cắm trong một chiếc bình sứ hai màu đỏ trắng đan xen, những cánh hoa đều mỏng manh và mang màu vàng nhạt, nhìn hết sức tươi mới, thanh tân.

Thái hậu nở một nụ cười vui vẻ, tay chống cằm ngắm hoa. “Rót cuộc đã tới mùa xuân rồi, ngắm những bông hoa này, lòng ta cũng thấy dễ chịu hơn không ít.”

Hồ Chiêu nghi cười ngọt ngào, nói: “Nếu Thái hậu thích, mỗi ngày thần thiếp đều sẽ sai người chọn những bông hoa đẹp nhất đưa tới đây cho Thái hậu ngắm.”

Thái hậu vén mấy sợi tóc rối ra sau tai, mỉm cười, nói: “Rốt cuộc vẫn là con hiếu thảo.”

Hoàng hậu đưa tay khê xoa đầu Hòa Mục, cười nói: “Nào chỉ có mình Uẩn Dung hiếu thảo, Hòa Mục mỗi lần tới chỗ Thái hậu đều tươi cười ngọt ngào thế này, rõ ràng là cũng hiếu thảo lắm đấy chứ!”

Thái hậu hơi nhếch khóe môi coi như nở nụ cười, không nhìn Hoàng hậu mà quay sang nhìn tôi. “Hoàng thượng gần đây vẫn ngày ngày quanh quẩn ở chỗ An thị đúng không?”

Tôi vội vàng đứng dậy thưa: “Dạ, không hẳn là ngày ngày, thỉnh thoảng cũng có qua chỗ Chiêu nghi và các phi tần khác.”

Thái hậu hơi cup mắt xuống, cất giọng hững hờ vẻ như đang hỏi tới một chuyện chẳng hề quan trọng: “Vậy y tới chỗ Thục viện và Trinh Quý tần được mấy lần?”

Tôi thoáng lộ vẻ lúng túng, cười trừ, đáp: “Thục viện đang có thai, Trinh Quý tần thì đang mang bệnh nên cũng không tiện hầu hạ, có điều Hoàng thượng vẫn thường xuyên tới chỗ bọn họ trò chuyện tâm tình.”

Thái hậu khê “hừ” một tiếng, chậm rãi đứng dậy. “Con không cần che giấu cho Hoàng thượng làm gì. Bệnh của Trinh Quý tần là từ đâu mà ra trong lòng mọi người đều rõ cả, nàng ta lại là thân mẫu của nhị Hoàng tử, Hoàng thượng vốn nên tới chỗ nàng ta nhiều một chút, vừa là để làm tăng thêm tình cảm cha con vừa là để nàng ta yên lòng, như thế nàng ta mới mau mau khỏi bệnh được.”

Hoàng hậu rót một chén canh ngân nhĩ đưa tới cho Thái hậu, khê cười, nói: “Hoàng thượng vẫn thường xuyên tới chỗ Thục phi ngồi chơi, do đó tam Hoàng tử bây giờ gần gũi với Hoàng thượng lắm.”

Lòng tôi bất giác nhói lên một cái, đang định cất lời thì Thái hậu đã khê mỉm cười. “Như vậy mới tốt chứ. Hoàng thượng giờ chỉ có ba đứa con, vốn nên gần gũi với tất cả chúng nó, nếu có thời gian rảnh để tự mình dạy chúng đọc sách cưỡi ngựa thì càng tốt.” Hơi dừng một chút, bà ta nhìn quanh mọi người, thở dài than: “Ai ai cũng nói hoàng gia phú quý, nhưng họ đâu hay con cháu hoàng gia cũng có nỗi khổ riêng, vừa phải tuân thủ quy củ vừa phải giữ đạo quân thần, tình cha con vì thế mà trở nên hời hợt, thực là trái với cái lẽ luân thường. Các con cứ nhìn Hoàng trưởng tử bây giờ thì rõ, cứ gặp phụ hoàng của nó là lại giống như chuột thấy mèo, thực là đáng thương.”

Hoàng hậu vội vàng đưa chén canh trong tay về phía trước thêm một chút, cất giọng kính cẩn: “Tất cả đều là lỗi của thần thiếp, không thể dạy dỗ Hoàng trưởng tử cho tốt.”

Thái hậu không hề đón lấy, chỉ tiện tay ngắt một bông nghên xuân, hờ hững nói: “Đó tất nhiên là lỗi của con rồi. Ai gia biết con chỉ có duy nhất một đứa con nuôi này, khó tránh khỏi kỳ vọng quá cao, thứ nhất là quá mức nuông chiều, mọi thứ cần dùng thường ngày đều sai người đưa tới tận tay, làm nó mất đi sự tự lập của một đấng nam nhi; thứ hai là mỗi ngày con đều bắt nó đọc quá nhiều sách, lại còn phải tập cưỡi ngựa bắn cung, mãi đêm khuya mới được ngủ, thực đã làm tổn hại đến cái căn bản của nó.” Chén canh ngân nhĩ bốc hơi nghi ngút ngay trước mặt Thái hậu, làn nước sóng sánh phản chiếu khuôn mặt có chút mờ ảo của bà ta. “Con có nhiều thời gian như thế, chẳng bằng hãy chịu khó dạy dỗ các phi tần trong cung để bọn họ sinh con đẻ cái cho Hoàng thượng, nối dài dòng dõi cho hoàng gia.”

Hoàng hậu vẫn bình thản như thường, mỉm cười, nói: “Mẫu hậu dạy dỗ rất phải, con xin ghi nhớ kĩ.”

Hồ Chiêu nghi hai mắt sáng quắc, cười tươi, nói: “Hoàng hậu nương nương đã làm được cả rồi mà, không phải là vừa tiến cử An Chiêu viện đó sao? Biểu ca có vẻ rất vừa ý đấy!” Sau đó liền nhìn Hoàng hậu chăm chú. “Vẫn là biểu tỷ hiểu tâm ý của biểu ca nhất.”

Vừa khéo lúc này Tiễn Thu vén rèm bưng theo hoa quả tươi đi vào, nghe thấy thế liền cười tủm tỉm, nói: “Giọng Chiêu nghi nương nương nghe thật hay quá, cứ như là tiếng hót của hoàng oanh vậy, khiến nô tỳ nghe mà mê mẩn. Chỉ là cái gì mà biểu ca, biểu tỷ thật rắc rối quá, làm nô tỳ cứ thấy đau đầu.” Thị hơi khom người một chút, sau đó mới lại tiếp: “Hoàng thượng là biểu ca của Chiêu nghi, cứ như vậy mà xét, Chiêu nghi không phải nên gọi nương nương nhà nô tỳ một tiếng biểu tẩu sao?”

Hồ Chiêu nghi đưa mắt lườm Tiễn Thu một cái, ngay sau đó đã lại nở nụ cười. “Gọi biểu tẩu làm sao thân mật bằng biểu tỷ được, dù sao cũng đều là người một nhà, lẽ nào Tiễn Thu người muốn bản cung xa lánh Hoàng hậu biểu tỷ sao?”

Tiến Thu vội nói: “Nô tỳ không dám...”

“Thị tất nhiên không dám rồi.” Thái hậu chợt cất tiếng cắt ngang lời của Tiễn Thu, rồi liền quay sang nhìn Hồ Chiêu nghi, nói: “Chỉ là cung đình có quy củ của cung đình, con dù sao cũng là phi tần, chớ nên suốt ngày gọi “biểu ca, biểu tỷ” nữa, kéo khiến người ta cho rằng Tần Khang và ai gia nuông chiều con quá thành hư.”

Hồ Chiêu nghi ngượng ngùng cười khẽ, đáp “dạ” một tiếng, sau đó lại cất giọng nũng nịu: “Hài nhi hiểu rồi.”

Thái hậu đưa mắt nhìn qua phía Hoàng hậu lúc này vẫn đang kính cẩn đứng hầu, chậm rãi nói: “Ai gia biết con muốn làm một người vợ hiền thực, có điều cũng chớ nên dung túng cho Hoàng thượng quá. Con tiến cử An thị cố nhiên là muốn lấy lòng Hoàng thượng, nhưng cũng cần phải có chừng mực mới được, chiều ý Hoàng thượng thì không sai, song lại càng nên khuyên y giữ gìn thân thể.”

Hoàng hậu hai má ửng hồng, vội vàng thưa: “Con nhất định sẽ chú ý.”

Thái hậu chăm chú nhìn nàng ta một lát, thần sắc dần trở lại bình thường, chỉ tay vào chiếc ghế tử đàn trở hoa bên cạnh, nói: “Ngồi đi, ai gia còn có việc này muốn hỏi con. Đoan Phi và Kính Phi đều đã vào cung hầu hạ Hoàng thượng từ rất lâu rồi, mãi không được tiến phong thì thôi cũng đành, dù sao cũng đã là một trong Tam phi, có điều Tam phi tới giờ vẫn còn trống một vị trí, lẽ nào con muốn bỏ đó để chờ An thị hay sao?”

Hoàng hậu vội vàng đứng dậy cười trừ, nói: “Con không dám, con tiến cử An thị kỳ thực cũng chỉ là vì muốn Hoàng thượng được thư thái một chút thôi. An thị phúc bạc đến giờ vẫn chưa mang thai, phong làm Chiêu viện đã là quá mức rồi, con nhất định sẽ trông chừng cẩn thận, không để cô ta nảy sinh suy nghĩ quá phận.”

Thái hậu khẽ gật đầu, đưa tay vuốt ve khuôn mặt mũm mĩm, non nớt của Hòa Mục về đầy trầu mền, miệng thì nói: “Uẩn Dung đã sinh được Hòa Mục, cũng nên tấn phong làm Phi rồi.”

Hồ Uẩn Dung hơi mím môi lại, mỉm cười cup mắt xuống, nhưng khuôn mặt thì lộ rõ vẻ mừng rỡ, chậm rãi đứng dậy cung kính nói: “Đa tạ Thái hậu thương yêu.”

Thái hậu khẽ cười uể oải, lại tựa người vào chiếc gối sau lưng, chậm rãi nói: “Vậy Thục phi hãy bắt tay vào chuẩn bị luôn đi.”

Dõi mắt nhìn Hoàng hậu rời khỏi Di Ninh cung, tôi và Hồ Chiêu nghi cũng đồng loạt đứng dậy cáo từ. Hòa Mục đang tuổi hiểu động ưa náo nhiệt, nhìn thấy Linh Tê có lý nào chẳng thích, liền tò mò trêu chọc tiểu muội không ngừng, miệng thì vui vẻ cười vang khanh khách.

Thấy Hòa Mục như vậy, tôi và Hồ Chiêu nghi cũng không tiện lập tức tách nhau ra. Về cung cũng đã được một thời gian, nhưng tôi chưa từng đi cùng với nàng ta thế này bao giờ, tranh thủ lúc đầu xuân cảnh đẹp, hai chúng tôi liền chậm rãi đi về hướng hồ Thái Dịch, thỉnh thoảng lại tán gẫu chuyện con cái.

Bờ nam của hồ Thái Dịch nhiều ánh dương nhất, những bông liễu trắng xóa phất phơ bay, nhìn từ xa cứ như là có tuyết rơi vậy. Hồ Chiêu nghi vốn đang kể với tôi về những chuyện thú vị của Hòa Mục hồi nhỏ, nhìn thấy những bông liễu đó thì không kìm được dừng chân lại, xoay người định đi.

Tôi cười, nói: “Sắc trời đang đẹp, tơ liễu phất phơ bay, sao Chiêu nghi không ở lại đây cùng ngắm cảnh?”

Hồ Chiêu nghi đột nhiên để lộ một tia chán ghét, xoay người đi luôn. “Ta ghét nhất là cây liễu, như hoa mà chẳng phải hoa, là cây mà không cứng cỏi, chỉ biết đứng đưa theo gió, chẳng có chút khí tiết nào.”

Tôi không biết cố sao nàng ta lại đột nhiên giận dữ như vậy, vừa khéo lúc này một cơn gió thổi tới, khiến vô số bông liễu bay về phía chúng tôi. Hồ Chiêu nghi lập tức biến sắc mặt, Quỳnh Chi thì kinh hãi kêu lên một tiếng, vội vàng bước lên chắn trước người nàng ta, kéo cả khuôn mặt nàng ta vào lòng mình, bộ dạng như gặp phải đại địch.

Tôi còn chưa biết là có chuyện gì xảy ra, nhìn quanh bốn phía, thấy chỉ có tơ liễu phất phơ bay, hết sức đẹp mắt. Một hồi lâu sau, tơ liễu bị gió thổi tan đi cả, Quỳnh Chi dần yên tâm, vừa xoa vai Hồ Chiêu nghi vừa nói: “Tiểu thư, ổn rồi, ổn rồi.”

Hồ Chiêu nghi tới lúc này mới dám ngẩng đầu lên, bộ dạng còn chưa hết kinh hồn, đang định mở miệng nói gì thì mấy bông liễu nhỏ vừa bị gió thổi đậu trên cành cây đột nhiên rơi xuống đậu vào chóp mũi nàng ta. Hồ Chiêu nghi vốn còn đang hít thở nặng nề, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, sau đó thì dần trở nên tím tái, lồng ngực không ngớt phập phồng, dường như vô cùng khó chịu.

Biến cố đột ngột xảy ra, Linh Tê trong lòng tôi bị bộ dạng của Hồ Chiêu nghi làm cho kinh sợ, không tìm được khóc ré lên. Tôi vội vàng giao con bé cho nhũ mẫu, bước tới đỡ lấy Hồ Chiêu nghi lúc này còn không đứng vững nổi, kinh hãi thốt lên: “Chiêu nghi sao vậy?”

Quỳnh Chi sợ đến nỗi sắc mặt tái mét, nhưng vẫn còn khá trấn định, vội vàng giắt chiếc túi nhỏ thêu hình uyên ương mà Hồ Chiêu nghi đeo bên hông xuống đưa lên mũi nàng ta, nôn nóng nói: “Tiểu thư mau hít sâu mấy hơi đi.”

Tôi loáng thoáng ngửi thấy có mùi bạc hà mát rượi, ngoài ra còn có một chút mùi thảo dược. Hồ Chiêu nghi hít sâu liền mấy hơi, thần sắc đã dần tốt hơn một chút. Quỳnh Chi vội vàng kêu hai cung nữ khỏe mạnh tới đỡ nàng ta lên kiệu, sau đó lập tức đi về hướng Yến Hy điện. Tôi không yên tâm, vội bảo nhũ mẫu bế Linh Tê về, mình thì ngồi kiệu đi theo bọn họ.

Yến Hy điện nằm giữa một vùng cảnh sắc tuyệt diệu trong Thượng Lâm uyển, xung quanh bát ngát cây cối, nhưng không hề có những loài cây có bông tơ như liễu, hợp hoan, ngô đồng. Bên ngoài điện trồng đầy những loại hoa phú quý như mẫu đơn, thược dược, chính điện cao lớn xa hoa, không hề thua kém Mật Tú cung của Hoa Phi năm nào.

Hồ Chiêu nghi nhếch nhác quay về, lập tức có cung nữ tùy thân bước tới đỡ nàng ta vào trong điện, phía bên ngoài Quỳnh Chi nôn nóng thúc giục: “Mau mang canh dơi tới đây!” Lời còn chưa dứt, một bát thuốc nóng hổi đã được bưng tới, nước thuốc tỏa mùi tanh nồng. Quỳnh Chi đón lấy bát thuốc mang vào trong cho Hồ Chiêu nghi uống, lại lấy từ trong ngăn kéo bên dưới bàn trang điểm ra hai viên thuốc đen bóng cho nàng ta dùng, sau đó thì kêu một tiểu cung nữ đi nhỏ ít dầu bạc hà vào trong lò hương. Tôi nhìn Quỳnh Chi chỉ huy gọn gàng đâu ra đó, cảm thấy thị có vẻ đã rất quen với việc này. Sau một hồi bận rộn, thần sắc Hồ Chiêu nghi rốt cuộc đã khôi phục được phần nào, không còn tái mét, đáng sợ như vừa rồi nữa. Lúc này vị thái y vốn hầu hạ Hồ Chiêu nghi thường ngày là Tĩnh Như Lương cũng đã tới, sau khi vội vã hành lễ với tôi liền đi tới bắt mạch cho Hồ Chiêu nghi. Bắt mạch xong xuôi, y mới thở phào một hơi, cười nói: “May mà có cô cô chăm sóc kịp thời, nương nương đã không còn gì đáng ngại nữa rồi.”

Quỳnh Chi tới lúc này mới chậm rãi nở nụ cười, đưa tay xoa ngực, nói: “Cũng là nhờ Tĩnh thái y y thuật tinh thâm nữa, phương thuốc mới này quả là rất hữu hiệu.” Tĩnh thái y khiêm tốn nói: “Cô cô quá khen rồi, ta cũng chỉ dốc hết sức mình thôi. Có điều trong mùa này nương nương nhất định phải thật cẩn thận mới được.”

Tôi nở nụ cười tươi. “Vừa rồi bản cung nhìn mà tim đập chân run, may mà Chiêu nghi cuối cùng không sao cả. Chẳng hay đây rốt cuộc là bệnh gì vậy? Sao khi phát tác lại ghê gớm như thế?”

Quỳnh Chi khom người một cái thật sâu, cười tươi, nói: “Đa tạ Thục phi nương nương quan tâm, hôm nay nếu không có nương nương, chỉ e nô tỳ đã không thể đưa tiểu thư về cung nhanh như thế. Còn về căn bệnh này của tiểu thư thì đã có từ trong bụng mẹ rồi, thỉnh thoảng lại phát tác, bấy lâu nay nô tỳ hầu hạ đã quen, do đó cũng không sợ lắm.”

Tôi biết Quỳnh Chi không muốn nói nhiều, mà Tĩnh Như Lương cũng cầm bật như hến, thế là chỉ mỉm cười an ủi: “Thì ra là bệnh cũ phát tác, xem ra bản cung không nên tới đây cho thêm rắc rối, chỉ là thực không đành lòng khoanh tay đứng nhìn. Bấy giờ Chiêu nghi đã không sao rồi, bản cung cũng có thể yên tâm rồi đi. Chiêu nghi hãy chú ý nghỉ ngơi cho tốt.”

Quỳnh Chi mỉm cười cảm tạ, tiện tay với một chiếc áo khoác trên giá xuống, khoác lên người cho Hồ Chiêu nghi, đỡ nàng ta vào nội điện.

Bỗng một luồng gió từ bên ngoài điện thổi vào, tôi nhìn thấy trên chiếc áo khoác ngoài màu xanh lam bị gió thổi tung bay của Hồ Chiêu nghi có hình thù một con chim địch bằng chỉ bảy màu, thoát nhìn giống hệt phượng hoàng, không tìm được hơi sững người ra. Quỳnh Chi ngoảnh đầu lại thấy tôi chăm chú nhìn về hướng đó, bất giác hơi cau mày, rồi liền nhanh chóng cười nói: “Kim Nhi, mau qua đây đưa tiễn Thực phi nương nương.”

Tôi bám vào tay Hoán Bích bước ra khỏi Yến Hy điện, sai người mang kiệu về trước, sau đó liền chọn lấy một con đường yên tĩnh mà vừa đi vừa ngẫm nghĩ.

Lúc này sắc xuân tươi đẹp, cành lá xanh um, khiến người ta cảm thấy hết sức dễ chịu. Tôi đang suy nghĩ đến nhập thần, phía trước mặt chợt có một người bước ra, làm tôi giật nảy mình. Ngẩng lên tôi nhìn thấy một nam tử không hề quen mắt, tuổi vừa đôi mươi, phía sau bộ áo gấm hoa lệ là một đôi mắt sâu thẳm hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác. Tỉ mỉ nhìn kĩ, tôi thấy những đường nét trên khuôn mặt y có mấy phần tương tự với Huyền Lăng và Huyền Thanh, chính là ấu tử của tiên đế - Bình Dương Vương Huyền Phần. Y cung tay diễm đạm nói: “Thực phi nương nương.”

Vì quan hệ giữa y với Huyền Thanh nên tôi bất giác sinh ra cảm giác gần gũi, liền ôn tồn nói: “Chào cửu đệ.”

Tôi gọi y cửu đệ như vậy có thể nói là tỏ rõ sự thân mật, hoàn toàn là bằng giọng của một người tỷ tỷ gọi tiểu đệ. Y cảm nhận được sự ôn hòa và thân thiết của tôi, cặp mắt bất giác sáng lên mấy phần, hơi nhếch môi mỉm cười khe khẽ, để lộ những chiếc răng trắng bóng. Y vốn có bộ dạng hơi lạnh lùng, sau khi cười lên liền như tỏa ra những làn nắng xuân ấm áp, khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu. Trên người y lúc này là một bộ quần áo màu xanh lam kẻ ô vuông, ngoài sự cao quý của một bậc thân vương còn để lộ ra mấy tia anh khí của một thiếu niên lang đang độ tuổi thanh xuân bừng bừng sức sống.

Y lại cung tay lần nữa, khẩu khí nghe chừng đã thân thiết hơn hẳn: “Chào Thực phi tẩu tẩu.”

Tôi khẽ cười, nói: “Cửu đệ là đệ đệ ruột của Hoàng thượng, ta cũng không câu nệ lễ tiết làm gì, xin mạo muội gọi tiếng cửu đệ.” Sau khi quan sát y một chút, tôi mỉm cười, nói tiếp: “Trời hãy còn lạnh, sao cửu đệ lại ăn mặc phong phanh thế này? Nên mặc thêm chút y phục nữa vào mới phải!”

Y thành khẩn nói: “Đa tạ Thực phi tẩu tẩu quan tâm, vừa rồi mẫu phi cũng có dặn dò tiểu đệ việc này. Chỉ là Huyền Phần cảm thấy ấm no quá mức sẽ làm nhụt chí người ta, do đó mới cố tình ăn mặc như vậy.”

Tôi gật đầu khen ngợi: “Quá phú quý thường dễ làm con người ta sa đoạ, cửu đệ có thể suy nghĩ được như vậy đúng là rất tốt. Có điều sức khỏe dù sao vẫn là quan trọng nhất, lỡ chẳng may đổ bệnh, dù ý chí có kiên cường đến mấy thì cũng ích gì đây?”

Y thoáng lộ vẻ cảm kích: “Đa tạ Thực phi tẩu tẩu quan tâm.”

Khi y cười cặp mắt sáng lấp lánh như sao, tôi nhìn mà bất giác lòng thầm máy động, nghĩ bụng cặp mắt này của Huyền Phần thực giống Ngọc Nhiêu quá chừng.

Tôi biết y vào cung là để thỉnh an Trang Hòa Đức thái phi, vì thế liền hỏi thăm xem độ này thái phi ăn uống, ngủ nghỉ thế nào. Đang lúc trò chuyện, chợt có một nữ tử vận xiêm y màu vàng nhạt chạy về phía tôi, vừa chạy vừa cười tươi thán thốt, khiến người ta nghe mà bất giác thầm cảm thấy thư thái dễ chịu. Sau khi chạy tới trước mặt tôi, muội ấy kéo tay tôi, cười nói: “Tỷ tỷ làm muội phải tìm vất vả quá, tỷ mà còn không về là Hàm Nhi sẽ khóc đấy!”

Huyền Phần thấy có người ngoài tới, vội lùi về phía sau một bước, cúi đầu, nói: “Vị này tiểu đệ chưa từng gặp mặt, không biết là...” Tôi thấy y như vậy thì biết là y ngỡ rằng Ngọc Nhiêu là cung tần mới được Huyền Lăng nạp vào cung, bất giác bật cười, kéo Ngọc Nhiêu lại, nói: “Cửu đệ không cần khách sáo, đây là tiểu muội nhà ta, tạm thời ở trong cung bầu bạn với ta. Nha đầu này còn ít tuổi chưa hiểu chuyện, chẳng mấy khi ra ngoài đi lại, khó trách cửu đệ lại thấy lạ mắt.”

Ngọc Nhiêu xưa nay vốn lạnh lợi, sao không đoán ra suy nghĩ của Huyền Phần, bất giác đỏ bừng hai má, giậm chân cười lạnh, nói: “Chẳng lẽ chỉ cần là người có chút nhan sắc thì đều phải gả cho vị hoàng huynh đó của người sao? Ta cứ không như thế đấy!”

Huyền Phần chắc hẳn chưa từng gặp người nào ăn nói không biết kiêng kỵ như vậy, liền kinh ngạc ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa tiếp xúc với khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Nhiêu thì lập tức sững sờ, sắc mặt nhanh chóng đỏ ửng, lại vội vàng cúi gằm xuống.

Tôi kéo tay Ngọc Nhiêu lại, khẽ trách: “Cái gì mà gả với không gả chứ, con gái con nứa mà ăn nói chẳng biết ý tứ gì cả.” Dứt lời liền quay qua phía Huyền Phần, cười nói: “Tiểu muội nhà ta trưởng thành ở đất Thục, còn chưa hiểu quy củ trong cung, mong cửu đệ chớ nên chê cười.” Sau đó lại giục Ngọc Nhiêu: “Còn không mau bái kiến cửu Vương gia đi.”

Ngọc Nhiêu vốn rất giận Huyền Lăng, dù đã vào cung rồi cũng chỉ cùng Ngọc Diêu ở trong Vị Ương cung cả ngày, chưa từng chạm mặt Huyền Lăng lần nào, lúc này cơn giận còn chưa tan, thế là liền trút giận lên người Huyền Phần vốn là ấu đệ của Huyền Lăng. Muội ấy chỉ hành lễ qua loa một chút, rồi mỉm cười, nói: “Cũng khó trách Vương gia lại nhận nhầm, chắc hẳn những nữ tử hơi có chút nhan sắc trong cung đều nhận được ơn mưa móc của Hoàng thượng, do đó Vương gia mới có phán đoán này.”

Thấy Ngọc Nhiêu nói năng vô phép như vậy, tôi không kìm được trầm mặt xuống, quát khê: “Càng ngày càng càn rỡ hơn rồi!”

Huyền Phần không hề khó chịu, chỉ cười điềm đạm, nói: “Vậy thì cũng cần cô nương phải thực sự có nhan sắc mới được, chứ nếu là hạng như Đông Thi thì Huyền Phần đã chẳng phán đoán bậy bạ rồi.” Y hơi ửng hồng đôi má, bên khóe miệng thoáng hiện nụ cười. “Cô nương tâm cao khí ngạo như vậy, ngay đến sự phú quý của phi tần cũng chẳng để vào trong mắt, chắc hẳn chỉ có những bậc tài danh như lục ca mới lọt được vào mắt cô nương.”

Ngọc Nhiêu còn chưa xuất giá, không kìm được thẹn đến mặt đỏ ửng tía tai, liền đưa mắt liếc y mấy cái rồi cười lạnh, nói: “Sao lại chỉ có những nam tử tông thất hoàng tộc mới là tốt thế? Hay là tất cả nữ tử trong thiên hạ đều phải vào cửa hoàng tộc thì mới có thể an tâm vui vẻ? Vị Thanh Hà Vương kia danh tiếng đúng là lớn thật, nhưng Chân Ngọc Nhiêu ta chưa chắc đã để vào lòng. Ngày sau nếu có người nào ta nhìn vừa mắt, dù là ăn mày ta cũng chịu gả, nhưng cửa son thật dễ ôi, ngoài đường xương chết buốt[39], những chuyện đen tối trong chốn cung cấm quan trường thật sự quá nhiều, ta thà gả cho hạng thất phu sống qua loa cả đời cũng quyết không bước chân vào cửa cung đình hay vương phủ nữa bước!”

[39] Trích Tự kinh phó Phụng Tiên huyện vịnh hoài ngũ bách tự, Đỗ Phủ. Dịch thơ Khương Hữu Dụng. Nguyên văn Hán Việt: Chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đồng tử cốt - ND.

Hoán Bích thấy Ngọc Nhiêu đã thật sự nổi giận, lời lẽ cứ chỉ quá ư thất lễ, Huyền Phần thì trước giờ vốn tính tình quái dị, rất ít khi qua lại với người ta, cũng chẳng có giao tình gì với Nhu Nghi điện, bất giác sợ đến tái mặt, vội bịt miệng Ngọc Nhiêu lại, đồng thời cười, nói: “Tam tiểu thư chắc là vừa uống chút rượu, bây giờ hơi rượu xộc lên, Vương gia chớ trách!”

Huyền Phần hơi cúi đầu, bên khóe miệng thoáng hiện một nụ cười mỉm, cung tay, nói: “Thực thất lễ quá, là tại hạ đã coi thường cô nương rồi.”

Ngọc Nhiêu vốn mau mồm mau miệng, sau khi nói xong thì hối hận vô cùng, khuôn mặt bất giác đỏ bừng, không nói gì thêm nữa, xoay người rời đi luôn. Hoán Bích thấy không kéo lại được, chỉ đành vội vã đuổi theo sau.

Tôi thầm thở phào một hơi, ôn tồn nói: “Tiểu muội nhà ta xưa nay vẫn luôn như vậy, ăn nói chẳng chịu suy nghĩ, không phải là cố ý bất kính đâu, mong Vương gia chớ trách.”

Huyền Phần mỉm cười điềm đạm, mắt nhìn một chiếc lá non mới nhú màu vàng nhạt trên cành đến gần ngơ, dường như chẳng hề nghe thấy những lời vừa rồi của tôi

25. Q.6 - Chương 26: Thu Đến Mệnh Mang Một Dạ Sầu

Trở về Nhu Nghi điện, tôi gọi Cận Tịch tới dẫn dò chuẩn bị việc phong Phi cho Hồ Chiêu nghi, bảo nàng ta nhớ phải làm cho náo nhiệt một chút, sau đó lại kêu Lý Trường đi bẩm báo việc này với Huyền Lăng. Sau khi xong xuôi tất cả, tôi liền kêu Hoa Nghi đi mời Ôn Thực Sơ tới giúp xem mạch bình an[40].

[40] Trở việc xem mạch khi thân thể không có bệnh trạng gì, tương tự như kiểm tra sức khỏe định kỳ hiện nay - ND.

Khi Ôn Thực Sơ tới, tôi kêu Hoa Nghi bưng bộ đồ uống trà từ trong nội điện ra ngoài. Trên khay đặt một gói trà Ngọc Loa Thiên Xuân, những chiếc chén sứ đều trắng ngần, bóng loáng tựa bạch ngọc, tỏa ra những tia lấp lánh. Lúc này đã gần tới hoàng hôn, sắc trời ngợp đầy rắng đỏ tía, những tia sáng mờ mờ ảo ảo chiếu vào trong điện đều mang theo một vẻ nặng nề.

Tiếng nước trà sôi sùng sục phá tan bầu không khí tĩnh lặng hiện giờ, sau khi được rót vào chén liền nổi lên vô số bọt nước trắng xóa như tuyết, hương thơm tỏa ra khắp xung quanh. Tôi đưa chén trà tới trước mặt hân, chậm rãi kể lại những việc mà mình đã thấy ở chỗ Hồ Chiêu nghi.

Ôn Thực Sơ nếm thử một ngụm trà, đoạn hờ hững nói: “Là bệnh suyễn. Tĩnh Như Lương là người được đưa vào từ phủ Tấn Khang Quận chúa, xưa nay vẫn luôn kín miệng, có điều người mắc bệnh suyễn rất kỳ tư liêu, thường phải mang theo bạc hà bên người để đề phòng, mà canh dơi cũng là một phương thuốc cổ truyền trong dân gian thường được dùng để khống chế cơn hen suyễn.”

Tôi hơi ngược mắt lên. “Bệnh này có nguy hiểm không?”

“Cô ta sống trong phú quý, lại có thái y và bảo mẫu chăm sóc kỹ càng, chắc hẳn sẽ không sao đâu. Chỉ là bệnh này rất dễ phát tác vào mùa xuân, nếu không chú ý sẽ mất mạng như chơi.”

Nước trà trong chén trong veo xanh biếc, những búp trà non nhỏ xíu tựa vô số bông ngọc lan vừa hé nở, đẹp đến xao xuyến lòng người. Tôi khẽ thổi mấy hơi cho bột trà tan bớt, chậm rãi nói: “Đáng thương cho cô ta tâm cao hơn trời, thế mà lại mắc phải căn bệnh như vậy. Còn may cô ta sinh ra trong gia đình phú quý, bằng không tính mạng đã khó mà giữ nổi rồi.” Lời còn chưa dứt, tôi chợt nghĩ tới một việc. “Vừa rồi huynh nói Tĩnh Như Lương là người tới từ phủ Tấn Khang Quận chúa đúng không?”

Ôn Thực Sơ nghe vậy liền ngẩng lên đáp: “Đúng vậy.”

Tôi hít sâu một hơi, chậm rãi cười, nói: “Ta vốn cho rằng Hồ Chiêu nghi bấy lâu nay vẫn luôn bị giấu giếm, không biết việc mình đã không thể sinh nở, bây giờ xem ra sự thực chưa chắc đã là như thế.”

Ôn Thực Sơ suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu cô ta đã biết rõ rồi mà mãi tới bây giờ vẫn im lặng không nói gì...” Y bất giác hít vào một hơi khí lạnh. “Vậy tâm tư quả đúng là ghê gớm.”

“Thường ngày cô ta luôn tỏ ra cao ngạo, khiến người ta cứ ngỡ rằng cô ta là hạng kiêu ngạo, tự phụ chẳng có tâm cơ, nhưng kỳ thực cô ta vừa có bụng dạ rất sâu lại còn giỏi nhẫn nại nữa.” Tôi cười nhạt một tiếng, đặt chén trà trong tay xuống bàn. “Nhà họ Hồ chưa chắc đã kém nhà họ Chu, quả đúng là họ hàng thân thích có khác!”

Ôn Thực Sơ thoáng lộ vẻ lo lắng. “Đã biết được bụng dạ của cô ta rồi, sau này muội nhớ phải cẩn thận mới được.”

“Sợ gì chứ?” Tôi cười lạnh, nói: “Người hại cô ta đâu phải là Chân Hoàn này. Cô ta đã nhẫn nhịn như vậy, đủ thấy việc muốn thực hiện chẳng dễ dàng gì, nếu không thể một đòn trúng đích cô ta ắt sẽ chẳng tùy tiện ra tay đâu.” Hơi dừng lại một chút, tôi nói tiếp: “Chúng ta cứ mặc kệ cô ta thôi. Cái thai của My tỷ tỷ bây giờ thế nào rồi?”

Đôi hàng lông mày Ôn Thực Sơ hơi máy động, nhưng vẫn đáp giọng bình thản: “Thực viện chỉ chừng một tháng nữa là sẽ lâm bồn. Mấy tháng qua cô ấy vẫn luôn chú ý dưỡng thai, thai khí rất ổn định.”

Tuy mỗi lần tôi đều nghe thấy những lời tương tự như vậy, nhưng lần nào nghe xong cũng cảm thấy yên dạ hơn rất nhiều, khẽ cười, hỏi: “Đã biết là nam hay nữ chưa?”

Ôn Thực Sơ cũng bất giác nở một nụ cười mỉm. “Tam điện hạ sắp có tiểu đệ rồi.”

“Rất tốt! Rất tốt!” Tôi mừng rỡ vô cùng, gật đầu lia lịa, nói: “Ta và My tỷ tỷ lớn lên cùng nhau, giờ đây con của chúng ta cũng có thể cùng nhau trưởng thành, hơn nữa còn là huynh đệ, mỗi duyên phận ấy thực không phải tầm thường.” Ngoài nỗi mừng vui, trong lòng tôi bất giác dâng lên mấy tia thương cảm. “Những năm nay, bao nhiêu cố nhân ở trong và ngoài cung đã ra đi rồi, may mà còn có bọn huynh ở bên cạnh ta.”

Hắn khẽ gật đầu, ánh mắt lộ vẻ ảm áp. “Còn may, những cố nhân quan trọng đều vẫn còn tại thế.” Hơi dừng một chút, hắn tiện tay xắn cổ tay áo lên, để lộ ra một hình thù năm chiếc lá chụm vào nhau có màu xanh nhạt, dường như là lá trúc, sau đó lại tiếp: “Nghe nói bệnh của Chân huynh đã đỡ rất nhiều, ta liền lên qua đó xem thử, thấy quả thực đúng là như vậy, mọii bây giờ có thể yên tâm được rồi.”

Tôi khẽ gật đầu. “Ta sống nơi cung cấm ra vào rất không tiện, lần trước cũng phải được Hoàng thượng cho phép mới có thể ra ngoài. Bây giờ chỉ có Ngọc Diêu và Ngọc Nhiêu ở gần là ta có thể chăm sóc thôi, ca ca ta thì xin phiền huynh để ý giùm.”

Hắn “ừm” một tiếng, chậm rãi nói: “Đợi sau khi Thực viện bình an sinh nở, ta sẽ có nhiều thời gian rảnh để qua chỗ Chân huynh hơn.” Dưới ánh tà dương từ ngoài điện chiếu vào, trên khuôn mặt y thấp thoáng những nét mừng rỡ và chờ mong, y mỉm cười vỗ nhẹ mu bàn tay tôi, nói: “Mọi chuyện đều sẽ ổn cả thôi.”

Đang lúc trò chuyện, chợt bức rèm cửa được vén lên kèm theo tiếng cười vui vẻ của Ngọc Nhiêu. Ôn Thực Sơ vội vàng rút bàn tay đang vỗ lên bàn tay tôi về, thoáng để lộ vẻ lúng túng. Ngọc Nhiêu nhất thời không phát giác, Phỉ Văn đi theo phía sau Ngọc Nhiêu thì cười tủm tỉm, nói: “Tam cô nương chạy nhanh quá, cẩn thận kéo ngã đấy!”

Ngọc Nhiêu ngoảnh đầu lại, nói: “Bên trong có Hoán Bích và Cận Tịch là đủ rồi, người cứ ra ngoài đi.” Phỉ Văn vốn hầu hạ bên ngoài điện, rất ít khi vào trong, nghe thấy lời này thì không kìm được để lộ vẻ lúng túng, ánh mắt liếc nhanh qua người Ôn Thực Sơ, sau đó liền vội vàng cúi xuống cáo lui ra ngoài.

Ngọc Nhiêu khẽ gọi một tiếng: “Ôn ca ca”, rồi quay sang phía tôi, cười nói: “Hoa Nghi đang chơi hạc giấy với Hàm Nhi đấy, tỷ tỷ có muốn qua xem không? Thú vị lắm!”

Tôi đang định đồng ý, chợt nhớ tới một việc, bèn hỏi: “Ngọc Diêu đâu? Sao mấy ngày nay không thấy mọii ấy ra ngoài?”

Ngọc Nhiêu khẽ cắn môi, cúi đầu đáp: “Từ sau khi trong nhà xảy ra biến cố, nhị tỷ vẫn luôn tự đầy đọa mình như vậy, ngày ngày ăn chay niệm Phật.”

Tôi buồn bã gật đầu, thở dài than: “Nếu ăn chay niệm Phật thật sự có thể hóa giải được những gút mắc trong lòng, e là trên thế gian này chẳng còn người thương tâm nào nữa.”

Đương khi tôi đắn đo Ngọc Nhiêu nhớ chú ý bầu bạn với Ngọc Diêu, chợt Lý Trường khom người đi vào, cung kính bẩm: “Hoàng thượng nói việc của Hồ Chiêu nghi, nương nương cứ lo liệu là được, có thể an bài cử hành lễ sắc phong vào tháng sau. Ngoài ra người còn dặn nương nương thêm một câu, cũng tới lúc tấn phong cho Diễm Quý nhân thành Tiểu nghi rồi.”

Tôi gật đầu cười, nói: “Ta biết rồi, vất vả cho công công quá.”

Lý Trường xá dài một cái. “Nương nương thực khách sáo quá, huống hồ nô tài còn phải tới chỗ Thái hậu một chuyến nữa.” Y đưa mắt ngó quanh bốn phía, cười trừ, nói: “May mà Bích cô nương không ở đây, bằng không hay tin này ắt sẽ đau lòng. Năm nay thời tiết không tốt, từ sau khi vào xuân, thân thể lục Vương gia vẫn luôn không khỏe, thường xuyên bị sốt, thái y khám xong nói ngài từng bị khí lạnh ngấm vào người, do đó cần phải nghỉ ngơi cẩn thận mới được. Ai ngờ chiều qua ngài cùng cứu Vương gia đi cưỡi ngựa, bất ngờ con ngựa đó nổi dã tính hất ngài ngã xuống đất. Cú ngã tuy không nặng, nhưng khi đêm đến, lục Vương gia liền bị sốt, mãi tới trưa nay mới đỡ hơn, nô tài giờ phải đi bẩm với Thái hậu một tiếng để Thái hậu yên lòng.”

Lòng tôi thâm run rẩy, trái tim giống như bị bàn tay ai đó cào xé thật mạnh, đau đớn tột cùng, thế là không kìm được buột miệng nói: “Một chuyện lớn như thế này, tại sao không có người nào nói với bản cung một tiếng?”

Lý Trường vội gượng cười, nói: “Nương nương bận xử lý những việc lớn nhỏ trong cung, đây lại là chuyện của Vương phủ, không tiện thông báo cho nương nương trước, hơn nữa Hoàng hậu...”

Tôi tự biết là mình lỗ lòi, bèn cười bảo: “Bản cung vốn nghĩ thân thể Hoàng hậu vừa đỡ hơn một chút, lại phải chăm sóc cho Thái hậu, do đó mới hỏi thêm một câu, chứ đây quả đúng là việc thuộc phận sự của Hoàng hậu.”

Lý Trường cười tủm tỉm, nói: “Nương nương đức trù mẫn lược cung, tất nhiên cũng nên quan tâm tới chuyện của các Vương phủ, hưởng chi...” Y hơi mím môi lại một chút. “Dù bản thân nương nương không quan tâm tới việc này thì cũng cần hỏi thay cho Bích cô nương mà.”

Tôi biết là y hiểu lầm, nhưng cũng không tiện giải thích, để mặc y cáo từ rồi đi.

Tôi mỉm cười hờ hững, lộ rõ vẻ uể oải. “Nhiều Nhi, ta hơi mệt rồi, muối qua chơi với Hàm Nhi và Uẩn Hoan đi.” Ngọc Nhiều vâng lời rồi đi. Tôi lại nhìn qua phía Ôn Thực Sơ, khẽ nói: “Xin huynh hãy giúp ta lần này, được không? Huynh mà không đích thân đi xem thử, ta thực sự không thể yên tâm được.”

Hắn khẽ thở dài một tiếng. “Muội vẫn không thể buông xuống được sao?”

Tà vấy lúc này nặng tựa ngàn cân, khiến toàn thân tôi chẳng còn chút sức lực nào, cất giọng mỗi mệ: “Y bị khí lạnh ngấm vào người hoàn toàn là vì ta mà ra cả. Ta nợ y quá nhiều, chỉ có thể nhờ huynh giúp đỡ trả lại một chút ân tình này thôi.” Ôn Thực Sơ lặng lẽ nhìn tôi, cuối cùng khẽ gật đầu. “Được rồi.”

Tôi không muốn nói nhiều thêm, liền xoay người đi vào nội điện. Màn đêm tựa sương mù phủ khắp đất trời, tiếng đồng hồ nước tí ta tí tách liên tục vang tới, những giọt nước như đang nhỏ vào lòng tôi làm nổi lên muôn vàn gợn sóng nhớ nhung. Sàn gạch vàng nạm hoa sen phản chiếu hình ảnh của lùm trúc xanh biếc bên ngoài bức rèm, cũng rối loạn hết như tâm trạng của tôi lúc này. Nếu, tôi không phải là Chân Hoàn, y không phải là Huyền Thanh. Nếu, khi đó chúng tôi có thể vứt bỏ tất cả, cùng nhau cao chạy xa bay. Vậy có lẽ giờ phút này trong cơn bệnh của y, tôi còn có thể đưa cho y một cốc trà, đắp cho y một chiếc khăn lạnh. Sống, chúng tôi sẽ sống cùng nhau, chết, hồn phách cũng sẽ nương tựa vào nhau. Tới lúc ấy chúng tôi có thể đi khắp cùng trời cuối đất, đi tới những nơi rất xa xôi. Nhưng, sự thực là chúng tôi đã bỏ lỡ cơ hội rồi.

Một giọt lệ chậm rãi chảy ra nơi khóe mắt, hơi dừng một chút, dần ngấm vào tóc mai, sau đó thì cuộn cuộn thành dòng, làm nổi buồn nơi đáy lòng tôi như bùng cháy. Đầu óc tôi lúc này cứ mơ mơ màng màng, trong phòng ngợp mùi đàn hương, chừng như đã mang tôi trở về đỉnh Lăng Vân, đây khắp núi đồi là vô vàn bông hoa đại, bông nào bông nấy nở đẹp như sao, nơi lưng chừng núi mây khói mịt mờ, vương vất bên trong đó là tiếng cười vui vẻ của tôi và y, khung cảnh giống hệt như trong giấc mộng.

Bất kể là mười năm, năm mươi năm, hay là một trăm năm sau, chỉ cần tôi còn sống, tôi sẽ nhớ mãi những ngày tháng ở bên y, nhớ mãi những niềm vui ghi tâm khắc cốt. Trong cơn mơ màng tôi chợt nghe “kẹt” một tiếng vang lên, bất giác giật mình bừng tỉnh, còn chưa kịp đưa tay lên lau mồ hôi lạnh đầy đầu thì đã thấy Hoán Bích nước mắt giàn giụa chạy vào, mặt đầy vẻ đau đớn, xót xa, nhưng lại chẳng nói một lời, chỉ vùi đầu vào lòng tôi mà khóc nức nở.

Những giọt nước mắt nóng hổi của Hoán Bích như đang thiêu đốt thân thể tôi, tôi đỡ muội ấy dậy, hỏi: “Muội lo cho y phải không?”

Hoán Bích nghẹn ngào gật đầu khe khẽ. “Lần đó tiểu thư sốt cao nên không hay biết gì, nhưng nô tỳ thì lại rõ Vương gia đã bị khí lạnh ngấm vào người ra sao, nô tỳ sợ là...”

Tôi chăm chú nhìn Hoán Bích một lát, thấy vẻ đau xót và nôn nóng trong mắt muội ấy chưa chắc đã thua kém gì mình, liền hơi mím môi lại, khẽ nói: “Muội đi thăm y đi. Việc mà ta không làm được, muội đi làm cũng tốt, coi như là có thêm một người yên tâm.”

Hoán Bích mừng rỡ tột cùng, ngẩng đầu, nói: “Thật vậy sao? Chỉ là nô tỳ phải làm sao mới có thể ra ngoài được?”

Tôi chống tay vào thành giường đứng dậy, trầm giọng nói: “Muội đi nói với Lý Trường một tiếng là được, y vẫn luôn cho rằng muội và Thanh...” Tôi gượng cười một tiếng. “Lý Trường sẽ giúp muội, mau đi đi.”

Hoán Bích cả mừng, vội vàng đưa tay áo lên lau nước mắt, chợt lại hoang mang cúi đầu nhìn bộ quần áo nhàu nhĩ trên người mình. “Nô tỳ thay quần áo xong rồi sẽ đi ngay.” Vừa chạy được hai bước, muội ấy vội vã quay về, rụt rè hỏi: “Tiểu thư có gì muốn nói không? Nô tỳ sẽ chuyển lời tới cho Vương gia.”

Có gì muốn nói không ư? Tôi ngần ngừ lắc đầu. “Ta không có gì muốn nói cả, muội đi đi! Tối đó rồi, y tự nhiên sẽ hiểu được tất cả.”

Hoán Bích khom người hành lễ qua loa, sau đó liền vội vã chạy đi.

Hoán Bích đi liền một mạch ba, bốn ngày liền, nhưng do bây giờ Lý Trường và Cận Tịch nắm quyền quản lý các cung nữ, thái giám trong cung, do đó cũng không có vấn đề gì. Ngay ngày hôm sau, Hoán Bích đã cho người đưa tin về, nói mọi việc đều ổn thỏa. Chuyện Hồ Chiêu nghi sắp được phong làm Xương Phi, mọi người đều biết, nhất thời các cung đều đi chúc mừng, Yến Hy điện nườm nượp người qua lại, vô cùng náo nhiệt. Thậm chí có người còn lên bàn luận, Tứ phi bây giờ hãy còn trống ba vị trí, ngôi Quý phi sau này rất có thể sẽ thuộc về Hồ Uẩn Dung. Đặt lên bàn cân so sánh, cung của Hoàng hậu thực là trống vắng, lạnh lẽo vô cùng. Tôi từ cung của Thái hậu trở về, nhìn thấy phía xa có một chiếc kiệu nhỏ màu xanh đi ra từ cửa tây của Cung uyển, liền hỏi: “Có người từ ngoài cung vào bái phỏng ư? Sao ta không biết gì cả thế?”

Tiểu Doãn Tử đáp: “Kỳ Tần than rằng thân thể không khỏe, tâm trạng không tốt, thế là nhà mẹ đẻ cô ta liền mời một vị ni cô từ bên ngoài vào giảng kinh cho cô ta nghe.”

Tôi lộ vẻ nghi hoặc. “Thông Minh điện không phải đã có sư phụ rồi sao? Còn phải mời người từ ngoài vào làm gì?”

Tiểu Doãn Tử cười trừ, nói: “Cô ta nói là đã suốt ngày gặp những người đó rồi nên thấy khó chịu, vị ni cô kia chắc lại được mời tới từ Quốc tự đó thôi. Vốn nô tì định bảo Cận Tịch để ý tới việc này, nhưng hôm nay ngay từ sáng sớm Cận Tịch đã bị Hoàng hậu gọi đi dạy những tiểu cung nữ vừa được chọn vào từ Dịch đình học quy củ, bận rộn suốt cả một ngày, do đó không có thời gian.” Tôi khẽ gật đầu, không hỏi thêm gì nữa.

Hôm ấy, Hoán Bích sai Thái Cát ở phủ Thanh Hà Vương báo tin về, nói cơn sốt của Huyền Thanh đã lui, có điều vẫn cần tĩnh dưỡng thêm một thời gian nữa. Đợi Thái Cát đi rồi, Cận Tịch đi giã nát hoa phượng tiên ra rồi trộn với phèn chua, mang vào cẩn thận giúp tôi nhuộm từng chiếc móng tay, miệng thì nói: “Vương gia giờ đã không sao, nương nương có thể yên tâm được rồi.”

Tôi khẽ gật đầu, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc vòng san hô bóng bẩy trên cổ tay, cất tiếng thở dài. “Có lúc ta thật ngưỡng mộ Hoán Bích.”

Hoa Nghi và Ngọc Nhiêu lúc này đang ngồi trên chiếc ghế con bên cạnh, Ngọc Nhiêu cười, nói: “Đại tỷ ngưỡng mộ Bích tỷ tỷ vì có thể xuất cung ư? Muội thấy Vị Ương cung này tuy rộng nhưng rốt lại vẫn bị bao bọc bởi bốn bức tường, dù thế nào cũng không thể tự do bằng bên ngoài cung.”

Tự do? Đó là thứ mà tôi không dám nghĩ tới và cũng chưa từng nghĩ tới. Tôi mỉm cười, nhìn Hoa Nghi và Ngọc Nhiêu đang ồn ào bàn chuyện có nên ra ngoài đá cầu luôn không, trong lòng thầm nghĩ nha đầu này làm sao mà hiểu tâm trạng của mình được, nên chỉ bình thản nói: “Đúng vậy, ta ngưỡng mộ Hoán Bích vì có thể ra ngoài dạo chơi.” Cặp mắt tròn xoe, đen láy hơi đảo qua đảo lại một chút, Ngọc Nhiêu cúi đầu cười, nói: “Đại tỷ chớ cho rằng muội ham chơi, muội thật sự cam tâm tình nguyện ở nơi này bầu bạn với tỷ đấy.” Sau đó liền thò đầu tới nhìn móng tay tôi. “Loại hoa Phượng tiên này là giống mới mà Hoa phòng vừa trồng được, tên là Túy yên chi, dùng để nhuộm móng tay là tuyệt nhất đấy. Điều hiếm có là mới đầu xuân mà bọn họ đã trồng được hoa Phượng tiên, tỷ tỷ nhuộm móng tay xong ắt sẽ càng xinh đẹp hơn nhiều.”

Tôi bật cười một tiếng, đang định đưa tay ra cố đầu Ngọc Nhiêu, chợt nhớ ra Cận Tịch còn đang nhuộm móng tay ỉnh, chỉ đành phỉ phui một tiếng: “Cái con nhóc nghịch ngợm này...” Lời còn chưa dứt, chợt Tiểu Doãn Tử hốt ha hốt hải chạy vào, khom người thưa: “Nương nương, xảy ra chuyện rồi.”

Tôi biết hẳn trước giờ vốn không phải là một người bộp chộp, liền ngưng tiếng cười lại, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Tiểu Doãn Tử đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, đáp: “Hoàng hậu hỏi tội Xương Phi vì dám tự tiện dùng lối phục sức của Hoàng hậu, thêu hình phượng hoàng trên áo, lúc này Xương Phi đang ở Chiêu Dương điện rồi.”

Trái tim tôi chợt như thắt lại. “Thái hậu đã biết chưa?”

“Còn chưa biết.” Hân hơi hạ giọng: “Đây là tội đại bất kính, nếu không có gì thay đổi, không những nghi lễ phong Phi sẽ bị hủy bỏ, mà cho dù Thái hậu có biết cũng không cách nào cứu được.”

Hoa Nghi trề môi ra, nói: “Đây là việc của biểu tỹ, biểu muội nhà người ta, Tiểu Doãn Tử người nôn nóng như vậy làm gì? Chúng ta cứ quản việc của chúng ta, không dây vào là được.”

Tôi khẽ xua tay, bắt chắp việc nước hoa Phượng tiên trên móng tay còn chưa khô hẳn, tiện tay cầm lấy một chiếc hộ giáp đính ngọc phỉ thúy hình hoa lăng đeo vào ngón út, cười lạnh một tiếng. “Tùy tiện sử dụng hình phượng hoàng trên lễ phục của Hoàng hậu, đó không chỉ là tội của Xương Phi, còn là lỗi quản giáo không nghiêm của Thục phi ta nữa, bởi dù sao ta cũng đang nắm quyền hiệp trợ quản lý lục cung. Vững nước đục này xem ra ta không muốn nhúng vào cũng phải nhúng vào rồi.” Rồi tôi đột ngột đứng dậy. “Chúng ta lập tức tới Chiêu Dương điện!”

26. Q.6 - Chương 27: Chẳng Được Phượng Hoàng Tới Ghé Thăm (thượng)

Ánh dương buổi chiều dịu dịu như một tấm lụa mỏng màu vàng kim, phủ xuống cỏ cây hoa lá khắp đất trời, khiến sắc xuân lại càng thêm nồng đậm. Nhìn từ phía xa qua làn nắng, Chiêu Dương điện toát ra vẻ trang nghiêm vô cùng giữa một mảng đào hồng liễu xanh, thực không ăn nhập chút nào, giống hệt một con dã thú đang ẩn mình im lặng, chờ thời cơ mà nuốt chửng người ta bất cứ lúc nào.

Lúc này mấy chục ả cung nữ đang đứng trước Chiêu Dương điện, kẻ dẫn đầu là Tú Hạ thấy tôi bước xuống kiệu thì vội vàng ra về ân cần tới đỡ, đồng thời giữ tôi lại, nói: “Hoàng hậu đang có lời muốn hỏi Hồ Chiêu nghi, xin nương nương hãy tạm lánh một chút đã.”

Hồ Uẩn Dung đã có khẩu dụ phong Phi, chẳng qua chỉ còn thiếu nghi lễ sắc phong, do đó mọi người trong cung giờ đều gọi nàng ta là Xương Phi, ấy thế mà Tú Hạ lại vẫn dùng lối xưng hô cũ. Lòng tôi thầm biết là không hay, bèn cười, nói: “Bản cung vâng ý chỉ của Hoàng thượng hiệp trợ quản lý lục cung, bây giờ Hồ Chiêu nghi phạm lỗi, bản cung đâu dám không phân ưu cho Hoàng hậu, há có thể tạm lánh được!”

Đương khi Tú Hạ lộ vẻ trù trừ, Tiễn Thu đã từ bên trong bước ra, đưa mắt nhìn thoáng qua tôi rồi mỉm cười, ung dung nói: “Thục phi tới rồi cũng tốt, nương nương mà không hỏi ra được điều gì, Thục phi cũng có thể hỏi thay.”

Tôi chậm rãi bước vào. Đang độ tháng Ba, ngoài điện cảnh xuân đẹp như tranh vẽ, thế mà trong Chiêu Dương điện, bầu không khí vẫn hết sức nặng nề, chỉ duy có mùi thơm của hoa quả đầu xuân là còn đem lại cho nơi đây một chút sức sống.

Hoàng hậu nghiêm trang ngồi trên bảo tọa, Hồ Uẩn Dung đứng dưới thềm, trên người là một bộ đồ màu tím hoa lệ, thần sắc vừa lạnh lùng vừa hờ hững, dường như chuyện chẳng hề liên quan tới mình, chỉ ung dung nhìn chiếc hộ giáp làm bằng vàng ròng đính trân châu phỉ thúy. Hoàng hậu cầm trong tay một chiếc áo khoác màu xanh lam, trầm ngâm im lặng, khiến đại điện lại càng trở nên ngột ngạt vô cùng.

Khi nhìn thấy chiếc áo khoác màu xanh lam kia, tôi lập tức hiểu ra nguồn cơn sự việc, trong bụng bất giác cười thầm, cái gọi là tỹ muội thân thích chẳng qua cũng chỉ vậy mà thôi.

Tôi phát nhẹ chiếc khăn tay đang cầm, khẽ nở nụ cười. “Bên ngoài sắc xuân đang đẹp như vậy, Hoàng hậu và Xương Phi là biểu tỹ biểu muội với nhau, ấy thế mà lại đóng cửa nói chuyện riêng, thực là không hay chút nào.” Dứt lời liền hơi nhún người hành lễ: “Hoàng hậu vạn phúc kim an.”

Hoàng hậu hơi nhếch khóe môi cười khẩy, nói: “Thục phi tới đúng lúc lắm, đỡ mất công bản cung sai người truyền gọi. Thục phi muội muội xưa nay luôn lách đưa đẩy đã quen, bây giờ hiệp trợ quản lý lục cung, thực là nhu nhược, hèn yếu quá, để mặc việc tiếm việt phạm thượng trong cung xảy ra ngay trước mắt mình.”

Hoàng hậu xưa nay vẫn luôn ra vẻ hiền hòa, thân thiện, nào đã từng nói năng nặng lời như thế bao giờ, tôi vội vàng khom người, nói: “Thần thiếp hãy còn chưa rõ có chuyện gì xảy ra, mong được nương nương chỉ rõ.”

Hoàng hậu không nói một lời, chỉ vứt chiếc áo trong tay tới, chiếc áo màu xanh lam hoa lệ lập tức rơi xuống ngay dưới chân tôi. Tôi khom lưng nhặt lên xem, bất giác cười, nói: “Chiếc áo này vừa mềm mại vừa mượt

mà, chất liệu đúng là thuộc hàng thượng đẳng.” Tôi khẽ vuốt ve chiếc áo đó, chợt kêu lên “úi chao” một tiếng, hơi cau mày lại. “Hình thù con chim địch này sao lại giống với phượng hoàng thế nhỉ?” Xưa nay quy củ về vấn đề phục sức của các hậu phi trong cung luôn rất nghiêm ngặt, chẳng hạn như chỉ có đồ của Hoàng hậu là được dùng màu vàng tươi, bên trên thêu hình chín con rồng vàng hoặc là hoa văn hình phượng, nền thì có mây lành ngũ sắc; phi tần từ chính nhất phẩm tới chính tam phẩm Quý tần có thể dùng đồ màu vàng kim, so với Hoàng hậu thì thấp hơn một mức, hoa văn rồng phải dưới bảy, được phép dùng hình thù chim địch và thanh loan; còn các phi tần dưới Quý tần thì chỉ được dùng đồ màu vàng nâu, hoa văn rồng phải dưới năm, được phép dùng hình thù thanh loan. Ba cấp bậc Hậu, Phi, Tần có quy củ nghiêm khắc vô cùng, tuyệt đối không được sai sót chút nào, bằng không sẽ là đại tội tiềm việt, có thể dùng cực hình để xử phạt.

Hồ Uẩn Dung liếc nhìn tôi vẻ khinh miệt, lạnh lùng nói: “Không ngờ lại là cá mè một lứa với nhau.”

Hoàng hậu hơi nhếch khóe môi, mỉm cười, hỏi: “Hóa ra Thục phi cũng nhận ra đây là phượng hoàng sao?”

Tôi xoa ngực cười, nói: “Thì ra Hoàng hậu giận dữ vì việc này. Tất cả đều là lỗi của đám thợ may kia, làm việc vụng về quá thể, thêu hình chim địch mà chẳng ra sao, không ngờ lại giống như phượng hoàng. Thật đáng đánh, đáng phạt.” Tôi tươi cười nói giọng thương lượng: “Thần thiếp nghĩ nên phạt đám người đó mỗi kẻ ba tháng lương bổng, như thế sau này bọn họ làm việc sẽ không dám tùy tiện vụng về nữa.”

Hoàng hậu đưa tay chống cằm, ngả người về phía sau tựa vào chiếc ghế tử đàn chạm khắc hình chín con phượng hoàng, nhắm mắt lại, nói: “Thục phi thật biết cách khiến việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa thành không có đấy.”

Tôi hít vào một hơi khí lạnh, ngạc nhiên hỏi: “Lẽ nào không phải như vậy ư? Chẳng lẽ Hoàng hậu cho rằng không phải đám thợ may cầu thả, vụng về mà là Xương Phi muội muội cố ý tiềm việt?” Tôi hơi dừng một chút, sau đó mới lại điềm đạm nói tiếp: “Tội quá, tội quá. Xương Phi là biểu muội của Hoàng hậu cơ mà, tỷ muội với nhau chắc sẽ không như vậy đâu.”

Hồ Uẩn Dung nghe tới đây thì mới khẽ nở nụ cười, nhìn hệt như một bông mai đỏ hé nở giữa mùa đông, giá lạnh tột cùng. “Biểu tỷ biểu muội xét cho cùng cũng chỉ là tỷ muội họ mà thôi, đâu thể nào thân thiết được bằng một cặp tỷ muội ruột như Thuần Nguyên tỷ tỷ và Hoàng hậu được. Dĩ nhiên, trong cung mọi người hòa thuận được với nhau là tốt nhất, do đó tiểu muội vẫn luôn noi theo một phen tâm ý của Hoàng hậu với Thuần Nguyên tỷ tỷ, há lại dám tiềm việt.”

Hoàng hậu ban đầu còn bình thản, nhưng sau khi nghe thấy hai chữ “Thuần Nguyên” mặt liền biến sắc, hồi lâu sau bên khóe miệng mới lại xuất hiện một nụ cười đầy thâm ý. “Xương Phi?” Nàng ta hơi dừng một chút rồi cất giọng giễu cợt: “Không cần xét tới việc gì khác, người chỉ cần nói thực là được rồi. Thời gian qua người vẫn luôn thích chiếc áo này nhất, thường xuyên khoác trên người, nếu không phải là cố ý, tại sao suốt một thời gian dài vẫn không phân biệt được chim địch và chim phượng?” Hoàng hậu hơi hạ giọng, ôn tồn nói: “Muội là biểu muội của Hoàng thượng, cũng là biểu muội của bản cung, bản cung ít nhiều gì cũng phải chiếu cố muội một chút. Muội còn trẻ chưa hiểu chuyện, đâu biết được sự ghê gớm của cái tội tiềm việt phạm thượng này. Nếu như thừa nhận, sau này chỉ cần ngoan ngoãn là được. Bằng không...” Nàng ta trầm mặt xuống, ra vẻ nghiêm túc nói: “Chuyện tiềm việt trong cung quyết không thể để người khơi mào, đạo tôn ti cũng không thể để mất, đến khi đó bản cung chỉ có thể đại nghĩa diệt thân thôi.”

Hoàng hậu đem tình lý ra để rao giảng, nhưng Hồ Uẩn Dung lại hoàn toàn không để ý tới, chỉ hờ hững nói: “Ta là do Hoàng thượng sắc phong, dù Hoàng hậu có muốn đại nghĩa diệt thân...” Nàng ta chợt nở nụ cười, ngay đến bộ đồ màu tím đoan trang trên người cũng vì nụ cười của nàng ta mà trở nên tươi tắn, sống động hẳn lên. “Xét về tình thân, Hoàng thượng vừa là biểu huynh vừa là phu quân của ta, tất nhiên ta với Hoàng thượng lại càng thân hơn rồi. Còn đại nghĩa ư? Hoàng hậu biểu tỷ tự vẫn lại bản thân xem, trong lòng tỷ có còn chút tình nghĩa nào không? Do đó dù có muốn đại nghĩa diệt thân, Hoàng hậu biểu tỷ cũng nên xếp phía sau chờ tới lượt mới được.”

Hoàng hậu nín thở trong chốc lát, ánh mắt hờ hững lướt qua khuôn mặt tôi, miệng thì lại nói: “Uẩn Dung, nhìn bộ dạng mau mồm mau miệng của muội, bản cung tự đứng lại nhớ tới Mộ Dung Thế Lan ngày xưa. Khi cô ta không hiểu chuyện, trông thật sự rất giống muội bây giờ đấy.”

Hồ Uẩn Dung đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc, cất giọng bình thản: “Biểu tỷ, chúng ta tốt xấu gì cũng là bà con cô cậu với nhau, tỷ mang muội ra so sánh với một kẻ tội nhân như thế há chẳng phải là tự hạ thấp mình

ư? Huống chi Mộ Dung Thế Lan cả đời chẳng sinh nổi một mụn con, lúc tôn quý nhất chẳng qua cũng chỉ là một Phu nhân tông nhất phẩm nho nhỏ. Uẩn Dung muội đây tuy bất tài nhưng vừa có Hòa Mục, lại vừa có biểu tỷ làm tấm gương, há lại thêm để ngôi vị Phu nhân tông nhất phẩm kia vào trong mắt.”

Hoàng hậu rung mình, đưa ngón tay thon dài đang đeo hộ giáp làm bằng ngọc phỉ thúy lên đỡ cằm, vẻ mặt lạnh tựa sương thu, kết hợp với màu xanh biếc của phỉ thúy lại càng khiến người ta thâm run sợ. Tiễn Thu đưa mắt nhìn thoáng qua Hoàng hậu, không kìm được run giọng nói: “Chiêu nghi to gan! Lời này của Chiêu nghi là có ý mưu đoạt ngôi Hoàng hậu đấy ư? Hay là Chiêu nghi định nguyên rửa Hoàng hậu sẽ qua đời sớm như Thuần Nguyên Hoàng hậu? Xem ra chẳng cần Chiêu nghi thừa nhận, hình thù phượng hoàng trên chiếc áo này đã là chứng cứ rõ ràng rồi, tội mạo phạm Hoàng hậu lại càng không thể nào chối cãi.”

Hồ Uẩn Dung khẽ cười khinh miệt. “Tiễn Thu ngươi đã đi theo biểu tỷ nhiều năm, sao lại cũng có cái thói đảo lộn thị phi đó thế? Thứ bản cung muốn học tất nhiên là cái sự hiền lương, thực đức của biểu tỷ, cơ sao ngươi đang yên đang lành lại lôi việc mưu đoạt bảo tọa Hoàng hậu ra? Lẽ nào trong mắt ngươi, trong lòng ngươi toàn là những việc như thế, thành ra bạ đâu nói đấy hay sao?” Tiễn Thu nhất thời dờ người, định cất tiếng biện bạch. Hồ Uẩn Dung đâu chịu để thị nói thêm, lập tức cắt ngang: “Đồ nha đầu ngu ngốc, chẳng biết trên dưới là gì. Hoàng thượng đã hạ chỉ phong ta làm Phi, vậy mà ngươi còn gọi ta là Chiêu nghi như trước, hạ thấp ngôi vị của ta, như thế...” Nàng ta thoáng dời ánh mắt qua phía Hoàng hậu. “Lẽ nào ngươi cũng dùng ánh mắt đó để nhìn chủ tử của ngươi, coi Hoàng hậu chỉ là Quý phi như thuở nào?”

Tiến Thu giận đến mặt đỏ tía tai, đưa mắt nhìn tôi, nói: “Hoàn Thực phi, Xương Phi cãi lại lời của Hoàng hậu như vậy, người giờ đang hiệp trợ quản lý lục cung, lẽ nào lại cứ trơ mắt nhìn mà không nói một câu nào ư?”

Tôi hơi nhún vai, cười nói: “Ngươi nói thế thực là lạ quá, Hoàng hậu nhân từ chẳng hề nói gì, nhưng Tiễn Thu ngươi thì lại cãi lời Xương Phi, nếu bản cung thực sự đứng ra cất lời ngăn cản, há có thể bao che cho cái tội mạo phạm chủ tử của ngươi. Huống chi Xương Phi muội muội xưa nay cũng đã quen nói chuyện như thế trước mặt Thái hậu và Hoàng thượng rồi, đến Thái hậu và Hoàng thượng còn chẳng nói gì, bản cung có thể nói gì được đây?”

Hoàng hậu sau một hồi im lặng liền chậm rãi đứng dậy, trầm giọng cất tiếng: “Chiêu nghi to gan! Thực phi hèn nhất, thờ ơ đứng nhìn, bản cung cũng chẳng quản nổi ngươi, xem ra...” Tôi nghe thấy bốn chữ “thờ ơ đứng nhìn” đó thì vội vàng quỳ xuống, nhìn thấy bóng dáng nàng ta toát ra một vẻ nghiêm nghị vô cùng. Hơi dừng một chút, nàng ta lớn tiếng nói tiếp: “Đi mời Hoàng thượng!”

Trong cung không người nào là tai mắt không nhanh nhạy, hay tin Hoàng hậu nổi giận, Xương Phi tiếm việt, Thực phi bị liên lụy, nhất thời mọi người đều lũ lượt kéo tới Chiêu Dương điện. Đợi khi Huyền Lăng tới nơi, ngoài My Trang đang có thai ra các phi tần khác trong hậu cung đều có mặt đông đủ, thấy tôi đang quỳ ở đó mọi người cũng nhất loạt quỳ xuống theo, không ai dám ho he tiếng nào. Duy có thân hình nhỏ nhắn của Hồ Uẩn Dung là vẫn ngạo nghễ đứng đó, tựa như một bông thủy tiên nở rộ giữa trời đông rét lạnh.

Đi theo sau lưng Huyền Lăng lúc này là Diệp Lan Y sắp được sắc phong làm Tiểu nghi. Vừa bước vào cửa, thấy tất thấy mọi người đều quỳ rạp dưới đất, Huyền Lăng bất giác hơi cau mày. “Đang yên đang lành sao lại quỳ cả xuống thế này?” Nói rồi liền đi tới đỡ tôi dậy. “Nàng cũng thực là, tuy đã là tháng Ba rồi nhưng mặt đất bây giờ đang ẩm ướt lắm, cứ quỳ thế này lỡ làm hại đến thân thể thì phải làm sao?”

Tôi không chịu đứng dậy mà vẫn quỳ ở đó, điềm đạm nói: “Thần thiếp vâng theo ý chỉ của Hoàng thượng hiệp trợ quản lý lục cung, vốn mong có thể phân ưu cho Hoàng hậu, ai ngờ bản thân vô dụng làm Hoàng hậu tức giận, thực sự cần quỳ ở đây để thỉnh tội với Hoàng hậu nương nương.”

Huyền Lăng thấy tôi không chịu đứng dậy thì liền nhìn qua phía Hoàng hậu. “Thực phi địa vị chỉ thua kém mình nàng, nếu không vì nàng tức giận, nàng ấy ắt chẳng quỳ thế này đâu.”

Lời này của Huyền Lăng rõ ràng có mang theo ý trách móc. Lúc này Diệp Lan Y không hề quỳ xuống theo mọi người, chỉ ngồi vào vị trí của mình, cầm chén trà lên, khẽ hít một hơi: “Trà này quả là không tệ.” Dứt lời liền ung dung nhấp một ngụm, sau đó mới tiếp: “Nghe nói năm xưa khi Hoa Phi trách phạt Thực phi từng bắt nàng ta phải quỳ dưới ánh mặt trời, Hoàng thượng, bây giờ Hoàng hậu nương nương thế này thực là nhân hậu hơn Hoa Phi nhiều lắm.”

Diệp Lan Y xưa nay vẫn luôn việc ta ta làm, mọi người nghe thấy thế đều không để vào lòng, nhưng Dư Dung Nương tử Vinh Xích Thước quỳ ở chỗ sau cùng lại đưa mắt lườm nàng ta một cái, sau đó lập tức cúi xuống ngay.

“Đều đứng dậy cả đi.” Hoàng hậu khẽ thở dài một tiếng. “Hoàng thượng, thần thiếp và người làm phu thê với nhau đã nhiều năm, lẽ nào thần thiếp lại là loại người tùy tiện tức giận, không phân đen trắng gì đã giận cá chém thớt ư?”

Huyền Lăng thoáng trầm ngâm một chút, lập tức để lộ nụ cười, ôn tồn nói: “Hoàng hậu trước giờ vẫn luôn khoan dung, nhân hậu, rốt cuộc vì có gì mà lại tức giận thế?”

Hoàng hậu lại thở dài tiếng nữa, chỉ tay vào Hồ Uẩn Dung, cất tiếng than: “Hoàng thượng xưa nay vẫn luôn thương yêu Uẩn Dung, thần thiếp thì vì muội ấy còn ít tuổi nên cũng nhân nhượng rất nhiều, nhưng bây giờ xem ra như thế không ngờ lại là hại muội ấy. Uẩn Dung bây giờ thực là vô pháp vô thiên, không chỉ Thực phi không quản nổi muội ấy, ngay đến thần thiếp cũng phải bó tay, chỉ có thể làm phiền Hoàng thượng thôi.” Nàng ta hơi dừng một chút, ra vẻ thực sự hết cách, nói tiếp: “Hoàng thượng hãy tự hỏi muội ấy đi.”

Từ sau khi Huyền Lăng vào điện, Hồ Uẩn Dung vẫn luôn chẳng nói một lời, quay lưng về phía y, đợi Huyền Lăng gọi liền mấy tiếng mới chậm rãi ngoảnh lại, không ngờ đã thay đổi hẳn vẻ lạnh lùng cao ngạo vừa rồi, trên mặt giàn giụa nước mắt, “òà” lên một tiếng, nhào thẳng vào lòng Huyền Lăng, bật khóc nghẹn ngào nức nở. Trong tình hình như vậy, Huyền Lăng không tiện hỏi han điều gì. Hoàng hậu hơi nhướn mày, lập tức có cung nhân mang chiếc áo vừa rồi tới trước mặt Huyền Lăng. Huyền Lăng tiện tay cầm lên xem thử, bất giác để lộ vẻ tức giận, thấp giọng quát: “Uẩn Dung, sao nàng có thể hồ đồ như vậy chứ? Chẳng trách Hoàng hậu lại tức giận!”

Tiền Thu tiếp lời: “Chiếc áo này chưa cần xét tới vội, vốn Hoàng hậu còn có lòng tốt hỏi han, nói Hồ nương nương chỉ cần nhận lỗi thôi là được. Ai ngờ Hồ nương nương lại cất lời cãi vã, làm Hoàng hậu giận đến nổi tái phát bệnh đau đầu.” Thị vừa nói vừa đưa tay tới xoa trán cho Hoàng hậu. “Thân thể nương nương vừa mới đỡ hơn một chút, nhất định chớ nên tức giận! Người là bậc quốc mẫu, nếu giận quá mà ốm nữa thì phải làm sao? Để nô tỳ đi lấy dầu bạc hà tới xoa bóp cho người.”

Hoàng hậu đẩy tay Tiền Thu ra, khẽ quát bảo: “Người đã đi theo bản cung nhiều năm như vậy rồi, có gì còn lảm lời như thế?”

Tiền Thu lộ vẻ ảm ức, làm bộ giận dữ nói: “Chính vì nương nương tốt bụng quá cho nên mới...” Nói tới đây liền liếc nhìn qua phía Hồ Uẩn Dung, không dám nói thêm.

Tôi lạnh lùng nhìn hai chủ tớ bọn họ kẻ xướng người họa, trong lòng bất giác trầm nghĩ việc này tại sao lại dễ dàng bại lộ như thế, thực là kỳ lạ quá chừng.

Hồ Uẩn Dung lúc này còn chưa khô nước mắt, lập tức cất giọng khinh thường: “Đi theo bên cạnh Hoàng hậu nhiều năm như vậy, Tiền Thu tất nhiên sẽ không tùy tiện nhiều lời. Chẳng qua là có người muốn thị nhiều lời một chút, bằng không sao có thể làm nổi bật lên cái sự ngông cuồng vô phép của thần thiếp được.”

Huyền Lăng mặt sắc lẹm như dao, đẩy bàn tay đang nịt tay áo mình của Hồ Uẩn Dung ra, quát bảo: “Đã tiếm việt phạm thượng mà còn không biết hối cải, đúng là thường ngày trầm đã nuông chiều nàng quá rồi! Quỳ xuống!” Hồ Uẩn Dung hơi ngược mắt lên, chỉ im lặng không nói gì. Tôi đang trầm ngâm không biết tại sao nàng ta lại chẳng biện bạch cho bản thân câu nào như thế, Huyền Lăng đã quát tiếp với giọng giận dữ hơn mấy phần: “Quỳ xuống!”

Hồ Uẩn Dung không nói một lời, lạnh lùng quỳ xuống. Chợt Triệu Tiệp dư cất giọng hững hờ: “Chiêu nghi quỳ xuống thỉnh tội luôn từ sớm không phải là được rồi sao, hà có gì phải làm Hoàng thượng tức giận như vậy chứ?”

“Chiêu nghi?” Huyền Lăng hơi nhướn mày lên. Triệu Tiệp dư thoáng lộ vẻ lúng túng, vội cười trừ nói: “Dạ phải! Lễ phong Phi còn chưa được cử hành, gọi một tiếng Xương Phi vốn là vì tôn trọng, nhưng bây giờ...”

Huyền Lăng hờ hững “ừm” một tiếng, thoáng lộ vẻ trầm ngâm. “Lễ phong Phi...” Rồi liền nhìn qua phía Hoàng hậu.

Không đợi Huyền Lăng mở lời, Hoàng hậu đã đứng dậy, quỳ xuống hành đại lễ: “Thần thiếp bất tài, không thể ước thúc Hồ thị, xin Hoàng thượng hãy chỉ dạy giùm, thần thiếp nên quản lý lực cung thể nào đây?”

Nghe Hoàng hậu nói lời này, tất thấy mọi người không kìm được đưa mắt nhìn nhau, vội vàng quỳ xuống dập đầu lia lịa. “Hoàng hậu nặng lời rồi, chúng thần thiếp có tội.”

Hoàng hậu khẽ hít vào một hơi. “Xét về thân sơ, Uẩn Dung là biểu muội của thần thiếp, thần thiếp bất kể thể nào cũng nên khoan dung với muội ấy một chút; xét về đạo lý, Uẩn Dung là mẹ ruột của Hòa Mục, có công với xã tắc, cho nên thần thiếp xưa nay vẫn luôn hậu đãi rất mực. Nhưng kỷ cương của hậu cung có liên quan tới sự an nguy của xã tắc, thần thiếp mười mấy năm nay vẫn luôn cẩn thận như đi trên băng mỏng, chỉ sợ mình không thể công chính vô tư.” Nàng ta ngược mắt lên nhìn Huyền Lăng, lộ vẻ xót xa, nói: “Vì chấn chỉnh kỷ cương, năm xưa Đức phi Cam thị và Hiền phi Miêu thị đã từng bị xử tử, việc hôm nay xin Hoàng thượng hãy đưa ra quyết định cuối cùng.”

Trong mắt thoáng qua một tia âm u, Huyền Lăng im lặng một lát rồi mới nói: “Hồ thị tiếm việt mạo phạm Hoàng hậu, tội không thể tha. Trẫm niệm tình người sinh được Hòa Mục, lại hãy còn ít tuổi, nay giáng xuống làm Lương đệ. Hòa Mục không tiện để người tự mình nuôi dưỡng nữa, tạm thời đưa tới cung của Hoàng hậu.”

Hồ Uẩn Dung một mực im lặng lắng nghe, mãi đến khi nghe thấy câu cuối cùng mới đột ngột ngẩng lên, ánh mắt lạnh lùng tựa như mũi tên sắc bén. Kỳ Tần thấy nàng ta như vậy thì vội vàng bước tới, vỗ vai nàng ta cười tủm tỉm, nói: “Hồ Lương đệ chớ nên ương bướng quá kéo lại chọc giận Hoàng thượng thêm. Lương đệ là biểu muội của Hoàng thượng, lại là hòn ngọc minh châu trên tay Tấn Khang Quận chúa, đợi ngày nào Hoàng thượng hết giận, Quận chúa cầu xin giúp ột tiếng, Lương đệ ắt sẽ có thể khôi phục ngôi vị. Sự trách phạt hôm nay chẳng qua là do Hoàng thượng nhất thời nóng giận thôi.”

Sự trừng phạt thế này so với tôi năm xưa kỳ thực không thể coi là nặng, chỉ là không nhiều người hay biết, năm xưa tôi rời cung hoàn toàn là do tự nguyện chứ không phải thật sự bị trừng phạt như thế, do đó cảnh ngộ của Hồ Uẩn Dung hôm nay kỳ thực còn khó khăn hơn tôi ngày đó rất nhiều. Nàng ta không nói một lời, trên khuôn mặt băng giá lộ ra thần sắc lâm liệt trời sinh của con nhà quý tộc, ánh mắt thoáng liếc qua bàn tay đang đặt trên vai mình của Kỳ Tần, lộ rõ vẻ khinh miệt, cất giọng hờ hững nói: “Người là ai? Nghĩ mình là cái thứ gì mà dám chạm vào người ta như thế?”

Kỳ Tần bất giác có chút lúng túng, rút tay về làm bộ chỉnh lại chiếc vòng đeo tay, ngay sau đó liền nở nụ cười tươi. “Dạ, Lương đệ.”

Nàng ta cố ý nhấn mạnh hai chữ “Lương đệ”, vẻ mặt rõ ràng là đang cười trên nỗi đau của người khác, đồng thời muốn nhắc nhở Hồ Uẩn Dung rằng bây giờ tôn ti đã đảo ngược, chẳng còn giống ngày xưa nữa rồi.

Hoàng hậu khẽ lắc đầu, tỏ ra hết sức mỗi mết. “Nhất thời nóng giận? Sau này sẽ khôi phục ngôi vị? Nếu là như thế, thần thiếp thà rằng hôm nay đừng trách phạt Hồ thị làm gì, kéo mọi người lại cho rằng quy củ trong cung chẳng qua chỉ là trò trẻ con mà thôi.”

“Hoàng hậu nhất định muốn trẫm phải nói ra thật rõ ràng ư?” Huyền Lăng trầm ngâm một lát rồi mới tiếp: “Hồ thị vào cung với ngôi Xương Tần, nay phạm vào đại tội, cho tới tận cuối đời sẽ chỉ được ngồi vào ngôi Tần là hết mức, tất thấy các người hãy lấy đó làm răn.”

Hoàng hậu lúc này tỏ ra vô cùng bình tĩnh, sau khi thoáng cúi đầu một chút liền gọi An Lăng Dung từ trong đám đông đi ra, mỉm cười, nói: “May mà có Chiêu viện tinh mắt, hai ngày trước khi tới thăm Hồ Lương đệ bị ốm thì vừa khéo phát hiện ra việc này.”

An Lăng Dung hơi sững người, rất nhanh sau đó đã che giấu hoàn toàn vẻ bất ngờ, cúi đầu khẽ nói: “Thần thiếp không dám.”

Hoàng hậu dường như không phát hiện ra vẻ oán hận và sợ hãi của mọi người xung quanh với An Lăng Dung, lại tiếp tục cất lời tán thán: “Chiêu viện quả không then là một trong Cửu tần, hiểu rõ thứ bậc tôn ti, thực xứng là tấm gương để mọi người trong cung noi theo.” Nàng ta hơi dừng một chút, ngoảnh đầu qua hỏi Huyền Lăng: “Uẩn Dung bây giờ không thể phong Phi được nữa, ngôi vị Chiêu nghi cũng mất, Cửu tần không thể không có người đứng đầu, chỉ bằng hãy để An Chiêu viện tạm thời thay thế.”

Cửu tần tòng nhị phẩm là cấp bậc cao nhất trong hàng Tần, tổng cộng có chín người, tuy cùng là tòng nhị phẩm nhưng cũng có phân biệt trước sau, trong đó Chiêu nghi là tôn quý nhất. Bấy giờ ngôi Chiêu nghi bỏ trống, Hoàng hậu nói vậy hiển nhiên là có ý nâng đỡ An Lăng Dung.

Tôi cười nhạt một tiếng, chẳng qua là hư danh mà thôi, câu vừa rồi của Hoàng hậu mới thật sự là điều mấu chốt. Dưới sự thúc đẩy của lợi ích, ngay đến người thân ruột thịt còn có thể vứt bỏ, giữa đồng minh với nhau há có thể không có chút hiềm khích nào.

Huyền Lăng đưa mắt nhìn Hồ Uẩn Dung, còn chưa hết tức giận, nhưng khi mở lời vẫn để lộ ra một tia xót thương: “Sau khi quay về nhớ sai người đưa Hòa Mục tới chỗ Hoàng hậu, từ nay mỗi tháng chỉ được phép đi thăm một lần, Yến Hy điện... cứ tạm thời để nàng ở lại đã.”

27. Q.6 - Chương 28: Chẳng Được Phượng Hoàng Tới Ghé Thăm (hạ)

Hồ Uẩn Dung khom người vái một cái thật sâu, khuôn mặt nhỏ nhắn xưa nay vẫn luôn ngợp nét mừng vui chiếu ra những tia lạnh lùng khó tả. Trình Quý tần là người đã có con cái, lúc này nghe nói hai mẹ con bọn họ sắp phải chia ly, bất giác có chút không đành lòng. Thời gian vừa qua nàng ta vẫn luôn đau bệnh, dù chưa khỏi hẳn nhưng vẫn gắng gượng tới đây, lúc này liền nhìn Huyền Lăng từ xa, rụt rè cất tiếng: “Xin Hoàng thượng bớt giận, thần thiếp có điều này chưa hiểu, muốn được hỏi... Lương đệ một chút.”

Huyền Lăng ôn tồn nói: “Nàng nói đi.”

Trình Quý tần được y cho phép, thế là mới chậm rãi nói: “Thần thiếp cho rằng hình thù trên chiếc áo này quả đúng là giống phượng hoàng, nhưng cũng chỉ là giống mà thôi. Phượng hoàng có đầu gà, hàm én, cổ rắn, lưng rùa, đuôi cá, trên mình mang đủ năm màu, cao chừng sáu thước. Nhưng hình thù kia riêng chiều cao đã chẳng đủ sáu thước rồi, chỉ chừng bốn, năm thước mà thôi, bên trên màu sắc tuy có rất nhiều nhưng đều không phải là màu thuần chính tông, lông vũ cũng chủ yếu có màu xanh chứ chẳng phải màu vàng, hình như không giống với phượng hoàng cho lắm.”

Trình Quý tần tâm tư tinh tế, nhất nhất chỉ ra những điểm khác biệt, Huyền Lăng nghe xong đôi hàng lông mày vốn đang nhíu chặt liền dần ra rất nhiều, mà lời của nàng ta vừa dứt, chợt có giọng nói cao vút của một nữ tử từ ngoài cửa điện cất lên: “Đúng thế, hình thù này không phải phượng hoàng, mà là thần điêu Phát Minh!”

Tú Hạ bất giác cau mày, thấp giọng quát: “Nơi này là chính điện của Hoàng hậu, kẻ nào mà lại dám huyền não ở đây như thế?”

Người vừa tới hoàn toàn không để ý tới sự trách mắng của Tú Hạ, chỉ quay về phía Huyền Lăng và Hoàng hậu, khom người khấu bái: “Nô tỳ Quỳnh Chi bái kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu.”

Quỳnh Chi là thị tỳ tùy giá của Hồ Uẩn Dung, trước đây còn từng hầu hạ Vũ Dương Đại trưởng công chúa, ngay tới Hoàng hậu cũng phải nể mặt thị mấy phần, thế là bèn quát Tú Hạ: “Quỳnh Chi nóng lòng hộ chủ còn có thể tha thứ được, cố sao người cũng chẳng hiểu quy củ gì như thế?”

Quỳnh Chi mỉm cười, nói: “Từ lâu đã nghe nói Trình Quý tần kiến thức bất phàm, xem ra quả không sai, lão nô xin thay tiểu thư có lời cảm tạ.” Thị tỳ xưng là “lão nô”, hiển nhiên có ý tự thị thân phận, nói xong liền chậm rãi mở bức họa trong tay ra, bên trên bức họa có hình năm con chim, con nào con nấy đều màu sắc sặc sỡ, cực kỳ uy nghiêm. Quỳnh Chi khẽ vén búi tóc, chậm rãi nói: “Trong cổ tịch có năm loại thần điêu, phương đông là Phát Minh, phương tây là Túc Sương, phương nam là Tiêu Minh, phương bắc là U Xương, ở trung tâm là Phượng Hoàng. Phát Minh thoát nhìn thì giống phượng, có mỏ dài, cánh rộng, đuôi tròn, không phải nơi trang nhã thì không đậu, không phải đồ quý báu thì không ăn, cũng khó trách các vị nương nương lại không biết, bởi trong số các loại thần điêu này chỉ có hình của phượng hoàng là lưu truyền rộng rãi, còn đa phần đều gần như đã thất truyền, nếu không phải tiểu thư nhà nô tỳ có hứng thú với cổ vật thì cũng khó mà tìm được.” Dứt lời liền đặt bức họa đó bên cạnh chiếc áo kia để so sánh, quả nhiên có thể thấy rõ hình thù trên đó là thần điêu Phát Minh chứ chẳng phải phượng hoàng, chỉ là hai giống chim này rất giống nhau, nếu không tinh ý thì khó mà phân biệt được.

“Hoàng hậu là chủ nhân của trung cung, hoàn toàn xứng đáng là phượng hoàng trong giới nữ. Dưới Hoàng hậu thì có Tứ phi Quý, Thục, Hiền, Đức ở bốn cung đông, tây, nam, bắc, cũng giống như bốn con thần điều ở bốn hướng đó vậy, ví dụ như Thục phi nương nương làm chủ tây cung, ứng với thần điều Túc Sương. Tiểu thư nhà nô tỳ không hề dùng hoa văn hình phượng hoàng trên áo, thực sự không thể tính là tiếm việt được!” Quỳnh Chi nói xong liền đi tới đỡ Hồ Uẩn Dung dậy, nói: “Tiểu thư đã phải chịu ầm ức rồi.”

Huyền Lăng sau một hồi so sánh bất giác có chút áy náy, liền nắm lấy bàn tay Hồ Uẩn Dung. “Sao nàng không nói ra ngay từ sớm? Làm bản thân tự đứng phải chịu nỗi ầm ức này!”

Hồ Uẩn Dung tỏ ra hết sức tủi thân, còn mang theo chút vẻ làm nũng của một thiếu nữ, hoàn toàn chẳng còn bộ dạng lạnh lùng, cao ngạo không nói một lời như vừa rồi. Nàng ta đẩy tay Huyền Lăng ra, giậm chân, nói: “Vừa rồi biểu ca nổi giận như vậy, muội còn dám biện bạch hay sao? Biểu ca cũng biết tính Dung Nhi rồi đấy, một khi nôn nóng ắt sẽ nói năng chẳng lựa lời chọc giận biểu ca, đến khi đó chỉ sợ huynh sẽ lại càng chẳng thêm để ý tới người ta nữa!”

An Lăng Dung đứng kế bên nghe thấy hai chữ “Dung Nhi” đó thì bất giác ngẩn ra, ngoảnh đầu nhìn sang theo bản năng, nhưng rồi lập tức tỉnh ngộ, nhếch khóe môi nở nụ cười hờ hững. Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy Hồ Uẩn Dung tự xưng mình như thế trước mặt Huyền Lăng, trong lòng bất giác trầm suy nghĩ, “Dung Nhi” này chẳng phải “Dung Nhi” kia, Hồ Uẩn Dung xưa nay vốn tâm cao khí ngạo, nhất định đã khó chịu vì việc này từ lâu rồi, lúc trước bày ra thủ đoạn hại An Lăng Dung mất giọng ắt cũng có một phần nguyên nhân là vì thế.

Huyền Lăng vừa tức giận vừa tức cười. “Nàng trở nên nhất gan như thế từ bao giờ vậy? Không dám cự nự trước mặt trẫm thì thôi cũng đành, nhưng vừa rồi ở trong điện với Hoàng hậu sao không chịu nói năng đàng hoàng làm Hoàng hậu tức giận đến thế? Cơn phong ba này kỳ thực cũng từ đó mà ra đấy thôi.”

Triệu Tiệp dư hơi đảo mắt một chút, nở nụ cười tươi, vội vàng tiếp lời: “Cũng đúng, ai mà không biết Hồ muội muội xưa nay luôn khéo ăn khéo nói, cứ nói việc này ra ngay từ sớm không phải là xong rồi sao? Hoàng hậu vốn là người bụng dạ rộng rãi, thấy chỉ là hiểu lầm ắt sẽ mỉm cười cho qua, như thế các tỷ muội chúng ta cũng sẽ không cần phải kinh hoàng bồn bôn ba một phen như thế này nữa.”

Hồ Uẩn Dung thoáng đưa mắt liếc qua nàng ta, cất tiếng trong trẻo, giòn tan: “Thần thiếp có lý nào lại chẳng muốn giải thích rõ ràng với Hoàng hậu chứ, nhưng thần thiếp vừa tới Chiêu Dương điện thì Hoàng hậu đã trừng mắt giận dữ đuổi tất cả mọi người ra ngoài, sau đó vừa mở miệng đã nói ra ngay bốn chữ “đại nghĩa diệt thân”, thần thiếp trước đây mỗi lần gặp Hoàng hậu đều gọi một tiếng “biểu tỷ”, nào có ngờ lại gặp chuyện như hôm nay, do đó chỉ còn biết thương tâm sợ hãi, chẳng dám biện bạch gì ỉn. Về sau Thục phi vừa bước vào cũng bị Hoàng hậu trách mắng một trận, nói cái gì mà nhu nhược, đốn hèn, làm Thục phi sợ đến nỗi không cả dám thở mạnh.” Nàng ta nhìn lướt qua khuôn mặt Hoàng hậu, rồi lập tức cười, nói: “Biểu ca cũng chớ nên tức giận làm gì, biểu tỷ vừa khỏi ốm sau cơn bệnh lâu ngày, dễ nổi giận cũng không phải là điều gì khó hiểu!” Sau đó lại ghé tới bên tai Huyền Lăng, cất tiếng rủ rỉ: “Ngoài những thang thuốc mà thái y thường kê, biểu ca cũng nên kê thái y điều chế cho Hoàng hậu mấy loại thuốc như Khôn Bảo hoàn, Bạch Phượng hoàn, Phục Xuân thang nữa mới được.”

Hồ Uẩn Dung nói tuy rất khế, thế nhưng mấy phi tần trẻ tuổi ở gần đều nghe thấy cả, không kìm được che miệng cười khúc khích. Huyền Lăng bật cười nhéo cổ tay nàng ta một cái, khế mắng: “Ấn nói linh tinh, Hoàng hậu đâu đã tới mức phải như vậy.” Ngoài miệng tuy cười, thế nhưng khi ánh mắt y nhìn về phía Hoàng hậu, đôi hàng lông mày bất giác hơi máy động, dường như khá giận dữ, nhưng rốt cuộc vẫn kìm nén được, chỉ hờ hững nói: “Sau này ít tức giận thôi, như thế không tốt cho thân thể của nàng.”

Hoàng hậu gặp phen biến cố này vẫn không hề nôn nóng, cúi đầu, cất giọng ung dung: “Uẩn Dung xưa nay vẫn luôn được Hoàng thượng và Thái hậu yêu thương, lỡ như phạm lỗi, há chẳng khiến Hoàng thượng và Thái hậu phải đau lòng? Thần thiếp kỳ thực chỉ là quan tâm tắc loạn đó thôi.”

Hồ Uẩn Dung chỉ khế cười nhạt, rốt cuộc vẫn là Quỳnh Chi cất tiếng: “Vậy xin đa tạ sự quan tâm của Hoàng hậu.”

Lữ Chiêu dung trù trừ một hồi lâu, dường như có lời muốn nói, cuối cùng vẫn không kìm nén được: “Vừa rồi Quỳnh Chi cô cô nói Hoàng hậu là phượng hoàng ở trung cung, Thục phi thì làm chủ tây cung, ứng với thần điều Túc Sương, vậy theo như lời cô cô nói, Hồ...” Nàng ta thoáng do dự một chút, không biết nên

xưng hô thế nào mới phải: “Trên áo nàng ta thêu hình thần điêu Phát Minh, há chẳng phải tương ứng với ngôi Quý phi của đông cung hay sao?” Nghĩ tới tin đồn Hồ Uẩn Dung đã được phong làm Xương Phi, sắp ngồi lên ngôi Quý phi, nàng ta không kìm được ngấm ngấm chắc lưỡi.

Lời đồn chẳng qua chỉ là lời đồn, nếu thật sự có tâm tư như thế há có thể để lộ ra ọi người hay biết. Dư Dung Nương tử đang đắc sủng mấy tháng qua không kìm được cất tiếng cười lạnh. “Lương đệ phúc phận lớn quá! Chí khí lớn quá!”

Hồ Uẩn Dung coi như không nghe thấy, cẩn thận tháo khối ngọc bích đeo trên chiếc vòng trên cổ xuống, chỉnh lại xiêm y cẩn thận, trịnh trọng quỳ xuống. “Hoàng thượng cho rằng thần thiếp dám tự coi mình là thần điêu Phát Minh ư? Hoàng thượng còn nhớ không, thần thiếp khi vừa sinh ra đã cầm trong tay khối ngọc này.” Nàng ta kính cẩn dâng khối ngọc bích trong tay lên. “Mời Hoàng thượng xem kĩ bức hình được điêu khắc bên trên đó.”

Tôi đứng bên cạnh Huyền Lăng tỉ mỉ nhìn kĩ, thấy đó là một khối ngọc bích màu đỏ hiếm có, chẳng qua chỉ to bằng một nửa bàn tay trẻ con, đỏ như mào gà, mặt trước có khắc bốn chữ “vạn thế vĩnh xương” theo lối cổ, xung quanh là dày đặc những đường hoa văn cực kỳ tinh tế, mặt sau thì có hình một cặp thần điêu, thoát nhìn rất giống với phượng hoàng, phải nhìn kĩ mới có thể nhận ra cả hai đều là thần điêu Phát Minh ở phương đông.

“Thần thiếp sau khi sinh không thể xòe bàn tay ra được, mãi tới hôm gặp Hoàng thượng người mới đích thân cạy tay thần thiếp lấy ra khối ngọc bích này, bên trên khắc bốn chữ “vạn thế vĩnh xương”, ý rằng quốc vận Đại Chu ta muôn đời hưng thịnh, thiên hạ yên bình. Thần thiếp may được trời cao hậu ái, mang theo khối ngọc bích này mà sinh ra, về sau lại được hầu hạ thiên tử, tất nhiên phải dốc hết sức mình, không dám sơ suất chút nào. Không thể sinh hoàng tử nối dài dòng giống hoàng tộc, thần thiếp ngày đêm bất an, chỉ có thể thường xuyên cầu xin thần linh ban phúc, phù hộ cho Đại Chu. Lại thấy bức hình được điêu khắc trên khối ngọc này rất giống với phượng hoàng, thần thiếp thực là vừa sợ hãi vừa nghi hoặc, thầm nghĩ hai vị biểu tỷ đều là Hoàng hậu, hơn nữa Nghi Tu biểu tỷ còn đang chường quân hậu cung, trên khối ngọc của thần thiếp ắt không phải là hình phượng hoàng thật sự. Sau khi mở xem vô số cổ tịch, thần thiếp mới hay đó là thần điêu Phát Minh, thời cổ từng nắm đầm lạnh một phương, báo việc mưa thuận gió hòa. Thần thiếp vô cùng mừng rỡ, thế là bèn tự tay thêu bức hình này lên chiếc áo mà mình yêu thích nhất, hy vọng nó có thể phù hộ cho Đại Chu, hoàn toàn không có ý nhòm ngó bảo tọa Quý phi đâu.” Nàng ta tỏ ra hết sức trang trọng, nói năng điềm đạm đâu ra đó, phong thái chẳng thua kém gì một vị Quý phi.

Huyền Lăng đích thân đỡ nàng ta dậy, xúc động nói: “Thực đã vất vả cho nàng rồi.”

Hồ Uẩn Dung thoáng lộ vẻ ngượng ngùng, ngay sau đó liền ngạo nghễ ngẩng đầu, đưa mắt nhìn qua phía An Lăng Dung. “May mà có Chiêu viện tâm tư tinh tế, lúc nào cũng để ý tới Yến Hy điện, ngay cả lúc thăm bệnh cũng không bỏ sót, nhờ thế một phen khổ tâm của thần thiếp mới tới được tai Hoàng thượng, đồng thời còn được mọi người hay biết.” Nàng ta khẽ cười tủm tỉm. “Chuyện lần này còn phải cảm tạ Chiêu viện rất nhiều.”

Kính Phi cười, nói: “Chiêu viện muội muội cũng đúng thực là, thường ngày dụng tâm trên người Hoàng thượng thì không sai, nhưng không ngờ lại yêu người yêu cả đường đi thành ra dụng tâm quá mức như thế, chẳng trách Hoàng thượng lúc nào cũng sủng ái Chiêu viện.”

Kỳ Tần đưa mắt nhìn qua phía Tường Tần, cười nói: “Phải rồi, lúc nào mà chẳng có người thích làm mưa làm gió như thế. Vốn lúc này các tỷ muội chúng ta người đánh cờ thì đánh cờ, người chơi chim thì chơi chim, ai cũng có niềm vui riêng cả, đâu cần tới đây thế này.”

An Lăng Dung thoáng lộ vẻ lúng túng, rất nhanh sau đó đã cười, nói: “Cũng tại thần thiếp nhất gan quá, trong bụng có gì đều không giấu được, vốn nghĩ Hoàng hậu nương nương và Hồ muội muội là biểu tỷ biểu muội với nhau, nhất định sẽ nhẹ nhàng khuyên nhủ, chẳng ngờ cuối cùng lại gây ra một phen phong ba thế này, tất cả đều là lỗi của thần thiếp.” Nói xong liền rơm rớm nước mắt quỳ xuống.

Huyền Lăng chăm chú nhìn nàng ta một lát. “Chỉ bởi nàng thường ngày quá cẩn thận đó thôi, sau này nhớ chú ý một chút là được.” Rồi y quay sang mỉm cười với Hồ Uẩn Dung, buột miệng nói: “Nàng có tấm lòng như thế, sao lại chẳng làm được Quý phi?”

Một tia vui mừng lóe lên nơi đáy mắt Hồ Uẩn Dung, rất nhanh sau đó đã bị giấu kín hoàn toàn. “Hoàng thượng quá khen rồi!”

Không có những nỗi oan ức trước đó cùng sự xoay chuyển đột ngột về sau, cộng thêm những lời làm nũng, lời hứa “Quý phi” kia nàng ta đâu có dễ gì nhận được. Cuộc đời vốn chính là như thế, trước tiên cần phải trả giá thì về sau mới có thể có thu hoạch.

Dục vọng của con người vốn giống như vực sâu chẳng thể lấp đầy, đợi khi trở thành Quý phi rồi, liệu nàng ta còn muốn gì nữa đây? Tôi chăm chú nhìn vào thân hình nhỏ nhắn của nàng ta, lại nhìn qua phía Hoàng hậu, bất giác cười thầm, có tiền lệ từ việc Chu Nghi Tu trước tiên làm Quý phi rồi sau trở thành Hoàng hậu, dã tâm của Hồ Uẩn Dung chỉ e không nhỏ chút nào! Có một người biểu muội như thế, Hoàng hậu hẳn sẽ đau đầu lắm!

Có điều cần thận để ý từng hành vi, cử chỉ của nàng ta thường ngày, nếu nàng ta thật sự thay thế Chu Nghi Tu trở thành Hoàng hậu, ắt cũng chẳng dễ ứng phó chút nào. Huống hồ bây giờ vị trí của Chu Nghi Tu hãy còn vô cùng vững chắc, Huyền Lăng lại không thể không chú ý đến cảm xúc của tôi và Đoan Phi, nên nàng ta kỳ thực hãy còn cách cái ngôi Quý phi kia mười vạn tám ngàn dặm.

Tôi cụp mắt xuống, đưa tay áo lên che miệng khẽ ho một tiếng, ánh mắt thoáng liếc qua phía Đoan Phi lúc này đang ngồi nghiêm túc, đoan trang. Huyền Lăng lập tức hiểu ý, biết là mình đã lỡ lời, không khỏi có chút ngượng ngùng.

Tôi cười, nói: “Năm xưa Hoàng hậu cũng từ Quý phi mà trở thành Hoàng hậu, nếu thật sự như lời Hoàng thượng nói, sau này Hồ muội muội cũng được phong làm Quý phi, hai tỷ muội con cô con cậu đều là Quý phi của Đại Chu ta, há lại chẳng trở thành một giai thoại?” Tôi đưa mắt liếc qua phía Dư Dung Nương tử, cười tủm tỉm, nói: “Vừa rồi Nương tử còn gọi Hồ muội muội là Lương đệ, thực là đáng đánh!”

Hoàng hậu hơi trầm ngâm một chút, nở nụ cười tươi. “Vô có khiến Uẩn Dung phải chịu nỗi ám ức vì bị giáng làm Lương đệ, lễ phong Phi lần này bản cung và Thục phi sẽ cùng tổ chức cho thật long trọng, coi như là để bù đắp, không biết Hoàng thượng thấy thế nào?”

Huyền Lăng lập tức đồng ý ngay: “Trước tiên cứ cử hành lễ sắc phong đã rồi tính tiếp. Hoàng hậu thông thuộc nghi lễ, lần này hãy dùng nhiều tâm tư vào người Uẩn Dung một chút.”

Hoàng hậu nắm lấy bàn tay tôi, chậm rãi cười, nói: “Hôm nay Thục phi cũng đã phải chịu một phen ám ức rồi. Nói đến việc xiêm y tiếm việt, Thục phi hẳn là người rõ ràng nhất, năm xưa Thục phi mắc tội phải xuất cung xét cho cùng cũng là vì một chiếc áo của tỷ tỷ. Hoàng thượng là người trọng tình trọng nghĩa, nhưng đồng thời cũng rất xem trọng quy củ trong cung. Hôm nay Thục phi vốn tới để khuyên giải bản cung, nào ngờ vừa nhìn thấy nàng ta bản cung liền nhớ tới chuyện cũ, do đó lại càng khó chịu hơn.” Rồi nàng ta chỉ tôi mà nói tiếp với mọi người: “Thục phi là một người thông minh đến cỡ nào, vậy mà chỉ vô ý làm sai quy củ xúc phạm tới Thuần Nguyên Hoàng hậu, thế là bản cung và Hoàng thượng liền không thể không nghiêm khắc trừng phạt. Trong việc của Uẩn Dung hôm nay bản cung cứ ngỡ là muội ấy đã quên vết xe đổ khi trước mà xúc phạm bản cung, lại sợ sẽ một lần nữa xảy ra chuyện ngày đó, cho nên lại càng đau xót, tính khí không khỏi có hơi nóng nảy.” Sau đó lại ân cần dặn dò: “May mà đây chỉ là hiểu lầm, nhưng quy củ trong cung nghiêm khắc, ai ai cũng như nhau, các vị muội muội nhất định phải chú ý tới từng hành vi cử chỉ của mình, bằng không bản cung dù có xót thương cũng không dám làm trái với quy củ bao đời nay của tổ tông.”

Mọi người đều nhất tề vâng dạ. Tôi nghe Hoàng hậu nhắc lại chuyện năm xưa thì cảm hận vô cùng, thế nhưng đang ở trước mặt Huyền Lăng nên không tiện tỏ vẻ gì, chỉ đành hòa theo đám đông.

“Hoàng hậu nói vậy là sai rồi!” Đang lúc mọi người cúi đầu im lặng, Hồ Uẩn Dung đột nhiên nói ra một câu khiến bất cứ ai cũng phải ngạc nhiên, bên khóe miệng thấp thoáng một nét cười khẩy. “Tiếm việt phạm thượng thì đương nhiên phải trừng phạt nghiêm khắc, có điều... vừa rồi Hoàng thượng cho rằng thần thiếp cố ý thêu hình phượng hoàng lên áo, còn Thục phi năm xưa lại chỉ vô tình mặc nhầm áo cũ của Thuần Nguyên Hoàng hậu. Thần thiếp cố ý thì bị giáng xuống làm Lương đệ tòng ngũ phẩm, trong khi đó Thục phi vô tình lại bị biếm làm Quý nhân chính lục phẩm, mà nghe nói năm xưa khi Thục phi bị cầm tù trong Đường Lê cung, từng phải chịu không ít nỗi khổ, thức ăn mà phủ Nội vụ đưa tới toàn là đồ thiu mốc, giữa trời đông giá rét đến than để sưởi cũng không có, bị lạnh đến nỗi nứt nẻ đầy người, để rồi được thái y đã

phải trả giá bằng tính mạng của một thị tỳ hầu cận. Nếu thần thiếp thật sự bị Hoàng thượng trừng phạt, một tháng ít ra còn có thể gặp Hòa Mục một lần, trong khi đó Thục phi lại bị đuổi tới chùa Cam Lộ, nếu không vì phúc trạch sâu dày, chỉ e đến tận cuối đời cũng chẳng thể gặp lại Lung Nguyệt!”

“Đám nô tài dám ức hiếp nàng ở phủ Nội vụ đều đã bị trảm trừng phạt đích đáng rồi.” Trong lòng tôi bất giác trào lên muôn vàn cảm xúc đan xen, chẳng trách sau khi về cung, Hoán Bích từng lên đi tìm kiếm những tên thái giám năm xưa đã ức hiếp chúng tôi, vậy mà chẳng có chút manh mối nào, hóa ra còn có duyên cớ này ở bên trong nữa. Huyền Lăng hơi run rẩy một chút, nơi đáy mắt để lộ một tia áy náy. “Trẫm vẫn luôn ngỡ rằng cái chết của Lưu Chu chỉ là ngoài ý muốn.”

“Đa tạ Hoàng thượng. Có điều, đó đều là việc đã qua rồi.” Tôi cố gắng che giấu tâm trạng mất bình tĩnh nơi đáy lòng, giọng nói vang lên nghe vô cùng cảm động. Hơi dừng một chút, tôi mỉm cười nhìn Hồ Uẩn Dung, nói: “Hoàng thượng cực kỳ thương yêu muội muội, cho nên mới không đành lòng phạt nặng đấy thôi. Xét về tình cảm thân sơ với Hoàng thượng, bản cung đâu thể nào so sánh với muội muội được.”

Nàng ta cố tình nhắc lại những chuyện ngày xưa, giọng nói cũng có vẻ khá tự đắc, nhưng ý tứ kỳ thực không phải ở trong lời, một phen công phu miệng lưỡi rõ ràng không chỉ để khoe khoang: “Thục phi tự hạ thấp bản thân quá rồi, không phải biểu ca cố tình thiên vị ta đâu, mà là Thuần Nguyên Hoàng hậu và Hoàng hậu biểu tỷ không hoàn toàn giống nhau. Theo ta được biết Thuần Nguyên Hoàng hậu do chính thất Đào phu nhân sinh ra, còn Hoàng hậu biểu tỷ thì là con gái của tam di nương.” Bên khóe miệng nàng ta thoáng hiện một nụ cười đầy ý vị. “Thuần Nguyên Hoàng hậu là nguyên phối của Hoàng thượng, cũng là tỷ tỷ ruột dòng đích của Hoàng hậu biểu tỷ. Ngày đó nhà họ Chu xuất hiện một hậu một phi đã là giai thoại trong thành, chỉ là khi Thuần Nguyên Hoàng hậu còn tại thế, Hoàng hậu biểu tỷ vẫn là Quý phi, phong hậu cũng là tục huyền. Trong dân gian việc cưới vợ còn chia ra vợ kết tóc và vợ kế, dòng đích dòng thứ cũng có sự khác biệt rõ ràng, Hoàng hậu tất nhiên là không thể so với Thuần Nguyên Hoàng hậu được.”

Lời này của nàng ta quả đúng là cực kỳ cay nghiệt! Mọi người trong cung đều biết Hoàng hậu xuất thân là con dòng thứ, tuy sau khi Thuần Nguyên Hoàng hậu qua đời cũng được lập làm Hoàng hậu, nhưng bất kể là ai cũng đều rõ cả, địa vị của hai vị Hoàng hậu này trong lòng Huyền Lăng thực là một trời một vực, sau này nếu y qua đời, trong lăng tẩm cũng sẽ chỉ cho phép Hoàng hậu nguyên phối được chôn cùng, còn Chu Nghi Tu thì phải nằm trong chiếc quan tài cách đó một trượng về phía bên trái. Những điều vi diệu bên trong đó ai mà chẳng hay, thế nhưng Hồ Uẩn Dung chính là người đầu tiên dám nói thẳng ra mà không kiêng dè như thế.

Hoàng hậu xưa nay vẫn luôn điềm tĩnh, ung dung, thế nhưng khi nghe thấy hai chữ “đích, thứ” kia, cơ thịt trên mặt không kìm được hơi co giật, lại nghe thấy mấy chữ “vợ kết tóc” và “vợ lẽ”, tuy ngoài mặt chưa tỏ vẻ gì nhưng hai tay đã run bần bật, hiển nhiên là vô cùng tức giận. Từ khi vào cung tới giờ, tôi chưa từng nhìn thấy thần sắc như vậy ở nàng ta, xem ra ai ai cũng có điểm yếu, và Hoàng hậu không phải là ngoại lệ.

Thế nhưng chỉ sau khoảnh khắc, nàng ta đã giấu hai bàn tay đang run rẩy vào trong tay áo rộng, bình thản nói: “Bản cung chỉ có một người tỷ tỷ ấy thôi, từ nhỏ đã được tỷ tỷ thương yêu rất mực rồi. Hai tỷ muội bọn ta tình cảm sâu đậm, bản cung tất nhiên lúc nào cũng đặt tỷ tỷ lên trên, hoàn toàn không dám so sánh.”

Bên khóe môi Hồ Uẩn Dung thoáng qua một nụ cười giễu cợt, thế nhưng thần sắc thì thành khẩn vô cùng: “Phải rồi, muội cũng nghĩ như vậy, biểu ca thử nói xem có đúng thế không nào?”

Ánh mắt Huyền Lăng không dừng lại ở bất cứ người nào, mà nhìn thẳng về phía chân trời xa xa. Lúc này dường như y đã nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của Thuần Nguyên Hoàng hậu, ánh mắt lộ vẻ mê say, từ trong miệng bật ra những lời lẩm bẩm vô cùng quyến luyến: “Tất nhiên là không giống nhau rồi.”

28. Q.6 - Chương 29: Tin Đồn Như Gió Tan Tác Bay

Con người ai mà không có tấm thân máu thịt, tất nhiên khó tránh khỏi bị tổn thương, mà những vết thương nơi đáy lòng thường khó lành hơn vết thương ngoài da thịt rất nhiều.

Hoàng hậu dường như đã quá quen với bộ dạng thất thần của Huyền Lăng, đối với những lời rất dễ làm người khác tổn thương của y cũng coi như chẳng hề nghe thấy. Nhưng Hồ Uẩn Dung rõ ràng đã đánh trúng

vào nỗi đau trong lòng Huyền Lăng, sự giải thích về tình cảm tỷ muội sâu đậm của Hoàng hậu dường như chẳng mang lại bao nhiêu tác dụng, vẻ giận dữ và âu sầu trên khuôn mặt y vương vất mãi không tan.

Tôi dần hiểu ra, chỉ cần đối mặt với những việc có liên quan tới Thuần Nguyên Hoàng hậu, bất kể là việc lớn nhỏ thế nào, y đều rất dễ đánh mất sự tỉnh táo.

Hoàng hậu lúc này không biện bạch gì thêm, khom người bình tĩnh nói: “Việc hôm nay hoàn toàn là lỗi của thần thiếp. Nếu Uẩn Dung thật sự bất kính với bề trên, vậy tức là thần thiếp không biết quản thúc; mà trên thực tế thần thiếp không thể nhìn thấu suốt sự việc, thông kim bác cổ, do đó mới khiến Uẩn Dung phải chịu ảm ức, thực là cái lỗi vô tri bất tài. Bất kể xét về phương diện nào thần thiếp cũng đều không tránh khỏi trách nhiệm, nay xin tự phạt bổng lộc một năm, chép lại ba mươi cuốn Thông sử, lấy đó làm răn.”

Huyền Lăng vốn còn có mấy phần trách móc, nhưng thấy nàng ta như vậy thì liền đưa tay tới đỡ. “Người không biết thì không có tội, Hoàng hậu việc gì phải như vậy chứ?” Hiềm rằng Hoàng hậu nhất quyết không chịu, hết sức kiên trì, Huyền Lăng chẳng làm sao được, chỉ đành đồng ý. Hoàng hậu đã tự phạt mình, các phi tần há có thể yên thân. Tôi chỉ đành quỳ xuống, xin được chép Thông sử cùng với Hoàng hậu, phạt bổng lộc một năm, miệng thì nói: “Thần thiếp có trách nhiệm hiệp trợ quản lý lục cung, vậy mà không thể giúp Hoàng hậu phân biệt phải trái, ấy là lỗi của thần thiếp.” Tới lúc này các phi tần đang có mặt đều nhất loạt quỳ xuống, xin khoan thứ cho Hoàng hậu và Thục phi.

Chỉ duy có một người không quỳ, chẳng khác nào hạc đứng giữa bầy gà, chậm rãi cất tiếng: “Xương Phi phải chịu oan ức, Thục phi không thể khuyên giải Hoàng hậu, ấy là tội thứ nhất; trong lúc Hoàng hậu tức giận mà nhu nhược, do dự, để xảy ra chuyện bất hòa về sau, làm kinh động tới Hoàng thượng, ấy là tội thứ hai; Thục phi không thể trợ giúp Hoàng hậu đưa ra quyết định đúng đắn, tài hèn học ít không xứng với trách nhiệm hiệp trợ quản lý lục cung, ấy là tội thứ ba.” Dưới Hoàng hậu, tôi là người tôn quý nhất trong hậu cung, mọi người thấy Kỳ Tần ăn nói ngang tàng, bậy bạ như thế thì đều không kìm được đưa mắt nhìn nhau, lộ rõ vẻ kinh ngạc. Kỳ Tần coi như không nhìn thấy, nói tiếp: “Ba tội này đều rất rõ ràng, có điều hãy còn chưa so được với một tội trạng khác của Thục phi...” Nàng ta rất hài lòng với bộ dạng vừa hoảng hốt vừa tò mò mà mọi người để lộ ra lúc này, ánh mắt chậm rãi nhìn quanh một lượt, cuối cùng mới nở một nụ cười đầy ý vị. “Thục phi tư thông lăng loạn, dâm loạn hậu cung, tội này đáng chém!”

Lời của nàng ta còn chưa dứt, sắc mặt mọi người đã bị phủ lên một tầng sương lạnh. Tôi bất giác cả kinh, một góc kín đáo ở nơi đáy lòng giống như bị móng vuốt sắc bén của loài động vật nào đó cào thật mạnh, khiến tôi đau đến nỗi toàn bộ lục phủ ngũ tạng đều co rúm cả lại, thân thể thì run lên lẩy bẩy, gần như không thể động đậy được chút nào.

Huyền Lăng lập tức cả giận, bước đến tát một cái thật mạnh vào mặt nàng ta, lớn tiếng quát bảo: “Tiện nhân, ăn nói quàng xiên!” Tiếng tát giòn tan vang vọng mãi không thôi, tôi có cảm giác như thể bị ai đó đánh vào huyết thái dương của mình, đầu rầm rứt đau, cặp mắt thì cứ nhìn chăm chăm về phía Kỳ Tần như muốn nuốt chửng nàng ta. Khóe miệng Kỳ Tần rỉ máu tươi, một tay ôm mặt, nhưng lại không hề tỏ ra sợ hãi chút nào, vẫn nở một nụ cười sượng khoái mà hằn học nhìn tôi.

Hoàng hậu cũng hơi biến sắc, đứng dậy quát: “Cung đình quy củ sâm nghiêm, Kỳ Tần chớ nên nói năng bừa bãi!”

Kỳ Tần quỳ xuống bái lạy ba lần, giơ tay phải lên trình trọng lập lời thề: “Thần thiếp nếu có nửa câu giả dối thì sẽ bị sấm sét đánh xuống đầu mà chết, sau khi chết phải xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh.”

Diệp Lan Y bật cười khúch khích, giữa bầu không khí nặng nề trong điện bấy giờ nghe chói tai vô cùng: “Thần thiếp còn cho rằng là lời thề độc thể nào cơ, hóa ra lại chỉ có vậy. Chuyện sau khi chết ai mà biết được, lấy một điều vô căn cứ như thế ra để thề, đủ thấy Kỳ Tần chẳng hề thật lòng chút nào.” Dứt lời bèn đứng dậy đi tới nắm lấy bàn tay Huyền Lăng, cất giọng yêu kiều nói: “Thôi, Hoàng thượng chớ nên ở đây nghe Kỳ Tần kể chuyện cười nữa làm gì, chi bằng hãy đến chỗ thần thiếp nghe kịch, hôm nay lại có tiết tục mới đây.”

Huyền Lăng cũng không muốn nghe nữa, chuẩn bị rời đi, chợt Kỳ Tần trừng mắt nhìn Diệp Lan Y một cái, cắn chặt môi, cất giọng hằn học nói: “Thần thiếp Quân Văn Ương xin thề bằng danh nghĩa Quân tộc, nếu có nửa câu giả dối, toàn tộc sẽ phải tuyệt hậu!”

Nàng ta nói từng câu từng chữ hết sức rành rọt rõ ràng, như thể đã dùng hết sức lực toàn thân, sau khi nói xong thân thể như bị hư thoát, cứ nhìn chăm chăm vào tôi mà cười lạnh không ngừng.

Nàng ta đem toàn bộ Quần tộc ra thề để tố cáo tôi, hoàn toàn không lưu lại dư địa, xem ra đã có sự chuẩn bị hết sức chu toàn. Lòng tôi bất giác càng lúc càng giá lạnh, chỉ biết tuyệt vọng nhìn về phía Huyền Lăng, hy vọng y chớ nên tin vào lời của nàng ta. Huyền Lăng cũng không ngờ nàng ta lại thề độc như vậy, Hoàng hậu thì khê ho một tiếng, nhìn Huyền Lăng, nói: “Kỳ tần đã trình trọng như thế rồi, bên trong chưa biết chừng lại có ẩn tình gì đó, chi bằng hãy nghe xem, nếu thật sự có hiểu lầm thì cũng có thể lập tức khuyên giải. Bằng không các vị phi tần đều ở cả đây, ngày sau nếu có tin đồn lan truyền ra ngoài, thực sự không tốt cho danh dự của Thục phi.”

Huyền Lăng vốn định phát tay áo rời đi, nhưng nghe Kỳ Tần nói xong thì không khỏi sững sờ, lại được Hoàng hậu khuyên nhủ thì bèn dừng chân, cất giọng lạnh lùng: “Được rồi, nàng có gì hãy nói đi, nếu có nửa câu dối trá, trẫm sẽ xử trí theo lời thề của nàng!”

Chiếc vòng hồng xạ nàng ta đeo trên cổ giống hệt như một con rắn độc không ngừng thè ra cái lưỡi đỏ tươi, muốn dòn người ta vào chỗ chết. Nàng ta bình tĩnh nói: “Dạ.”

Hoàng hậu ngồi nghiêm trang trên ghế, cất giọng điềm đạm: “Người đã nói là Thục phi tư thông lãng loạn, vậy gian phu là ai?”

Tất cả âm thanh nhất thời đều trở nên tĩnh lặng, mọi ánh mắt đổ dồn về phía Kỳ Tần. Nụ cười tự tin của nàng ta khiến tôi cảm thấy lồng ngực mình như nghẹn lại, trái tim liên tục truyền tới cảm giác nhói đau như sắp vỡ vụn thành từng mảnh đến nơi. Nàng ta hẳn học nói ra mấy từ, như thể đó là những từ bản thủ, đáng kinh tởm nhất trên đời này: “Thái y Ôn Thực Sơ!”

Trong khoảnh khắc ấy trái tim tôi lập tức ngừng xao động, dần trở nên bình tĩnh, cảm giác đau đớn nhanh chóng tan biến hoàn toàn, tâm trạng thư thái hơn hẳn, ngoảnh đầu qua nhìn thì thấy Diệp Lan Y cũng vừa thở phào một hơi. Tôi đưa tay chỉnh lại búi tóc của mình một chút, tỏ vẻ thản nhiên nhẹ nhàng cất tiếng: “Vậy ư?”

Sự bình tĩnh của tôi không hề khiến nổi hồ nghi trong lòng mọi người tan đi được bao nhiêu, mà khi nghe thấy cái tên “Ôn Thực Sơ” rất nhiều người vốn bán tín bán nghi đã lập tức tin tưởng. Triệu Tiệp dư nói: “Quả nhiên là thế, trong cung ngoài thị vệ và thái giám ra thì chỉ có thái y là có thể thường xuyên ra vào. Thái giám không tính là nam nhân, thị vệ thì thô lỗ, xấu xí, cũng chỉ có thái y là còn dễ coi một chút thôi.”

Tường Tần đưa tay áo che miệng nở một nụ cười bí hiểm. “Ôn Thực Sơ là tâm phúc của Thục phi, lại vắng chỉ chăm sóc Hoàng tử và Công chúa, ngày ngày đều gặp mặt mấy lần, ai biết được liệu có phải là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén hay không.”

Khang Quý nhân đã thất sủng từ lâu làm bộ suy nghĩ một chút rồi chép miệng nói: “Ta còn nhớ hồi Thục phi vừa vào cung được phong làm Quý nhân thì đổ bệnh rất lâu, khi đó còn là Ôn thái y khám chữa cho cơ đấy.”

Mọi người đều “ồ” lên một tiếng vẻ giật mình hiểu ra, sắc mặt mỗi người mỗi khác. Triệu Tiệp dư đưa mắt nhìn Tường Tần, cười nói: “Khang Quý nhân trí nhớ tốt quá. May mà năm đó Quý nhân từng ở cùng Thục phi một quãng thời gian, biết được nhiều chuyện hơn bọn ta. Thì ra bên trong chuyện này còn có nguồn cơn như vậy, mỗi nghiệt duyên chưa biết chừng lại bắt đầu từ lúc đó ấy chứ.” Khang Quý nhân rụt rè đưa mắt nhìn tôi, rồi vội vàng xua tay, nói: “Không phải thế, không phải thế! Ta không hề có ý này, hai vị muội muội chớ nên hiểu lầm!”

An Lăng Dung làm bộ cảm phẫn nói: “Hai vị tỷ tỷ sao có thể đoán bừa đoán bậy như thế được! Thục phi tỷ tỷ khi vào cung bị ốm nặng được Ôn thái y chăm sóc là việc trong tình lý, Ôn thái y y thuật cao minh, lại vốn đã quen biết với gia đình tỷ tỷ, hai bên vẫn thường qua lại với nhau. Năm xưa khi tuyển tú, bản cung từng ở trong Chân phủ với tỷ tỷ, được biết Ôn thái y từ nhỏ đã quen biết với tỷ tỷ và Chân công tử rồi, sau khi vào cung hai bên chiếu cố cho nhau một chút là lẽ đương nhiên, sao lại có tư tình gì được!” Rồi nàng ta ngoảnh đầu qua nhìn Huyền Lăng. “Thần thiếp tin là tỷ tỷ hoàn toàn trong sạch!”

Nàng ta nói năng khẩn thiết, thế nhưng khi nghe thấy những lời đó sắc mặt Huyền Lăng lại càng không vui. Đoan Phi hơi cau mày, trên mặt Kính Phi cũng dần xuất hiện một lớp mây mù âm u.

“Nói như vậy hai bên hóa ra còn là thanh mai trúc mã nữa cơ đấy!” Tường Tàn tặc lưỡi nói: “Xem ra lời của Kỳ Tàn cũng không phải là không có đạo lý.”

“Đâu chỉ là thanh mai trúc mã không thôi, trước khi Thục phi vào cung, Ôn Thực Sơ còn từng tới cửa cầu thân nữa đấy.” Kỳ Tàn tỏ ra khá đắc chí, gọi một ả thị nữ bên cạnh lại: “Đưa đứa nhà Trần Tứ tới đây.”

Từ ngoài điện có một nữ tử được dẫn vào, hình như đã khá có tuổi, lưng nhìn có vẻ hơi còng, trên người là một bộ đồ nô bộc màu xanh lam còn hơi mới, vừa bước vào điện hai chân liền mềm nhũn quỵ xuống phía sau Kỳ Tàn, dập đầu hai cái nói: “Nô tỳ bái kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu.”

Giọng của thị nghe hơi run rẩy, tôi bỗng nhiên có chút nghi hoặc, giọng nói này nghe hình như khá quen tai. Kính Phi đưa mắt liếc tôi, ý hỏi có biết lai lịch của nữ tử này không. Tôi tỉ mỉ quan sát bóng dáng lộm khộm kia, nhưng chẳng thể nhìn ra được manh mối gì, chỉ đành khẽ lắc đầu.

Huyền Lăng cau mày, nói: “Ngẩng đầu lên nói đi!”

Nữ tử đó rụt rè ngẩng đầu lên, tới lúc này tôi mới thấy trông thị không phải là già lắm, nhưng trên mặt hẳn dấu vết phong sương, do đó thoát nhìn mới có cảm giác già hơn tuổi thật. Ánh mắt nữ tử đó vừa thoáng liếc qua phía tôi, lập tức bùng lên những tia nóng bỏng, nhưng rất nhanh sau đó đã trở nên cứng đờ giống như sắc mặt thị lúc này. Tôi nhìn kĩ dung mạo thị lần nữa, đột nhiên trong đầu ánh linh quang lóe hiện, buột miệng thốt lên: “Phân Nhi! Người là Phân Nhi!”

Thị đang định trả lời, chợt bị Kỳ Tàn ngoảnh đầu nhìn qua trừng mắt một cái, lập tức cả kinh im bặt. Kỳ Tàn bĩu môi nói: “Không ngờ Thục phi còn nhận ra thị! Có điều bây giờ thị đã không còn là tiểu a hoàn Phân Nhi trong Chân phủ nữa rồi, mà là vợ của Trần Tứ, kẻ quản lý chuồng ngựa trong Quân phủ. Năm xưa Chân phủ mắc tội, tất cả nô bộc đều bị sung công đem bán, nếu không nhờ Quân phủ mua thị về iếng cơm ăn, bây giờ thị sớm đã chết đói đầu đường rồi.”

Sống mũi tôi bắt giác cay cay, năm xưa Phân Nhi là một nha đầu hoạt bát, lanh lợi, thích cười thích đùa, vậy mà bây giờ lại bị giày vò đến nỗi chẳng khác gì một nữ nhân có tuổi thế này. Tôi để ý quan sát thần sắc thị, đoán thăm những năm nay cuộc sống của thị cũng chẳng được như ý chút nào.

Tôi bước tới đỡ thị dậy. “Phân Nhi, có gì cũng cứ đứng dậy đã rồi hãy nói.” Thị đột nhiên rụt bàn tay về, lê chân lùi về phía sau một bước, cúi đầu nói: “Nô tỳ không dám.”

Kỳ Tàn bực bội ngoảnh đầu qua, nói: “Còn lằng nhằng cái gì, cứ trả lời câu hỏi của ta là được. Ta hỏi người, năm xưa khi người còn hầu hạ trong Chân phủ, có phải Ôn Thực Sơ cầu hôn đại tiểu thư nhà họ Chân, cũng chính là vị Thục phi nương nương trước mắt người đây không?”

Phân Nhi nhìn nàng ta, rồi lại nhìn tôi, sắc mặt lộ rõ nét thê lương. Rất nhanh sau đó thị đã né tránh ánh mắt tôi, trả lời mấy câu gì đó bằng giọng nhỏ như muỗi kêu. Kỳ Tàn cá giận, quát bảo: “Trước mặt Hoàng thượng và Hoàng hậu hãy nói lớn một chút, Trần Tứ chưa dạy người quy củ sao?”

Phân Nhi nghe thấy cái tên “Trần Tứ” thì bắt giác rung mình một cái, trong mắt thấp thoáng ánh lệ, hoang mang nói: “Năm tháng trước khi Thục phi nương nương tham gia tuyển tú, Ôn thái y từng tới cửa cầu hôn. Có điều không phải là nói với lão gia và phu nhân, mà chỉ là lén nói với nương nương thôi.”

Huyền Lăng vội vàng hỏi: “Nương nương có đồng ý không?”

Phân Nhi vội vàng lắc đầu. “Dạ không, dạ không. Nương nương...” Bất gặp ánh mắt hung dữ của Kỳ Tàn, thị muốn nói gì đó lại thôi, rốt cuộc chỉ đành nuốt những lời phía sau vào trong bụng.

Cơ thịt trên mặt Huyền Lăng hơi buông lỏng ra một chút. Kính Phi mỉm cười, nói: “Thần thiếp cho rằng nếu Thục phi có ý với Ôn thái y, có lẽ bây giờ đã không ở trong cung rồi. Qua đó có thể thấy Thục phi lòng dạ trong sáng vô tư, giữa hai người không hề có tư tình.”

Kỳ Tàn cười khanh khách, nói: “Kính Phi nương nương thực là lương thiện quá. Thục phi tâm cao hơn trời, sao lại cam tâm gả ột thái y nho nhỏ chứ, tất nhiên là phải tham gia tuyển tú rồi. Có điều Ôn thái y từng mở lời cầu hôn, các vị thử nghĩ xem, nếu trước đây Thục phi không để lộ ra chút ý tứ nào, có sao y lại mạo muội cầu hôn chứ? Qua đó đủ thấy tình cảm thanh mai trúc mã giữa hai người bọn họ quả thực là có.”

Lời này nếu tỉ mỉ phân tích quả thực là không thể biện bạch được gì, nhưng tôi chỉ khẽ cười hờ hững, quay sang nhìn Huyền Lăng, nói: “Thần thiếp chưa từng để ý tới cái gọi là thanh mai trúc mã, chỉ tin vào duyên trời định, sau bao phen ly hợp mà vẫn có thể đoàn tụ với nhau, ấy là điều mà sức người tuyệt đối không thể thay đổi.”

Trinh Quý tần còn chưa khỏi bệnh, lúc này cũng gượng nở nụ cười. “Lời này của Thục phi quả thực rất có lý. Hoàng thượng và Thục phi trải qua bao trắc trở mà giờ vẫn ở bên nhau, đúng thực là mối duyên trời định, còn cái thanh mai trúc mã gì đó kia chỉ là một sự suy đoán viễn vông mà thôi.”

Kỳ Tần cất giọng lạnh lùng: “Thục phi quả thực phúc trạch sâu dày, đám người hèn mọn chúng ta làm sao mà so sánh được, chỉ là cô ta có phúc mà không biết hưởng, sau khi về cung vẫn lén lút qua lại với Ôn Thực Sơ, tư thông lằng lộn.”

Kính Phi nghiêm túc nói: “Kỳ Tần, bản cung biết người kết oán với Thục phi đã lâu, có điều miệng lưỡi dễ sinh chuyện thị phi, người chớ nên nói năng bừa bãi như thế.”

Chu Tiệp dư đưa tay lên che tai, làm bộ chán ghét phỉ phui một tiếng: “Những lời thô tục như tư thông lằng lộn sao có thể nói ra từ miệng một cung tần chứ, huống hồ gì cô từng là Quý tần, lại càng nên hiểu lẽ nghi hơn một chút! Cho dù quả đúng như lời cô nói, Ôn thái y và Thục phi thật sự có qua lại, vậy thì cũng phải kín đáo không ai hay biết, cô vô bằng vô cớ dựa vào cái gì mà nói năng thô tục như vậy, không sợ sau khi xuống địa ngục bị Diêm Vương rút lưỡi sao?”

Kỳ Tần trước giờ vốn chưa từng coi Chu Tiệp dư ra gì, nghe vậy bèn cất giọng khinh miệt: “Muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm. Thục phi đã làm ra chuyện bẩn thỉu như thế rồi, lẽ nào còn phải tăng bốc bằng những lời đẹp đẽ hay sao? Tất nhiên là người thế nào thì dùng lời thế đó rồi. Còn Tiệp dư nói cái gì mà kín đáo với không kín đáo, chuyện tới bây giờ mới bị vạch trần rất có thể là do có người đã giấu giếm thay cho Thục phi.” Nói tới đây nàng ta liền đưa mắt nhìn qua phía Trinh Quý tần.

Trinh Quý tần bị nàng ta nhìn như thế thì bất giác lộ vẻ nghi hoặc, khuôn mặt vốn tiêu tụy lại càng nhợt nhạt thêm mấy phần.

“Láo xược!” Huyền Lăng lúc này đã ngồi xuống bên cạnh Hoàng hậu, đột nhiên bưng bưng giận dữ: “Nàng cứ nói việc nàng biết là được, chớ kéo thêm người khác vào! Thục phi là người ra sao trẫm còn chưa nói gì, lẽ nào lại cần nàng làm chủ thay trẫm?”

Kỳ Tần bốt phóng túng hơn một chút, khẽ đáp “ạ” một tiếng, rồi lại tiếp: “Sau khi Thục phi về cung, Ôn Thực Sơ phụ trách chăm sóc việc sinh nở của nàng ta, hết sức ân cần, mãi đến bây giờ vẫn thường xuyên gặp gỡ, không chỉ vụng trộm trong Nhu Nghi điện mà Hoàng thượng xây cho nàng ta, ngay cả ở cung của Trinh Quý tần cũng không hề che giấu.”

Trinh Quý tần thấy nàng ta nhắc đến mình thì bất giác hoang mang đứng bật dậy, biện bạch: “Thần thiếp không nhớ là có chuyện như thế xảy ra bao giờ.” Nàng ta vốn còn đang ốm, đứng lên đột ngột như thế thì làm sao chịu đựng nổi, nhất thời chẳng thể đứng vững, chừng như sắp ngã tới nơi.

Kết Ngạch vội vàng đỡ lấy nàng ta từ phía sau. Huyền Lăng ân cần nói: “Nàng đang ốm, có gì cứ ngồi đó nói là được rồi.”

Kỳ Tần vỗ tay hai cái, từ phía sau cây cột trong điện liền có một cung nữ bước ra. Kỳ Tần nói: “Thục phi có từng tư thông lằng lộn hay không, cung nhân bên cạnh nàng ta tất nhiên là rõ nhất. Có điều các cung nhân bên cạnh nàng ta đa phần đều là tâm phúc cũ từ xưa, không lý nào lại không che giấu giúp nàng ta. Chỉ có điều việc gì làm nhiều rồi ắt sẽ có lúc để lộ ra sơ hở, và tiểu cung nữ Phỉ Văn này vừa khéo đã nhìn thấy mấy lần.” Dứt lời bèn quay sang ra lệnh cho Phỉ Văn: “Người hãy nói hết những gì mình từng nhìn thấy, nghe thấy cho Hoàng thượng và Hoàng hậu nghe đi.”

Phỉ Văn nhìn thấy tôi, bất giác hơi rụt cổ lại, vội vàng quỳ xuống dập đầu. Huyền Lăng nhận ra thị là cung nữ hầu hạ trong cung của tôi, bất giác càng thêm nghi hoặc, bèn nói: “Người đã từng nhìn thấy, nghe thấy những gì thì hãy mau mau nói ra, không được thêm mắm dặm muối, không được thêm bớt nửa lời, càng không được có câu nào dối trá, bằng không chớ trách trẫm độc ác.”

Phỉ Văn đáp: “Dạ. Có một lần là ở trong cung của Trinh Quý tần, trên chiếc áo mà phủ Nội vụ đưa tới cho

nhị Hoàng tử có dịch độc đậu mùa, may mà Thục phi nương nương phát hiện sớm, vội vàng mời Ôn thái y tới xem. Kết quả là Ôn thái y sau khi đi vào không hỏi điều gì khác, chỉ hỏi nương nương sau khi chạm vào chiếc áo đó có từng dùng rượu mạnh rửa tay chưa. Hôm ấy Ôn thái y đã giận dữ vô cùng, trong khi đó vì ông ta thường xuyên tới Vị Ương cung nên nô tỳ biết rõ đó là một người tính tình rất tốt, chẳng nổi nóng bao giờ. Đó là lần đầu tiên nô tỳ thấy ông ta lo lắng cho sự an nguy của nương nương đến nỗi trách mắng nương nương. Khi ấy nô tỳ thầm nghĩ, may mà nương nương thường xuyên qua lại với vị thái y này, thường ngày cũng hay uống trà nói chuyện cùng nhau, bằng không nhất định sẽ trị ông ta tội bất kính. Còn có một lần nữa là ở trong Nhu Nghi điện, hôm đó nương nương ời Ôn thái y đến trò chuyện, bên trong không có ai hầu hạ cả. Ngọc Nhiêu tiểu thư nôn nóng chạy vào tìm nương nương, nô tỳ sợ tiểu thư quấy rầy cuộc trò chuyện giữa nương nương và Ôn thái y nên vội vàng đi theo định ngăn cản, ai ngờ lại nhìn thấy Ôn thái y đang cầm tay nương nương, hai người cứ ngồi đó mà lặng lẽ nhìn nhau. Ôn thái y nhìn thấy nô tỳ và Ngọc Nhiêu tiểu thư đi vào thì vội vàng rút tay về. Nô tỳ còn nhìn thấy tay áo của Ôn thái y được xắn lên một đoạn, để lộ ra hình thù năm chiếc lá trúc nhỏ ở bên trong. Về sau nô tỳ càng nghĩ lại càng sợ hãi, lo rằng sau này nương nương biết nô tỳ nhìn thấy việc này rồi sẽ giết nô tỳ để diệt khẩu, thực lòng chẳng biết phải làm sao, liền một mình lên ra bờ hồ Thái Dịch ôm đầu than khóc. Chẳng ngờ khi đó Kỳ Tàn tiểu chủ lại đi ngang qua, bèn hỏi nô tỳ là có chuyện gì. Nô tỳ vốn là người bụng dạ thẳng tuột, chỉ đành nhất nhất kể ra hết với tiểu chủ, hy vọng tiểu chủ có thể giúp đỡ mình.” Thị hơi cúi đầu, ra vẻ nghiên ngẫm trầm tư, một lát sau mới nói tiếp: “Nô tỳ chỉ từng nhìn thấy hai lần như vậy thôi, liệu có còn lần nào khác hay không thì thực không thể nào biết được.”

Phỉ Văn nói năng trôi chảy, những chi tiết bên trong lại đều được miêu tả hết sức rõ ràng, khiến người ta không thể không tin, mà mấy câu cuối cùng của thị lại càng giống như đổ dầu vào lửa, khiến ngọn lửa nơi đáy mắt Huyền Lăng tức thì bùng lên. Y mân mê chiếc nhẫn ngọc xanh biếc đeo trên ngón tay cái, trầm giọng hỏi: “Yến Nghi, chuyện này nàng có biết không?”

Yến Nghi thấy Huyền Lăng tức giận, hai mắt bất giác rơm rớm lệ. “Ngày đó ở trong Không Thụ điện, Ôn thái y thấy Thục phi nương nương sờ vào chiếc áo dính dịch độc đậu mùa mà không lập tức rửa tay, trong lúc nôn nóng quả thực có hơi nặng lời. Có điều những lời ấy không phải là nói với một mình Thục phi, hôm đó thần thiếp và Thục phi đều sờ vào chiếc áo đó mà không rửa tay ngay, cho nên lời của Ôn đại nhân còn là nói với thần thiếp nữa.” Nàng ta hơi dừng một chút để điều chỉnh lại hơi thở, rồi mới tiếp: “Xin thứ cho thần thiếp nhiều lời, Ôn thái y thăm khám cho các phi tần trong cung lúc nào cũng hết lòng hết sức, bất kể là người đắc sủng hay thất sủng, bọn thần thiếp nhờ thế mà được nhờ rất nhiều.”

Ý tứ của nàng ta hết sức rõ ràng, hiển nhiên là muốn giúp đỡ tôi. Tôi bất giác thầm cảm thấy ấm áp, nhớ tới những chuyện ngày xưa, lại càng cảm kích hơn, đôi chút khúc mắc nhỏ lập tức tan biến hoàn toàn.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại www.truyenfull.com – góc nhỏ cho người yêu sách.]

Triệu Tiệp dư đưa tay chỉnh lại bông hoa hồng mới hé nở một nửa trên búi tóc, khẽ cười, nói: “Việc này dù sao cũng xảy ra trong cung của Quý tần nương nương, Quý tần nương nương muốn che đậy cũng là lẽ thường, cho nên lời này chưa chắc đã có thể hoàn toàn tin được.”

Huyền Lăng đưa tay lên day trán một hồi, sau đó mới nhắm mắt lại, nói: “Yến Nghi, nàng nhất định là không nói dối rồi.”

Yến Nghi đưa mắt nhìn Huyền Lăng chăm chú, ánh mắt chứa chan tình cảm. “Dạ, thần thiếp chưa nói dối Hoàng thượng bao giờ.”

Huyền Lăng hơi hé mắt ra, hờ hững nói: “Theo như lời của Tiệp dư thì ai cũng có tư tâm nên lời nói không thể hoàn toàn tin hẳn, vậy trăm cũng chẳng cần ngồi đây nghe Kỳ Tàn nói làm gì.”

Triệu Tiệp dư nghe ra ý trách móc trong lời của Huyền Lăng, không dám ho he gì nữa. Tường Tàn phát nhẹ chiếc khăn tay, cau mày lộ vẻ chán ghét. “Người chẳng qua chỉ là một tiểu cung nữ, mãi gần đây mới được Thục phi coi trọng mà cho vào nội điện hầu hạ mấy lần, thế mà trong mấy lần đó đã có hai lần nhìn thấy chuyện bản thủ, vậy những lúc khác chuyện như thế há chẳng phải là nhiều vô số kể ư?”

Hoàng hậu hơi cau mày lại, nói: “Chuyện này quá ư rắc rối, phức tạp, nhất thời khó có thể phán xét được ngay. Lúc này chỉ có Thục phi ở đây, mà việc lại liên quan tới Ôn thái y nữa, chi bằng lập tức cho triệu Ôn thái y tới Chiêu Dương điện này để hỏi mọi việc cho rõ ràng.”

Huyền Lăng suy nghĩ một chút rồi lập tức sai Tiểu Hạ Tử đi truyền gọi.

— Hết Tập 6 —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hau-cung-chan-hoan-truyen-6>